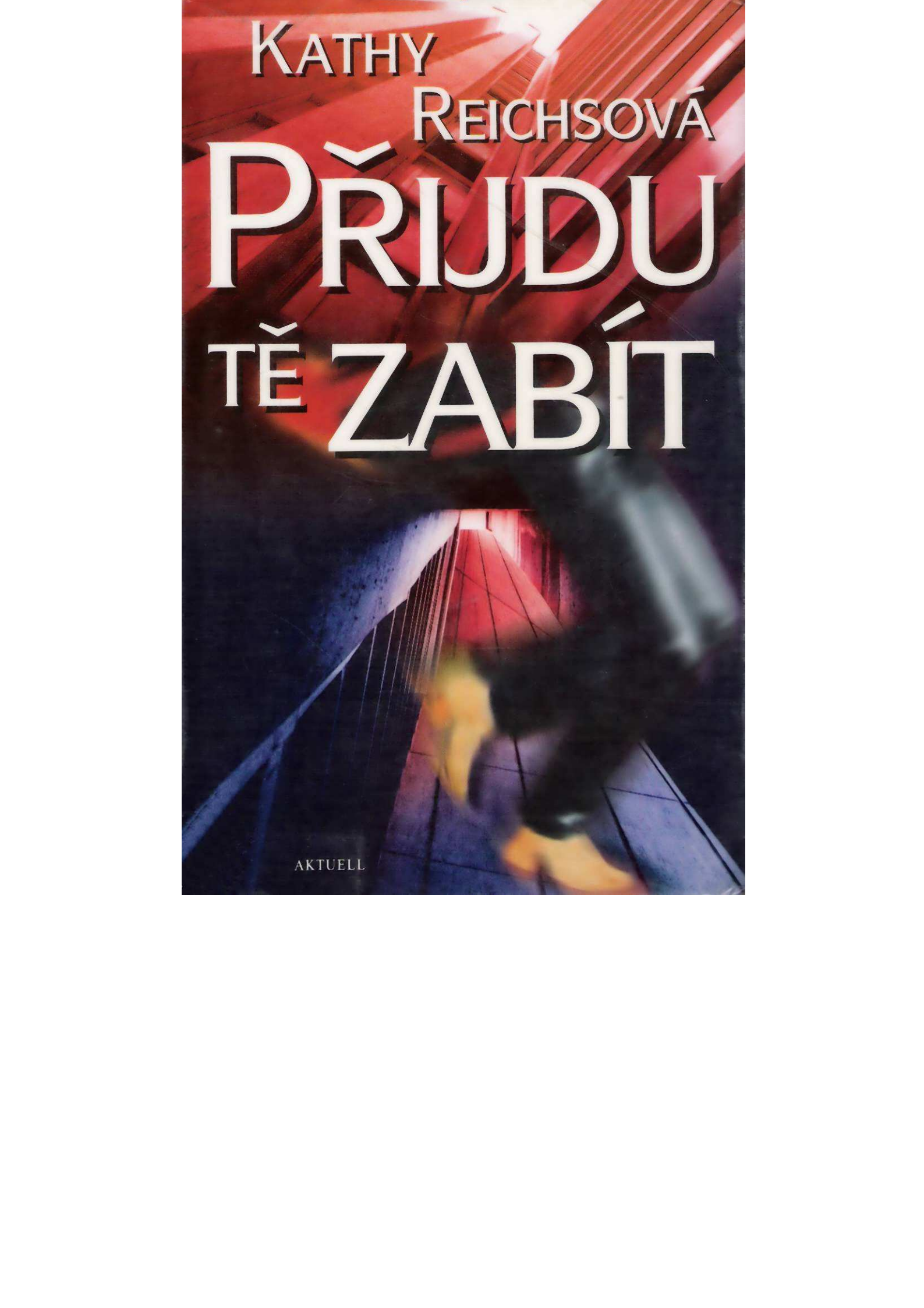

KATHY

REICHSOVÁ

PŘÍJDU TĚ ZABÍT

AKTUELL

Kathy
Reichsová

PŘIJDU
TĚ ZABÍT

Kathy Reichsová: Přijdu tě zabít
Z anglického originálu *Déjà dead*, vydaného
nakladatelstvím SCRIBNER, New York, v roce 1997

Copyright © 1997 by Kathleen J. Reichs

Veškerá práva vyhrazena.

All rights reserved.

Translation © Dr. Jana Pacnerová

Design © ARSIN G

Vydal AKTUELL, Vazovova 15, 811 07 Bratislava,
Slovenská republika, v roce 1999

Tisk: Kníhtlačiareň Svornosť, spol. s r.o., Bratislava
Czech edition © AKTUELL 1999

Dílo je autorsky chráněno. Bez souhlasu nakladatelství
není možno použít ani jeho části. To platí pro všechny
formy jeho užití.

ISBN 80-88915-14-7

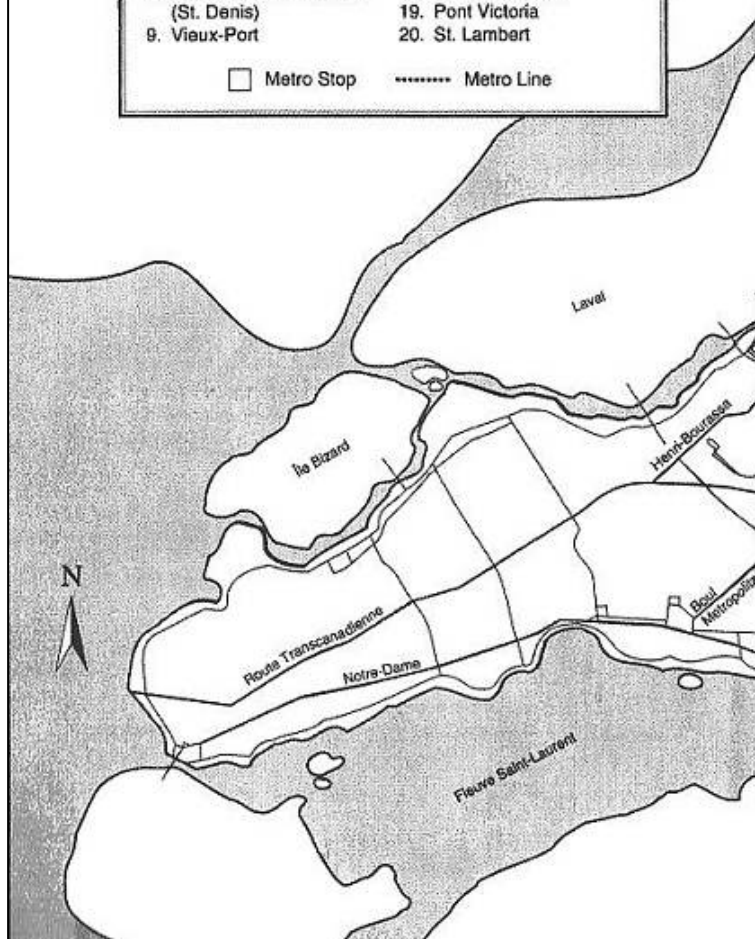
KARLOVI A MARTĚ REICHSOVÝM,
*dvěma nejlaskavějším a nejvelkorysejším lidem,
které znám.*

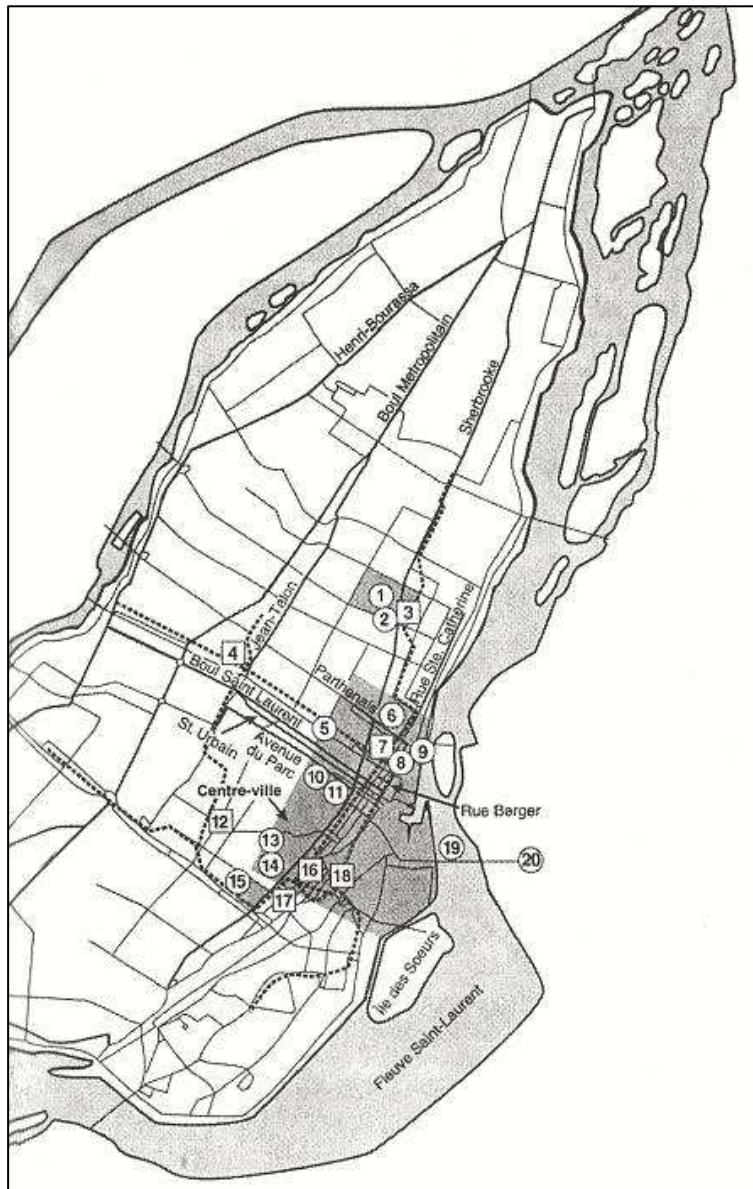
*Paldies par jūsu mīlestību,
Vecāmamma un Paps.*

Kārlis Reichs 1914-1996

1. Parc Maisonneuve	10. McGill ghetto
2. Olympic Stadium	11. McGill University
3. Pie IX	12. Côte-des-Neiges
4. Jean-Talon	13. Le Collège de Montréal
5. Carré Saint Louis	14. Le Grand Séminaire
6. Laboratoire de Médecine Légale (QPP building)	15. Westmount
7. Berri-UQAM	16. Atwater
8. L'Université du Québec (St. Denis)	17. Vendôme
9. Vieux-Port	18. Georges-Vanier
	19. Pont Victoria
	20. St. Lambert

☐ Metro Stop   ..... Metro Line

PODĚKOVÁNÍ

Ve snaze vytvořit co nejpřesnější fikci jsem se radila s experty z mnoha oblastí. Ráda bych poděkovala Bernardu Chapaisovi za jeho vysvětlení kanadských předpisů, týkajících se chovu a pěstování laboratorních zvířat; Sylvainu Royovi, Jean-Guy Hébertovi a Michelu Hamelovi za pomoc v sérologii; Bernardu Pommevilleovi za podrobnou ukázkou rentgenové mikrofluorescence; Robertu Dorionovi za rady z oblasti forenzní stomatologie, analýzu otisků chrupu a správné používání francouzského jazyka. A konečně, ne však v nejmenší míře, bych ráda vyjádřila svůj vděk Stevu Symesovi za bezmeznou trpělivost při debatování o pilách a jejich účincích na kosti. Jsem též povinována díkem Johnu Robinsonovi a Marysue Rucciové, bez nichž by *Přijdu tě zabít* možná vůbec nevznikla. John upozornil Marysue na rukopis a ten ji zaujal. Moje redaktorky Susanne Kirková, Marysue Rucciová a Maria Rejtová se přebrodily originální verzi *Přijdu tě zabít* a svými redakčními návrhy ji značně vylepšily. Milion díky patří též mé agentce, Jennifer Rudolph Walshové. Je úžasná. Konečně bych poněkud osobnějším tónem chtěla poděkovat členům své rodiny, kteří četli dílo v zárodečné podobě a měli k němu cenné poznámky. Jsem vděčná za jejich pomoc a trpělivost vůči mým dlouhým a častým absencím.

1

Nepřemýšlela jsem o tom muži, který se vyhodil do vzduchu. Dříve ano. Ted' jsem ho dávala dohromady. Předě mnou ležely dvě části lebky a třetí vykukovala z nerez mísy naplněné pískem, na poskládaných úlomcích zasychalo ještě lepidlo. Dost kostí, aby se dala potvrdit totožnost. Koroner bude rád.

Bylo pozdě odpoledne, čtvrtek 2. června 1994. Zatímco lepidlo zasychalo, moje ruce se ulejšovaly. Zaklepání, které mě vytrhne ze zadumání, vyvede můj život ze zavedených kolejí a změni mé představy o hranicích lidských nepravostí, se mělo ozvat až za deset minut. Těšila jsem se vyhlídkou na řeku sv. Vavřince, jedinou výhodu mé stísněné rohové kanceláře. Pohled na vodu mě jaksi pokaždé oživí, zvláště když plyne rytmicky. Zapomeň na Zlaté jezírko. Freud by si se mnou určitě užil.

V myšlenkách jsem se zaobírala nadcházejícím víkendem. Měla jsem naplánovaný výlet do Quebec City, ale plány to byly mlhavé. Uvažovala jsem o návštěvě Abrahamových plání, pojídání mušlí a palačinek a nákupu tretek od pouličních kramářů. Únik do turistiky. Byla jsem v Montrealu už celý rok, pracovala jsem jako forenzní antropolog v provincii, ale ještě jsem se tu docela nezabydlela, takže mi to připadalo jako dobrý program. Potřebovala jsem strávit pár dní bez koster, rozložených těl a mrtvol čerstvě vylovených z řeky.

Nápady ke mně přicházejí jakoby nic, horší je to s jejich uskutečňováním. Zpravidla nechávám věci jít svou cestou. Možná je to východ z nouze, můj způsob, jak uniknout spoustě plánů a vyklouznout jim postranními dveřmi. Nerozhodná ve společenském životě, posedlá v práci.

Věděla jsem, že tam stojí, ještě než zaklepal. Ačkoliv se na svou mohutnou postavu pohyboval tiše, pach dýmkového tabáku ho prozradil. Pierre LaManche byl ředitelem Laboratoire de Médecine Légale už skoro dvě desetiletí. Jeho návštěvy v mé pracovně nikdy nebyly společenské, a tak jsem vytušila, že nepřináší dobré zprávy. LaManche tiše zaklepal na dveře kotníky prstů.

„Temperance?“ Rýmovalo se to s La France. Zkrácenou verzi mého jména nepoužíval. Možná to nelahodilo jeho sluchu. Možná udělal v Arizoně špatnou zkušenost. Jedině on mi neříkal Tempe.

„Oui?“ Po několika měsících už to bylo automatické. Když jsem dorazila do Montrealu, domnívala jsem se, že mluvím plynně francouzsky, jenže to jsem nepočítala s *Le Français Québécois*. Učila jsem se, ale pomalu.

„Zrovna jsem měl telefon.“ Koukl na růžový papírek se záznamem telefonátu, který držel v ruce. Na jeho tváři bylo všechno vertikální, vrásky a záhyby směřovaly odshora dolů, rovnoběžně s dlouhým, rovným nosem a ušima. Celek byl jasný baset. Byla to tvář, která už v mládí patrně vypadala staře a její uspořádání se časem jenom prohloubilo. Nedokázala jsem uhádnout, kolik je mu let.

„Dva dělníci od Hydro-Quebec našli dneska nějaké kosti.“ Zadíval se mi do tváře, která nebyla nijak radostná. Pohledem se vrátil k růžovému papírku.

„Jsou blízko od místa, kde se vloni v létě našlo historické pohřebiště,“ pokračoval svou spisovnou, formální francouzštinou. Nikdy jsem od něj neslyšela nic jiného. Ani slang, ani policejní žargon. „Byla jste tam. Je to patrně zase to samé. Potřebuju, aby tam někdo jel a potvrdil, že to není případ pro koronera.“

Když vzlédl od papíru, změna úhlu způsobila, že se vrásky a rýhy prohloubily a vsály do sebe odpolední světlo, jako černá díra do sebe vtahuje hmotu. Učinil pokus o chabý úsměv a na severu se udělaly čtyři prolákliny.

„Myslíte, že je to archeologické?“ Otálela jsem. Prohledávání nějaké scénérie do mých předvíkendových plánů nezapadalo. Abych mohla zítra odjet, musela jsem si ještě vyzvednout věci z čistírny, vyprat, zastavit se v lékárně, zabalit, natankovat auto a vysvětlit Winstonovi, údržbáři u nás v domě, jak má pečovat o kočku.

Přikývl.

„Fajn.“ Nebylo to fajn.

Podal mi papírek. „Chcete, aby vás tam dovezl hlídkový vůz?“

Podívala jsem se na něj a ze všech sil se snažila vypadat zle. „Ne, dneska jsem tu autem.“ Přečetla jsem si adresu. Bylo to blízko mého domova. „Najdu to.“

Odešel stejně tiše, jako přišel. Pierre LaManche si potrpěl na boty s podrážkami ze surové gumy, kapsy měl pořád prázdné, takže v nich nic necinkalo a nešustilo. Jako krokodýl v řece se objevoval a mizel

---

neohlášen zvukovými efekty. Ještě pořád jsem si slibovala, že se sem nevrátím dřív než v pondělí, ale jakýsi jiný, vtíravý hlásek v mé hlavě trval na tom, že to bude jinak.

Když do Montrealu přijde léto, vlní se jak tanečnice rumby: samé volány a bavlna zářivých barev, záblesky stehů a potem orosená pleť. Je to bujará oslava, která začíná v červnu a trvá do září.

Roční doba je to oblíbená a hýčkaná. Život se přesune do přírody. Po dlouhé, chmurné zimě se znovu objevují kavárničky pod širým nebem, cyklisté a kolečkoví bruslaři mezi sebou soupeří o cyklistické stezky, na ulicích se rychle střídají všechny možné slavnosti a davy promění chodníky ve vířivé vzory.

Jak se liší léto na sv. Vavřinci od léta v mém rodném státě, Severní Karolině, kde je znakem tohoto období lenivé polehávání v plážových křeslech, na horských verandách nebo vilových terasách a kde lze bez kalendáře těžko stanovit hranice mezi jarem, létem a podzimem! Tohle svěží mladistvé znovuzrození mě první rok na Severu překvapilo víc než krutá zima a zahnilo stesk po domově, který jsem pociťovala během toho dlouhého, temného období chladu.

Tyhle myšlenky mi táhly myslí, když jsem projížděla pod mostem Jacques-Cartier a odbočovala na západ do Vigeru. Minula jsem pivovar Molson, který se rozkládal u řeky po mé levici, pak kulatou věž budovy Radio-Canada, a uvažovala o lidech, uvězněných uvnitř: obyvatelích průmyslových opičáren, kteří bezpochyby touží po volnosti stejně jako já. Představovala jsem si, jak zpoza svých obdélníků skla pozorují sluneční svit, touží po lodích, kolech a teniskách a každou chvíli koukají na hodinky, uštknutí červem.

Stáhla jsem okénko a sáhla po rádiu.

Gerry Boulet zpíval *Les Yeux du Coeur*. Automaticky jsem v duchu překládala. Dokázala jsem si ho docela dobře představit, výrazného muže s tmavými očima a změtí kučer rozlétlých kolem hlavy, pohrouženého do své hudby, mrtvého ve čtyřiačtyřiceti.

Historické pohřebiště. Tyhle případy zvládá každý forenzní antropolog. Staré kosti odkryté psy, zedníky, jarními povodněmi, hrobaři. Koronerův úřad dohlíží v provincii Quebec na smrt. Jestliže zemřete nepatřičně, jinak než v péči lékaře, mimo postel, chce koroner vědět proč. Jestliže vaše smrt hrozí, že s sebou vezme i další, koroner chce vědět proč. Koroner vyžaduje vysvětlení násilné, nečekané nebo předčasné smrti, ale lidé dávno zesnuli budiž pramálo zájmu. I když jejich skon snad kdysi volal po spravedlnosti anebo

---

hlásal varování před hrozícími epidemiemi, jsou ty hlasy už příliš dlouho zticha. Je-li stanoveno, že jsou dostatečně staré, jsou tyto nálezy předány archeologům. Tohle vypadalo, že tomu tak bude. Prosím.

Kličkovala jsem tlačenicí provozu v centru a za čtvrt hodiny už jsem byla na adrese, kterou mi dal LaManche. Le Grand Séminaire.

Pozůstatek obrovských držav katolické církve Le Grand Séminaire zabírá velký kus země v srdci Montrealu. Centre-ville. Centrum města. Moje čtvrť. Malá, městská pevnost přetrvává jako ostrov zeleně v moři výškového betonu a stojí jako němé svědectví někdejší moci této instituce. Kamenné hradby včetně strážních věží obklopují chmurné šedé hradby, pečlivě ošetřované trávníky a zdivočelé otevřené plochy.

Za slavných časů církve sem rodiny posílaly své syny po tisících, aby se vyškolili do kněžského stavu. Někteří dosud přicházejí, ale jejich počet je nízký. Větší budovy jsou nyní pronajaty a slouží jako sídlo školám a institucím světštějšího poslání, kde v rolích pracovních metod internet a fax vystřídaly Písmo svaté a teologické disputace. Možná je to dobrá metafora pro moderní společnost. Jsme příliš pohrouženi do vzájemné komunikace, než abychom se starali o všemohoucího architekta.

Zastavila jsem v uličce naproti pozemkům semináře a podívala se na východ Sherbrooke, k té části pozemku, která byla nyní pronajata Le Collège de Montréal. Nic neobvyklého. Vystrčila jsem loket z okénka a vykoukla opačným směrem. Horký, uprášřený kov mi seškvařil kůži na vnitřní straně paže a já jsem rychle ucukla jako krab, když do něj šťouchnete klacíkem.

Tam byli. Nevkusně kontrastovali se středověkými kamennými věžemi. Viděla jsem modrobílé hlídkové auto, které mělo na boku napsáno POLICE-COMMUNAUTÉ URBAINE DE MONTRÉAL. Blokovalo západní vchod do ohrazených prostor. Šedý nákladák Hydro-Quebec byl zaparkovaný hned před ním, žebříky a nástroje z něj vyčuhovaly jako příslušenství vesmírné stanice. U nákladáku stál uniformovaný policista a rozmlouval s dvěma muži v pracovním oděvu.

Zahnula jsem doleva a vklouzla do proudu vozidel směřujících na západ na Sherbrooke. Ulevilo se mi, že nevidím žádné reportéry. V Montrealu může být srážka s tiskem dvojnásobné utrpení, protože média tu vycházejí jak v angličtině, tak ve francouzštině. Nejsem zvlášť ráda, ani když mě otravují v jednom jazyce. Pod dvojitým útokem dovedu být přímo nasupená.

LaManche měl pravdu. Na těchto pozemcích jsem byla už vloni v létě. Rozpomněla jsem se na ten případ – kosti odkryté při opravě vodovodního potrubí. Církevní pozemek. Starý hřbitov. Pohřbení v rakvích. Zavolat archeology. Případ uzavřen. Doufejme, že tohle hlášení dopadne stejně.

Když jsem vmanévrovala svou mazdu před nákladák a zaparkovala, tři muži přestali mluvit a pohlédli mým směrem. Sotva jsem vystoupila z auta, policista se zarazil, jako by o něčem uvažoval, a pak ke mně přistoupil. Neusmíval se. V 16.15 už měl patrně po službě a nechtělo se mu tady být. No, mně taky ne.

„Budete muset pokračovat, madame. Tady nemůžete parkovat.“ Při řeči gestikuloval rukou, odháněl mě směrem, kudy jsem měla odjet. Dokázala jsem si ho představit, jak tímtéž pohybem odhání mouchy od bramborového salátu.

„Jsem doktorka Brennanová,“ zabouchla jsem dveře mazdy. „Laboratoire de Médecine Légale.“

„Vy jste ta od koronera?“ Jeho tón byl hoden vyšetřovatele KGB.

„Ano. Jsem *anthropologiste judiciaire*.“ Pomalu, jako učitelka v druhé obecné. „Dělám exhumace a kostry. Pokud správně chápu, tohle je asi obojí současně?“

Podala jsem mu průkaz. Malý mosazný obdélníček nad kapsičkou košile mi prozradil, že je to konst. Groulx.

Podíval se na fotku, pak na mě. Můj zevnějšek nebyl přesvědčivý, měla jsem v plánu pracovat celý den na rekonstrukci lebky a oblékla jsem se na práci s lepidlem. Měla jsem na sobě vybledlé hnědé džínsy, denimovou košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Plátěnký bez ponožek. Většinu vlasů jsem měla sepnutou sponou. Zbytek, který bojoval s gravitací a prohrál, se mi ochabně kudrnatil kolem obličeje a dolů po krku. Měla jsem po sobě fleky zaschlého lepidla. Určitě jsem vypadala spíš jako mamina středních let, nucená opustit nějaký tapetářský projekt, než forenzní antropoložka.

Dlouze zkoumal průkazku, pak mi ji bez komentáře vrátil. Očividně jsem nesplňovala jeho očekávání.

„Viděl jste ostatky?“ zeptala jsem se.

„Ne. Já zajišťuju prostor.“ Použil modifikovanou verzi zatřepání rukou, aby označil dva muže, kteří stáli a pozorovali nás, vyrušení z rozhovoru.

„Oni to našli. Já telefonoval. Oni vás tam dovedou.“

Napadlo mě, je-li konštabl Groulx schopen dát dohromady souvětí. Dalším gestem ruky opět označil oba dělníky.

„Ohlídám vám auto.“

Kývla jsem, ale on už se odvracel. Dělníci od Hydro mlčky pozorovali, jak se k nim blížím. Oba měli letecké brýle a pozdně odpolední slunce se odráželo oranžovým světlem od zrcadlových čóček, když jeden nebo druhý pohnul hlavou. Kníry se jim klenuly kolem úst v přesně stejném obráceném účku.

Ten nalevo byl z obou starší, hubený, tmavovlasý muž s výrazem psa krysaříka. Nervózně se rozhlížel, přeskakoval pohledem z předmětu na předmět, z člověka na člověka, jako včela, která si vybírá z pivoňkových květů. Očima každou chvíli zalétl ke mně, pak rychle uhnul, jako by se obával, že by ho kontakt s jinými očima mohl přivést k něčemu, čeho by později litoval. Přeshlapoval z nohy na nohu, hrbil ramena a zase je narovnával.

Jeho parťák byl mnohem větší mužský s dlouhým splihlým culíkem a ošlehanou tváří. Usmál se, když jsem přišla blíž, a předvedl mezery tam, kde kdysi bývaly zuby. Měla jsem dojem, že je z těch dvou výřečnější.

„*Bonjour. Comment ca va?*“ Francouzský ekvivalent: „Dobrý den, jak se vede?“

„*Bien. Bien.*“ Simultánní kývnutí hlavami. Dobře. Dobře.

Představila jsem se a zeptala, jestli hlásili nález kostí. Další kývnutí.

„Povězte mi o tom.“ Při řeči jsem vytáhla z batůžku malý spirálový bloček, přelistovala na volnou stránku a cvakla propisovačkou do pohotovostní polohy. Povzbudivě jsem se usmála.

Culík mluvil dychtivě, slova se z něj hrnula jako děti, vypuštěné ze školy na velkou přestávku. Tohle dobrodružství ho bavilo. Jeho francouzština měla silný přízvuk, slova se sbíhala dohromady a koncovky polykal po způsobu Quebečanů z horního toku řeky. Musela jsem pozorně poslouchat.

„Čistili jsme porost, to patří k naší práci.“ Ukázal elektrické vedení nad hlavou, pak jakoby zametal zemi. „Musíme udržovat trubky čisté.“

Přikývla jsem.

„Když jsem se dostal tamhle do toho příkopu“ – otočil se a ukázal směrem k zalesněnému prostoru, probíhajícímu po délce pozemku – „ucítil jsem něco divného.“ Zarazil se, oči upřené směrem ke stromům, paži vztaženou, ukazováčkem protínal vzduch.

„Divného?“

Obrátil se zpátky ke mně. „No, ne přesně divnýho.“ Zarazil se, cucal si dolní ret, jako by ve svém osobním lexikonu pátral po správném výrazu. „Mrtvýho,“ řekl. „Mrtvýho, víte?“

Čekala jsem, co z něj dál vypadne.

„Víte, jako zvíře, když někam zaleze a pojde?“ Mírně pokrčil rameny, když to říkal, pak mě pohledem požádal o souhlas. Věděla jsem. Já si s pachem smrti tykám. Znovu jsem přikývla.

„To mě napadlo. Že tam chcípnul nějaký pes, nebo třeba mýval. Tak jsem začal šťourat v podrostu hráběma, zrovna tam, kde byl ten smrad opravdu silnej. Jistý je, že jsem našel hromadu kostí.“ Další pokrčení rameny.

„Hm.“ Začínala jsem mít nejistý pocit. Starověká pohřebiště nepáchnou.

„Tak jsem zavolal tamhle Gila...“ Pohlédl na staršího muže, aby jeho slova potvrdil. Gil zíral do země. „...a oba jsme začali hrabat kolem v listí a tak. To, co sme našli, mi nepřipadalo jako pes nebo mýval.“ Při těch slovech si založil paže na hrudi, sklopil bradu a zhoupal se na patách.

„Pročpak to?“

„Moc velký.“ Sroloval jazyk a s jeho pomocí prozkoumal jednu z mezer ve svém chrupu. Špička se mu objevovala a mizela mezi zuby jako červ, zkoušející, jaké je to na denním světle.

„Ještě něco?“

„Jak to myslíte?“ Červ zmizel.

„Našli jste ještě něco kromě kostí?“

„Jo. To se nám právě nezdá.“ Rozpřáhl doširoka paže, aby rukama naznačil jakési rozměry. „Kolem toho všeho je velkéj plastikovej pytel a...“ Pokrčil rameny, obrátil dlaně vzhůru a nechal větu nedokončenou.

„A?“ Moje nejistota narůstala.

„*Une ventouse*.“ Řekl to rychle, v rozpacích a vzrušen současně. Gil cestoval se mnou, jeho nedočkavost byla stejná jako moje. Zvedl oči od země a začal bloumat pohledem.

„Co?“ zeptala jsem se v domnění, že jsem třeba tomu slovu špatně porozuměla.

„*Une ventouse*. Gumovej zvon. Do koupelny.“ Napodobil jeho použití, předklonil se, rukama sevřel neviditelnou rukojeť, paže se pohybovaly nahoru a dolů. Makabrozní pantomima byla tak nemístná, až drásala nervy.

Gil ze sebe vypravil: „Sacré...“ a upřel pohled zpátky na zem. Jen jsem na něj civěla. Tohle není v pořádku. Dokončila jsem své poznámky a zavřela bloček.

„Je tam dole mokro?“ Skutečně jsem nechtěla nosit holínky a kombinézu, pokud to nebylo nutné.

„Né,“ řekl a znovu se podíval na Gila, aby jeho slova potvrdil. Gil zavrtěl hlavou, nespouštěje oči z hlíny u svých nohou.

„Fajn,“ řekla jsem. „Tak jdeme.“ Doufala jsem, že vypadám klidněji, než jsem se cítila.

Culík šel první přes trávu do lesa. Postupně jsme sestoupili do malé rokle, stromy a porost houstly, když jsme se blížili k jejímu dnu. Následovala jsem ho do houští, přebírala jsem větší větve do pravé ruky, jak mi je odkláněl, a pak je předávala Gilovi. Ještě menší větvičky mě tahaly za vlasy. Páchlo to tu vlhkou zeminou, trávou a tlejícím listím. Slunce pronikalo listovím nerovnoměrně, země byla skvrnitá skládankovitými cákanci světla. Tu a tam si nějaký ten paprsek našel otvor a prořízl se přímo až k zemi. Částice prachu tančily v šikmých kuželech světla. Létající hmyz se mi rojil kolem obličeje, pištěl mi do uší a za kotníky mě chytaly poléhavé rostliny.

Na dně prolákliny se dělník zastavil, rozhlédl se, pak zahrnul doprava. Následovala jsem ho, plácala komáry, předávala vegetaci, mžourala skrz oblaka breberek kolem očí a občasného samotáře, který mi vletěl rovnou na rohovku. Pot se mi perlil na rtu a smáčel vlasy, vyklouzlé pramínky se mi lepily k čelu a ke krku. Nemusela jsem si dělat starosti s oblečením ani s účesem.

Patnáct metrů od mrtvoly už jsem žádného průvodce nepotřebovala. S jílovitou vůní lesa a slunce se mísil nezaměnitelný pach smrti. Oděru rozkládajícího se masa se nic jiného nepodobá, a tam v tom teplém odpoledním vzduchu visel, slabý, ale nepopíratelný. Krok za krokem ten sladký, odporný smrad sílil, nabýval na intenzitě stejně jako bzučení hmyzu, až se přestal mísit a překonal všechny ostatní pachy. Aroma mechu, humusu, borového jehličí a oblohy ustoupilo před puchem hnijícího masa.

Gil se zastavil a zůstal v diskrétní vzdálenosti. Zápach mu stačil. Nemusel se ještě jednou dívat. O tři metry dál se mladší muž zastavil, otočil a beze slova ukázal na hromádku částečně zakrytou listím a odpadky. Mouchy bzučely a kroužily kolem nijako akademičtí hodnostáři kolem bufetového stolu na recepci.

Při tom pohledu se mi zvedl žaludek a hlásek v hlavě zase spustil to svoje „já jsem ti to říkal“. S rostoucí hrůzou jsem si položila batůžek ke kořenům stromu, vytáhla pár chirurgických rukavic a opatrně se vydala listím. Když jsem se přiblížila k hromádce, poznala jsem, kde muži odhrabali vegetaci. To, co jsem uviděla, potvrdilo mé obavy.

Z listí a hlíny vystupovala klenba žeber, jejich konce se kroutily vzhůru jako kostra člunu. Sklonila jsem se, abych se podívala důkladněji. Mouchy zabzučely na znamení protestu, slunce se měňavě odráželo od jejich modrozelených tělíček. Když jsem odstranila další odpadky, poznala jsem, že žebra drží pohromadě část páteře.

Zhluboka jsem se nadechla, natáhla si latexové rukavice a začala odstraňovat hrsti suchého listí a jehličí. Když jsem odhalila páteř dennímu světlu, rozprchl se shluk polekaných brouků. Hmyz se rozběhl do stran a pelášil pryč, jeden brouček za druhým mizel přes okraj obratlů.

Nevšímajíc si hmyzu, pokračovala jsem v odstraňování usazenin. Zvolna, pečlivě jsem očistila prostor zhruba jednoho čtverečního metru. Ani ne za deset minut už mi bylo jasné, co Gil a jeho partner objevili. Shrnula jsem si rukou v latexu vlasy z obličeje, dřepěla si na paty a prohlížela vynořující se obraz.

Měla jsem před sebou částečně skeletonizovaný trup, hrudní koš, páteř a pánev, dosud pospojované zaschlou svalovinou a vazivy. Zatímco pojivová tkáň je tvrdohlavá, odmítá povolit své sevření na kloubech po celé měsíce nebo i léta, mozek a vnitřní orgány tak tvrdošíjně nejsou. S pomocí bakterií a hmyzu se rozkládají rychle, někdy během několika týdnů.

Viděla jsem pozůstatky hnědé a vysušené tkáně, které ulpěly na hrudní a břišní straně kostí. Jak jsem tam dřepěla, mouchy bzučely a slunce vrhalo odlesky na stromy kolem mě, věděla jsem s jistotou dvě věci. Ten trup byl lidský a nebyl tam dlouho.

Taky jsem věděla, že se na tohle místo nedostal náhodou. Oběť byla zavražděna a zahrabána. Ostatky ležely na plastickém pytli, obyčejném kuchyňském pytli, jaký se používá na odpadky. Ted' byl otevřený, ale uhádla jsem, že pytel byl použit k převozu trupu. Hlava a údý chyběly a já neviděla nablízku žádné osobní předměty nebo potřeby. Kromě jedné.

Kosti pánve obkružovaly koupelnový gumový zvon, jeho dlouhá dřevěná rukojeť vystupovala vzhůru jako špejle z lízátká, červený

---

gumový pohár byl pevně přitisknut ke vchodu pánevnímu. Jeho pozice svědčila o tom, že tam byl umístěn naschvál. Jakkoli chmurná to byla představa, nevěřila jsem, že by ta asociace byla falešná.

Vstala jsem a rozhlédla se, kolena mi zaprotestovala proti přechodu do vzpřímené pozice. Věděla jsem ze zkušenosti, že dravá zvířata dovedou roztahat části těla do působivých vzdáleností. Psi je často skrývají v oblastech nízkého podrostu a hrabavá zvířata odvěčou drobné kosti a zuby do podzemních nor. Smetla jsem si hlínu z rukou a porozhlédla se po bezprostředním okolí, kde jsem hledala pravděpodobné cesty.

Mouchy bzučely a milion mil odtud na Sherbrooke zahoukal klakson auta. Vzpomínky na jiné lesy, jiné hroby, jiné roztroušené kosti mi prolétly hlavou jako nesouvislé obrazy ze starých filmů. Stála jsem nehybně a pátravě se rozhlížela, plně soustředěná. Nakonec jsem spíš vycítila, než uviděla jakousi nepravidelnost ve svém okolí. Jako když se paprsek světla odrazí od zrcadla, zmizelo to dřív, než moje neurony stihly zformovat podobu. Téměř nepostřehnutelný záblesk mě přiměl obrátit hlavu. Nic. Ztuhla jsem, nebyla jsem si jista, jestli jsem doopravdy něco viděla. Odehnala jsem si hmyz z očí a všimla si, že se ochlazuje.

Do prdele. Dívala jsem se dál. Mírný vánek mi zvedl zvlhlé kučery kolem obličeje a zčeřil listí. Pak jsem to vycítila znova. Náznak světla, které o cosi zavádilo. Udělala jsem pár kroků, nebyla jsem si jista zdrojem, a zastavila jsem se, každá buňka mé bytosti se soustředila na světlo a stíny. Nic. Samozřejmě že ne, pitomče. Tady nemůže nic být. Žádné mouchy.

Pak jsem to zahlédla. Vítr mírně zafoukal, dotkl se lesklého povrchu a způsobil kratičkou vlnku v odpoledním světle. Nic moc, ale zahlédla jsem to. Sotva dýchajíc jsem přistoupila blíž a pohlédla dolů. Nepřekvapilo mě to, co jsem uviděla. A máme to, pomyslela jsem si.

Z prohlubně v kořenech žlutého topolu vykukoval růžek dalšího plastického pytle. Topol i pytel lemoval trs blatouchů, jeho plíživé štíhlé oddenky mizely v okolním plevelu. Jasně žluté květy vypadaly jako uprchlíci z ilustrace Beatrix Potterové, svěžest květů v ostrém kontrastu k tomu, o čem jsem věděla, že leží skryto v pytli.

Přistoupila jsem ke stromu, větvičky a listí mi praskaly pod nohama. Jednou rukou jsem se opřela a očistila plastik natolik, abych ho mohla chytit, pevně uchopit a mírně táhnout. Nepoddal se. Znovu jsem si ovinula plastik kolem ruky, zatáhla jsem silněji a ucítila, jak se

---

pytel pohnul. Poznala jsem, že jeho obsah má svou váhu. Hmyz mi bzučel do tváře. Pot mi prýštil po zádech. Srdce mi bušilo jako basa v heavymetalové kapele.

Ještě jedno škubnutí a pytel byl venku. Vytáhla jsem ho tak daleko, aby bylo vidět dovnitř. Anebo jsem ho možná jen chtěla dostat pryč od kytek slečny Potterové. Ať bylo uvnitř cokoli, bylo to těžké, a já příliš nepochybovala o tom, co to bude. A měla jsem pravdu. Když jsem rozpletla cípy plastiku, pach rozkladu mě div neporazil. Rozmotala jsem okraje a nahlédla dovnitř.

Zírala na mě lidská tvář. Maso, ke kterému neměl přístup hmyz, jenž urychluje rozklad, ještě docela neshnilo. Avšak žár a vlhkost pozměnily rysy, vytvořily z nich masku smrti jen stěží připomínající člověka, jemuž kdysi náležely. Dvě oči, scvrklé a stažené, vykukovaly zpod napůl zavřených víček. Nos ležel ohnutý ke straně, nozdry stlačené a připlácnuté k propadlé tváři. Rty se odtáhly ve věčném úšklebku od dokonalých zubů. Plet byla těstovitě bílá, vybělený a provlhlý obal, těsně lnoucí ke kosti pod ní. Celek rámovala změť matně rudých vlasů, nelesklé šroubovitě kudrny přilípnuté k hlavě prýštěním rozteklé mozkové tkáně.

Otřesena jsem zavřela pytel. Vzpomněla jsem si na dělníky od Hydro a podívala jsem se tam, kde jsem je zanechala. Mladší mě bedlivě pozoroval. Jeho společník zůstal opodál, ramena nahrbená, ruce zastrčené hluboko do kapes pracovních kalhot.

Stáhla jsem si rukavice, prošla kolem nich, ven z lesa a zpátky k hlídkovému vozu městské policie. Neříkali nic, ale slyšela jsem, jak mě následují, šramotí a šustí v mých stopách.

Konstábl Groulx se opíral o kapotu svého vozu. Sledoval mě, jak se blížím, ale pozici nezměnil. Už jsem pracovala s přívětivějšími jedinci.

„Mohu použít vaše rádio?“ Taky dokážu být chladná.

Oběma rukama se odrazil do vzpřímené polohy a obešel auto k sedadlu řidiče. Naklonil se otevřeným oknem dovnitř, vytáhl mikrofon a tázavě na mě pohlédl.

„Vražda,“ řekla jsem.

Zatvářil se překvapeně, zalitoval toho a zapnul rádio. „*Section des homicides*,“ řekl do mikrofonu. Po obvyklých zdrženích, přepojování a praskání, se éterem ozval hlas detektiva.

„Caudel,“ pravil podrážděně.

Konstábl Groulx mi podal mikrofon. Představila jsem se a uvedla, kde jsem. „Mám tady vraždu,“ řekla jsem. „Patrně zahrabaná mrtvola. Patrně žena. Patrně uříznutá hlava. Měli byste se sem hned vypravit.“

Nastala dlouhá odmlka. Tohle nebyla pro nikoho dobrá zpráva. „*Pardon?*“

Opakovala jsem, co jsem řekla, a požádala Claudela, aby to vyřídil Pierrovi LaMancheovi, až bude volat do márnice. Tentokrát tady archeologům pšenka nepokvete.

Vrátila jsem mikrofon Groulxovi, který poslouchal slovo od slova. Připomněla jsem mu, aby zaznamenal kompletní výpověď obou dělníků. Vypadal jako člověk, který byl právě odsouzen na dvacet let vězení. Věděl, že tady na nějakou dobu uvízne. Nijak strašně jsem s ním nesoucítila. Tenhle víkend nebudu spát v Quebec City. Po pravdě řečeno, když jsem jela autem těch pár bloků k svému bytu, tušila jsem, že nikdo z nás toho dlouhou dobu moc nenaspí. Jak se ukázalo, měla jsem pravdu. Nemohla jsem však tušit celý rozsah hrůz, které nás čekají.

2

Příští den byl od počátku stejně teplý a slunný jako jeho předchůdce, což by mi normálně navodilo ohromnou náladu. Jsem žena, jejíž nálady ovlivňuje počasí, můj postoj k světu stoupá a padá spolu s barometrem. Avšak toho dne bylo počasí úplně vedlejší. V devět ráno už jsem byla v pitevně číslo 4, nejmenší v Laboratoire de Médecine Légale, která je zvlášť vybavena přídatným větráním. Často tady pracuju, protože většina mých případů zdaleka nebývá dokonale uchována. Ale nikdy to není plně účinné. Nic. Ventilátory a dezinfekční prostředky nikdy zcela nepřekonají pach uzrálé smrti. Antiseptický lesk nerez oceli nikdy zcela nevymaže vzhled lidské zdechliny.

Ostatky nalezené v Le Grand Séminaire si pitevnu číslo 4 rozhodně zasluhovaly. Po včerejší rychlé večeři jsem se vrátila na pozemek a pokračovali jsme na místě nálezů. Kostí byly v márnici v půl desáté večer. Ted' ležely v pytli na mrtvoly na vozíku po mé pravici. Případ 26704 jsme prodebatovali na ranní schůzi personálu. Podle standardní procedury bylo tělo přiděleno jednomu z pěti patologů pracujících v laboratoři. Protože z mrtvoly byla převážně už

---

jen kostra a to málo měkkých tkání, které zůstaly, bylo příliš rozloženo pro standardní pitvu, bylo zapotřebí mé odbornosti.

Jeden z pitevních laborantů dnes ráno ohlásil, že je nemocný, takže se nám nedostávalo personálu. Špatně si to načasoval. Byla to rušná noc: jedna pubertální sebevražda, postarší manželský pár nalezený mrtvý ve svém domově a oběť autonehody z hořícího auta, zuhelnatělá k nepoznání. Čtyři pitvy. Nabídla jsem se, že budu pracovat sama.

Měla jsem na sobě zelený chirurgický úbor, plastické okuláry a latexové rukavice. K sežrání. Už jsem očistila a vyfotografovala hlavu. Dnes ráno ji zrentgenuji, pak vyvaří, aby se odstranilo shnilé maso a mozková tkáň, a budu moci provést podrobné vyšetření kraniálních rysů.

Pracně jsem prozkoumala vlasy, hledala jsem vlákna nebo jiné stopy důkazů. Když jsem od sebe oddělovala vlhké pramínky, nemohla jsem se ubránit představě, jak si je oběť naposled česala, a uvažovala jsem, jestli byla potěšena, zoufalá, lhostejná. Den dobrých vlasů. Den špatných vlasů. Den mrtvých vlasů.

Potlačila jsem ty myšlenky, zabalila vzorek a poslala ho na biologii k mikroskopické analýze. Gumový zvon a plastické pytle už byly také předány do Laboratoire des Sciences Judiciaires, kde na nich hledali otisky, stopy tělesných tekutin nebo jiné miniaturní pozůstatky vraha či oběti.

Tři hodiny jsme předchozího večera na všech čtyřech prohmatávali bláto, pročesávali trávu a listí a převraceli kameny a polena, ale nic jiného jsme nenašli. Pátrali jsme, dokud nás nezahnala tma, ale vyšli jsme s prázdnou. Žádné oblečení. Žádné boty. Žádné střevíce. Žádné šperky. Žádné osobní předměty. Pátrací jednotka se tam dnes vrátí a bude dál hrabat a prosévat hlínu, ale pochybovala jsem, že by něco našli. Nebudu mít žádné visačky ani nášivky od výrobce, žádné přezky ani zipy, žádné šperky, žádné zbraně ani pouta, žádné trhliny nebo vstřely v oděvu, které by potvrzovaly mé nálezy. Tělo bylo zahrabáno, nahé a znetvořené, zbavené všeho, co je spojovalo se životem.

Vrátila jsem se k pytli na mrtvolu pro zbytek jeho nepěkného obsahu, připravena zahájit předběžné zkoumání. Později budou údy a trup očištěny a já provedu kompletní analýzu všech kostí. Objevíli jsme skoro celou kostru. Vrah si ten úkol usnadnil. Stejně jako hlavu a trup ukryl (nebo ukryla) paže a nohy do dalších plastických pytlů.

Byly celkem čtyři. Velmi úhledné. Zabalené a vyhozené jako odpadky z minulého týdne. Odsunula jsem rozhořčení na vedlejší kolej a přiměla se soustředit.

Vyndala jsem oddělené části těla a uspořádala je v anatomickém pořádku na pitevní stůl z nerez oceli uprostřed místnosti. Nejdřív jsem přesunula trup doprostřed, hrudníkem nahoru. Držel pohromadě poměrně dobře. Na rozdíl od pytle, v němž byla hlava, ty, které obsahovaly části těla, nezůstaly pevně utěsněné. Trup byl v nejhorším stavu, kosti držely pohromadě jen zkožnatělými pásy vyschlých svalů a vaziva. Všimla jsem si, že nejhořejší obratle chybí, a doufala jsem, že je najdu u hlavy. Až na nepatrné stopy byly vnitřní orgány dávno pryč.

Pak jsem přiložila paže k bokům a nohy dolů. Údy nebyly vystaveny slunečnímu světlu a nebyly tolik vyschlé jako hrudník a břicho. Uchovaly se na nich velké části rozložených měkkých tkání. Snažila jsem se nevnímat pohyblivý světle žlutý povlak, který lenivě, vlnivě stékal z povrchu každého údu, když jsem ho vytahovala z pytle. Larvy opustí mrtvolu, když se vystaví světlu. Padaly z těla na stůl a ze stolu na podlahu v podobě pomalého, ale vytrvalého mrholení. Bleděžlutá drobná zrnka rýže se mi svíjela u nohou. Snažila jsem se na ně nešlapat. Vlastně jsem si na ně nikdy doopravdy nezvykla.

Sáhla jsem po psací podložce a začala vyplňovat formulář. Jméno: *Inconnue*. Neznámé. Datum pitvy: 3. června 1994. Vyšetřovatelé: Luc Claudel, Michel Charbonneau, *Section des homicides*, CUM. Oddělení vražd, Montrealská městská policie.

Připojila jsem číslo policejní zprávy, evidenční číslo márnice a evidenční číslo Laboratoire de Médecine Légale neboli LML a zažila jsem obvyklou vlnu hněvu nad arogantní lhostejností systému. Násilná smrt nepřipouští soukromí. Připraví člověka o důstojnost se stejnou jistotou, s níž mu vzala život. S tělem se manipuluje, zkoumá se a fotografuje a každý krok následuje další série čísel. Oběť se stává součástí evidence, exemplářem, který se předvádí policii, patologům, forenzním specialistům, právníkům a nakonec porotcům. Očíslovat. Vyfotografovat. Odebrat vzorky. Visačku na palec u nohy. I když jsem aktivní účastník, nikdy se nedokážu smířit s neosobností systému. Je to jako loupit na té nejosobnější úrovni. Aspoň dám téhle oběti nějaké jméno. Smrt v anonymitě nepřibude na seznam násilností, které už musel nebo musela strpět.

Vybrala jsem jeden z formulářů na podložce. Pozměnila jsem svou obvyklou rutinu a nechala úplnou kosterní inventuru na později. Prozatím chtěli detektivové jen identifikační profil: pohlaví, věk a rasu.

Rasa byla celkem jasná. Vlasy byly zrzavé, zbytky pokožky se zdály světlé. Rozklad však dokáže dělat podivné věci. Překontroluju kosterní detaily po očištění. Prozatím se zdá dost bezpečná sázka na bělocha.

Už jsem tušila, že oběť bude žena. Rysy tváře byly jemné, celková stavba těla útlá. Dlouhé vlasy neznamenal nic.

Podívala jsem se na pánev. Když jsem ji obrátila ke straně, všimla jsem si, že prohlubeň pod pánevní kostí je široká a mělká. Převrátila jsem ji tak, abych viděla na stydké kosti, místo vpředu, tam, kde se spojuje pravá a levá půlka pánve. Křivka, kterou vytvářely jejich dolní okraje, tvořila široký oblouk. Jemně zvýšené pahorky na předku obou stydkých kostí tvořily výrazné trojúhelníky v dolních rozích. Typicky ženské rysy. Později provedu měření a rozlišovací funkční analýzu na počítači, ale neměla jsem pochybnosti, že toto jsou ostatky ženy.

Právě jsem balila stydkou oblast do vlhkého hadříku, když mě polekal zvuk telefonu. Ani jsem si neuvědomovala, jaké je tu ticho.

Ani jak jsem napjatá. Přistoupila jsem k psacímu stolu, kličkujíc mezi larvami jako dítě, když skáče panáka.

„Doktorka Brennanová,“ řekla jsem, posunula si okuláry na temeno hlavy a klesla na židli. Perem jsem smetla ze stolu larvu.

„Caudel,“ řekl nějaký hlas. Jeden ze dvou detektivů CUM, přidělených k případu. Podívala jsem se na nástěnné hodiny – deset čtyřicet. Víc, než jsem si uvědomovala. Nepokračoval. Očividně si představoval, že jeho jméno stačí.

„Zrovna na ní pracuju,“ řekla jsem. Slyšela jsem kovové zaškrábání. „Měla bych –“

„*Elle?*“ přerušil mě. Žena?

„Ano.“ Pozorovala jsem, jak se další larva smrštila do půlměsíce, pák si stoupla na zadní a opakovala tento manévr opačným směrem. Nebyl to špatný výkon.

„Bílá?“

„Ano.“

„Věk?“

„Měla bych to vědět tak do hodiny.“

Uměla jsem si představit, jak se dívá na hodinky.

„Fajn. Budu tam po obědě.“ Cvak. Bylo to sdělení, ne otázka. Zřejmě bylo vedlejší, jestli mi to vyhovuje.

Zavěsila jsem a vrátila se k paní na stole. Zvedla jsem psací podložku a přelistovala na další stránku formuláře zprávy. Věk. Tahle byla dospělá. Už prve jsem se jí podívala do úst. Zuby moudrosti byly zcela proříznuté.

Vyšetřila jsem paže tam, kde byly v ramenou odděleny od těla. Konce obou humerů byly plně zformované. Neviděla jsem žádnou linii, vyznačující na některém z konců kloub. Druhé konce byly k nepotřebě – byly čistě utřaty těsně nad zápěstím. Ty fragmenty budu muset najít později. Podívala jsem se na nohy. Hlava femuru byla rovněž nalevo i napravo kompletně zformovaná.

Něco na těch uříznutých kloubech mi vadilo. Byl to pocit odlišný od obvyklé reakce na zločin, byl však mlhavý, nejasně zformulovaný. Když jsem ukládala levou nohu zpátky na stůl, měla jsem v útrokách ledový pocit. Mrak hrůzy, který se mě poprvé dotkl v tom lese, se vracel. Setřásla jsem ho a přinutila se soustředit na bezprostřední otázku. Věk. Stanovit věk. Správný odhad věku může vést ke jménu. Na ničem jiném nebude záležet, dokud nebude mít jméno.

Pomocí skalpelu jsem odřízla maso kolem kolenních a loketních kloubů. Povolilo snadno. I tady byly dlouhé kosti zcela dospělé. Ověřím to na rentgenu, ale věděla jsem, že to znamená, že růst kostí byl dokončen. Neviděla jsem na kloubech žádné artritické změny ani obroušení. Dospělá, ale mladá. Odpovídalo to tomu nedostatečnému opotřebení chrupu, které jsem prve pozorovala.

Ale chtěla jsem větší přesnost. Claudel to ode mě čeká. Podívala jsem se na obě klíční kosti tam, kde se na úpatí hrdla napojovaly na sternum. Ačkoliv ta na pravé straně byla oddělená, povrch kloubu byl zapouzdřen ve tvrdé uzlině zaschlého vaziva a chrupavky. Pomocí nůžek jsem uštípala co nejvíc kožnaté tkáně, pak zabalila kost do dalšího mokrého hadříku a soustředila jsem svou pozornost na pánev.

Odstranila jsem hadřík a opět pomocí skalpelu jsem se začala jemně prořezávat chrupavkou, spojující obě pánve vpředu. Zvlhčením získaly na poddajnosti, snáz se řezaly, ale stejně to byl proces pomalý a pracný. Nechtěla jsem riskovat, že poškodím povrch pod nimi. Když byly stydké kosti konečně odděleny, odřízla jsem pár proužků zaschlé svaloviny, spojující pánev s dolním koncem páteře vzadu, uvolnila jsem ji, odnesla k výlevce a ponořila stydkou část do vody.

Pak jsem se vrátila k tělu a rozbila klíční kost. Znovu jsem oddělila co nejvíc tkáně. Pak jsem naplnila plastickou nádobku na vzorky vodou, opřela ji o hrudní koš a ponořila do ní konec klíční kosti.

Podívala jsem se na nástěnné hodiny – 12.25. Odstoupila jsem od stolu, stáhla si rukavice a napřímila se. Pomalu. V zádech jsem měla pocit, jako by na nich trénovalo ragbyové mužstvo. Založila jsem si ruce v bok a protáhla se, vyklenula záda dozadu a zakroužila horní polovinou těla. Od bolesti to vlastně nepomohlo, ale taky to neuškodilo. Páteř mě poslední dobou bolívala často, a tři hodiny v předklonu nad pitevním stolem to ještě zhoršily. Odmítala jsem uvěřit nebo připustit, že to souvisí s věkem. Moje čerstvě objevená potřeba brýlí na čtení a zřejmě trvalý vzestup tělesné váhy z 57 na 60 kg rovněž nebyly důsledkem stárnutí. Nic nebylo důsledkem stárnutí.

Otočila jsem se a uviděla Daniela, jednoho z pitevních laborantů, jak mě pozoruje z předpokoje. Tik mu vytáhl horní ret a na okamžik škubavě zavřel oči. S cuknutím přešlápl, přenesl váhu na jednu nohu a druhou nadzvedl. Vypadal jako pták vodouš, když čeká na vlnu.

„Kdy mám udělat radiografii?“ zeptal se. Brýle mu klouzaly na špičku nosu a zdálo se, že kouká spíš přes ně než skrze ně.

„Měla bych skončit do tří,“ řekla jsem a hodila rukavice do kbelíku na biologický odpad. Náhle jsem si uvědomila, jaký mám hlad. Moje ranní káva stála na pracovní desce, studená a nedotčená. Úplně jsem na ni zapomněla.

„Tak jo.“ Hupnul nazpátek, otočil se na patě a zmizel na chodbě.

Hodila jsem brýle na pracovní desku, vytáhla ze zásuvky pod postranním pultem bílé papírové prostěradlo, rozložila je a zakryla tělo. Umyla jsem si ruce a vrátila se do své pracovny v pátém patře, převlékla se do civilu a šla na oběd. Nedělala jsem to často, ale dneska jsem potřebovala slunce.

Claudel dostal svému slovu. Když jsem se v půl druhé vrátila, čekal už v mé kanceláři. Seděl naproti psacímu stolu a soustředěně pozoroval rekonstruovanou lebku na pracovním pultu. Otočil hlavu, když mě uslyšel, ale neřekl nic. Pověsila jsem si kabát na vnitřní stranu dveří a prošla kolem něj ke své židli.

„*Bonjour, Monsieur Claudel. Comment ca va?*“ usmála jsem se na něj přes psací stůl.

„*Bonjour.*“ Zřejmě ho nezajímalo, jak se vede mně. Fajn. Čekala jsem. Já jeho šarmu nepodlehnu.

Na stole před ním ležela složka. Položil na ni ruku a podíval se na mě. Jeho tvář připomínala papouška. Obličej se ostře svažoval od uší ke středové linii a zobákovitý nos trčel kupředu. Podél tohoto vrcholu ukazovaly jeho brada, ústa a špička nosu dolů a tvořily řadu věček. Když se usmál, což bylo zřídka, věčko úst se zostřilo a rty se vtáhly spíš dovnitř, než aby odhalily zuby.

Vzdychl. Měl se mnou velkou trpělivost. S Claudelem jsem ještě nepracovala, ale znala jsem jeho reputaci. Považoval se za výjimečně inteligentního.

„Mám několik jmen,“ řekl. „Možnosti. Všechny zmizely během posledních šesti měsíců.“

Už jsme probrali otázku času, který uplynul od smrti. Moje dopolední práce mě ke změně názoru nevedla. Byla jsem si jista, že je mrtvá méně než tři měsíce. Tudíž by k vraždě došlo v březnu nebo později. Zimy jsou v Quebecu studené, tvrdé k žijícím, ale laskavé k mrtvým. Zmrzlá těla se nerozkládají. Ani nepřitahují hmyz. Kdyby ji zahrabali minulý podzim, před nástupem zimy, byly by tu známky invaze hmyzu. Přítomnost kukel nebo larev by svědčila o podzimním útoku, který přerušila zima. Žádné jsem však nenašla. Vzhledem k tomu, že bylo teplé jaro, odpovídala hojnost červů a stupeň rozkladu období nanejvýš tří měsíců. Přítomnost pojivové tkáně spolu s doslovnou neexistencí střev a mozku rovněž napovídala o smrti na konci zimy nebo časně zjara.

Opřela jsem se dozadu a vyčkávavě na něj pohlédla. Taký dovedu být tajnůstkářka. Otevřel složku a zalistoval jejím obsahem. Čekala jsem.

Vybral jeden z formulářů a přečetl z něj: „Myriam Weiderová.“ Nastala pauza, jak prosíval informace z formuláře. „Zmizela 4. dubna 1994.“ Pauza. „Žena. Běloška.“ Dlouhá pauza. „Datum narození 6. 9. 1948.“

Oba jsme v duchu počítali – pětadvacet let stará.

„Možné,“ řekla jsem a pokynula mu rukou, aby pokračoval.

Položil formulář na psací stůl a přečetl z dalšího: „Solange Legerová. Pohřbování ohlásil manžel,“ odmlčel se, namáhavě luštil datum. „2. května 1994. Žena. Bílá. Datum narození 17. 8. 1928.“

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Moc stará.“

Položil formulář zpátky do desek a vybral další. „Isabelle Gagnonová. Naposled spatřena 1. dubna 1994. Žena. Běloška. Datum narození 15. 1. 1971.“

„Třidvacet. Jo,“ kývla jsem zvolna. „Možné.“ Papír putoval na stůl.

„Suzanne St. Pierrová. Žena. Pohřešována od 9. března 1994.“ Četl nehlasně a pohyboval přitom rty. „Nevrátila se ze školy.“ Odmlčel se, počítal sám. „Šestnáctiletá. Ježíši Kriste.“

Znovu jsem zavrtěla hlavou. „Ta je moc mladá. Tohle není žádné dítě.“

Zamračil se, vytáhl poslední formulář. „Evelyn Fontaineová. Žena. Šestatřicet let. Naposled viděna v Sept Iles 28. března. No jo. Ona je Innu.“

„Pochybné,“ řekla jsem. Nezdálo se mi, že by ostatky patřily Indiánce.

„To je všechno,“ řekl. Na stole ležely dva formuláře. Myriam Weiderová, věk pětadvacet, a Isabelle Gagnonová, věk třidvacet. Možná že jedna z nich leží dole v pitevně číslo 4. Claudel na mě pohlédl. Obočí se mu uprostřed zvedlo do dalšího V, tentokrát obráceného.

„Jak stará *byla*?“ zeptal se, zdůrazňuje sloveso a svou dlouze protřpenou trpělivost.

„Pojďte se dolů podívat.“ To vnese do tvého dne trochu slunečního jasu, pomyslela jsem si.

Byla to malicherná rošťárna, ale nešlo tomu odolat. Věděla jsem, jak je Claudel proslulý svou snahou vyhnout se pitevně, a chtěla jsem ho vyvést z míry. Na okamžik vypadal jako polapený do pasti. Bavila mě jeho nejistota. Popadla jsem z háčku na dveřích laboratorní plášť, spěšně prošla chodbou a zastrčila klíč do výtahu. Cestou dolů mlčel. Vypadal jako muž, který je na cestě k vyšetření prostaty. Claudel tímhle výtahem jezdil jen zřídka. Ten stavěl jen v márnici.

Tělo leželo, jak jsem ho nechala. Natáhla jsem si rukavice a odstranila bílé prostěradlo. Koutkem oka jsem viděla na Claudela, zarámovaného ve dveřích. Vstoupil do místnosti jen tak daleko, aby se dalo tvrdit, že tam byl. Pohledem putoval po ocelových pracovních deskách, prosklených skříňkách obsahujících čisté plastické nádoby, po závěsné váze, jenom tělu se vyhnul. To už jsem znala. Fotografie nebyly nebezpečné. Krev byla někde jinde. Daleko. Místo vraždy, to bylo klinické cvičení. Žádný problém. Rozpitvat,

---

prostudovat, vyřešit hádanku. Ale položte tělo na pitevní stůl a už je to jiná. Claudel přeřadil obličej na neutrální a doufal, že vypadá klidně.

Vyndala jsem stydké kosti z vody a jemně je od sebe oddělila. Pomocí sondy jsem odloupla okraje želatinózního pouzdra, které pokrývalo povrch pravé stydké kosti. Postupně se uvolnilo a pustilo. Kost pod ním byla poznamenána hlubokými rýhami a pahrbky, směřujícími horizontálně po jejím povrchu. Štěpina pevné kosti částečně lemovala vnější obrys a tvořila jemný a neúplný rámeček kolem stydké spony. Opakovala jsem proces na levé straně. Vypadalo to tam stejně.

Claudel se nepohnul od dveří. Odněsla jsem pánev k soluxové lampě, přitáhla k sobě její teleskopické rameno a stiskla vypínač. Kost ozářilo fluorescenční světlo. Skrz kulaté zvětšovací sklo se mi ukázaly detaily, které nebyly pouhým okem patrné. Podívala jsem se na nejhořejší křivku obou kostí kyčelních a uviděla to, co jsem očekávala.

„Monsieur Claudel,“ řekla jsem, aniž bych vzhledla. „Podívejte se na tohle.“

Přistoupil ke mně a já uhnula, aby měl nerušený výhled. Ukázala jsem na nepravidelnost na horním okraji pánve. Ilický hřebec se ještě docela nespojil, když došlo k úmrtí.

Odložila jsem pánev. Dál se na ni díval, ale nedotkl se jí. Vrátila jsem se k tělu, abych vyšetřila klíční kost, ale už jsem věděla s jistotou, co tam najdu. Vytáhla jsem sternální konec z vody a začala odstraňovat tkáň. Když bylo vidět povrch kloubu, pokynula jsem Claudelovi, aby šel ke mně. Beze slova jsem ukázala na konec kosti. Její povrch byl vzdutý, jako stydká spona. Uprostřed lpěl malý kotouč kosti, jeho okraje byly zřetelné a nespojené.

„Takže?“ Na čele se mu perlil pot. Zakrýval nervozitu frajerským vystupováním.

„Je mladá. Patrně málo přes dvacet.“

Mohla jsem mu vysvětlit, jak kosti prozrazují věk, ale měla jsem dojem, že by nebyl dobrý posluchač, a tak jsem jen čekala. Částice chrupavky se mi nalepily na ruce v rukavicích a držela jsem je od těla, dlaněmi vzhůru, jako pouliční žebrák. Claudel se ode mě držel asi tak daleko, jako kdybych byla nakažená virem Ebola. Nespouštěl ze mě oči, ale pohled jako by soustředil spíš dovnitř do své hlavy, kde probíral data a hledal shodu.

„Gagnonová.“ To bylo konstatování, ne otázka.

Přikývla jsem. Isabelle Gagnonová. Stáří dvacet tři.

„Opatřím si žádost koronera o zubařskou kartu,“ řekl.

Znovu jsem přikývla. Jako by mě k tomu nutil.

„Příčina smrti?“ zeptal se.

„Nic zjevného,“ řekla jsem. „Možná budu vědět víc, až uvidím rentgeny. Anebo možná najdu něco na kostech, až budou očištěné.“

S tím odešel. Nerozloučil se. Ani jsem to nečekala. Jeho odchod jsme oba uvítali.

Stáhla jsem si rukavice a zahodila je. Cestou ven jsem strčila hlavu do velkého operačního sálu a sdělila Danielovi, že jsem pro dnešek s tímhle případem hotová. Požádala jsem ho, aby udělal kompletní rentgen těla a lebky, shora i ze stran. Nahoře jsem se stavila v histologické laboratoři a řekla vrchnímu laborantovi, že tělo je připravené k vaření, přičemž jsem ho upozornila, aby mu věnovali zvláštní péči, neboť je rozřezané. Bylo to zbytečné. Nikdo nedokázal zbavit tělo měkkých tkání tak jako Denis. Za dva dny se objeví kostra, čistá a nepoškozená.

Zbytek odpoledne jsem strávila slepováním lebky. Ačkoliv šlo jen o fragmenty, bylo tu opravdu dost detailů, aby se dala potvrdit totožnost jejího majitele. Už nikdy nebude řídit cisternu s propanem.

Po návratu domů se mě začal zmocňovat ten nepříjemný pocit, který jsem zakusila v rokli. Celý den jsem ho držela na uzdě pomocí práce. Zaháněla jsem úzkost tak, že jsem se myslí plně soustředila na identifikaci oběti a znovuposkládání kousků zesnulého tiráka. Při obědě mě rozptylovali holubi v parku. Luštit pořadí zobání dokázalo člověka plně zaujmout. Šedivý byl alfa. Hnědé flíčky zřejmě následovaly hned po něm. Černonohý byl očividně kdesi u konce seznamu.

Ted' jsem se mohla po libosti uvolnit. Přemýšlet. Bát. Začalo to, sotva jsem zajela do garáže a vypnula rádio. Hudbu vypnout, úzkost zapnout. Ne, kárala jsem se. Později. Po večeri.

Vstoupila jsem do bytu a uslyšela konejšivé zapípání bezpečnostního systému. Aktovku jsem odložila v hale, zavřela dveře a odešla do libanonské restaurace na rohu, kde jsem si objednala šiš taúk a mísu Shawarma. To mám na bydlení v centru města nejradši – ve vzdálenosti jednoho bloku od mého bytu se nalézají reprezentativní vzorky všech kuchyní světa. Nemohl by ten přírůstek na váze...? Kdepak.

Zatímco jsem čekala, až mi jídlo zabalí, projížděla jsem pohledem výběr jídel. Homos. Taboule. *Feuilles de vignes*. Požehnaná vesnice světa. Libanonci se pofrancouzštili.

Na polici vlevo od pokladny byly láhve červeného vína. Moje volitelná zbraň. Když jsem se na ně dívala, potisící jsem pocítila touhu. Vzpomínala jsem na chuť, vůni, suchý, stahující dotek vína na jazyku. Pamatovala jsem si teplo, které začíná v útrokách a šíří se vzhůru a navenek, naviguje si cestu mým tělem a cestou rozžihá ohně příjemna. Táboráky jistoty. Energie. Neochvějnosti. To by se mi zrovna teď hodilo, pomyslela jsem si. Pravda. Co chci komu namluvit? U toho by nezůstalo. Jak jsou ta stadia? Přešla bych rovnou k neprůstřelnosti a pak k neviditelnosti. Anebo to bylo nějak jinak? To je jedno. Zašla bych příliš daleko a pak by přišel pád. Útěcha by byla krátkodobá, cena příliš vysoká. Už šest let jsem se nenapila.

Vzala jsem si jídlo domů a snědla je s Birdiem a Montreal Expos. Kocour mi spal stočený v klíně, tiše předl. Montreal Expos prohráli s Cubs o dva přeběhy. O vraždě se nikdo z nich nezmínil a kocour taky ne. Toho jsem si cenila.

Dala jsem si dlouhou horkou lázeň a v půl jedenácté padla do postele. Sama ve tmě a tichu už jsem tu myšlenku nedokázala potlačovat. Jako poblázněné buňky rostla a nabírala síly, až se mi nakonec vnutila do vědomí a trvala na tom, abych ji vzala na vědomí. Ta druhá vražda. Ta druhá mladá žena, která se dostala do márnice po kusech. Viděla jsem ji v živých detailech, pamatovala jsem si své pocity, když jsem pracovala na jejích kostech. Chantale Trottierová. Věk: šestnáct. Uškrcená, zbitá, s uříznutou hlavou a údy. Ani ne před rokem ji přivezli nahou a zabalenou v plastických pytlích na odpady.

Byla jsem připravena ukončit svůj den, ale můj mozek odmítal vypnout. Ležela jsem tam a mezitím někde vznikaly hory a kontinenty se posouvaly. Nakonec jsem usnula, v lebce mi rachotila ta dvě slova. Budou mě strašit celý víkend. Sériový vrah.

3

Gabby mi přišla naproti na letiště. Měla jsem obrovský kufr a nemohla jsem se s ním prodat uličkou v letadle. Ostatním pasažérům

---

to šlo na nervy, ale nikdo mi nepomohl. Viděla jsem, jak se Katy vyklání a pozoruje mě z přední řady sedadel první třídy. Měla na sobě ty šaty, které jsme jí vybírali k maturitě na střední škole. Mechově zelené hedvábí. Ale později mi řekla, že se jí nelíbí, litovala té volby. Byla by radši měla květovaný potisk. Proč je má na sobě? Proč je Gabby na letišti, když má být na univerzitě? Její hlas byl přes megafon čím dál hlasitější, čím dál vtíravější.

Posadila jsem se. Bylo sedm dvacet. Pondělí ráno. Světlo pronikalo kolem okrajů okenní žaluzie, ale do místnosti se ho dostalo jen málo.

Gabbin hlas pokračoval: „...ale já věděla, že tě později nezastihnu. Nejspíš vstáváš dřív, než jsem si myslela. Ale stejně...“

Zvedla jsem telefon. „Haló.“ Snažila jsem se mluvit méně rozespale, než jsem byla. Hlas se zarazil v půli věty.

„Temp? To jsi ty?“

Přikývla jsem.

„Já sem tě vzbudila?“

„Ano.“

Ještě jsem nebyla schopna vtipné odpovědi. „Promiň. Mám zavolat pozdějš?“

„Ne, ne. Už jsem vzhůru.“ Odolala jsem a nedodala, že jsem stejně musela vstávat k telefonu.

„Ale akorát si se probudila, holka. Seš celá rozespalá. Poslouchej, k tomu dnešku. Nešlo by to –“ Přerušilo ji pisklavé skřípání.

„Vydrž. Určitě jsem nechala záznamník na automat.“ Odložila jsem sluchátko a došla do obývacího pokoje. Červené světýlko blikalo. Zvedla jsem přenosný aparát, vrátila se do ložnice a tam odložila sluchátko do vidlice.

„Dobrý.“ Už jsem byla úplně vzhůru a začínala toužit po kávě. Zamířila jsem do kuchyně.

„Volám kvůli dnešku.“ V jejím hlase byl osten. Nemohla jsem jí to zazlívát. Už pět minut se snaží dokončit větu.

„Promiň, Gabby. Celý víkend jsem četla práci jednoho studenta a včera večer jsem byla hodně dlouho vzhůru. Vážně jsem tvrdě spala. Ani jsem neslyšela zvonit telefon.“ To bylo i u mě něco divného. „Co se děje?“

„Ten dnešek. Hele, nešlo by to v půl osmý místo v sedm? Jsem z toho projektu vyplašená jak cvrček v kleci s ještěrkama.“

„Jistě. Beze všeho. Mně to bude asi taky líp vyhovovat.“ Zahákla jsem si telefon mezi hlavu a rameno, sáhla do skříňky pro plechovku se zrnkovou kávou a přendala z ní tři odměrky do mlýnku.

„Mám tě vyzvednout?“ zeptala se.

„Beze všeho. Můžu řídit já, jestli chceš. Kam půjdeme?“ Uvažovala jsem, mám-li začít mlít, pak jsem si to rozmyslela. Už tak zněl její hlas trochu dotčeně.

Ticho. Uměla jsem si představit, jak si pohrává s kroužkem v nose, když o tom uvažuje. Anebo má dneska možná cvoček. Nejdřív mi to vadilo a bylo mi zatěžko se v rozhovoru s Gabby soustředit. Zjišťovala jsem, že se pořád dívám na ten kroužek a uvažuji, jak moc to asi bolí, dát si propíchnout nos. Ted' už jsem to nevnímala.

„Dneska by mělo být hezky,“ řekla. „Co třeba někam, kde se dá jíst venku? U prince Arthura nebo U sv. Denise?“

„Ohromné,“ řekla jsem. „Pak tedy není důvod, abys pro mě sem jezdila. Budu tam kolem půl osmé. Uvažuj o nějakém novém podniku. Mám chuť na nějakou exotiku.“

Ačkoliv by to s Gabby mohlo být riskantní, dělaly jsme to tak skoro pokaždé. Ona znala město mnohem líp než já, takže volba restaurace zpravidla padla na ni.

„Fajn. *À plus tard.*“

„*À plus tard,*“ odpověděla jsem. Byla jsem překvapena a trochu se mi ulevilo. Za normálních okolností by visela na telefonu věčně. Často jsem si musela vymýšlet záminky, abych jí unikla.

Telefon byl pro Gabby a pro mě často záchranný pás. Spojovala jsem si ji s telefonem jako nikoho jiného. Tenhle styl jsme si zavedly hned v počátcích našeho přátelství. Naše studentské rozhovory byly zvláštní úlevou od melancholie, která mě v těch letech halila. Když byla má dcera Kathy konečně nakrmená, vykoupaná a v postýlce, vedly jsme s Gabby dlouhé hovory po drátě, dělily se spolu o vzrušení z nově objevené knihy, debatovaly o přednáškách, profesorech, spolužácích a dohromady o ničem. Byla to jediná frivolnost, kterou jsme si dopřávaly v nefrivolním období svého života.

Ačkoliv jsme ted' spolu už nemluvily tak často, styl se za uplynulá desetiletí změnil pramálo. Ať už jsme si byly nablízku nebo vzdálené, byly jsme spolu v dobrém i ve zlém. To Gabby si se mnou povídala ve dnech odvykací léčby, kdy mě potřeba napít se pronásledovala ve dne a budila v noci roztřesenou a zpocenou. To mně Gabby volá, nadšená

---

a plná naděje, když do jejího života vstoupí láska, a pak osamělá a zoufalá, když láska zase odchází.

Když byla káva hotová, vzala jsem si ji ke skleněnému stolu v jídelně. V hlavě se mi přehrávaly vzpomínky na Gabby. Vždycky jsem se usmívala, když jsem na ni myslela. Gabby na semináři. Gabby v hospodě. Gabby na vykopávkách, rudý šátek na stranu, hennou obarvené zkrepované lokny se jí houpají, když odškrabává hlinu lopatkou. Se svým metrem třiaosmdesáti centimetry záhy pochopila, že nikdy nebude tuctová krása. Nesnažila se zhubnout ani opálit. Neholila si nohy ani podpaží. Gabby byla Gabby. Gabrielle Macaulayová z Trois-Rivières, Quebec. Francouzská matka, anglický otec.

Na škole jsme si byly blízké. Nenáviděla fyzickou antropologii, trpěla v předmětech, které já milovala. Já měla stejné pocity při jejích etnologických seminářích. Když jsme vyšly ze Severozápadní, já jsem odjela do Severní Karoliny a ona se vrátila do Quebecu. Za ta léta jsme se vídaly málo, ale telefon nás udržoval nablízku. Hlavně Gabbyinou zásluhou mi roku 1990 McGillova univerzita nabídla místo hostující profesorky. Během toho roku jsem začala pracovat na částečný úvazek v laboratoři a pokračovala jsem v tom i po návratu do Severní Karoliny, každých šest týdnů jsem putovala na sever, podle toho, kolik se naskytlo případů. Letos jsem si vzala z UNC–Charlotte neplacenou dovolenou a byla jsem v Montrealu na plný úvazek. Gabby mi chyběla a těšilo mě obnovení našeho přátelství.

Všimla jsem si blikajícího světla na záznamníku. Někdo musel volat ještě před Gabby. Musela jsem to nastavit na zaznamenávání po čtyřech zazvoněních, pokud už se záznamník jednou nespustil. Pak by se to zapnulo už po jednom. Podivila jsem se, jak jsem dokázala zaspát čtyři zvonění a celý vzkaz. Přistoupila jsem k přístroji a stiskla knoflík. Páska se přetočila, zapojila a přehrála. Ticho, pak cvaknutí. Následovalo krátké pípnutí, potom Gabbyin hlas. Někdo jen zavěsil. Dobře. Stiskla jsem knoflík přetáčení a šla se obléct do práce.

Laboratoř je v budově, známé jako QPP nebo SQ, to záleží na vašich lingvistických preferencích. Pro anglofily je to Quebecká provinciální policie – pro frankofily La Sureté du Québec. Laboratoire de Médecine Légale, což ve Státech odpovídá ústavu soudního lékařství, se dělí o páté poschodí s Laboratoire des Sciences Judiciaires, centrální kriminalistickou laboratoří provincie. Společně

---

tvoří LML a LSJ jednotku známou jako La Direction de l'Expertise Judiciaire – DEJ. Ve čtvrtém a třetím poschodí je vězení. Márnice a pitevna jsou v suterénu. Zbývajících osm podlaží obývá provinciální policie.

Toto uspořádání má své výhody. Jsme všichni pohromadě. Když potřebuju posudek na nějaká vlákna nebo zprávu o vzorku půdy, stačí jen přejít chodbu. Má to také své nevýhody, a to, že jsme snadno dosažitelní. Pro vyšetřovatele SQ anebo městského detektiva, který nese důkaz nebo nějaké papírování, je to výtahem k našim kancelářím jen kousek.

Třeba zrovna tohle ráno. Když jsem dorazila, čekal už na mě u dveří kanceláře Claudel. Nesl malou hnědou obálku a opakovaně si klepal jejím okrajem do dlaně. Říkat, že vypadal rozčileně, by bylo stejné jako tvrdit, že Gándhí vypadal hladově.

„Mám ty zubařské záznamy,“ řekl místo pozdravu. Mával tou obálkou jako konferenciér při udílení Oscarů.

„Vyzvedl jsem je osobně.“

Přečetl si jméno, naškrábané na obálce. „Dr. Nguyen. Má ordinaci v Rosemontu. Byl bych tady dřív, ale sekretářka toho chlapa je fakt kretén.“

„Kávu?“ zeptala jsem se. Ačkoliv jsem sekretářku dr. Nguyena jakživa neviděla, dovedla jsem se vžít do její situace. Věděla jsem, že neměla příjemné ráno.

Otevřel ústa, aby přijal nebo odmítl. Nevím, co z toho. V té chvíli se na rohu chodby objevil Marc Bergeron. Jako by nevnímal naši přítomnost, kráčel podél řady lesklých černých kancelářských dveří a zastavil se u těch, které sousedily s mými. Pokrčil koleno a opřel si aktovku o zvednuté stehno. Vzpomněla jsem si na manévrování jeřábu ve filmu *Karate Kid*. V téhle pozici cvakl zámkem kufříku, prohrabával se chvíli v jeho obsahu a vytáhl svazek klíčů.

„Marcu?“

To ho polekalo. Zabouchl aktovku a spustil ji dolů, to vše jediným pohybem.

„*Bien fait*,“ řekla jsem, potlačujíc úsměv.

„*Merci*.“ Podíval se na Claudela a na mě, aktovku v levé ruce, klíče v pravé.

Marc Bergeron vypadal podle všech měřítek podivně. Bylo mu kolem šedesátky, možná o něco víc, možná o něco míň. Jeho dlouhá, kostnatá postava byla lehce nachýlená, předkloněná v půli hrudníku,

---

jako by se neustále chystal na ránu do břicha. Vlasy mu začínaly v půli lebky a explodovaly do koruny bílých kudrlin. Měřil aspoň metr osmdesát osm. Brýle v drátěných obroučkách měl vždycky umaštěné a uprášžené a často mžoural, jako by četl drobný tisk na pokladním bloku. Vypadal spíš jako výtvar Tima Burtona než jako forenzní zubař.

„Monsieur Claudel má zubní záznamy Gagnonové,“ ukázala jsem na detektiva. Claudel zvedl obálku na důkaz pravdivosti mých slov.

Za umouněnými čočkami nic nezajiskřilo. Bergeron na mě tupě hleděl. Vypadal jako vysoká, popletená pampeliška s dlouhým, tenkým stonkem a chmýřím bílých vlasů. Uvědomila jsem si, že o případu nic neví.

Bergeron byl jedním z profesionálů, zaměstnaných u LML na částečný úvazek. Šlo o forenzní specialisty, s nimiž se konzultovaly konkrétní expertizy. Neuropatologie. Radiologie. Mikrobiologie. Odontologie. Normálně chodil do laboratoře jednou týdně. Zbytek času věnoval pacientům ve své soukromé praxi. Minulý týden tady nebyl.

Shrnula jsem to. „Minulý čtvrtek našli dělníci nějaké kosti na pozemcích Le Grand Séminaire. Pierre LaManche myslel, že je to další historické pohřebiště, a poslal mě tam. Nebylo.“

Položil aktovku a soustředěně poslouchal.

„Našla jsem části rozřezaného těla, které bylo v pytlích a zahrabané, patrně během posledních dvou měsíců. Je to žena, běloška, asi tak mezi dvaceti a třiceti lety.“

Claudelovo klepání obálkou se zrychlilo. Na okamžik ustalo, když se významně podíval na hodinky. Odkášlal si.

Bergeron na něj pohlédl, pak zpátky na mě. Pokračovala jsem.

„Monsieur Claudel a já jsme zúžili výběr možností na jednu, kterou považujeme za dost dobrou. Profil odpovídá a časové údaje rovněž. Dojel pro ty záznamy osobně. Někajý dr. Nguyen v Rosemontu. Znáš ho?“

Bergeron zavrtěl hlavou a natáhl dlouhou, hubenou ruku. „Bon,“ řekl. „Dejte mi to. Podívám se na ně. Udělal už Denis rentgeny?“

„Dělal je Daniel,“ řekla jsem. „Měl bys je mít na stole.“

Odemkl dveře své kanceláře. Claudel ho následoval. Otevřenými dveřmi jsem uviděla malou hnědou obálku, ležela na jeho psacím stole. Bergeron ji zvedl a podíval se na číslo případu. Z místa, odkud jsem stála, jsem mohla pozorovat, jak Claudel mapuje pohledem místnost – jako monarcha, který se rozhoduje, kde spočine.

„Můžete se stavit za hodinu, pane Claudele,“ řekl Bergeron. Detektiv se zarazil. Už už chtěl něco říci, pak stiskl rty do tenké, pevné čáry, upravil si manžety a odešel. Podruhé během několika málo minut jsem potlačila úsměv. Bergeron by nikdy nesnesl, aby mu nějaký vyšetřovatel civěl při práci přes rameno. Claudel se o tom právě poučil.

Znovu se objevila Bergeronova vychrtlá tvář. „Jdeš dál?“ zeptal se.

„Jistě,“ řekla jsem. „Kávu?“ Co jsem přišla do práce, ještě jsem ji neměla. Často jsme si ji navzájem nosili, střídali jsme se ve výpravách do kuchyňky v druhém křídle budovy.

„Senzace.“ Vyhrabal hrnek a podal mi ho. „Pustím se do toho.“

Došla jsem si pro svůj hrníček a vyrazila chodbou. Jeho pozvání mě potěšilo. Často jsme pracovali na stejných případech, rozložených, zahrabaných, mumifikovaných nebo skeletonizovaných mrtvých, kteří se nedali identifikovat normálními prostředky. Měla jsem dojem, že se nám spolu pracuje dobře. On zřejmě souhlasil.

Když jsem se vrátila, ležely na prosvětlovací desce dvě sady malých černých čtverečků. Na každém rentgenu byl segment čelisti, jasný chrup vystupoval z černočerného pozadí. Vzpomněla jsem si na ty zuby, jak jsem je poprvé uviděla tam v lese, na jejich nedotčenost v ostrém kontrastu k ošklivému kontextu. Ted' vypadaly jinak. Vydezinfikované. Úhledně seřazené v řádkách, připravené k prohlídce. Známé tvary korunek, kořenů a kanálků byly prosvětleny v různých intenzitách šedi a běloby.

Bergeron začal tím, že seřadil předsmrtné rentgenové snímky napravo a posmrtné nalevo. Jeho dlouhé, kostnaté prsty našly na každém rentgenu malou vybouleninu a podle té je jeden po druhém orientoval, stavěl je tou tečkou nahoru. Když skončil, ležely všechny předsmrtné rentgenové snímky seřazený totožně se svými posmrtnými protějšky.

Porovnal obě řady, zda nenajde nějaké rozdíly. Všechno souhlasilo. Na žádné z obou sérií nechyběl ani jeden zub. Všechny kořínky byly kompletní až po špičku. Obrysy a zakřivení nalevo se dokonale zrcadlilo na pravé straně. Avšak nejpozoruhodnější byly ostře bílé koule, představující spravované zuby. Konstalace tvarů na předsmrtných filmech byla přesně do detailu okopírována na těch snímcích, které dělal Daniel.

Po prozkoumání rentgenů, které se zdálo nekonečné, vybral Bergeron jeden čtvereček z pravé strany, položil ho na odpovídající

---

posmrtný snímek a předložil mi je k prozkoumání. Nepravidelné tvary stoliček se přesně překrývaly. Otočil se i s židlí ke mně.

„*C'est positif*,“ řekl, zaklonil se a opřel loktem o stůl. „Neoficiálně samozřejmě, dokud nedokončím písemné záznamy.“ Sáhl po své kávě. Bude muset kromě podrobnějšího rentgenového srovnání udělat ještě vyčerpávající porovnávání písemných záznamů, ale neměl pochyb. Tohle je Isabelle Gagnonová.

Byla jsem ráda, že to nebudu já, kdo bude mluvit s rodiči. S manželem. S milencem. Se synem. Byla jsem už přítomna u takových setkání. Zнала jsem ten pohled. Ty oči – prosebné. Řekněte mi, že je to omyl. Zlý sen. Ať to skončí. Řekněte, že to tak není. Pak pochopení. Během jediné milisekundy se svět navždy změní.

„Díky, že ses na to hned podíval, Marcu,“ řekla jsem. „A díky za tu předběžku.“

„Kéž by to bylo vždycky takhle snadné.“ Ustrkl kávy, udělal obličej a zavrtěl hlavou.

„Chceš, abych vyřídila Claudela?“ Snažila jsem se nedat v hlase znát odpor. Zřejmě se mi to nepovedlo. Vědoucně se usmál.

„Nemám pochyb, že se s monsieur Claudelem domluvíš.“

„Správně,“ řekla jsem. „Přesně to potřebuje. Domluvu.“

Slyšela jsem ho, jak se směje, ještě když jsem se vracela do své pracovny.

Babička mi vždycky říkala, že v každém se najde zrnko dobra. „Enem ho hledat...“ říkala nářečím hladkým jako satén, „...a najdeš ho. Každý má nějakou ctnost.“ Babi, to jsi nepoznala Claudela.

Claudelovou ctností byla ráznost. Za padesát minut byl zpátky.

Zastavil se v Bergeronově pracovně a já slyšela jejich hlasy skrz zed'. Několikrát zaznělo moje jméno, jak ho Bergeron posílal za mnou. Claudelova kadence signalizovala podrážděnost. Chtěl skutečný vědecký názor, ale bude se muset znovu spokojit mnou. Za pár vteřin se objevil, tvář měl tvrdou.

Žádný z nás nepozdravil. Čekal u dveří.

„Je to pozitivní,“ řekla jsem. „Gagnonová.“

Zamračil se, ale všimla jsem si, jak se mu v očích hromadí vzrušení. Má oběť. Ted' může zahájit vyšetřování. Napadlo mě, zda něco cítí k té mrtvé ženě anebo je-li to pro něj jenom sport. Najdi padoucha. Přechytrač mazaného. Slýchala jsem nad rozbitým tělem

---

oběti žertování, poznámky, vtipy. Pro některé to byl způsob, jak zvládnout ohavnost násilí, ochranná bariéra proti každodenní realitě zmasakrovaných lidí. Humor z márnice. Maskuj hrůzu chlapáckou frajeřinou. U jiných to zacházelo hlouběji. Měla jsem tušení, že Claudel patří mezi ty druhé.

Několik vteřin jsem se na něj dívala. Na konci chodby zazvonil telefon. Ačkoliv se mi ten člověk doopravdy nezamlouval, přiměla jsem se připustit, že na tom, jaký má na mě názor, záleží. Stála jsem o jeho uznání. Chtěla jsem se mu zalíbit. Chtěla jsem, aby mě všichni brali, aby mě přijali do klubu.

V duchu se mi mihla podoba doktorky Lentové, hologram psycholožky, přednáška z minulosti.

„Tempe,“ řekla by, „jste dítě otce-alkoholika. Prahnete po pozornosti, kterou vám odpíral. Chcete tatínkovu pochvalu, takže se snažíte vyhovět každému.“

Dokázala mi to osvětlit, ale neuměla to napravit. To musím sama. Občas jsem to přehnala a leckomu jsem připadala jako opravdu protivná ženská. U Claudela tomu tak nebylo. Uvědomila jsem si, že se vyhýbám střetnutí.

Zhluboka jsem se nadechla a spustila, volíc pečlivě slova.

„Monsieur Claudel, uvážil jste tu možnost, že tato vražda souvisí s těmi ostatními, k nimž došlo během posledních dvou let?“

Obličej mu ztuhl, rty se stáhly tak těsně k zubům, až byly skoro neviditelné. Oblak nachu mu začínal u límce a zvolna se šířil vzhůru po krku a obličejí. Hlas měl ledový.

„Jako třeba?“ Zachovával absolutní nehybnost.

„Jako třeba Chantale Trottierová,“ pokračovala jsem. „Byla zavražděna v říjnu 93. Rozřezaná, vykuchaná, bez hlavy.“ Podívala jsem se přímo na něj. „To, co z ní zbylo, se našlo v plastických pytlích na odpady.“

Zvedl obě ruce na úroveň úst, sepal je k sobě, propletl prsty a zať ukal si jimi o rty. Jeho dokonale volené zlaté manžetové knoflíčky v dokonale padnoucí, na zakázku šité košili jemně zacinkaly. Díval se na mě zpříma.

„Slečno Brennanová,“ řekl, zdůrazňuje anglické oslovení. „Možná byste se měla držet své odbornosti. Myslím, že dokážeme rozeznat veškeré spojovací články, které by mohly existovat mezi zločiny v naší jurisdikci. Tyto vraždy nemají nic společného.“

Nevšíkala jsem si toho odmítnutí a naléhala dál. „Obě byly ženy. Obě byly zavražděny během posledního roku. Obě těla nesla známky znetvoření nebo pokusu –“

Jeho pečlivě budovaná hráz sebeovládání praskla a jeho hněv mě zaplavil jako povodeň.

„*Tabernac!*“ vybuchl. „Copak vy žen...“

Rty se mu sevřely, aby dokončil to opovrhované slovo, ale zarazil se právě včas. S viditelnou námahou se znovu ovládl.

„Vždycky reagujete tak přehnaně?“

„Uvažujte o tom,“ vyprskla jsem na něj. Třásla jsem se vzteky, ještě když jsem vstávala, abych za ním zavřela dveře.

4

Měl by to být příjemný pocit, jen tak si sedět v parní lázni a potit se. Jako brokolice. To byl můj původní záměr. Pět kilometrů na StairMasteru, jednu rundu na Nautilusu a pak veget. Stejně jako zbytek dne ani tělocvična nesplnila má očekávání. Cvičením ze mě vyprchalo trochu hněvu, ale stejně jsem byla pořád podrážděná. Věděla jsem, že Claudel je hajzl. Bylo to jedno ze jmen, která jsem mu vydusávala do hrudi s každým pohybem StairMasteru. Hajzl. Sráč. Blbec. Dvojslabičná fungovala nejlíp. Na to jsem přišla, ale jinak celkem na nic. Na chvíli mě to rozptýlilo, ale i když jsem teď měla mysl lenivou, nedokázala jsem z ní ty vraždy zaplašit. Isabelle Gagnonová. Chantale Trottierová. Pořád jsem je převalovala kolem dokola, jako hrášky na talíři.

Pošoupla jsem si osušku a dovolila svému mozku znovu procházet události celého dne. Po Claudelově odchodu jsem se stavila u Dennise, abych věděla, kdy bude připravená kostra Gagnonové. Chtěla jsem ji projít centimetr po centimetru, hledat známky traumatu. Fraktury. Zhmožděnin. Cokoli. Něco na tom, jak bylo to tělo rozřezané, mi vadilo. Chtěla jsem se důkladně podívat na stopy po řezu. Přístroj na vyvážení nějak zlobil. Kostí budou připravené až zítra.

Pak jsem zašla do centrální kartotéky a vytáhla si spis Trottierové. Zbytek odpoledne jsem se lopotila s policejními záznamy, pitevními nálezy, toxikologickými zprávami, fotografiemi. V mých paměťových

---

buňkách se cosi uchovalo, dráždilo mě to, trvalo na tom, že případy spolu souvisejí. Jakýsi zapomenutý detail se vznášel těsně vedle vybaveného, spojoval oběti způsobem, který jsem nechápala. Jakási uložená vzpomínka, k níž ne a ne se dostat, mi říkala, že nejde jen o to znetvoření a pytle. Chtěla jsem nalézt souvislost.

Znovu jsem si upravila osušku a setřela pot z obličeje. Pokožku na špičkách prstů už jsem měla svrastělou. Všude jinde jsem byla slizká jako úhoř. Rozhodně jsem krátkodobka. Nedokážu snášet horko déle než dvacet minut, ať si má být jak chce prospěšné. Ještě pět.

Chantale Trottierová přišla o život ani ne před rokem, na podzim toho roku, co jsem začala pracovat na plný úvazek v laboratoři.

Bylo jí šestnáct. Dnes odpoledne jsem si rozložila na psací stůl pitevní fotografie, ale nepotřebovala jsem je. Pamatovala jsem si ji živě, pamatovala jsem si dopodrobna ten den, kdy ji přivezli do márnice.

22. října, to odpoledne byl ústřicový večírek. Byl pátek a většina personálu vypadla dřív, aby pila pivo a klestila si cestu bednami ústřic Malpeques, což je podzimní tradice.

Skrz dav v konferenčním sále jsem si všimla, že LaManche mluví do telefonu. Držel si ruku na volném uchu jako barikádu proti hluku oslav. Pozorovala jsem ho. Když zavěsil, přelétl pohledem místnost. Zahlédl mě a ukázal jednou rukou, signalizoval, že se sejdem na chodbě. Když našel Bergerona a upoutal jeho pozornost, poselství opakoval. O pět minut později nám ve výtahu vysvětlil, co se děje. Právě přivezli nějakou mladou dívku. Tělo bylo zle potlučené a rozřezané. Vizuální identifikace nebude možná. Chce, aby se Bergeron podíval na zuby. Chce, abych se já podívala na řezy na kostech.

Nálada v pitevně tvořila ostrý kontrast k veselí nahoře. Dva detektivové z SQ stáli opodál, zatímco uniformovaný policista z identifikačního oddělení pořizoval snímky. Technik mlčky rovnal ostatky. Detektivové neříkali nic. Neozvaly se žádné žerty ani slovní hříčky. Obvyklé vtipkování úplně umlklo. Jediným zvukem bylo cvakání spoušti, která zaznamenávala hrůzu, ležící na pitevním stole.

To, co z ní zbylo, bylo uspořádáno tak, aby to tvořilo tělo. Šest krvavých kusů bylo poskládáno ve správném anatomickém pořádku, ale úhly byly trošku mimo, což z ní činilo jednu z těch plastikových panenek, vyrobených tak, aby se daly pokroutit do nepřirozených

---

pozic – jenže tahle byla v životní velikosti. Celkový efekt byl strašidelný.

Hlavu měla uříznutou vysoko na krku a obnažené svaly měly zářivě červenou barvu vlčích máků. Pobledlá pokožka se na poškozených okrajích mírně odhrnula, jako by se odtahovala od kontaktu s čerstvým, syrovým masem. Oči měla pootevřené a z pravé nosní dírky se jí klikatil jemný pramínek zaschlé krve. Vlasy měla mokré a ležely přilepené k hlavě. Bývaly dlouhé a plavé.

Její trup byl přefříznutý v pase. Horní část ležela s pažemi ohnutými v loktech, ruce přitažené k tělu a položené na břicho. Pozice do rakve, až na to, že prsty nebyly propletené. Dolní část trupu sahala od pasu ke kolenům. Nohy ležely vedle sebe, o kousek níž, než by byly normálně napojené. Neomezovány spojením v kolenním kloubu ležely s chodidly vytočenými daleko do stran, palce ukazovaly vně.

S bodnutím bolesti jsem si všimla, že má nehty na nohou nalakované na světle růžovo. Intimnost toho prostého činu mi způsobovala takovou bolest, až jsem ji chtěla zakrýt, rozkřiknout se na ně na všechny, aby ji nechali být. Místo toho jsem jen stála a dívala se a čekala, až bude řada na mně, abych se také vetřela do jejího soukromí.

Dosud nedokážu zavřít oči, abych neviděla zubaté okraje tržných ran na její lebce, důkaz opakovaných úderů tupým předmětem. Dokážu si do nejmenších podrobností připomenout podlitiny, které měla na krku. Dokážu si představit petechiální krvácení v jejích očích, maličké flíčky, způsobené popraskáním drobných cév. Způsobené obrovským tlakem na jugulární cévy, takže jde o klasickou známku identifikující škrcení.

Útroby se mi stáhly, když jsem uvažovala o tom, co ještě se jí stalo, téhle ženě–dítěti tak pečlivě udržované a živené pomazánkou z burských oříšků, skautskými vůdci, letními tábory a nedělní školou. Truchlila jsem pro léta, která jí nebude dopřáno prožít, pro mejdany, na které nikdy nepůjde, a pro pivo, které nikdy nevytáhne. Myslíme si, že jsme civilizovaný kmen, my Severoameričané posledního desetiletí druhého milénia. Slibovali jsme jí průměrný věk sedmdesát let. Dopřáli jsme jí jich jen šestnáct.

Zaplašila jsem vzpomínky na tu mučivou pitvu, otřela jsem si z tváře pot a potřásla hlavou, až se mi mokré vlasy rozlétly sem a tam. Představy byly tak opojné, že jsem si už nedokázala oddělit od sebe to, co si pamatuju z minulosti, od toho, co jsem dopodrobna viděla na

---

fotografiích dnes odpoledne. Jako živé. Už dávno jsem tušila, že mnohé ze svých vzpomínek na dětství čerpám ve skutečnosti ze starých obrázků, že je to skládanka momentek, mozaika celuloidových obrázků přepracovaných v zapamatovanou skutečnost. Cesta Kodakem do minulosti. Možná je lépe pamatovat si minulost takhle. Jen zřídkakdy fotografujeme smutné události.

Dveře se otevřely a do páry vstoupila nějaká žena. Usmála se a kývla, pak si pečlivě rozprostřela osušku na lavici vlevo ode mě. Její stehna měla konzistenci mořské houby. Sebrala jsem osušku a odebrala se do sprchy.

Birdie už čekal, když jsem přišla domů. Pozoroval mě přes halu, jeho bílá postavička se jemně odrážela od černé mramorové podlahy. Zdál se dotčen. Pociťuji kočky taková hnutí myslí? Možná si to jen namlouvám. Překontrolovala jsem mu miskou a shledala, že z ní ubylo, ale prázdná není. S pocitem viny jsem ji stejně naplnila. Birdie přestál stěhování dobře. Jeho potřeby byly prosté. Já, kočičí konzervy Friskies a spánek. Takové potřeby nijak nenarážejí na hranice států a přemísťují se snadno.

Měla jsem ještě hodinu, než se sejdu s Gabby, a tak jsem se natáhla na pohovku. Tělocvik a pára si vybraly svou daň a mně bylo, jako by všechny větší svalové skupiny vypověděly službu. Avšak vyčerpání mělo i své výhody. Byla jsem fyzicky, ne-li duševně, uvolněná. Jako obvykle v takových chvílích jsem měla skutečnou chuť se napít.

Pozdně odpolední slunce zaplavilo pokoj, jeho účinky tlumil vybledlý mušelín, zatažený přes všechna okna. To mám na tomhle bytě ze všeho nejradši. Sluneční svit se mísí se světlými pastely a vytváří zářivou vzdušnost, která mi připadá uklidňující. Je to můj ostrov míru ve světě napětí.

Byt je v přízemí budovy ve tvaru U, která se ovíjí kolem vnitřního nádvoří. Zabírá většinu jednoho křídla a chybí tu bezprostřední sousedi. Na jedné straně obývacího pokoje vede francouzské okno do zahrady uvnitř nádvoří. Protější dveře vedou na můj vlastní dvoreček. Je to městská rarita – tráva a květiny uprostřed centreville. Dokonce jsem si vysadila i malou bylinkovou zahrádku.

Nejprve jsem byla zvědavá, jestli se mi bude zamlouvat bydlet sama. Ještě nikdy jsem to nezkusila. Z domova jsem odešla na kole,

---

pak se provdala za Petea, vychovávala Katy, nikdy jsem nebyla svou vlastní paní. Bála jsem se zbytečně. Bylo to skvělé.

Vznášela jsem se na pomezí spánku a bdělosti, když mě probral telefon. S hlavou rozbolavělou přerušenou dřímotou jsem promluvila do sluchátka. Za odměnu se mi dostalo automatického hlasu, který se pokoušel prodat mi místo na hřbitově.

„*Merde*,“ řekla jsem, spustila nohy z gauče a vstala. Bydlení o samotě má jednu nevýhodu. Mluvím sama k sobě.

Druhou nevýhodou je odloučení od mé dcery. Vytočila jsem číslo a ona vzala telefon po prvním zazvonění.

„Jé mami, to jsem ráda, že voláš! Jak se máš? Ted' nemůžu mluvit, mám někoho na druhé lince, ale chytnu tě trochu později?“

Usmála jsem se. Katy. Pořád udýchaná a roztočená do tisíce směrů.

„Jistě, zlato. Není to nic důležitého, jen jsem tě chtěla slyšet. Dneska jdu s Gabby na večeři. Co takhle zítra?“

„Senzace. Dej jí za mě velkou pusu. Jo, myslím, že z francouzštiny jsem dostala jedničku, jestli ti jde o tohle.“

„O tom jsem vůbec nezapochybovala,“ zasmála jsem se. „Zítra si popovídáme.“

Za dvacet minut jsem už parkovala před Gabbyiným domem. Jakýmsi zázrakem se našlo místo hned naproti jejím dveřím. Zhasla jsem motor a vystoupila.

Gabby bydlí na Carré St. Louis, půvabném náměstíčku zasunutém mezi Rue St. Laurent a Rue St. Denis. Park obklopuje řada domů nepředvídatelných tvarů se složitým vyřezáváním ve dřevě, pozůstatky časů architektonických rozmarů. Majitelé je natřeli s duhovou výstředností a zaplnili si dvorky záplavou letního kvítí, takže to tu vypadalo jako ve scéně z kreslené disneyovky.

V parku vládne atmosféra rozmarnosti, počínaje centrální fontánou, vystupující z jezírka jako olbřímí tulipán, až po plůtek z tepaného železa zdobící jeho obvod. Sahá jen kousek nad kolena a jeho frivolní špice a křivky oddělují veřejnou zeleň náměstíčka od perníkových chaloupek, obkružujících jeho obvod. Zdá se, že naši předkové z viktoriánských časů, tak strozí ve své sexuální prudérnosti, dokázali být hraví, pokud šlo o stavební design. Jaksi mě to uklidňuje, jako tiché potvrzení, že v životě existuje rovnováha.

Koukla jsem na Gabbyin dům. Stojí na severní straně parku, třetí od Rue Henri-Julien. Katy by to označila za „sakra výstřelek“, jako ty

---

parádní šaty, co jsme zavrhlly při každoroční jarní výpravě. Architekt zřejmě nedokázal přestat, dokud nepoužil všechny fantastické detaily, které znal.

Dům je dvoupatrový měšťanský činžák, jeho dolní podlaží jsou vyboulena do velikých arkýřů, střecha stoupá do špalkovité šestihranné věže. Střecha vížky je pokryta malými oválnými taškami, uspořádanými jako šupiny na ocase mořské panny. Korunována je cimbuřím, lemovaným tepaným železným zábradlíčkem. Okna jsou maurská, jejich dolní okraje hranaté, horní se vzdouvají do klenutých oblouků. Všechny dveře a okna jsou záramovány složitě vyřezávaným dřevem, natřeným světle levandulovým odstínem. V přízemí, nalevo od vchodu, se vine železné schodiště až k verandě v prvním patře, křivky a smyčky zábradlí jsou ozvěnou křivek a smyček z oplocení parku. Červnové květiny kvetly v truhlících za okny a v obrovských nádobách, lemujících verandu.

Určitě už čekala. Než jsem stihla přejít ulici, krajková záclona sebou krátce škubla a domovní dveře se otevřely. Zamávala, pak zamkla dveře a překontrolovala je za sebou, divoce zatřásla klikou. Seběhla po strmém železném schodišti, dlouhá sukně se za ní vzdouvala jako lodní plachta v poryvu větru. Když se přiblížila, slyšela jsem ji. Gabby má ráda všechno, co jiskří nebo cinká. Toho večera měla kolem kotníku řetízek malých stříbrných zvonečků. Cinkaly při každém kroku. Měla na sobě to, čemu jsme na střední škole říkali Nouveau Ashram. Jako vždycky.

„Jak to jde?“

„Dobrý,“ odtušila jsem.

Už když jsem to říkala, věděla jsem, že to není pravda. Ale nechtěla jsem debatovat o vraždách, ani o Claudelovi, ani o svém ztraceném výletě do Quebecu, ani o svém rozbitém manželství, ani o ničem ostatním z toho, co mě poslední dobou připravovalo o klid mysli.

„A ty?“

„*Bien.*“

Zakývala hlavou ze strany na stranu a dredy poskočily. *Bien. Pas bien.* Přesně jako za starých časů. Ale ne docela. Uvědomila jsem si to na vlastním chování. Také odpovídala ve snaze udržet konverzaci na lehké úrovni. S pocitem mírné nostalgie, avšak s tušením, že náladu určuji já, jsem to pustila z hlavy a připojila se ke spiknutí vzájemné vyhýbavosti.

„Tak kde bychom se najedly?“

Vlastně jsem ani neměnila téma, protože ve skutečnosti žádné neexistovalo.

„Co by sis dala?“

Zauvažovala jsem o tom. Zpravidla jsem vybírala tak, že jsem si před sebou představila talíř s jídlem. Mé myšlení dává rozhodně přednost vizuálnímu nastavení. Když jde o jídlo, dalo by se nejspíš říci, že mě zajímá grafika, nikoli menu. Dnes večer to chtělo něco červeného a těžkého.

„Itálie?“

„Fajn.“ Zauvažovala. „U Vivaldiho na Prince Arthur? Tam můžeme sedět venku.“

„Senzace. A nepřijdu o tohle místo k parkování.“

Vzaly jsme to přes náměstí a prošly pod listy tabáku, který se pnul nad záhonem. Staří páni seděli na lavičkách, rozprávěli ve skupinkách, prohlíželi si své spoluobčany. Nějaká žena ve sprchovací čepici krmila holuby chlebem z pytlíku a kárala je jako nezbedné děti. Dvojice pěších hlídkových policistů kráčela po jedné z pěšin, křižujících park, ruce sepjaté za zády do přesně stejných věček. V pravidelných odstupech se zastavovali, aby si vyměnili pár zdvořilůstek, položili pár otázek, odpověděli na žerty starousedlíků.

Minuly jsme betonovou zasklenou besídku na západním konci náměstí. Všimla jsem si slova „Vespasian“ a znovu mě jako vždycky napadlo, proč je nad jejími dveřmi vytesáno jméno římského císaře.

Vyšly jsme z náměstí, přešly Rue Lával a mezi betonovými sloupy, označujícími její počátek, jsme vstoupily do Rue Prince Arthur. Po celou tu dobu nepadlo ani slovo. To bylo divné. Gabby nebývala tak tichá ani tak pasivní. Zpravidla překypovala plány a nápady. Dnes večer se prostě jen podvolovala mým návrhům.

Pozorovala jsem ji nenápadně koutkem oka. Přejížděla pohledem tváře, které jsme míjely, a současně si okusovala nehet na palci. Nezdálo se, že by to bádání v cizích obličejích bylo roztržité. Působila nervózně, pohledem pátrala mezi davem na přeplněných chodnících.

Večer byl teplý a vlhký a v ulici Prince Arthur bylo narváno. Lidi vířili a proudili všemi směry. Restaurace měly okna i dveře dokořán a stoly nazdařbůh přetekly ven, jako by měl někdo v plánu je později uspořádat. Muži v bavlněných košilích a ženy s nahými rameny si povídali a smáli se pod pestrobarevnými slunečníky. Jiní stáli v řadách

---

a čekali, až je číšník usadí. Zařadila jsem se do fronty před Vivaldim, zatímco Gabby zašla do rohového dépanneur koupit láhev vína.

Když jsme se konečně uvelebily na svých místech, Gabby objednala fettucini Alfredo. Já jsem požádala o telecí piccata, špagety zvlášť. Ačkoliv mě citron lákal, zůstala jsem částečně věrná vidině červeného. Zatímco jsme čekaly, až nám přinesou salát, usrkávala jsem perrierku. Trochu jsme mluvily, pohybovaly ústy, utvářely slova a neříkaly nic. Hlavně jsme seděly. Nebylo to to příjemné mlčení starých přítelkyň, zvyklých jedna na druhou, nýbrž dialog nejistoty.

Znám příliv a odliv Gabbyiných nálad stejně dobře jako svůj menstruační cyklus. Vycítila jsem v jejím chování jakési napětí. Nepodívala se mi do očí, nýbrž neklidně šmejdila pohledem, soustavně cosi hledala jako prve v parku. Byla očividně nesoustředěná. Často sahala po vínu. Pokaždé, když pozvedla sklenku, podvečerní světlo rozdmýchalo jiskru v chianti, takže zaplálo jako západ slunce v Karolíně.

Znala jsem ty příznaky. Moc pije, snaží se zaplašit úzkost. Alkohol, opiát usouzených. Věděla jsem to, protože jsem si to vyzkoušela. Led v mé minerálce se zvolna rozpouštěl a já se dívala, jak citron pookřává. Padal z jedné kostky na druhou s jemným šumivým zvukem.

„Gabby, co se děje?“

Ta otázka ji polekala.

„Děje?“

Krátce, rozjitřené se zasmála a shrnula si dred z obličeje. Z jejích očí se nedalo nic vyčíst.

Přistoupila jsem na její hru a přešla znovu na neutrální téma. Pová mi to, až bude připravená. Anebo jsem možná zbabělec. Cenou za důvěrnost by byla ztráta soukromí.

„Neozval se ti nikdo ze Severozápadní?“

Seznámily jsme se v sedmdesátých letech jako vysokoškolačky. Já už byla vdaná, Katy byla předškolačka. Závíděla jsem tehdy Gabby a ostatním jejich svobodu. Stýskalo se mi po poutavých prožitcích celonočních mejdanů a filozofických sezení v časných ranních hodinách. Byla jsem stejně stará jako oni, ale žila jsem v jiném světě. Gabby byla jediná, s kým jsem se sblížila. Vlastně jsem vůbec nevěděla proč. Vypadaly jsme tak odlišně, jak jen dvě ženy mohou. Tenkrát. Možná to bylo proto, že Gabby měla ráda Petea, nebo to aspoň předstírala. Krátká vzpomínka: Pete, vojensky strohý, obklopen

---

květinovými dětmi, rozjařenými trávou a laciným pivem. Nenáviděl moje vysokoškolské mejdany, maskoval svůj neklid nafoukaným pohrdáním. Jen Gabby si dala tu práci, aby tím pronikla.

Ztratila jsem kontakt se všemi kromě několika spolužáků. Byli teď roztroušeni po celých Státech, hlavně na univerzitách a v muzeích. V průběhu uplynulých let se Gabby dařilo udržovat svazky lépe. Anebo ji možná víc vyhledávali.

„Tu a tam se mi ozve Joe. Učí v nějakém zapadákově v lowě, tuším. Anebo v Idahu.“ Zeměpis Ameriky nikdy nepatřil ke Gabbyiným silným stránkám.

„Jo?“ povzbudila jsem ji.

„A Vern prodává reality v Las Vegas. Před pár měsíci tady byl na nějaké konferenci. Na antropologii se vykašlal a je šťastný jak želva.“ Ustrkla vína.

„Ale vlasy má pořád ty samý.“

Tentokrát zněl smích upřímně. Bud' díky vínu nebo mému osobnímu kouzlu se uvolňovala.

„Jo, a dostala jsem e-mail od Jenny. Uvažuje, jestli se nemá vrátit zpátky do výzkumu. Víš, že si vzala nějakého pitomce a vzdala se zajištěného postavení u Rutgera, aby s ním mohla jít ke Keysům?“

Gabby neměla ve zvyku vážit slova.

„No, tak ji tam přijali jen dočasně a ona se div nestrhá, jak shání granty.“

Další doušek.

„Dokud ji nenechá. Jak to vypadá s Petem?“

Ta otázka trefila do černého. Až do tohoto okamžiku jsem byla velmi obezřelá, když přišla řeč na mé nezdařené manželství. Jako by mi u tohoto tématu pokaždé došla slova, jako kdyby jejich vyřčení jaksi ověřilo pravdu. Jako by sama činnost uspořádávání slov do řádek anebo utváření vět dodalo závažnosti realitě, jíž jsem nebyla zcela ochotna čelit. Vyhýbala jsem se tomu tématu. Gabby byla jedna z mála, kterým jsem to řekla.

„Má se fajn. Mluvíme spolu.“

„Lidi se mění.“

„Ano.“

Přinesli nám salát a my se několik minut soustředily na dochucování a mletí pepře. Když jsem vzhlédla, seděla docela nehybně, sousto hlávkového salátu držela na vidličce nad talířem.

Znovu se ode mě vzdálila, ačkoliv tentokrát jako by prozkoumávala svůj vlastní svět namísto okolního.

Zkusila jsem začít z jiného soudku.

„Pověz mi, jak pokračuje tvůj projekt.“ Napíchla jsem černou olivu.

„Hm? Jo ten projekt. Dobrý. Jde to dobře. Konečně jsem získala jejich důvěru a některé se ke mně dokonce začínají chovat otevřeně.“

Vzala si kousek salátu.

„Gabby, já vím, že už jsi mi to vysvětlovala, ale pověz mi to ještě jednou. Jsem prostě typ na fyzikální vědy. Co přesně je cílem toho výzkumu?“

Zasmála se té známé demarkační čáře mezi studenty fyzikální a kulturní antropologie. Naše třída byla malá, ale různorodá; někteří studovali etnologii, jiní chodili na lingvistiku, archeologii a biologickou antropologii. Já věděla o dekonstrukcionismu stejně málo jako ona o mitochondriální DNA.

„Pamatuješ se na ty etnografie, co nás nutil číst Ray? Yanomamo a Semai a Nuer? No, tak je to ten samý nápad. Snažíme se popsat svět prostitutky prostřednictvím důkladného pozorování a rozhovorů s informátorkami. Terénní práce. Zblízka a osobně.“ Vzala si další sousto salátu. „Co jsou zač? Odkud pocházejí? Jak se k tomu dostaly? Co dělají každý den? Jakou pomocnou síť mají? Jak zapadají do legitimní ekonomiky? Jak vidí samy sebe? Kde –“

„Je mi to jasný.“

Možná začalo účinkovat po mém víno, anebo jsem možná natrefila na jedinou vášeň jejího života. Začínala být čilejší. Ačkoliv se stmívalo, viděla jsem, že je ve tváři zardělá. Oči se jí třpytily světlem pouliční lampy. Anebo možná alkoholem.

„Společnost tyhle ženské prostě odepsala. Nikoho vlastně nezajímají, kromě těch, kteří jsou jimi nějak ohroženi a chtějí se jich zbavit.“

Kývla jsem a obě jsme si vzaly sousto salátu.

„Většina lidí si myslí, že holky šlapou, protože jsou týrané nebo protože je k tomu někdo nutí nebo tak. Ve skutečnosti to spousta z nich dělá prostě pro peníze. S omezenými schopnostmi pro legitimní trh práce by si nikdy nevydělalaly na slušné živobytí a ony to vědí. Rozhodnou se pár let šlapat, protože je to to nejvýnosnější, co můžou udělat. Kroutit zadkem vynáší víc než balit hamburgery.“

Další salát.

„A jako každá jiná skupina i ony mají svou vlastní subkulturu. Mě zajímá síť, kterou si konstruují, duševní mapování, které provádějí, podpůrné systémy, na které spoléhají, a takové věci.“

Číšník nám přinesl předkrmy.

„A co muži, kteří si je najímají?“

„Co?“ Ta otázka jako by ji znervóznila.

„Co ti chlapi, co tam chodí? To musí být v celé té věci důležitý element. Mluvíš taky s nimi?“ Navinula jsem si na vidličku sousto špaget.

„Já... Jo, s některými,“ vykoktala, očividně poplašená. Po odmice: „O mně už dost, Temp. Pověď mi, na čem děláš. Nějaké zajímavé případy?“ Oči upírala soustředěně na talíř.

Ten přesun byl tak náhlý, až mě zarazil. Odpověděla jsem bez uvažování.

„Ty vraždy mi hodně leží v hlavě.“ Okamžitě jsem zalitovala, že jsem to řekla.

„Jaké vraždy?“ Hlas začínala mít sytý, slova zakulacená a měkká na okrajích.

„Minulý čtvrtek nám přivezli jednu hodně ošklivou.“ Nepokračovala jsem. Gabby nikdy nechtěla poslouchat nic o mé práci.

„Ale?“ Posloužila si dalším kusem chleba. Byla zdvořilá. Ona mi pověděla o své práci, teď si poslechne moje vyprávění o té mé.

„Jo. Kupodivu tam nebylo moc lidí od tisku. Její tělo se našlo minulý týden u Sherbrooke. Přivezli ji jako neznámou. Ukázalo se, že zahynula vloni v dubnu.“

„To se podobá spoustě tvých případů. Tak co tě teda žere?“

Opřela jsem se a pohlédla na ni, uvažovala jsem, jestli se mi do toho opravdu chce. Možná bude lepší o tom mluvit. Pro koho lepší? Pro mě? Neexistoval nikdo, s kým bych si o tom mohla promluvit lépe. Chce to skutečně slyšet?

„Oběť byla znetvořená. Pak to tělo někdo rozřezal a hodil do rokle.“

Dívala se na mě mlčky.

„Myslím, že modus operandi je stejný jako u jednoho případu, na kterém jsem už pracovala.“

„Což znamená?“

„Vidím u obou ty samé“ – pracně jsem šátrala po vhodném výrazu – „prvky.“

„Jako třeba?“ Sáhla po sklence.

„Surové zbití, znetvoření těla.“

„Ale to je dost běžné, ne? Když jsou oběťmi ženy? Roztřískat nám hlavu, uškrtnit nás, potom rozsekat? Mužská násilnost 101.“

„Ano,“ připustila jsem. „A já u téhle poslední vlastně neznám příčinu smrti, protože byla moc rozložená.“

Gabby se zatvářila nejistě. Možná to byla chyba.

„Co ještě?“ Držela sklenku s vínem, ale nepila.

„To znetvoření. Rozřezání těla. Anebo odstranění jeho částí. Anebo...“ Umlkla jsem s pomyšlením na ten instalatérský zvon. Pořád ještě jsem si nebyla jistá, co to znamenalo.

„Takže ty si myslíš, že je ten hajzl oddělal obě?“

„Ano. Myslím. Ale nedokážu o tom přesvědčit toho idiota, co na případě pracuje. Ta druhá ho vůbec nezajímá.“

„Ty vraždy by mohly být práce jednoho z těch previtů, co si přijdou na své, když rozporcují ženskou?“

Odpověděla jsem, aniž bych vzhledla: „Ano.“

„A ty si myslíš, že to udělá zas?“

Její hlas byl opět ostrý, sametové hrany zmizely. Odložila jsem vidličku a podívala se na ni. Soustředěně na mě koukala, hlavu mírně předsunutou, prsty pevně svíraly stopku vinné sklenice. Sklenka se třásla, její obsah se jemně čeřil.

„Gabby, promiň. Neměla bych o tom mluvit. Gabby, není ti nic?“

Napřímila se a soustředěně sklenku postavila, okamžik ji ještě držela a pak pustila. Dál na mě zírala. Zakývala jsem na číšníka.

„Chceš kávu?“

Kývla hlavou.

Dojedly jsme večeri, dopřály si cannoli a cappuccino. Jako by se jí vracel humor, když jsme se smály a škádliily vzpomínkami na svou studentskou existenci ve Věku Vodnáře, kdy jsme nosily vlasy dlouhé a rovné, batikované košile, džínsy spuštěné na bocích a u kotníků do zvonu, generace putující po stejných únikových cestách před konformitou. Z restaurace jsme odcházely po půlnoci.

Cestou po ulici Prince Alberta znovu přivedla řeč na ty vraždy.

„Jakej ten chlap asi bude?“

Ta otázka mě zarazila.

„Chci říct, bude to pošuk? Bude normální? Dokázala bys na něj ukázat prstem?“

Má nechápavost ji dopalovala.

„Dokázala bys toho sráče poznat na církevním pikniku?“

„Toho vraha?“

„Ano.“

„To nevím.“

Byla vytrvalá. „Bude fungovat normálně?“

„Asi ano. Jestli obě ty ženy zabil jeden člověk, a to já nevím jistě, Gab, tak je při smyslech. Plánuje. Hodně sériových vrahů dokázalo klamat svět dlouho předtím, než je chytili. Ale já nejsem psycholožka. Je to čirý dohad.“

Došly jsme k autu a já odemkla. Náhle natáhla ruku a popadla mě za rameno. „Pojď, ukážu ti štrych.“

Nedocházelo mi. Duševní skok mě zase jednou překonal. V duchu jsem začala budovat most.

„Hm...“

„Čtvrt' červených lucerniček. Můj projekt. Jen to tam projedem já ti ukážu ty holky.“

Podívala jsem se na ni, právě když ji zachytilo světlo projíždějícího auto. Její tvář vypadala v měnlivém osvětlení divně. Světlo ji přejelo jako kužel reflektoru, zdůraznilo některé rysy, jiné nechalo ve stínu. Její dychtivost byla přesvědčivá. Podívala jsem se na hodinky – dvanáct osmnáct.

„Fajn.“ Vlastně to nebylo fajn. Zítřek bude těžký. Ale vypadala tak nedočkavě, že jsem neměla to srdce ji zklamat.

Jely jsme pár minut mlčky. Podle jejích instrukcí jsem ujela několik bloků na západ, pak zahrnula na jih na St. Urbain. Minuly jsme nejvýchodnější okraj McGillova ghetta, schizoidní směsici laciných studentských ubytoven, drahých bytů v osobním vlastnictví a zušlechtěných činžovních vil. O šest bloků dál jsem zahrnula doleva na Rue Ste. Catherine. Za zády mi leželo srdce Montrealu. Ve zpětném zrcátku jsem viděla vysoké obrysy Complexe Desjardins a Place des Arts, které se tyčily proti sobě v protějších rozích ringu. Pod nimi ležel Complexe Cuy-Favreau a Palais des Congrès.

V Montrealu velkolepost centra rychle ustupuje skromnosti východní čtvrti. Rue Ste. Catherine je toho důkazem. Zrozena v zámožném Westmountu ubírá se přes Centre-ville na východ k Boulevard St. Laurent, k Hlavní, dělící čáře mezi východem a západem. Ste. Catherine je domovem hotelů Forum, Eaton a Spectrum. V centru je lemována věžáky a hotely, divadly a nákupními centry. Avšak u St. Laurenta upouští od kancelářských komplexů a domů s byty v osobním vlastnictví, od kongresových center a butiků, od restaurací a

---

barů pro nezadané. Odtud přebírají nadvládu štetky a pobudové. Jejich území se rozprostírá na východ, od Hlavní ke čtvrti homosexuálů. Dělí se o ně s prodáváči drog a skinheady. Turisté a obyvatelé vilových čtvrtí se sem odváží jako návštěvníci, civí a vyhýbají se pohledu z očí do očí. Uvidí druhou stranu a potvrdí si svou odlišnost. Ale nezdrží se dlouho.

Už jsme byly skoro na St. Laurent, když Gabby ukázala, že mám odbočit doprava. Našla jsem místo před La Boutique du Sex a vypnula motor. Na druhé straně ulice se před hotelem Granada shlukla skupina žen. Nápis na hotelu nabízel CHAMBRES TOURISTIQUES, ale já pochybovala, že by se v těchto pokojích někdy ubytovali nějakí turisté.

„Tamhle,“ řekla. „To je Monique.“

Monique měla na sobě červené vinylové holínky, sahající do poloviny stehén. Černý lastex, našponovaný k prasknutí, měl co dělat, aby jí zakryl zadek. Přes něj jsem viděla obrys kalhotek a hrbolatý pahorek, vytvořený lemem bílé polyesterové blůzy. Plastické náušnice se jí houpaly až k ramenům, cákance oslnivě růžové na pozadí nerealisticky černých vlasů. Vypadala jako karikatura štetky.

„To je Candy.“

Ukázala na mladou ženu ve žlutých šortkách a kovbojských holínkách. Vedle jejího nalíčení by i klaun Bozo vypadal nudně a šedě. Byla zoufale mladá. Až na cigaretu a šaškovský obličej mohla být klidně mou dcerou.

„Používají skutečná jména?“ Bylo to jako pozorovat stokrát omleté klišé.

„Nevím. Ty bys je použila?“

Ukázala na dívku v černých teniskách a krátkých šortkách. „Poirette.“

„Jak je stará?“ Žasla jsem.

„Říká, že osmnáct. Nejspíš jí bude patnáct.“

Zaklonila jsem se a opřela dlaně o volant. Jak mi je ukazovala, jednu po druhé, nedokázala jsem se ubránit myšlence na gibony. Stejně jako ty malé opičky se ženy rozestavěly v pravidelných intervalech, rozdělily si terén do mozaiky přesně vymezených teritorií. Každá pracovala na svém záhonku, zahнала ostatní příslušnice svého rodu, a snažila se nalákat samce. Svůdné pózy, škádlení a úšklebky, to byl rituál dvoření ve stylu *sapiens*. U těchto tanečnic však cílem nebylo rozmnožování.

Uvědomila jsem si, že Gabby přestala mluvit. Dokončila svůj seznam přítomných. Obrátila jsem se k ní. Dívala se mým směrem, ale její oči směřovaly za mě, upíraly se na cosi za mým oknem. Snad i za mým světem.

„Jedem.“

Řekla to tak tiše, že jsem ji sotva slyšela. „Co –?“

„Jed'!“

Její prudkost mě ohromila. Už už jsem měla na rtech pádnou odpověď, ale výraz v jejích očích mi zabránil ji vyslovit.

Znovu jsme jely mlčky. Gabby se zdála tak hluboko pohroužená v myšlenkách, jako by se v duchu přemísťovala na jinou planetu. Když jsem ale zastavila u jejího bytu, zarazila mě další otázkou.

„Jsou znásilněné?“

V duchu jsem si přetočila a přehrála nahrávku našeho rozhovoru. Nebylo to k ničemu. Unikl mi další můstek.

„Kdo?“ zeptala jsem se.

„Ty ženské.“

Ty štetky? Oběti vražd?

„Které ženské?“

Několik vteřin neodpovídala.

„Je mi z těch sraček nanic!“

Byla z auta venku a na schodech dřív, než jsem stihla zareagovat. Pak mě do tváře udeřila její prudkost.

5

Následující dva týdny se mi Gabby vůbec neozvala. Claudel po mně taky nezatoužil. Škrtl si mě ze seznamu. O životě Isabelle Gagnonové jsem se dozvěděla prostřednictvím Pierra LaManche.

Bydlela se svým bratrem a jeho milencem v St. Edouard, dělnické čtvrti severovýchodně od Centre-ville. Pracovala v butiku toho milence, krámku poblíž St. Denis, specializovaném na unisex oblečení a doplňky. Une Tranche de Vie. Plátek života. Ten název vymyslel bratr, který byl pekař. Ironie názvu byla tísnivá.

Isabelle zmizela v pátek 1. dubna. Podle bratra chodila pravidelně do některých barů na St. Denis a večer předtím se tam zdržela dlouho. Měl dojem, že ji slyší přicházet kolem druhé hodiny po půlnoci, ale

---

neověřil si to. Oba muži odešli příštího dne ráno brzo do práce. Soused ji viděl v jednu po poledni. Isabelle měla nastoupit v butik ve čtyři. Vůbec se tam neukázala. Její ostatky byly nalezeny o devět týdnů později v Le Grand Séminaire. Bylo jí třidvacet.

LaManche vstoupil do mé pracovny jednoho dne pozdě odpoledne, aby zjistil, jestli už jsem dokončila analýzu.

„Jsou tam mnohočetné fraktury lebky,“ řekla jsem. „Rekonstrukce dala dost práce.“

„Oui.“

Zvedla jsem lebku z korkového kroužku.

„Byla zasažena nejméně třikrát. Tenhle zásah byl první.“

Ukázala jsem na malý kráter podobný podšálku. Série soustředných kruhů se šířila od jeho epicentra jako kruhy na střeleckém terči.

„První rána nebyla dost silná, aby jí roztříštila lebku. Způsobila jen prohloubenou frakturu vnějšího povrchu. Pak ji udeřil sem.“

Ukázala jsem střed hvězdčovitého vzoru linií fraktury. Hvězdným systémem se klenula řada křivočarých fraktur. Paprsky a kruhy se proplétaly a tvořily pavučinu poškození.

„Tahle rána byla mnohem silnější a způsobila masivní zlomeninu s úlomkovitými konci. Roztříštila jí lebku.“

Trvalo mnoho hodin dát znovu dohromady všechny kousky. Podél okrajů úlomků bylo vidět stopy lepidla.

Naslouchal zaujatě, očima přelétal sem a tam od lebky k mé tváři tak soustředěně, až jakoby prohrabávaly vzduchem tunel.

„Pak ji udeřil sem.“

Sledovala jsem výběžek dalšího hvězdčovitého systému až k výběžku toho, který jsem mu právě ukázala. Druhá lineární prasklina došla k první a tam se zastavila, jako polní cesta na křižovatce.

„Tenhle úder přišel později. Nové fraktury se zarazí o ty, které existují dříve. Nové čáry nepřekříží staré, takže tahle musela přijít poslední.“

„Oui.“

„Rány byly patrně vedeny zezadu a mírně zprava.“

„Oui.“

Tohle mi dělal často. Absence zpětné vazby nebyla známkou nedostatku zájmu. Ani pochopení. Pierru LaManchovi nic neuniklo. Pochybuju, že někdy potřeboval něco vysvětlovat podruhé. Jednoslabičná odpověď byl jeho způsob, jak vás přimět, abyste si

---

uspořádali myšlenky. Jakási zkouška vystoupení před porotou nasucho. Přinutila jsem se pokračovat.

„Při úderu si lebka počíná jako balón. Na zlomek sekundy kost v bodě nárazu tlačí dovnitř a na protější straně se vyboulí. Takže poškození není omezeno na místo, kde byla hlava zasažena.“

Podívala jsem se, jestli mě vnímá. Vnímá.

„Vzhledem k architektuře lebky síly, vzniklé náhlým nárazem, cestují po určitých trasách. Kost selže, čili praskne, poněkud předvídatelně.“

Ukázala jsem na čelo. „Například úder sem může mít za následek poškození očních oblouků nebo obličeje.“ Ukázala jsem na týl lebky.

„Rána sem často způsobí praskliny ze strany na stranu na dolním okraji lebky.“ Přikývl.

„V tomto případě jsou tu dvě fraktury s úlomkovitými konci a jedna vtlačená fraktura na zadní pravé temenní kosti. Je tu několik lineárních fraktur, které začínají na protější straně lebky a směřují k poškození na pravé straně temenní kosti. To naznačuje, že byla udeřena zezadu a zprava.“

„Třikrát,“ řekl.

„Třikrát,“ potvrdila jsem.

„Zabilo ji to?“ Věděl předem, co odpovím.

„Možná. Nemohu říct.“

„Nějaké další známky příčiny smrti?“

„Žádné kulky, žádné stopy po bodání, žádné další fraktury. Mám pár podivných šrámů na obratlích, ale nejsem si doopravdy jistá, co znamenají.“

„Způsobené čtvrcením?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Neřekla bych. Nejsou na správném místě.“

Vrátila jsem lebku do korkového kroužku.

„Rozčtvrcení bylo velmi čisté. Neusekl jen tak údy. Odřezal je úhledně v kloubech. Pamatuješ na případ Gagne? Nebo Valencia?“

Okamžik uvažoval. Přestože pohyb byl u něj k vidění jen vzácně, naklonil hlavu doprava a pak doleva, jako když pes zaslechne šustit celofán.

„Gagne přivezli, no, asi před dvěma roky,“ pomáhala jsem mu.

„Byl zabalený do vrstev pokrývky a omotaný lepicí páskou. Nohy měl uříznuté a zabalené zvlášť.“

Tehdy mi to připomínalo starověké Egyptany. Před mumifikací vyndali vnitřní orgány a zakonzervovali je. Střeva pak zabalili zvlášť a uložili k tělu. Gagneovi vrazi udělali totéž s nohama.

„Ach *oui*. Ten případ si pamatuju.“

„Gagne měl nohy uříznuté pod koleny. To samé Valencia. Paže a nohy měl uříznuté několik centimetrů nad nebo pod klouby.“

Valencia si chtěl moc nahrabat na obchodu s drogami. K nám se dostal v hokejovém pytlí.

„V obou těch případech byly údy uťaté na tom nejpříhodnějším místě. V tomhle případě ten chlap úhledně odděloval klouby. Koukej.“ Ukázala jsem mu diagram. Použila jsem standardní pitevní nákres k označení bodů, v nichž bylo tělo rozřezáno. Jedna čára vedla napříč hrdlem. Další rozdělávaly ramenní, kyčelní a kolenní klouby.

„Odřízl hlavu na úrovni šestého krčního obratle. Odstranil paže v ramenních kloubech a nohy v kyčelních jamkách. Dolní část nohou byla oddělena v kolenních kloubech.“

Zvedla jsem levou lopatku.

„Vidíš, jak řezy obkružují glenoidní kost?“

Prozkoumával stopy, řady paralelních rýh kolem povrchu kloubu.

„To samé na noze.“ Vyměnila jsem lopatku za pánev. „Podívej se na acetabulum. Šel rovnou k jamce.“

LaManche prohlížel hlubokou prohlubeň, kam zapadá hlava femuru. Její stěny zjizvily četné rýhy. Mlčky jsem vzala pánev a podala mu femur. Jeho krček byl obkroužen dvojicemi paralelních řezů.

Dlouze se na kost zadíval, pak ji vrátil na stůl.

„Jediné místo, kde se odchýlil, byly ruce. Tam prostě přeřízl kost.“

Ukázala jsem mu radius.

„Divné.“

„Ano.“

„Co je typičtější? Tohle nebo to druhé?“

„To druhé. Zpravidla chceš rozřezat tělo tak, aby ses ho snáz zbavil, takže postupuješ nejrychlejší možnou cestou. Popadneš pilu a řežeš. Tenhle chlap si dal víc na čas.“

„Hmm. Co to znamená?“

Dost jsem nad tou otázkou zauvažovala.

„To nevím.“

Žádný z nás po několik minut nepromluvil.

„Rodina chce tělo pohřbít. Zadržím je co nejdéle, ale postarej se, ať máš dobré obrázky a všechno, co budeš potřebovat, jestli s tím půjdeme k soudu.“

„Mám v plánu vzít vzorky dvou nebo tří řezných ploch. Podívám se na ně pod mikroskopem, jestli bych nemohla určit druh nástroje.“

Pečlivě jsem volila slova a důkladně jsem pozorovala jeho reakci.

„Kdybych získala dobré obrázky, ráda bych se pokusila srovnat tyhle řezy s některými, které mám od jiného případu.“

Koutky úst se mu takřka nepostřehnutelně zaškubaly. Nepoznala jsem, zda pobaveně nebo dotčeně. Anebo jsem si to třeba taky jen namlouvala.

Po odmlce řekl: „Ano. Monsieur Claudel se o tom zmínil.“ Podíval se přímo na mě. „Pověz mi, proč si myslíš, že ty případy spolu souvisí.“

Načrtla jsem shodné rysy, které jsem spatřovala mezi případy Trottierové a Gagnonové. Rány tupým předmětem. Rozřezání těla po smrti. Použití plastických pytlů. Odhození na odlehlém místě.

„Oba případy patří CUM?“

„Gagnonová ano. Trottierovou má SQ. Našli ji v St. Jerome.“

Jako v mnoha městech i v Montrealu dokážou být záležitosti jurisdikce složité. Město leží na ostrově uprostřed řeky Sv. Vavřince. Policie Communauté Urbaine de Montréal vyšetřuje vraždy, k nimž dojde na ostrově samém. Mimo ostrov spadají pod místní policejní oddělení neboli pod La Sureté du Québec. Koordinace není vždy dobrá.

Po odmlce řekl: „S panem Claudelem mohou být“ – zaváhal – „potíže. Pokračuj v porovnávání. Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala.“

Později téhož týdne jsem vyfotografovala řezné plochy fotomikroskopem z různých úhlů, pod různým zvětšením a s různou intenzitou osvětlení. Doufala jsem, že vyvstanou detaily jejich vnitřní struktury. Také jsem odebrala malé segmenty kosti z povrchu několika kloubů. Měla jsem v plánu pozorovat je elektronovým mikroskopem. Místo toho jsem vězela příští dva týdny až po krk v kostech.

Děti, které byly na výletě v provinciálním parku, našly částečně oblečenou kostru. Na břeh Lac St. Louis byla vyplavena silně rozložená

---

mrtvola. Při úklidu ve sklepe nově zakoupeného domu našel manželský pár kufr plný lidských lebek, pokrytých voskem, krví a peřím. Všechny ty nálezy skončily u mě.

Ostatky od Lac St. Louis měly údajně náležet pánovi, který zemřel vloni na podzim při nehodě na člunu, když se konkurentovi přestalo zamlouvat jeho svobodně provozované pašování cigaret. Právě jsem skládala jeho lebku zase dohromady, když se ozval telefon.

Čekala jsem to, i když ne tak brzy. Jak jsem poslouchala, srdce mi bušilo a krev pod prsní kostí se mi pěníla, jako když zatřepete lahví s bublinkovou limonádou. Polévalo mě horko.

„Je mrtvá necelých šest hodin,“ říkal LaManche. „Asi by ses na to měla podívat.“

6

Margaret Adkinsové bylo čtyřadvacet. Žila se svým druhem a šestiletým synem ve čtvrti, uhnížděné ve stínu Olympijského stadionu. Měla se toho dne dopoledne sejít v půl jedenácté se svou sestrou, chtěly jít nakupovat a na oběd. Nepřišla tam. Nebrala ani telefony potom, co v deset hodin mluvila s druhem. Ani nemohla. Zavraždili ji někdy mezi jeho telefonátem a polednem, kdy její sestra objevila tělo. To bylo před čtyřmi hodinami. Víc jsme nevěděli.

Claudel byl dosud na scéně. Jeho partner, Michel Charbonneau, seděl na jedné z plastických židlí, lemujících protější stěnu velkého pitevního sálu. LaManche se vrátil z místa činu ani ne před hodinou, tělo jen pár minut před ním. Pitva už probíhala, když jsem dorazila. Hned mi bylo jasné, že dnes večer tu budeme všichni přes čas.

Ležela na břiše, paže rovně podél boků, ruce dlaněmi nahoru s prsty stočenými dovnitř. Papírové pytlíky, které na ně dali na místě činu, byly odstraněny. Nehty už jí prohlédli a vzali zpod nich vzorky. Byla nahá a její pleť vypadala na pozadí naleštěné nerez oceli jako vosková. Na zádech měla malé kroužky, tlakové body způsobené drenážními otvory v povrchu stolu. Tu a tam jí na pokožce ulpěl ojedinelý vlasek, navždy ztracený z kučeravé spleti na hlavě.

Týl hlavy byl znetvořený, tvar mírně pozměněný, jako šišatá postava na dětské kresbě. Z vlasů jí prýštila krev a mísila se s vodou, použitou na její očištění, a hromadila se pod tělem v průzračné rudé

---

kalužině. Její tepláková souprava, podprsenka, kalhotky, střevíce a ponožky byly rozprostřeny na vedlejším pitevním stole. Byly nasáklé krví a ve vzduchu visel lepkavý, kovový pach. V igelitovém pytlí na zip vedle tepláků byl elastický pás a menstruační vložka.

Daniel dělal polaroidové snímky. Bílé lemované čtverce ležely na psacím stole vedle Charbonneaua, obrázky z nich vystupovaly v různých stupních jasnosti. Charbonneau si je prohlížel jeden po druhém, pak je pečlivě vracel na původní místo. Při jejich zkoumání se kousal do dolního rtu.

Uniformovaný policista z identifikačního fotí s nikonem a bleskem. Když obcházel stůl, Lisa, nejnovější z pitevních laborantek, postavila za tělo staromódní zástěnu. Nalakovaný kovový rám s našasenou bílou tkaninou, náležející do éry, kdy se takové parafernálie používaly v nemocničních pokojích k zabarikádování pacientů během intimních procedur. Ironie to byla křiklavá. Napadlo mě, čím soukromí se tady snaží ochraňovat. Margaret Adkinsově už to bylo jedno.

Po několika snímcích fotograf slezl ze stoličky a tázavě pohlédl na LaManche. Patolog přistoupil blíž k tělu a ukázal na škrábanec, který mělo zezadu na levém rameni.

„Máte tohle?“

Lisa přidržela obdélníkovou kartičku nalevo od oděrky. Bylo na ní napsáno číslo LML, číslo márnice a datum: 23. června 1994. Daniel i fotograf udělali záběry zblízka.

Na LaMancheův pokyn jí Lisa oholila vlasy kolem zranění na hlavě, přičemž ostříkovala pokožku hlavy hadicí. Zranění bylo dohromady pět. Měla zubaté okraje, typické pro úraz způsobený tupým předmětem. LaManche je změřil a zakreslil. Kamery je zachytily na detailních záběrech.

Posléze LaManche řekl: „To by mohlo z téhle strany stačit. Prosím, obraťte ji na záda.“

Lisa postoupila kupředu, na okamžik mi zablokovala výhled. Posunula tělo až na levý okraj stolu, zlehka je natočila na záda a pevně přitiskla levou paži k břichu. Potom s Danielem otočili tělo naznak. Uslyšela jsem tiché žuchnutí, jak hlava dopadla na nerez ocel. Lisa hlavu zvedla, podložila krk gumovou záložkou a poodstoupila.

To, co jsem uviděla, mi rozproudilo krev ještě rychleji, jako kdyby té protřepané lahvi bublinkové limonády v mé hrudi někdo sundal palec z hrdla a nechal z ní vybuchnout gejzír strachu.

Margaret Adkinsová byla rozpáraná od prsní kosti až k ohanbí. Zubatá řezná rána jí vedla směrem dolů od sterna a odhalovala cestou barvy a složení jejích znetvořených vnitřností. V nejhlubším bodě, kde byly zpřeházené orgány, jsem viděla lesklou tkáň podél páteře.

Zalétla jsem pohledem výš, pryč od strašlivé ukrutnosti v jejím břiše. Ale tam jsem úlevu nenalezla. Hlavu měla mírně natočenou, bylo vidět panenkovskou tvář se zdviženým nosíkem a jemně zašpičatělou bradičkou. Lícní kosti měla vysoké a postříkané pihami. Ve smrti byly ty drobné hnědé skvrnky v ostrém kontrastu s okolní bělí, v níž jako by pluly. Vypadala jako Pipi Dlouhá Punčocha s krátkými hnědými vlasy. Jenže malá skřítkovská ústa se nesmála. Byla doširoka roztažená a boulel se z nich uříznutý levý prs, bradavka spočívala na jemném dolním rtu.

Vzhledla jsem a setkala se s LaMancheovými očima. Vrásky podél nich se zdály hlubší než obvykle. Na dolních víčkách měl napětí, které způsobovaly, že ochablá pokožka pod oběma očima sebou zlehka zaškubávala. Viděla jsem smutek, ale možná ještě něco víc.

LaManche neřekl nic a pokračoval v pitvě, pozornost věnoval střídavě tělu a své psací podložce. Zaznamenal veškerá zvěrstva, u každého konstatoval polohu a rozměry. Dopodrobna zapsal každý šrám a ránu. Při práci bylo tělo fotografováno zepředu, jako prve zezadu. Čekali jsme. Charbonneau kouřil.

Po době, která mi připadala jako několik hodin, LaManche dokončil vnější prohlídku.

„Bon. Odvezte ji na rentgen.“

Stáhl si rukavice a usedl ke stolu, shrbený nad psací podložkou jako stařec nad sbírkou známek.

Lisa a Daniel přijeli z pravé strany k pitevnímu stolu s ocelovým vozíkem. S profesionální čílostí a odstupem přemístili tělo a odvezli je na radiologii.

MLčky jsem si šla sednout vedle Charbonneaua. Napůl vstal, pokynul a usmál se mým směrem, dlouze zatáhl z cigarety a zamáčkl ji.

„Doktorko Brennanová, jak se vede?“

Charbonneau se mnou vždycky mluvil anglicky, hrdý na to, jak plynně se vyjadřuje. Jeho řeč byla prapodivnou směsí Québécois a jižanského slangu, zrozenou z dětství v Chicoutimi a zocelenou dvěma roky na naftových polích východního Texasu.

„Dobře. A vám?“

„Nemůžu si stěžovat.“ Pokrčil rameny způsobem, jaký zvládají jedině frankofilové, ramena nahrbená, dlaně zdvižené.

Charbonneau měl širokou příjemnou tvář a ježaté šedé vlasy, které mi vždycky připomínaly mořskou sasanku. Byl velký, krk měl až disproporční a límec jako by mu byl vždycky těsný. Jeho kravaty, asi ve snaze to vyrovnat, se mu buď shrnuly a sklouzly stranou, nebo se vyprostily úplně a visely kdesi pod úrovní prvního knoflíčku u košile. Uvolňoval si je brzy po ránu, patrně v naději, že obvyklá nedbalost bude vypadat jako úmyslná. Anebo možná prostě chtěl mít pohodlí. Na rozdíl od většiny detektivů z CUM se Charbonneau nesnažil o každodenní ústupky módě. Anebo možná ano. Dnes měl na sobě světle žlutou košili, polyesterové kalhoty a zeleně kostkovanou sportovní bundu. Kravata byla hnědá.

„Viděla jste reklamní fotky?“ zeptal se a sáhl na psací stůl pro hnědou obálku.

„Ještě ne.“

Vytáhl hromádku polaroidových fotografií a podal mi ji. „To jsou jen ty první, co přivezli s tělem.“

Kývla jsem a začala se jimi probírat. Charbonneau mě pozorně sledoval. Snad doufal, že se přikrčím při pohledu na ta jatka, aby mohl vyprávět Claudelovi, jak jsem zavírala oči. Možná ho skutečně zajímala má reakce.

Fotografie byly v chronologickém pořádku, reprodukovaly místo činu tak, jak je našla zásahová jednotka. Na první byla úzká ulice lemovaná z obou stran starými, ale dobře udržovanými budovami, všechny byly dvoupatrové. Obrubníky po obou stranách lemovaly souběžné řady stromů, jejichž kmeny mizely v malých čtvercích hlíny obklopených betonem. Před každou z budov byla předzahrádka velikosti poštovní schránky, pokaždé rozpůlená pěšinkou vedoucí ke strmému kovovému schodišti. Tu a tam chodník blokovala tříkolka.

Dalších několik záběrů se soustředilo na vnějšek jedné z červených cihlových budov. Upoutaly mě drobné detaily. Na tabulkách nad dvojicí dveří ve zvýšeném přízemí byla čísla 1407 a 1409. Pod jedním ze suterénních oken v průčelí někdo vysázel květiny. Rozeznala jsem tři osamělé měsíčky, shluknuté k sobě, jejich obrovské žluté hlavy scvrklé a skleslé v přesně stejných obloucích, samotářské květy zlákané k životu a pak opuštěné. O zrezivělý železný plot kolem maličké předzahrádky se opíralo kolo. Z trávy se

---

zvedala zrezivělá cedule, skláněla se k zemi, jako by chtěla skrýt nápis: *À VENDRE. NA PRODEJ.*

Navzdory všem pokusům o individualizaci vypadal dům jako všechny ostatní domy v ulici. Stejně schody, stejný balkon, stejné dvojité dveře, stejné krajkové záclony. Napadlo mě: Proč zrovna tady? Proč právě tohle místo se stalo dějištěm tragédie? Proč ne číslo 1405? Anebo dům na druhé straně ulice? Anebo na konci bloku?

Fotografie mě jedna za druhou přiváděly blíž, jako když se mikroskop přepíná na větší a větší zvětšení. Další série mě zavedla do interiéru bytu a zase to byly maličkosti, které mi připadaly poutavé. Malé pokoje. Laciný nábytek. Nevyhnutelný televizor. Obývací pokoj. Jídelna. Chlapecká ložnice, stěny ověšené hokejovými plakáty. Kniha ležící na posteli: *Jak to chodí ve světě*. Další záchvěv bolesti. Zapochybovala jsem, že tohle ta kniha vysvětlí.

Margaret Adkinsová měla ráda modrou. Všechny dveře a každý centimetr dřeva v bytě byly natřeny jasnou, santoriniiovskou modrou.

Konečně oběť. Tělo leželo v malém pokoji nalevo od domovních dveří. Odtud vedly dveře do druhé ložnice a do kuchyně. Skrz vchod do kuchyně jsem viděla umakartový stůl s plastickým prostíráním. Ve stísněném prostoru, kde Adkinsová zemřela, byl jenom televizor, pohovka a příborník. Její tělo leželo uprostřed mezi tím vším.

Ležela na zádech, nohy do široka roztažené. Byla úplně oblečená, ale vršek teplákové soupravy měla vyhrnutý, takže zakrýval obličej. Mikina jí spoutala zápěstí nad hlavou, lokty ven, ruce ochable visely. Třetí pozice, jako začínající balerína na svém prvním recitálu.

Rána v její hrudi zela syrově a krvavě, jen částečně zamaskovaná temnějším povlakem, který obklopoval tělo a jako by všechno zakrýval. Karmínový čtverec označoval místo, kde býval její levý prs, jeho hranice tvořily překrývající se řezy, dlouhé, navzájem kolmé řezné rány, křížící se navzájem v devadesátistupňovém úhlu v rozích. Rána mi připomněla trepanace, které jsem kdysi viděla na lebkách starověkých Mayů. Avšak tohle znetvoření nebylo provedeno proto, aby ulevilo oběti od bolesti anebo aby vypustilo z jejího těla imaginární fantomy. Pokud byl vypuštěn na svobodu nějaký uvězněný duch, pak ne její. Margaret Adkinsová se stala propadlístěm, skrze něž hledala úlevu pokřivená, trýzněná duše někoho cizího.

Teplákové kalhoty měla stažené dolů k roztaženým kolenům, guma v pase byla napnutá k prasknutí. Mezi nohama vytékal pramínek

---

krve a tvořil pod ní kaluž. Když zemřela, měla na sobě ještě tenisky a ponožky.

Beze slova jsem vrátila fotografie do obálky a podala ji Charbonneauovi.

„Je to ošklivé, co?“ zeptal se. Sundal si smítko z dolního rtu, prozkoumal je pohledem a pak odcvrkl.

„Ano.“

„Ten hajzl si o sobě myslí, že je chirurg, sakra. Učiněný vrhač nožů.“ Potřásl hlavou.

Užuž jsem chtěla odpovédět, když se vrátil Daniel s rentgenovými snímky a začal je upevňovat na prosvětlovací skříňku na stěně. Každý ze snímků vydal zvuk vzdáleného hromu, jak se mu ohýbal v rukou.

Prohlédli jsme je postupně, náš kolektivní pohled postupoval zleva doprava, od hlavy k nohám. Frontální a laterální rentgenové snímky lebky ukázaly mnohočetné fraktury. Ramena, paže a hrudní koš byly normální. Nebylo tu nic mimořádného, dokud jsme se nedostali k radiografu břicha a pánve. Všichni to uviděli zároveň.

„Do prdele,“ řekl Charbonneau.

„Kristepane.“

„*Tabernouche*.“

Z hlubin břicha Margaret Adkinsová zářila malá lidská postavička. Všichni jsme na ni němě zírali. Existovalo jediné vysvětlení. Figurku jí někdo zastrčil vagínou vzhůru do útroh dostatečnou silou, aby ji úplně skryl pohledu zvenčí. Při pohledu na ni jsem měla pocit, jako by mi vnitřnostmi projel rozpálený pohrabáč. Mimoděk jsem se chytla za břicho a srdce mi bušilo o žebra. Zírala jsem na snímek. Viděla jsem sošku.

Zarámována širokými pánevními kostmi vystávala silueta v ostrém kontrastu k orgánům, v nichž byla uložena. Obklopena šedými odstíny jejích vnitřností stála ostře bílá figurka s jednou nohou kupředu, rukama vztaženýma. Zdálo se, že jde o nějakou náboženskou sošku. Hlava figurky byla skloněna jako u sošky paleolitické Venuše.

Několik minut nikdo nepromluvil. V místnosti bylo absolutní ticho.

„To už jsem někde viděl,“ řekl nakonec Daniel. Trhaným pohybem si posunul brýle zpátky ke kořeni nosu. Tik mu zmáčkl rysy tváře jako gumovou hračku.

„Je to Naše Paní něčeho. Znáte to. Panna. Marie.“

Všichni jsme si prohlíželi opaleskující obrys na rentgenu. Jaksi to působilo urážlivě, takže všechno bylo ještě odpornější.

„Ten zkurvysyn je opravdu chorobnej prevít,“ pravil Charbonneau, nacvičenou nonšalanci detektiva z oddělení vražd překonalo okamžité pohnutí.

Jeho prudkost mě překvapila. Nebyla jsem si jista, jestli v něm cosi rozvířilo jen samo to zvěrstvo anebo zda k jeho reakci přispěla náboženská povaha útočného nástroje. Jako většina quebečanů měl za sebou i Charbonneau nepochybně dětství prodchnuté katolickou tradicí, rytmus jeho všedního života neodlučitelně ovládalo církevní dogma. Ačkoliv mnozí z nás odvrhli vnější omezení, úcta k symbolům často setrvala. Člověk třeba odmítne nosit škapulíř, ale nikdy ho nespálí. Jiné město, jiný jazyk, ale i já jsem byla příslušnicí kmene. Atavistické emoce umírají těžko.

Nastalo další dlouhé mlčení. Nakonec promluvil LaManche, pečlivě volil slova. Nepoznala jsem, zda si uvědomuje plný dosah toho, co jsme viděli. Nebyla jsem si ani jistá, zda si to uvědomuji já. Ačkoliv použil mírnější tón, než bych zvolila já, vyjádřil dokonale mé myšlenky.

„Monsieur Charbonneau, mám za to, že vy a váš partner se musíte sejít s doktorkou Brennanovou a se mnou. Jak jistě víte, u tohoto případu a u několika dalších existují některé znepokojivé aspekty.“

Odmlčel se, aby dodal svým slovům důraz, a v duchu se poradil s kalendářem. „Výsledky pitvy budu mít později večer. Zítra je svátek. Vyhovovalo by vám pondělí ráno?“

Detektiv pohlédl na něj, pak na mě. Tvář měl neutrální. Nepoznala jsem, zda pochopil, co má LaManche na mysli anebo jestli o těch ostatních případech doopravdy neví. Ne že by Claudel nebyl schopen pominout mé poznámky, aniž by se s nimi svěřil svému partnerovi. Pokud tomu tak bylo, Charbonneau nemohl přiznat svou nevědomost.

„Jo. Fajn. Uvidíme, co se dá dělat.“

LaManche upíral melancholické oči na Charbonneaua a čekal.

„Fajn. Fajn. Přejdeme sem. Ted' bych měl vypadnout do ulic a začít hledat tu kurvu zasranou. Kdyby se tu ukázal Claudel, řekněte mu, že se s ním sejdu na velitelství kolem osmé.“

Byl rozčilený. Zapomněl přejít do francouzštiny, když mluvil s LaManchem. Bylo jasné, že si se svým partnerem dlouze porozpráví.

LaManche se vrátil k pitvě, ještě než se za Charbonneauem dovřely dveře. Zbytek už byla pouhá rutina. Hrudník byl otevřen

---

řezem ve tvaru Y. Orgány se vyňaly, zvážily, rozřízly a prohlédly. Byla stanovena pozice sošky, zhodnocena a popsána vnitřní zranění. Pomocí skalpelu rozřízl Daniel pokožku na temeni hlavy, sloupil obličej dopředu a skalp dozadu a odebral Strykerovou pilkou vzorek temenní kosti. O krok jsem ucouvla a zadržela dech, když se vzduch naplnil kvílením pilky a pachem spálené kosti. Mozek měl normální strukturu. Tu a tam ulpěly na jeho povrchu želatinózní globule jako černý kaviár na slizké, šedé kouli. Subdurální hematom od úderů do hlavy.

Věděla jsem, jaká bude podstata LaMancheovy zprávy. Oběť byla zdravá mladá žena, žádné abnormality ani stopy chorob. Tehdy, toho dne, ji někdo praštil do hlavy dost silně, aby jí způsobil frakturu lebky a krvácení z cerebrálních cév do mozku. Nejméně pětkrát. Pak jí nacpal do vaginy sošku, částečně ji vykuchal a uřízl jí prs.

Přeběhl mi po zádech mráz, když jsem zauvažovala o jejím utrpení. Rány ve vagině byly vitální. Její rozervané tělo rozsáhle krvácelo. Soška byla vsunuta dovnitř, dokud jí ještě bilo srdce. Dokud byla naživu.

„...řekni Danielovi, co chceš, Temperance.“

Neposlouchala jsem. LaMancheův hlas mě zanesl zpátky do přítomnosti. Skončil a navrhoval mi, abych si vzala své vzorky kostí. Sternum a přední části žebér byly odstraněny hned na začátku pitvy, řekla jsem tedy Danielovi, aby je poslali nahoru vyčistit.

Přistoupila jsem těsně k tělu a nakoukla do hrudní dutiny. Po břišní straně těl obratlů se klikatila řada malých vrypů. Vypadaly jako stezka tenkých štěrbin v tuhé tkáni, kryjící páteř.

„Chci obratle odtud sem. Taky žebra.“ Ukázala jsem na segment s vrypy. „Pošlete to nahoru Denisovi. Ať to namočí, nevaří. A dávejte dobrý pozor, až to budete odstraňovat. Nedotkněte se toho ničím ostrým.“

Naslouchal, ruce v rukavicích odtažené od těla. Nos a horní ret mu poskakovaly, jak se snažil upravit si brýle. Soustavně přikyvoval.

Když jsem domluvila, pohlédl na LaManche.

„Pak zavřít?“ zeptal se.

„Potom ji zavřete,“ odvětil LaManche.

Daniel se pustil do svého úkolu. Odstraní segmenty kostí, pak vrátí orgány a zavře řez na trupu. Nakonec vrátí temenní kost na místo, nasadí zpátky obličej a sešije rozříznuté okraje skalpu. Až na šev ve tvaru Y na hrudi bude Margaret Adkinsová vypadat nedotčeně. Bude připravena k pohřbu.

Vrátila jsem se do své pracovny, odhodlána duševně se vzpamatovat, než pojedu domů. V pátém patře bylo úplně pusto. Otočila jsem si židli, položila nohy na okenní parapet a zadívala se na svůj říční svět. Na mém břehu Mironův komplex připomínal výtvar z Lega, jeho excentrické šedé budovy spojovalo horizontální laťová z oceli. Za cementárnou se proti proudu řeky zvolna pohyboval člun, světla sotva viditelná za šedým závojem soumraku.

V budově byl naprostý klid, ale ve strašidelném tichu se mi nedařilo uvolnit. Moje myšlenky byly černé jako ta řeka. Krátce jsem zauvažovala, zda se na mě někdo nedívá z té továrny, někdo, kdo je stejně osamělý, stejně vynervovaný samotou po pracovní době, která zvučí v prázdné kancelářské budově tak hlasitě.

Špatně se mi spalo a byla jsem vzhůru už od půl sedmé ráno. Správně jsem měla být unavená. Místo toho jsem byla až příliš čilá. Shledala jsem, že si nepřítomně pohrávám s pravým obočím, nervózní gesto, které mého manžela značně dráždilo. I když mě po léta kritizoval, návyku mě zbavit nedokázal. Odloučení má své výhody. Ted' se můžu nimrat, co hrdlo ráčí.

Pete. Náš poslední společný rok. Katyin výraz, když jsme jí řekli, že se rozcházíme. Nemělo by to pro ni být žádné velké trauma, říkali jsme si, bydlí na koleji. To jsme se mýlili. Slzy mě málem přiměly změnit rozhodnutí. Margaret Adkinsová, ruce zkroucené smrtí. Těma rukama natírala dveře na modro. Věšela synovi plakáty. Vrah. Chodí ted' někde venku? Kochá se tím, co dneska udělal? Byl jeho krvavý chtíč ukojen, anebo se samotným činem jeho potřeba zabíjet ještě zvýšila?

Zazvonil telefon, proťal ticho jako zvukový výbuch a vytrhl mě ze soukromých úvah, do nichž jsem se uchýlila. Tak jsem se lekla, až jsem vyskočila a loktem zvrhla stojánek na tužky. Propisky a fixy se rozletěly.

„Doktorka Bren –“

„Tempe. Ach zaplať pámbu! Zkoušela jsem ti volat do bytu, ale nebylas tam. Samozřejmě.“ Její smích byl vysoký a napjatý. „Napadlo mě jen tak pro jistotu zkusit tohle číslo. Vlastně jsem ani nečekala, že tě zastihnu.“

Poznala jsem její hlas, ale bylo v něm cosi, co jsem ještě nikdy neslyšela. Byl k prasknutí napjatý strachem. Tón byl vyšší, kadence

---

prudká. Její slova se na mě valila, zadýchaná a naléhavá, jako šepot nesený na prudce vypouštěném dechu. Břišní svaly se mi zase stáhly.

„Gabby, neozvala ses mi tři týdny. Proč jsi ne –“

„Nešlo to. Já jsem se – do něčeho – zapletla. Tempe, potřebuju pomoc.“

Na lince se ozvalo tiché škrábání a rachocení, jak si přendávala sluchátko. V pozadí jsem slyšela dutý zvuk veřejného místa. Podbarvovalo ho staccato tlumených hlasů a kovové rachocení. V duchu jsem ji před sebou viděla stát u telefonního automatu, očima přelétá své okolí, pohled se ani nezastaví, vysílá strach.

„Kde jsi?“ Vybrala jsem si jedno pero ze změti na psacím stole a začala jím otáčet.

„Jsem v restauraci. La Belle Province. Je to na rohu Ste. Catherine a St. Laurent. Přijed' pro mě, Temp. Nemůžu odtud odejít.“

Rachocení zesílilo. Začínala být čím dál rozčilenější.

„Gabby, mám za sebou hodně dlouhý den. Jsi jen pár bloků od svého bytu. Nemohla bys –“

„On mě zabije! Už to nedokážu zvládat. Myslela jsem, že to půjde, ale nejde to. Už ho neudržím od těla. Musím se chránit. Není v pořádku. Je nebezpečný. On je – *complement fou*!“

Její hlas vytrvale stoupal, ubíral se vzhůru po schodišti hysterie. Náhle ustal, zlom zdůraznil náhlý přechod do francouzštiny. Přestala jsem otáčet perem a podívala se na hodinky – 21.15. Do prdele.

„Tak jo. Budu tam asi za čtvrt hodiny. Vyhlížej mě. Přijedu po Ste. Catherine.“

Srdce mi bušilo a ruce se mi třásly. Zamkla jsem kancelář a k autu prakticky klopýtavě doběhla. Byla jsem v ráži, jako bych v sobě měla osm šálků kávy.

7

Cestou moje pocity vyváděly akrobatické kousky. Už se setmělo, ale město bylo osvětlené jako ve dne. Okna bytů ve východní čtvrti kolem budovy SQ měkce zářila, tu a tam do letní noci modře blikalo světlo televizoru. Lidé seděli na balkonech a na venkovních schodech, shluknutí v křeslech vytažených ven pro letní návštěvy na zápraží.

Povídali si, popíjeli studené nápoje a sytý žár odpoledne přecházel v osvěžující chlad večera.

Záviděla jsem jim jejich poklidnou spokojenost, chtěla jsem jen dojet domů, podělit se s Birdiem o chlebiček s tuňákem a spát. Chtěla jsem, aby se Gabby nic nestalo, ale taky jsem chtěla, aby si vzala domů taxík. Děsila mě její hysterie. Pocítila jsem úlevu, že se mi ozvala. Strach o její bezpečí. Podrážděnost, že kvůli ní musím jet do Mainu. Nebyla to dobrá směsice.

Vzala jsem to z René Lévesque na St. Laurent a držela se vpravo, zády k Chinatownu. Tahle čtvrť se na noc zavírala, poslední majitele obchodu balili své bedny a vystavené zboží a tahali je dovnitř.

Přede mnou se rozprostíral Main, na sever od Chinatownu podél Boulevard St. Laurent. Main je přeplněná čtvrť malých krámků, bister a laciných kaváren, jejíž hlavní obchodní tepnou je St. Laurent. Odtud se větví síť úzkých zadních uliček, přečpaných přeplněnými domy s nízkým nájemným. Ačkoliv temperamentem francouzský, byl Main odjakživa polykulturní mozaikou, zónou, kde jazyky a etnická příslušnost existovaly vedle sebe, odmítaly se však smísit, stejně jako určité pachy, které vyzařovaly z desítek zdejších obchodů a pekáren. Italové, Portugalci, Řekové, Poláci a Číňané se mačkali v enklávách podél St. Laurent, který stoupá od přístavu k vrcholu hory.

Main byl kdysi hlavní montrealskou přestupní stanicí pro přistěhovalce – nově příchozí přitahovalo laciné bydlení a uklidňující blízkost krajanů. Usadili se tam, aby poznali, jak to chodí v Kanadě, každá skupina krajanů držela pohromadě, aby se zbavila dezorientace a udržela si sebevědomí tváří v tvář cizí kultuře. Někteří se naučili francouzsky a anglicky, dařilo se jim a přestěhovali se. Jiní zůstali – buď proto, že dávali přednost bezpečí známého, anebo protože postrádali schopnost dostat se odtud. Dnes se k tomuto buněčnému jádru konzervativců a ztracenců přidali rozliční ztroskotanci a dravci, legie bezmocných, vyvržených společností, a ti, kdo z nich kořistí. Vyvrženci přicházejí do Mainu hledat mnohé: výprodej velkoskladů, lacinou večeři, drogy, chlast a sex. Přicházejí nakupovat, civět, smát se, ale nezůstávají.

Ste. Catherine tvoří jižní hranici Main. Tady jsem zahnula doprava a zastavila u obrubníku, kde jsme s Gabby seděly skoro před třemi týdny. Ted' ještě nebylo tak pozdě a šlapky si sotva začínaly vyšlapávat svoje pěšinky. Motorkáři dosud nepřijeli.

Gabby mě určitě vyhlížela. Když jsem koukla do zpětného zrcátka, byla už v půli cesty přes ulici, utíkala, aktovku přitisknutou k hrudi. Hrůzou se nedokázala rozběhnout naplno, její strach byl viditelný. Utíkala způsobem dospělých, kteří se dávno odcizili nevázanému trysku dětství, dlouhé nohy trochu ohnuté, hlavu sklopenou, kabelka se jí na rameni houpala v rytmu nepravidelného kroku.

Oběhla auto, nastoupila a sedla si s očima zavřenýma, hrud' se jí pohybovala. Zřejmě se pracně snažila ovládnout, pevně zatínala ruce, aby se jí přestaly třást. Ještě nikdy jsem ji takhle neviděla a to mě polekalo. Gabby měla odjakživa dramatický talent, jak se tak proplétala nepřetržitou řadou krizí, skutečných a imaginárních zároveň, ale nikdy ji ještě nic tak nevykolejilo.

Pár minut jsem neříkala nic. Ačkoliv byla noc teplá, cítila jsem mrazení a dech jsem měla slabý a mělký. Venku na ulici řvaly klaksony a nějaká štětka lákala kolemjedoucí auto. Její hlas prolétal letním večerem jako model letadýlka na hraní, stoupal a klesal ve smyčkách a spirálách.

„Jedem.“

Bylo to tak tiché, že mi to skoro uniklo. Déjà vu.

„Nechceš mi povědět, co se děje?“ zeptala jsem se.

Zvedla ruku, jako by chtěla odrazit pokárání. Třásla se a ona si ji přitiskla dlaní k hrudi. Z druhé strany auta jsem vycítila strach. Tělo měla rozehřáté pachem santalového dřeva a potu.

„Povím ti to. Povím. Jen mi dopřej moment klidu.“

„Netahej mě za nos, Gabby,“ řekla jsem hruběji, než jsem měla v úmyslu.

„Promiň. Jenom odtud sakra vypadněme,“ řekla a zabořila hlavu do dlaní.

Dobrá, tak pojedeme podle jejího scénáře. Musí se uklidnit a povědět mi to podle svého. Ale poví mi to.

„Domů?“ zeptala jsem se.

Přikývla, tvář pořád v dlaních. Nastartovala jsem auto a zamířila na Carré St. Louis. Když jsem dorazila k jejímu domu, ještě pořád nemluvila. Ačkoliv se jí dech uklidnil, ruce se jí dosud třásly. Znovu se svíraly a rozevíraly, chytaly jedna druhou, odlučovaly se od sebe, pak se znovu spojovaly v prapodivném tanci paniky. Choreografie hrůzy.

Zaparkovala jsem auto a vypnula motor, děsila jsem se střetnutí, které mě čeká. Už jsem byla Gabbyinou rádkyní v katastrofách

---

zdravotních, v konfliktu s rodiči, v otázkách vědy, víry, sebevědomí a lásky. Vždycky mě to vyčerpávalo. Bez výjimky pokaždé, když jsem se s ní sešla příště, byla veselá a ničím nedotčená, katastrofa zapomenuta. Ne že bych s ní nesoucítila, ale už jsem toho s Gabby zažila moc. Pamatovala jsem se na těhotenství, které těhotenstvím nebylo. Ukradenou peněženku, která se našla pod polštářem na gauči. Nicméně intenzita její reakce mě rozrušila. Jakkoli jsem velice toužila po samotě, nevypadala, jako by měla být sama.

„Nechceš zůstat dneska na noc u mě?“

Neodpověděla. Na druhé straně náměstí si nějaký stařec urovnal pod hlavu ranec a uvelebil se na noc na lavičce.

Mlčení se protahovalo tak dlouho, až jsem myslela, že mě neslyšela. Otočila jsem se, připravena opakovat pozvání, a shledala jsem, že zírá upřeně mým směrem. Škubavé pohyby, jimiž se zmítala ještě před minutou, vystřídala absolutní nehybnost. Páteř měla strnulou a horní část trupu nakloněnou kupředu, sotva se dotýkala zády opěradla. Jedna ruka ležela v klíně, druhá byla svinuta v pěst pevně přitisknutou ke rtům. Oči jí šilhaly, dolní víčka se takřka nepostřehnutelně zachvívala. Jako by v duchu cosi zvažovala, probírala možnosti a kalkulovala výsledky. Ta náhlá změna nálady mi šla na nervy.

„Ty si určitě myslíš, že jsem blázen.“ Byla úplně klidná, hlas měla tlumený a modulovaný.

„Vůbec tomu nerozumím.“ Neřekla jsem, co si myslím doopravdy.

„Jo. To je zdvořile řečeno.“

Řekla to se sebeschazovačným smíchem, zvolna vrtíc hlavou. Dredy poskočily.

„Nejspíš mi tam z toho fakt hrabe.“

Čekala jsem, až bude pokračovat. Bouchly dveře nějakého auta. Tlumený, melancholický hlas saxíku se vznášel nad parkem. V dálce kvílela sanitka. Léto ve městě.

Ve tmě jsem spíš cítila, než viděla, jak Gabby změnila směr. Bylo to, jako by jela po silnici proti mně a pak na poslední chvíli strhla volant. Jako čočky automatické kamery se její oči přestřily na cosi za mnou a jako by se znova uzavřela do sebe. Znovu se radila sama se sebou, probírala své možnosti, rozhodovala, kterou tvář nasadit.

„Bude to dobrý,“ řekla, sebrala aktovku a kabelku a sáhla po klíče. „Jsem ti vážně vděčná, že jsi pro mě přijela.“

Rozhodla se chovat vyhýbavě.

Možná to bylo únavou, možná stresem posledních několika dní. To je jedno. Ztratila jsem nervy.

„Počkej minutku!“ vybuchla jsem. „Chci vědět, co se děje! Ještě před hodinou jsi mluvila o někom, kdo tě chce zabít! Vyrazíš z té restaurace a ženeš se přes ulici, třeseš se a lapáš po dechu, jako bys měla za zadkem nějakého zatraceného Nočního Chodce! Nemůžeš dýchat, ruce se ti škubou, jako by ti do nich pouštěli vysoké napětí, a teď si odtud klidně vypluješ a řekneš akorát ‚mockrát děkuju za svezení‘ a nic mi nevysvětlíš?“

Ještě nikdy jsem se na ni tak nerozzuřila. Hlas mi stoupl a dech ze mě unikal v krátkých zajíknutích. Cítila jsem slabé tepání v levém spánku.

Síla mého hněvu ji přimrazila na místě. Oči se jí zakulatily a prohloubily jako jeskyně, jako lani zahnané do ohrady. Někaké auto projelo kolem nás a její tvář zablikala bíle, pak červeně, čímž se dojem ještě zesílil.

Na okamžik zadržela dech, katatonický obrys strnulý proti letní obloze. Pak, jako by se uvolnil nějaký ventil, jako by z jejího těla začalo odtékat napětí. Pustila se kliky, spustila aktovku a uvelebila se na sedadle. Znovu se uchýlila do sebe, znovu uvažovala. Snad se rozhodovala, odkud začít; snad prozkoumávala alternativní únikové cesty. Čekala jsem.

Posléze se zhluboka nadechla a ramena se jí mírně napřímila. Rozhodla se, jaký kurs zvolit. Jakmile promluvila, věděla jsem, k čemu se odhodlala. Pustí mě dovnitř, ale jen do jisté míry. Pečlivě volila slova, ubírala se obezřele stezkou přes citovou slatinu své mysli. Opřela jsem se o dveře a obrnila trpělivostí.

„Pracuju poslední dobou s poněkud – neobvyklými – lidmi.“

Připadalo mi to jako silně přikrášlené označení, ale neřekla jsem to.

„Ne, ne. Víím, že to zní banálně. Nemyslím obyčejné pouliční lidi. Ty dokážu zvládnout.“

Její volba slov byla utrpení.

„Když znáš hráče, naučil se pravidla a způsoby, nic ti tam dole nechybí. Je to jako všude jinde. Musíš se držet místní etikety a nikoho nenasrat. Je to docela prosté: nelez nikomu do cesty, nepodrážej, nemluv s policajty. Kromě pracovní doby není nijak těžké tam dole pracovat. Kromě toho holky už mě znají. Vědí, že nejsem konkurence.“

Oněměla. Nepoznala jsem, jestli mě zase vyřazuje nebo jestli se vrací ke svým škatulkám, aby třídila dál. Rozhodla jsem se ji postrčit.

„Některá z nich ti vyhrožuje?“

Etika byla pro Gabby odjakživa důležitá a já měla tušení, že se pokouší krýt informatorku.

„Holky? Ne. Ne. Ty jsou fajn. Ty nejsou nikdy problém. Myslím, že mají mou společnost docela rády. Dovedu být stejně sprostá jako ony.“

Ohromné. Víme, kde problém není. Žďuchla jsem do ní ještě trochu.

„Jak to děláš, že tě nepovažují za jednu z nich?“

„O to se ani nesnažím. Prostě splynu s davem. Jinak bych byla sama proti sobě. Holky vědí, že nepodrážím, takže prostě, já nevím, jak to říct, berou mě, jaká jsem.“

Nepoložila jsem otázku, která byla nasnadě.

„Když mě obtěžuje nějaký chlap, jen řeknu, že zrovna nepracuju. Většina z nich jde o dům dál.“

Nastala další odmlka, jak dál v duchu zkoušela, uvažovala, co mi říct, co si nechat pro sebe a co shrnout na hromádku, ne utajenou, ale dostupnou v případě zkoumání. Zápolila s třapcem na své aktovce. Na náměstí štěkal nějaký pes. Byla jsem si jistá, že chrání někoho nebo něco, ale tentokrát jsem ji nechala být.

„Většina z nich,“ pokračovala, „až poslední dobou na toho jednoho.“

Pauza.

„Kdo to je?“

Pauza.

„Nevím, ale běhá mi z něj mráz po zádech. Není to tak docela pasák, ale rád se motá kolem prostitutek. Myslím, že holky si ho moc nevšímají. Ale on toho ví o ulici spoustu a je ochotný se mnou mluvit, takže si s ním povídám.“

Pauza.

„Poslední dobou mě začal sledovat. Nejdřív jsem si to neuvědomovala, ale začala jsem si ho všímat na prapodivných místech. Je v metru, když jedu večer domů, anebo tady na náměstí. Jednou jsem ho viděla v Concordii, před knihovnou, kde mám kancelář. Anebo ho uvidím za sebou na chodníku, jak jde stejným směrem jako já. Minulý týden jsem ho zahlídla na St. Laurent. Chtěla jsem sama sebe přesvědčit, že si to jen představuju, tak jsem ho

---

vyzkoušela. Když jsem zpomalila, zpomalil taky. Když jsem přidala do kroku, taky zrychlil. Zkusila jsem ho setřást, zašla jsem do patisserie.

Když jsem vyšla, byl na druhé straně ulice a dělal, že kouká do výlohy.“

„Víš jistě, že je to pokaždé ten samý?“

„Absolutně.“

Nastalo dlouhé, těžké ticho. Přechkala jsem to.

„To není všechno.“

Upřeně hleděla na své ruce, které znovu našly jedna druhou. Byly pevně zaťaté.

„Poslední dobou začíná mluvit opravdu divný věci. Snažila jsem se mu vyhýbat, ale dneska večer se ukázal v restauraci. Poslední dobou jako by měl radar. Rozhodně začal zase o tom samém, klade mi všechny možné praštěné otázky.“

Vrátila se zpět do své hlavy. Po chvíli se ke mně obrátila, jako by tam našla odpověď, kterou předtím neviděla. V hlase měla nádech mírného překvapení.

„To ty oči, Tempe. Má tak divné oči! Černé a tvrdé jako had, a bělma jsou celá růžová a flekatá od krve. Nevím, jestli je nemocný nebo jestli má věčně kocovinu nebo co. Nikdy jsem ještě takové oči neviděla. Chce se ti z nich pod něco zalézt a schovat se. Tempe, mně prostě hrabe! Nejspíš přemýšlím o našem posledním rozhovoru a o tom sráči, co po něm uklízíš, a moje myšlení naskočí do prvního autobusu, co tam jede.“

Nevěděla jsem, co říct. Nedokázala jsem potmě číst v její tváři, ale její tělo hovořilo jazykem strachu. Trup měla strnulý a paže přitažené k tělu, tiskly aktovku k hrudi jakoby na ochranu.

„Co ještě o tom chlapovi víš?“

„Nic moc.“

„Co si o něm myslí holky?“

„Nevšímají si ho.“

„Vyhrožuje někdy?“

„Ne. Ne přímo.“

„Choval se někdy násilnický nebo nezvladatelně?“

„Ne.“

„Bere drogy?“

„Nevím.“

„Víš, kdo to je nebo kde bydlí?“

„Ne. Na některé věci se neptáme. Je to tam dole nevyřčené pravidlo, taková tichá dohoda.“

Znovu nastalo dlouhé mlčení, během kterého jsme obě uvažovaly, co říct. Pozorovala jsem cyklistu, projíždějícího podél chodníku, šlapal nespěchavými záběry šlappek. Jeho helma jako by pulsovala, zablikala, když projel pod pouliční lampou, pak zhasla, když znovu zaplul do tmy. Překřížil mé zrakové pole a zmizel zvolna do noci, svatojanská muška signalizující jeho míjení. Světlo. Tma. Světlo. Tma.

Přemýšlela jsem o tom, co říkala, a uvažovala, zda za to můžu já. Nerozpohybovala jsem snad její obavy vyprávěním o svých vlastních, anebo doopravdy narazila na psychopata? Zveličuje sérii neškodných náhod, anebo je doopravdy v ohrožení? Neměla bych nějakou dobu nechat věci jít svou cestou? Neměla bych něco udělat? Je to věc pro policii? Probíhala jsem svou starou, nacvičenou smyčkou.

Nějakou dobu jsme seděly, naslouchaly zvukům parku a čichaly něžnou letní noc, každá z nás se o samotě nechávala unášet vlastními postřehy. Tichá mezihra měla uklidňující účinek. Nakonec Gabby zavrtěla hlavou, spustila aktovku do klína a opřela se dozadu. Ačkoliv její rysy byly nezřetelné, změna byla viditelná. Když promluvila, měla hlas silnější, méně rozechvělý.

„Vím, že přeháním. Je to jen nějaký neškodný pošuk, co mi chce zarachotit klecí. A já hraju s ním. Dovoluju tomu hajzlíkovi, aby mě chytil za mozek a třepal jím.“

„Nenarážíš na hodně takových ‚pošuků‘, jak mu říkáš?“

„Jo. Většina mých informátorů nepatří zrovna ke spořádaným občanům.“ Krátce, nemilosrdně se zasmála.

„Proč si myslíš, že by ten chlap mohl být jiný?“

Zauvažovala o tom, palec opřený o zuby.

„Ach, to se těžko vyjádří slovy. Je to jen – čára, která odděluje potřebštěnce od opravdových dravců. Těžko ji určit, ale poznáš, když ji někdo překročí. Možná je to instinkt, který jsem si vypěstovala tam dole. Když se v té branži cítí ženská někým ohrožená, tak s ním nejde. Každá má vlastní spoušťové mechanismy, ale všechny tu čáru někde mají. Můžou to být oči, může to být nějaký divný požadavek. Héléne nejde s nikým, kdo nosí kovbojské holínky.“

Dala si další pauzu k diskusi sama se sebou.

„Myslím, že jsem se jen dala unést všemi těmi řečmi o sériových vrazích a sexuálních úchylech.“

Další introspekce. Pokusila jsem se o kradmý pohled na hodinky.

„Krucinál, Tempe, nedovolím, aby si ten kretén užíval tak, že mi bude ukazovat svoje hnusný obrázky. Pošlu ho do prdele.“

Obrátila se a položila ruku na mou.

„Promiň, že jsem tě sem dneska večer vytáhla. Já jsem přece cvok! Odpustíš mi to?“

Němě jsem na ni zírala. Její emocionální zvrát mě znovu zarážel. Jak dokáže být během třiceti minut zděšená, pak analyzovat, zlobit se a vzápětí omlouvat? Byla jsem příliš unavená a bylo příliš pozdě v noci, než abych se v tom dokázala vyznat.

„Gabby, už je pozdě. Promluvme si o tom zítra. Samozřejmě nejsem naštvaná. Jsem jen ráda, že jsi v pořádku. Myslela jsem to vážně, jestli nechceš zůstat u mě. Jsi tady vždycky vítaná.“

Naklonila se a objala mě. „Díky, ale mně nic není. Zavolám ti. Slibuju.“

Dívala jsem se, jak stoupá do schodů, sukně kolem ní vlála jako mlha. V okamžiku zmizela ve fialových dveřích a zanechala prostor mezi námi prázdný a ničím nenarušený. Seděla jsem sama, obklopena tmou a slabou vůní santalového dřeva. Ačkoliv se nic nepohnulo, zastudilo mě na okamžik u srdce. Jako stín to jen zablikalo a zmizelo.

Celou cestu domů mi v hlavě bzučel roj včel. Konstruuje si Gabby další melodrama? Je skutečně v ohrožení? Existují věci, které mi nepověděla? Nemohl by ten člověk být doopravdy nebezpečný? Pěstuje si semínka stihomamu, zasazená mými řečmi o vraždě? Neměla bych to říct policii?

Nechtěla jsem se nechat překonat svou obavou o Gabbyinu bezpečnost. Když jsem dorazila domů, uchýlila jsem se k dětskému rituálu, který funguje, když jsem napjatá nebo přetažená: napustila jsem si do vany horkou vodu a přidala bylinné soli. Pustila jsem si naplno cédéčko Chrise Rea, a zatímco jsem se máčela ve vodě, poslouchala jsem, jak mi zpívá o cestě do pekel. Sousedí to budou muset přežít. Po koupeli jsem zkusila zavolat Katy, ale znovu jsem narazila na záznamník. Pak jsem se podělila s Birdiem o mléko a sušenky, Birdie dal přednost mléku, nádobí jsem nechala na kuchyňské lince a zalezla do postele.

Má úzkost se úplně nerozptýlila. Spánek nepřicházel snadno a já ležela nějakou dobu v posteli, pozorovala stíny na stropě a bojovala s nutkáním zavolat Peteovi. Nenáviděla jsem se za to, že ho v takových chvílích potřebuju, že prahnu po jeho síle, kdykoli jsem rozčilená. Byl to jeden z rituálů, které jsem si slíbila zrušit.

Nakonec mě spánek stáhl jako vířivý bazén, smíchal všechny myšlenky na Petea a Katy a Gabby a vraždy a spláchl je z mého vědomí. Bylo to dobře. Pomohlo mi to přečkat následující den.

8

Spala jsem tvrdě až do čtvrt na deset druhého dne ráno. Nejsem žádný velký spáček, ale byl pátek, 24. června, den sv. Jana Křtitele, *La Fête Nationale du Québec*, a já jsem si pěstovala sváteční lenivost, za takových dnů povolenou. Protože svátek sv. Jana Křtitele je v provincii svátkem významným, je skoro všude zavřeno. Ráno jsem u dveří neměla Gazette, takže jsem si uvařila kávu a pak šla na roh vypátrat nějaké alternativní noviny.

Den byl pestrý a zářivý, svět se předváděl v nejlepších barvách. Předměty a jejich stíny vystupovaly v ostrých detailech, barvy cihel a dřeva, kovu a nátěru, trávy a květin vyřvávaly do okolí, které místo v barevném spektru jim náleží. Obloha byla oslnivá a nesnesla na sobě ani mráček, což mi připomínalo modř drozdího vejce ze svatých obrázků mého dětství, tutéž rozhořčenou modř. Byla jsem si jistá, že svatý Jan by to pochválil.

Ranní vzduch byl teplý a něžný, dokonale doplněn vůní petunií z okenních truhlíků. Teplota během minulého týdne stoupala postupně, avšak vytrvale, každý den byl teplejší než jeho předchůdce. Dnešní předpověď: 32° C. Rychle jsem si to převedla: asi osmdesát devět stupňů Fahrenheita. Protože Montreal je vybudován na ostrově, okolní vodní příkop tvořený řekou Sv. Vavřince zajišťuje setrvalou vlhkost. Juchú! To bude den jako v Karolíně: horký a vlhký. Vyrostla jsem na Jihu, byla jsem z toho radostí bez sebe.

Koupila jsem si *Le Journal de Montreal*. „Francouzský deník v Americe č.1“ si nevybral tak puntičkářsky den volna jako anglicky psaná *Gazette*. Cestou přes půl bloku od mého bytu jsem přelétla pohledem první stránku. Titulek byl napsán osmicentimetrovými písmeny barvy nebe: BONNE FETE QUÉBEC!

Rozpomněla jsem se na průvod a následující koncerty v Parc Maisonneuve, na pot a pivo, které potečou proudem, a na politické různice, které dělí quebecký lid. S blížícími se podzimními volbami byly vášně rozdmýchány a ti, kdo usilovali o odloučení, horečně

---

doufali, že k tomu dojde letos. Trička a plakáty lomozily už teď: *L'an prochain mon pays!* Příští rok moje země! Doufala jsem, že ten den nebude poskvrněn násilím.

Přijela jsem domů, nalila si kávu, namíchala miskou müsli a rozestřela noviny na jídelní stůl. Jsem zpravodajský fetiš. I když se dokážu obejít několik dní bez novin a spokojím se pravidelnou sérií televizních zpráv v jedenáct večer, zanedlouho už musím mít psané slovo. Na cestách nejdřív vyladím CNN a pak teprve vybaluju. Hektické dny pracovního týdne, rozptylována nároky vyučování nebo práce na případech, zvládám konejšena známými hlasy „Ranního vydání“ a „Vzato všeobecně,“ s vědomím, že o víkendu si to vynahradím.

Nemůžu pít, hnusí se mi cigaretový kouř a měla jsem za sebou hubený rok, pokud šlo o sex, takže jsem sobotní rána zasvětila žurnalistickým orgiím – celé hodiny jsem si dopřávala hltání i těch nejmenších detailů. Ne že by bylo v novinách něco nového. To nejde. To já vím. Je to jako kuličky v losovacím válci binga. Ty samé události se opakují zas a znovu. Zemětřesení. Státní převrat. Tržní válka. Brání rukojmí. Já trpím nutkavou touhou vědět, které kuličky byly toho kterého dne taženy.

Le Journal je zasvěcen formátu krátkých článků a hojnosti obrázků. Ačkoliv to není zrovna *The Christian Science Monitor*, postačí to. Birdie věděl, co přijde a uvelebil se na vedlejší židli. Nikdy si nejsem jistá, zda ho přitahuje moje společnost nebo naděje na zbytky müsli. Vyklenul záda, usadil se se všemi čtyřmi tlapkami pečlivě staženými pod tělem a upřel na mě své kulaté žluté oči, jako by prahl po řešení jakési významné kočičí záhady. Zatímco jsem četla, cítila jsem ze strany na tváři jeho upřený pohled.

Našla jsem to na straně dvě, mezi článkem o uškrceném knězi a líčením fotbalového utkání Světového poháru.

OBĚŤ NALEZENA ZAVRAŽDĚNÁ A ZNETVOŘENÁ Včera odpoledne byla ve svém domě ve východní části města nalezena zavražděná a surově znetvořená čtyřicetiletá žena. Oběť, v níž byla identifikována Margaret Adkinsová, byla ženou v domácnosti a matkou šestiletého syna. Mme. Adkinsová byla naživu ještě v 10 hodin dopoledne, kdy mluvila telefonicky se svým druhem. Její surově zbité a znetvořené tělo objevila její sestra kolem poledne. Podle policie CUM nebyly známky násilného vniknutí do domu a není jasné, jak si násilník zjednal vstup. Pitva byla provedena v

---

*Laboratoire de Médecine Légale doktorem Pierrem LaManchem.
Dr. Temperance Brennanová, americká forenzní antropoložka a
odbornice na skeletální traumata, vyšetřuje kosti oběti ve snaze
identifikovat stopy po noži...*

Článek pokračoval slepencem spekulací o posledních chvílích života dosud nic netušící oběti, synopsí jejího života, srdcervoucím líčením reakce rodiny a příslibem, že policie udělá všechno možné, aby vraha dostihla.

Článek doprovázelo několik fotografií, zobrazujících chmurné drama a osoby v něm jednající. V různých odstínech šedi tu byl byt a schodiště, policie, zřízenci z márnice strkající vozík s neprodyšně uzavřeným pytlem s mrtvolou. Podél chodníku přehršle sousedů zadržených policejní páskou ohraničující místo činu, jejich zvědavost ztuhla v černobílé zrnitosti. Mezi postavami na vnitřní straně pásky jsem poznala Claudela, pravou paži měl zvednutou jako dirigent středoškolského orchestru. Malý kruhový vložený obrázek byl detailním snímkem Margaret Adkinsové, rozmazaná, avšak radostnější verze obličeje, který jsem viděla na pitevním stole.

Na druhé fotografii byla starší žena s odbarvenými vlasy připlácnutými v drobných kučerkách k hlavě a malého kluka v šortkách a tričku s Expos. Vousatý muž v brýlích s drátěnou obroučkou je oba objímal ochranně kolem ramen, každého jednou rukou. Všichni tři zírali z novinové stránky žalostně a nechápavě, výraz společný těm, kteří zůstanou v brázdě vyryté násilným trestným činem, výraz, s nímž jsem se až příliš dobře obeznámila. Titulek je označoval za matku, syna a druhá oběti.

S nelibostí jsem se podívala na třetí fotografii: záběr na mě při nějaké exhumaci. Dobře jsem ho znala. Byla to fotka z roku 1992, měli ji v archivu, často ji vyhrabávali a přetiskovali. Byla jsem jako obvykle označena jako „...une anthropologiste américaine.“

„Zatraceně!“

Birdie mrskl ocasem a zatvářil se nesouhlasně. Bylo mi to jedno. Můj slib, že pustím vraždy z hlavy na celý sváteční víkend, neměl dlouhého trvání. Mohlo mě napadnout, že v dnešních novinách ten článek bude. Dopila jsem poslední studené doušky své kávy a zkusila zavolat na Gabbyino číslo. Nebrala to. Ačkoliv mohlo existovat milion vysvětlení, i z toho mi naskočila husí kůže.

Šla jsem se do ložnice převléci na tai-či. Třída se normálně scházela v úterý večer, ale protože se nikde nepracovalo, odhlasovali jsme si na dnešek speciální sešlost. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi tam chce jít, ale článek a němý telefon rozhodly. Aspoň na hodinu nebo dvě budu mít čistou hlavu.

Opět jsem se mýlila. Devadesát minut „hlazení ptáka“, „mávání rukama jako oblaky“ a „jehly na dně moře“ mě nikterak nedostalo do sváteční nálady. Byla jsem tak roztěkaná, že jsem prováděla celé cvičení mimo rytmus a odcházela jsem ještě rozčilenější než předtím.

Cestou domů jsem zapnula rádio, ochotná hnát své myšlenky jako pastýř stádo, hýčkat frivolní a zahánět makabrozní. Byla jsem rozhodnuta, že víkend by se ještě dal zachránit.

„...byla zavražděna někdy kolem včerejšího poledne. Mme. Adkinsovou očekávala její sestra, ona se však na schůzku nedostavila. Tělo bylo nalezeno v Desjardins 1327. Policie nemohla nalézt žádné stopy vloupání a má podezření, že Mme. Adkinsová mohla svého vraha znát.“

Věděla jsem, že bych měla přeladit na jinou stanici. Místo toho jsem se nechala tím hlasem vtáhnout do děje. Rozvířil to, co tiše pobublávalo na zadním hořáku mého duševního vařiče, vynášelo mé zoufalství na povrch a definitivně ničilo jakoukoli možnost víkendového lenošení.

„...výsledky pitvy dosud nebyly zveřejněny. Policie prohledává východní část Montrealu, vyslýchá každého, kdo oběť znal. Incident je letošní šestadvacátou vraždou, vyšetřovanou CUM. Policie žádá každého, kdo by mohl přispět nějakou informací, aby zavolal na oddělení vražd, číslo 555-2052.“

Aniž bych učinila vědomé rozhodnutí, otočila jsem auto o sto osmdesát stupňů a zamířila k laboratoři. Moje ruce ovládaly volant a nohy pracovaly na pedálech. Za dvacet minut jsem tam byla, rozhodnuta něčeho dosáhnout, ale nebyla jsem si jistá, čeho.

V budově SQ panoval klid, obvyklý ruch ztlumila skutečnost, že ji opustili všichni až na pár nešťastníků. Strážný v hale si mě podezíravě prohlédl, ale neřekl nic. Možná to bylo ohonem a elastickými kalhotami, anebo možná celkovou nasupeností z toho, že na něj připadla služba ve svátek. Bylo mi to jedno.

Křídla LML a LSJ byla úplně opuštěná. Prázdné kanceláře a laboratoře jako by zalehly k odpočinku a připravovaly se na následky

---

dlouhého, horkého víkendu. Moje kancelář byla taková, jak jsem ji zanechala, pera a fixy dosud rozsypané na desce stolu. Když jsem je sbírala, rozhlédla jsem se, přelétla pohledem přes nedokončené zprávy, nezkatalogizované diapozitivy a pokračující projekt maxilárních sutur. Prázdné očníce lebek, na kterých jsem pracovala, mě tupě pozorovaly.

Dosud jsem si nebyla jistá, proč tu jsem anebo co zamýšlím. Cítila jsem napětí a nejistotu. Znovu jsem si vzpomněla na dr. Lentzovou. Přivedla mě k rozpoznání mé alkoholové závislosti, přiměla mě čelit narůstajícímu odcizení s Petem. Její slova jemně, ale neúnavně sloupávala strupy, které pokrývaly mé emoce. „Tempe,“ říkala, „musíte vždycky všechno řídit? Copak se nedá věřit nikomu jinému?“

Možná měla pravdu. Snad jsem se jen snažila uniknout pocitu viny, který mě vždycky pronásledoval, když jsem nedokázala vyřešit nějaký problém. Možná jsem se jen vyhýbala nečinnosti a pocitu nedostatečnosti, který ji provázel. Říkala jsem si, že vyšetřování vraždy skutečně není mou povinností, že od toho jsou tu detektivové z oddělení vražd a mým úkolem je podporovat je kompletní a přesnou technickou pomocí. Kárala jsem se, že jsem tady prostě z nedostatku jiných možností. Nefungovalo to.

Ačkoliv jsem uznávala logiku vlastních argumentů, ještě když už jsem uklidila všechny tužky, nedokázala jsem uniknout pocitu, že musím něco udělat. Hryzalo to ve mně jako křeček na mrkvi. Nedokázala jsem setřít vtíravý pocit, že mi uniká jakýsi droboučkový prvek, který je pro tyto případy významný způsobem, jenž dosud nechápu. Musela jsem něco udělat.

Vytáhla jsem složku ze skříňky, kde skladuji zprávy o starých případech, a další z hromady současných případů, a položila jsem je vedle desek Adkinsové. Tři žluté složky. Tři ženy vyrvané ze svého okolí a krutě zavražděné s psychopatickou zlobou. Trottierová. Gagnonová. Adkinsová. Oběti žily míle od sebe a neměly podobné zázemí, věk ani fyzické vlastnosti, a přece jsem se nedokázala zbavit přesvědčení, že všechny tři má na svědomí táž ruka. Claudel dokázal vidět jen rozdíly. Já potřebovala nalézt pojítka, které by ho přesvědčilo o opaku.

Vytrhla jsem si list linkovaného papíru a vytvořila hrubou tabulku, sloupce jsem označila v záhlaví kategoriemi, které podle mého názoru mohly být nějak relevantní. Věk. Rasa. Barva/délka vlasů. Barva očí. Výška. Váha. Oblečení, v němž naposled viděna. Manželský stav.

Jazyk. Etnická skupina/náboženství. Místo/typ bydliště. Místo/typ zaměstnání. Příčina smrti. Datum a čas smrti. Posmrtné zacházení s tělem. Umístění těla.

Začala jsem Chantale Trottierovou, ale rychle jsem si uvědomila, že mé záznamy nebudou obsahovat všechny informace, které potřebuji. Musím vidět kompletní policejní zprávy a fotografie místa činu. Podívala jsem se na hodinky – 13.45. Trottierová byla případ SQ, rozhodla jsem se tedy stavět dole v prvním patře. Pochybovala jsem, že v místnosti oddělení vražd bude nějak rušno, takže by mohla být vhodná chvíle dožadovat se toho, co chci.

Měla jsem pravdu. Obrovská místnost byla téměř prázdná, zdejší kolonie šedých kovových psacích stolů převážně vylidněná. V protějším rohu místnosti se shlukli tři muži. Dva seděli u stolů vedle sebe, dívali se na sebe přes stohy složek a přetékané košíky s došlou poštou.

Vysoký, štíhlý muž s propadlými tvářemi a vlasy barvy ručně leštěného cínu seděl na židli nakloněné dozadu, nohy na stole a zkřížené kotníky. Jmenoval se Andrew Ryan. Mluvil tvrdou, nevýraznou anglofonní francouzštinou, bodal do vzduchu kuličkovým perem. Sako mu viselo na opěradle židle, prázdné rukávy se houpaly v rytmu výpadů propisovačky. Živý obraz mi připomínal hasiče v požární zbrojnici, uvolněné, ale připravené, stačí písknout.

Ryanův partner ho pozoroval přes desku stolu, hlavu nakloněnou ke straně, jako kanárek zkoumající pohledem tvář před svou klecí. Byl malý a svalnatý, ačkoliv jeho tělo začínalo nabírat křivky středního věku. Měl dokonalé opálení ze solária a husté černé vlasy ostříhané a vzorně učesané. Vypadal jako rádoby herec na fotce z komparsního rejstříku. Měla jsem podezření, že i knír má upravený od profesionála. Na destičce na jeho stole stálo Jean Bertrand.

Třetí muž seděl na okraji Bertrandova stolu, naslouchal žertování a pohledem zkoumal třapce na svých italských mokasínech. Když jsem ho uviděla, nálada mi klesla rychlostí výtahu.

„...jako když koza sere škváru.“

Zasmáli se sborem hrdelními hlasy, které jako by byly společné všem mužům, když vtipkují na účet žen. Claudel se podíval na hodinky.

Trpíš stihomamem, Brennanová, říkala jsem si. Vzpamatuj se. Odkáslala jsem si a začala se proplétat labyrintem stolů. Trojice umlkla a obrátila se mým směrem. Když mě poznali, detektivové z SQ

---

se usmáli a vstali. Claudel ne. Aniž by se snažil maskovat svůj nesouhlas, ohnul nohy a spustil je na zem a pokračoval v prohlídce trapečků, od níž upustil jen na tak dlouho, co by se podíval na hodinky.

„Doktorko Brennanová. Jak se máte?“ zeptal se Ryan, přešel do angličtiny a napřáhl ruku směrem ke mně. „Byla jste poslední dobou doma?“

„Už několik měsíců ne.“ Jeho stisk byl pevný.

„Chtěl jsem se vás zeptat, jestli si berete AK-47, když tam dolů jedete?“

„Ne, ty si necháváme převážně pro domácí potřebu. Na stojánku.“

Byla jsem zvyklá na jejich vtipkování o americkém násilí. „Už tam dole mají splachovací záchody?“ zeptal se Bertrand. Zvolil si jako téma Jih.

„V některých větších hotelech,“ odvětila jsem.

Ze všech tří mužů se zatvářil rozpačitě pouze Ryan.

Andrew Ryan byl dost nepravděpodobným kandidátem na detektiva z oddělení vražd SQ. Narodil se na Nova Scotii jako jediný syn irských rodičů. Oba byli lékaři, kteří vystudovali v Londýně a přijeli do Kanady znát pouze anglického jazyka. Očekávali, že syn je bude v jejich profesi následovat, a protože trpěli omezením vlastní jednojazyčnosti, zapřísáhli se, že se postarají, aby on mluvil plyně francouzsky.

Během prvního roku, který strávil na univerzitě Sv. Františka Xavera, se všechno začalo kazit. Okouzlen životem na hraně se Ryan dostal do nesnází s chlastem a prášky. Nakonec trávil málo času v kampusu a přednost dával temnému, ztuhlým pivem páchnoucímu kouzlu feťáků a opilců. Místní policie už ho znala, jeho flámy často končily v cele pro zadržené, svá finále přehrával tváří ve vlastních zvrzcích. Jednou v noci skončil v nemocnici Sv. Marty, čepel nějakého kokaře mu propíchla krk, divže mu nepřetřela krční tepnu.

Jak tomu bývá u znovuzrozených křesťanů, konvertoval hbitě a úplně. Dosud přitahován životem v polosvětě, Ryan jen změnil strany. Dokončil bakalářské studium kriminologie, ucházel se o práci u SQ a dostal ji, až nakonec dosáhl hodnosti detektiva poručíka.

Čas strávený na ulici se mu dobře zúročil. Ačkoliv byl zpravidla zdvořilý a tichý, měl Ryan pověst rváče, který si dokáže se spodinou poradit a vypořádat se s ní jako rovný s rovným. Nikdy jsem s ním nepracovala. Tohle všechno se ke mně dostalo tichou poštou z

---

oddělení. Nikdy jsem neslyšela o Andrewu Ryanovi ani slovo záporného hodnocení.

„Co tady dneska děláte?“ zeptal se. Máchl dlouhou paží k oknu.
„Měla byste si užívat někde na mejdanu.“

Všimla jsem si tenké jizvy, která mu vystupovala z límce a nahoru ze strany po krku. Vypadala hladce a leskle, jako latexový had.

„Nejspíš vedu mizerný společenský život. A nevím, co jiného by se dalo dělat, když jsou obchody zavřené.“

Při těch slovech jsem si shrnula ofinu z čela. Vzpomněla jsem si, že jsem oblečená jako na tělocvik a trochu jsem se zalekla jejich dokonalého vyšňoření. Všichni tři vypadali jako inzerát na GQ.

Bertrand vyšel zpoza svého stolu, podal mi ruku, kývl a usmál se. Potřásla jsem mu pravicí. Claudel se na mě dál nedíval. Toho jsem tady opravdu potřebovala jako kvasinkovou infekci.

„Napadlo mě, jestli bych se mohla podívat do jednoho záznamu z loňska. Chantale Trottierová. Byla zavražděna v říjnu 93. Tělo se našlo v St. Jerome.“

Bertrand luskl prsty a ukázal na mě.

„Ano. Tu si pamatuju. Ta holka na skládce. Toho parchanta, co to udělal, jsme ještě nedostali.“

Koutkem oka jsem uviděla, jak Claudel zalétl pohledem k Ryanovi. Ačkoliv to byl pohled takřka nepostřehnutelný, vzbudil ve mně zvědavost. Claudel sem sotva zaskočil na společenskou návštěvu, určitě mluvili o včerejší vraždě. Napadlo mě, zda debatovali o Trottierové nebo o Gagnonové.

„Jistě,“ Ryan se usmíval, ale vypadal lhostejně. „Jak je líbo. Myslíte, že nám něco uniklo?“

Sáhl po balíčku cigaret a jednu vytřepal. Vsunul si ji do úst a nastavil balíček mně. Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, ne. Nic takového,“ řekla jsem. „Mám nahoře pár případů, na kterých pracuju, a pořád mě to nutí myslet na Trottierovou. Vlastně si nejsem jistá, co hledám. Jen bych ráda prošla fotografie místa činu a možná také zprávu o jeho ohledání.“

„Jo, znám ten pocit,“ vyfoukl proud kouře koutkem úst. Pokud věděl, že všechny moje případy jsou zároveň Claudelovy, nedal to najevo. „Někdy člověk prostě musí dát na vnitřní hlas. Co myslíte, nač jste narazila?“

„Myslí si, že nám někde běhá psychopat, který odpovídá za všechny vraždy počínaje Jackem Rozparovačem.“

Claudelův hlas byl bezvýrazný a já viděla, že se pohledem vrátil ke svým trapečkům. Při řeči sotva pohyboval ústy. Připadalo mi, že se nesnaží skrývat své opovržení. Odvrátila jsem se a ignorovala ho.

Ryan se na Claudela usmál. „No tak, Lucu, jen klid, nikdy neuškodí podívat se ještě jednou. Rozhodně nepřekonáváme při honbě na toho červa žádné rychlostní rekordy.“

Claudel zavrčel a potřásl hlavou. Znovu se podíval na hodinky.

Pak ke mně: „Co máte?“

Než jsem stihla odpovědět, dveře se rozlétly a do místnosti z druhé strany vtrhl Michel Charbonneau. Doklusal k nám, proplétaje se mezi stoly a mávaje papírem v levé ruce.

„Máme ho,“ pravil. „Máme toho hajzla.“ Ve tváři byl rudý a dýchal ztěžka.

„To je dost,“ řekl Claudel. „Ukaž.“ Mluvil s Charbonneauem jako s poslíčkem, netrpělivost ho zbavila každého zdání zdvořilosti.

Charbonneau nakrabatil čelo, ale podal papír Claudelovi. Všichni tři muži se shlukli k sobě, dali hlavy dohromady jako fotbalové mužstvo, když nahlíží do plánu hry. Charbonneau jim mluvil do zad.

„Ten tupec použil její bankovní kartu hodinu potom, co ji odkrouhnul. Zřejmě se ten den ještě dost nepobavil, tak si šel do dépanneur na rohu pro nějaké drobné. Jenže tam nechodí žádná smetánka, takže tam mají videokamerou namířenou na peněžní automat. Transakce proběhla a *voilà*, máme tady momentku od firmy Kodak.“

Ukázal na fotokopii.

„Je to fakt krasavec, co? Dneska ráno jsem tam s tím zašel, ale noční pokladník nevěděl, jak se ten chlap jmenuje. Měl dojem, že tu tvář poznává. Poradil nám, ať si promluvíme s chlápkem, co chodí po deváté. Náš hoch je zřejmě pravidelný zákazník.“

„Do prdele,“ řekl Bernard.

Ryan jen zíral na obrázek, jeho vysoká, štíhlá postava se hrbila nad menším partnerem.

„Tak to je ten sráč,“ pravil Claudel, pozorně si prohlížeje obrázek ve své ruce. „Jdem si pro něj, pro hajzla.“

„Ráda bych jela taky.“

Zapomněli, že tam jsem. Všichni čtyři se ke mně obrátili, detektivové od SQ napůl pobaveni a zvědaví, co se stane teď.

„*C'est impossible*,“ prohlásil Claudel, jako jediný teď mluvil francouzsky. Čelistní svaly se mu vyboulily a tvář se napjala. V očích neměl úsměv.

Karty na stůl.

„Seržante detektive Claudele,“ začala jsem, opětuji jeho francouzštinu a pečlivě volíc slova. „Jsem přesvědčená, že spatřuji signifikantní podobnosti u obětí několika vražd, které jsem dostala za úkol vyšetřit. Pokud je to tak, pak může stát v pozadí všech těch smrtí jeden jedinec, psychopat, jak mu říkáte. Možná mám pravdu, možná se mýlím. Skutečně chcete převzít odpovědnost za ignorování takové možnosti a riskovat životy dalších nevinných obětí?“

Byla jsem zdvořilá, ale nepoddajná. Ani já jsem se moc nebavila.

„Ach sakra, Lucu, ať jede s námi,“ řekl Charbonneau. „Jedeme si jen promluvit s pár lidmi.“

„Jen do toho, ten chlap to má spočítaný, ať už ji s sebou vemeš nebo ne,“ dodal Ryan.

Claudel neříkal nic. Vyndal klíče, nacpal fotku do kapsy a protáhl se podél mě cestou ke dveřím.

„Smím prosit,“ řekl Charbonneau.

Něco mi říkalo, že budu asi zase jednou dělat přes čas.

9

Dostat se tam nebylo nic snadného. Zatímco se Charbonneau probíjel na západ podél De Maisonneuve, já seděla vzadu, koukala z okna a ignorovala výbuchy praskotu z rádia. Odpoledne bylo vedro k padnutí. Zatímco jsme se plazili kupředu, sledovala jsem, jak žár stoupá z chodníku v podobě tetelivých vln.

Montreal překypoval vlasteneckým nadšením. Všude byly fleur-de-lis, visely z oken a balkonů, skvěly se na tričkách, kloboucích a boxerských šortkách, byly namalovány na obličejích a vlály na praporech a plakátech. Od Centre-ville na východ k Mainu ucpali ulice zpocení slavičí, zdusili provoz jako vmetek v tepně. Tisíce lidí zaplnily ulice, pěnily se a plynuly v proudech modré a bílé. Ačkoliv zdánlivě bez orientace, směřoval dav převážně na sever, k Sherbrooke a k přehlídce, pankáči po boku matek se sportáčky. Účastníci pochodu a alegorické vozy opustili St. Urbain ve dvě odpoledne, vířili a

---

vykračovali si na východ podél Sherbrooke. Momentálně byli těsně nad námi.

Přes bzučení klimatizace jsem slyšela spoustu smíchu a sporadicky zazněla i píseň. Už bylo pár pranic. Zatímco jsme čekali na světlech v Amherstu, pozorovala jsem, jak nějaký nemotora přistrčil své děvče ke zdi. Měl vlasy barvy nevyčištěných zubů, nahoře na ježka a vzadu dlouhé. Jeho pleť, bílá jako oškubané kuře, nabývala barvy grenadiny. Odjeli jsme dřív, než se scéna stihla rozehrát, a mně se obrázek dívčiny polekané tváře promítl na prsa nějaké nahé ženy. S očima přimhouřenýma a ústy vytvarovanými do O byla záramována plakátem na výstavu Tamary de Lemickové v Musée des Beaux Arts. „*Une femme libre*,“ výskala. „Svobodná žena.“ Další ironie života. Nalézala jsem mírné uspokojení ve vědomí, že ten blbec nebude mít příjemný večer. Možná ho i někdo sprdne.

Charbonneau se obrátil ke Claudelovi. „Ukaž mi na moment tu fotku.“

Claudel ji vytáhl z kapsy. Charbonneau se na ni zadíval, přejížděje pohledem od dopravního provozu k fotografii ve své ruce.

„Rozhodně nevypadá nic moc, co?“ řekl jen tak do vzduchu. Beze slova mi podal obrázek na zadní sedadlo.

Držela jsem v ruce černobílou kopii, zvětšeninu z jediného políčka zabraného z výšky a z pravé strany fotografovaného. Byla na ní rozmazaná postava muže s tváří obrácenou ke kameře, soustředěujícího se na úkol vsunout nebo vytáhnout kartu z peněžního automatu.

Vlasy měl krátké a vpředu kučeravé, připlácnuté k čelu. Temeno měl skoro holé a česal si co nejvíc pramínků zleva doprava ve snaze zakrýt svou plešatost. Můj oblíbený mužský „účes“. Zhruba stejně přitažlivý jako dlouhé spodky.

Oči mu stínily křovinaté obočí a uši mu vlály jako okvětní lístky macešky. Jeho pleť se zdála mrtvolně bledá. Měl na sobě kostkovanou košili a cosi jako montérky. Zrnitost a mizerný úhel zastíraly všechny ostatní detaily. Musela jsem souhlasit s Charbonneauem. Nevypadal nic moc. Mohl to být kdokoliv. Mlčky jsem mu podala fotografii zpátky.

Dépanneurs jsou v Quebecu obchody se zbožím denní potřeby. Najdete je všude, kam se do krytého prostoru dají vecpat police a mrazák. Dépanneurs, roztroušené po městě, se udržují při životě prodejem potravin, mléčných výrobků a lihovin. Jsou jimi protkány

---

všechny čtvrti, tvoří síť kapilár, jež uspokojují potřeby místních a opěšalých cestovatelů. Dá se počítat s tím, že v nich dostanete mléko, cigarety, pivo a laciné víno, zbytek jejich inventáře záleží na tom, co je v té které čtvrti v oblibě. Neposkytují žádné načančané pozlátko ani parkování. V lepších verzích se dá najít bankomat. Právě do jednoho takového jsme měli namířeno.

„Rue Berger?“ zeptal se Charbonneau Claudela.

„*Oui*. Vede na jih od Ste. Catherine. Vezmi to po René Lévasque na St. Dominique a pak zpátky na sever. Je to tam samá jednosměrka.“

Charbonneau zahnul doleva a začal se prodírat na jih. Ve své netrpělivosti pořád šlapal na plyn a pak zase na brzdu, takže chevrolet skákal jako žába. S pocitem mírné mořské nemoci jsem se soustředila na dění v buticích, bistroch a moderních cihlových budovách L'Université de Québec, které lemovaly St. Denis.

„*Sacré bleu!*“

„*Ca-lice!*“ řekl Charbonneau, když mu do cesty vjel tmavozelený kombík toyota.

„Hajzle,“ dodal, když dupl na brzdu a pak mu vypálil až k nárazníku. „Koukej na toho prevíta mrňavýho umaštěnýho.“

Claudel ho ignoroval, zřejmě zvyklý na partnerovo zmatené řízení. Já myslela na kinedryl, ale držela jsem jazyk za zuby.

Nakonec jsme dorazili na René Lévesque a odbočili na západ, pak na sever do St. Dominique. Dostali jsme se zpátky na Ste. Catherine a já se znovu ocitla na Mainu, ani ne o blok vzdálena od Gabbyiných holek. Bergerova je jedna z malých postranních uliček, tvořících šachovnici mezi St. Laurent a St. Denis. Ležela přímo před námi.

Charbonneau zahnul za roh a vjel na obrubník před Dépanneur Berger. Omšelý nápis nade dveřmi sliboval „*bière et vin*“. Sluncem vyřisované inzeráty na Molson a Labatt zakrývaly okna, lepicí páska zežloutla a loupala se věkem. Parapet pod nimi lemovaly řady mrtvých much, jejichž tělíčka byla navrstvena podle času úmrtí. Sklo zabezpečovaly železné tyče. Na kuchyňských židlích přede dveřmi seděli dva paprikové.

„Ten chlap se jmenuje Halevi,“ podíval se Charbonneau do notesu. „Nejspíš nám toho moc neřekne.“

„To oni nikdy. Třeba by se mu zlepšila paměť, kdybychom ho trošku zmáčkli,“ Claudel zabouchl dveře auta.

Paprikové nás mlčky pozorovali.

Když jsme vstoupili, zacinkala šňůra mosazných zvonečků. Uvnitř bylo vedro, páchlo to tam prachem, kořením a starým papundeklem. Dvě řady polic přiražených zády k sobě stály podél krámu, takže tvořily jednu centrální a dvě postranní uličky. Na zaprášených policích spočívalo všemožné konzervované a balené zboží.

Na konci napravo byly v chladicí skříni pytlíky ořechů, indických luštěnin, hrachu a mouky. Na druhém konci ležel výběr všelijaké zplhlé zeleniny. Coś z jiné éry, skříň už nechládila.

Levou stěnu lemovaly funkční chladicí skříně s vínem a pivem. Vzadu v malé, otevřené bedně s plastickým závěsem, aby se udržela v chladu, bylo mléko, olivy a balkánský sýr. Napravo, v protějším rohu, byl bankomat. Jinak podnik vypadal, jako by ho naposled renovovali, když Aljaška požádala o členství ve Spojených státech.

Pult byl hned nalevo od dveří. Pan Halevi seděl za ním a temperamentně hovořil do mobilního telefonu. Pořád si přejížděl dlaní po holé hlavě, kterýžto manévr mu zřejmě zůstal z vlasatějšího mládí. Nápis na registrační pokladně zněl USMĚJ SE. BŮH TĚ MILUJE. Halevi se svou radou neřídil. Ve tváři byl rudý a byl očividně namíchnutý. Poodstoupila jsem a čekala.

Claudel se postavil přímo před pult a odkašlal si. Halevi mu ukázal dlaň a pokýval hlavou gestem „moment vydrž“. Claudel ukázal placku a zavrtěl hlavou. Halevi se zatvářil na okamžik nechápavě, řekl něco rychlou hindštinou a ukončil hovor. Jeho oči, obrovské za tlustými skly brýlí, přejížděly z Claudela na Charbonneaua a zase zpátky.

„Ano,“ řekl.

„Jste Bipin Halevi?“ zeptal se Charbonneau anglicky. „Ano.“

Charbonneau položil fotku na pult lícem nahoru. „Koukněte se na to. Znáte toho chlapa?“

Halevi otočil obrázek a sklonil se nad ním, jeho čilé prsty přidržely okraje. Byl nervózní a ze všech sil se snažil vyhovět, anebo aspoň působit dojemem, že spolupracuje. Mnozí provozovatelé dépanneur prodávají pašované cigarety nebo jiné zboží z černého trhu a policejní návštěvy jsou tady stejně populární jako daňový audit.

„Z tohoto by člověka nikdo poznat nedokázal. To je z videa? Už tady byli. Co ten člověk udělal?“

Mluvil anglicky se zpěvavou kadencí severní Indie.

„Máte představu, kdo to je?“ Charbonneau jeho otázky ignoroval.

Halevi pokrčil rameny. „Na mé zákazníky se ani neptejte. Kromě toho je to moc rozmazané. A má odvrácený obličej.“

Zavrtěl se na stoličce. Poněkud se uklidňoval, uvědomoval si, že objektem vyšetřování není on, že to má něco společného s videonahrávkou bezpečnostní služby, kterou zkonfiskovala policie.

„Je místní?“ zeptal se Claudel.

„Říkám vám, že nevím.“

„Nepřipomíná vám to třeba jen vzdáleně někoho, kdo sem chodí?“

Halevi upřeně zíral na obrázek.

„Možná. Možná ano. Ale prostě to není jasné. Kéž bych mohl pomoci. Já... Možná toho člověka vídám.“

Charbonneau na něj ostře pohlédl, patrně si myslel totéž co já. Snaží se Halevi vyhovět, anebo doopravdy vidí na fotce něco povědomého?

„Kdo to je?“

„Já – já ho neznám. Jen zákazník.“

„Máte představu, co dělá?“

Halevi se zatvářil bezvýrazně.

„Chodí sem ten chlap ve stejnou denní dobu? Přichází ze stejného směru? Kupuje stejné zboží? Nosí sakra fez?“ Claudel začínal být dopálený.

„Už jsem vám řekl. Neptám se. Nevšímám si. Prodávám svoje zboží. Večer jdu domů. Tenhle obličej je jako spousta jiných. Přijdou a odejdou.“

„Jak dlouho tady máte otevřeno?“

„Do dvou.“

„Přichází v noci?“

„Možná.“

Charbonneau si dělal poznámky do bločku vázaného v kůži. Zatím si toho zapsal málo.

„Byl jste tu včera odpoledne?“

Halevi přikývl. „Bylo hodně lidí, den před svátkem, co? Lidi si asi mysleli, že nebudu mít dneska otevřeno.“

„Viděl jste toho chlapa přijít?“

Halevi znovu zkoumal pohledem obrázek, oběma rukama si zajel do týla, pak se horlivě poškrábal ve svatozáři vlasů. Vyfoukl vzduch a zvedl ruce v gestu bezmoci.

Charbonneau zasunul fotku do notesu a zaklapl ho. Položil na pult svou navštívenku.

„Kdyby vás ještě něco napadlo, pane Halevi, zavolejte nám. Děkujeme za váš čas.“

„Jistě, jistě,“ řekl a tvář se mu rozjasnila poprvé od chvíle, kdy uviděl policejní odznak. „Zavolám.“

„Jistě, jistě,“ řekl Claudel, sotva jsme byli venku. „Ta ropucha nám zavolá, až bude Matka Tereza šukat se Saddámem Husseinem.“

„Vede dépanneur. Má místo mozku chili,“ odtušil Charbonneau.

Když jsme přecházeli k autu, ohlédl jsem se přes rameno. Oba paprikové dosud rámovali dveře. Zdálo se, že jsou tam natrvalo, jako kamenní psi u vchodu do buddhistického chrámu.

„Půjčte mi na moment ten obrázek,“ řekla jsem Charbonneauovi.

Zatvářil se překvapeně, ale vydoloval ho. Claudel otevřel dveře auta a konzervovaný vzduch se vyvalil ven jako žár z pece. Zavěsil se jednou paží za dveře, nohu si opřel o práh a pozoroval mě. Když jsem se vracela přes ulici ke krámku, řekl něco Charbonneauovi. Naštěstí jsem to neslyšela.

Přistoupila jsem ke starému pánovi napravo. Měl na sobě vybledlé červené trenýrky, jakési dámské bolerko bez rukávů, tmavé ponožky a kožené šněrovací polobotky. Na kostnatých nohou měl pavučinu křečových žil a vypadal, jako by se těstovitá, bílá pokožka napínala přes zauzleniny špaget. Jeho ústa měla sesutý výraz bezzubosti. Z jednoho koutku mu visela cigareta. Pozoroval můj příchod s nezastíranou zvědavostí.

„*Bonjour*,“ řekla jsem.

„Ahoj,“ opáčil a předklonil se, aby odloupl svá potem kluzká záda od popraskané koženky židle. Bud' nás slyšel mluvit, nebo postřehl můj akcent.

„Máme dneska horko.“

„Už jsem zažil horší.“ Při řeči cigareta poskočila.

„Bydlíte někde blízko?“

Máchl vychrtlou paží směrem k St. Laurent.

„Můžu se vás na něco zeptat?“

Přehodil si nohu přes nohu a kývl.

Podala jsem mu fotku.

„Viděl jste někdy tohohle člověka?“

Podržel si obrázek v levé ruce na vzdálenost paže a pravou rukou ho zastínil před sluncem. Před tváří se mu vznášel kouř. Studoval snímek tak dlouho, až jsem měla dojem, že snad bloumá duchem jinde. Pozorovala jsem šedobílou kočku pokrytou rudými, lysými

---

skvrnami živého masa, jak vklouzla za jeho židli, provlékla se podél budovy a zmizela za rohem.

Druhý stařík si položil obě ruce na kolena a zvedl se s tlumeným zasténáním. Jeho pleť bývala kdysi světlá, ale teď vypadala, jako by na té židli seděl už sto dvacet let. Nejdřív si upravil kšandy a pak pásek, který mu přidržoval šedé montérky, a přišoural se k nám. Přiblížil se štítkem baseballové čapky se znakem klubu Mets až k rameni svého společníka a zamžoural na fotku. Konečně mi ji špagetové nohy vrátily.

„Podle tohotohle by ho nepoznala vlastní matka. Obrázek na hovno.“

Druhý paprika byl snaživější.

„Bydlí někde tamhle,“ zamířil zažloutlým prstem podél bloku k omšelému cihlovému třípatráku a mluvil s tak sytým přízvukem, že jsem mu sotva rozuměla. I on postrádal jak zuby, tak umělý chrup, a při řeči jako by mu brada sahala až k nosu. Když se odmlčel, ukázala jsem na fotku a pak na dům. Kývl hlavou.

„*Souvent?*“ Často? zeptala jsem se.

„Mmm, *oui*,“ odvětil a zvedl obočí i ramena, předsunul dolní ret a udělal rukama gesto dlaní nahoru, dlaní dolů. Často. Celkem.

Druhý paprika zavrtěl hlavou a znechuceně zamručel.

Pokynula jsem Charbonneauovi a Claudelovi, aby se ke mně připojili, a vysvětlila jim, co říkal starý pán. Claudel se na mě podíval jako na bzučící vosu, otrava, se kterou se člověk musí nějak vypořádat. Podívala jsem se mu do očí a povzbuzovala ho, jen ať si troufne něco říct. Věděl, že měl ty muže vyslechnout sám.

Charbonneau se bez poznámek obrátil a soustředil na tu dvojici. Claudel a já jsme stáli a poslouchali. „Děda v čepici mluvil rychle jako kulomet, samohlásky tak protahoval a koncovky tak polykal, že jsem z rozhovoru pochytila jen málo. Avšak gesta a signály byly jasné jako novinový titulek. Kšandy pravily, že bydlí na konci ulice. Špagetové nohy nesouhlasily.“

Posléze se Charbonneau obrátil zpátky k nám. Naklonil hlavu směrem k autu, pokynul Claudelovi a mně, abychom ho následovali. Když jsme přecházeli ulici, cítila jsem, jak se mi do týla vpalují dva páry usazených očí.

Charbonneau se opřel o chevrolet, vytřepal cigaretu a zapálil si ji. Jeho tělo působilo napjatě jako natažená past. Okamžik byl zticha, jako by si třídil v duchu to, co říkal ten starý pán. Nakonec promluvil, ústa sevřená do přímky, sotva pohyboval rty.

„Co říkáte?“ zeptal se.

„Kašpárek a Šmidra vypadají, že tam tráví spoustu času,“ nadhodila jsem. Pod tričkem mi po zádech stékal pramínek potu.

„Mohl by to být párek případů pro psychiatra,“ podotkl Claudel.

„Anebo mohli toho čuráka doopravdy vidět,“ namítl Charbonneau. Zhluboka vdechl, pak klepl do cigarety prostředníčkem.

„Pokud jde o detaily, nebyli žádné hvězdy,“ opáčil Claudel.

„Jo,“ souhlasil Charbonneau, „ale všichni jsme se shodli. Na tom chlapovi není nic moc k zapamatování. A mutanti jako on se obvykle drží při zemi.“

„A děda číslo dvě působil dojmem, že si je dost jistý,“ dodala jsem já.

Claudel zavrčel. „Ti dva si možná nejsou jisti ničím kromě toho, kde se kupuje víno a kde je krevní banka. Patrně jediné dvě kóty, které dokážou ukázat na mapě.“

Charbonneau naposled zatáhl, zahodil nedopalek a zamáčkl ho špičkou boty. „Nemusí to být nic, anebo by tam taky mohl být. Já nechci hádat špatně. Říkám, že se podíváme, a jestli ho najdem, nakopeme mu prdel.“

Pozorovala jsem další z Claudelova arsenálu pokrčení rameny. „Fajn. Ale já si nedám proděravět kůži. Zavolám o posilu.“

Mžikl pohledem ke mně a zpátky k Charbonneauovi, obočí zdvižené.

„Mně nevadí,“ řekl Charbonneau.

Claudel zavrtěl hlavou, obešel auto a vklouzl na sedadlo vedle řidiče. Skrz přední sklo jsem viděla, jak sahá po mikrofону.

Charbonneau se obrátil ke mně. „Dávejte pozor,“ řekl. „Kdyby něco, k zemi.“

Ocenila jsem, že se ovládl a neřekl mi, abych se ničeho nedotýkala.

Ani ne za minutu se Claudelova hlava znovu objevila nad rámem dveří.

„*Allons-y*,“ řekl. Popojedem.

Vlezla jsem na zadní sedadlo a oba detektivové nastoupili dopředu. Charbonneau nastartoval auto a zvolna jsme popojížděli ulicí. Claudel se obrátil ke mně.

„Ničeho se tam nedotýkejte. Jestli je to ten chlap, nechceme nic podělat.“

„Budu se snažit,“ řekla jsem, pracně potlačujíc sarkasmus v hlase. „Patřím k beztestosteronovému živočišnému druhu, víte, a nám někdy dělá potíže si takové věci zapamatovat.“

Vyfoukl vzduch a otočil se na sedadle zpátky. Byla jsem si jista, že kdyby měl vstřícné posluchačstvo, obrátil by oči v sloup a ušklíbl se.

Charbonneau zastavil uprostřed bloku u obrubníku a všichni jsme si prohlíželi budovu. Byla obklopena prázdnými pozemky. Popraskaný beton a štěrk prorůstaly plevem a byly posety rozbitými lahve, starými pneumatikami a obvyklým smetím, které se hromadí na opuštěných městských prostorách. Někdo namaloval fresku na zeď proti parkovišti. Byla na ní vyobrazena koza, které z obou uší trčely automatické zbraně. V tlamě třímala lidskou kostru. Napadlo mě, je-li význam jasný ještě někomu kromě autora.

„Ten stařík ho dneska neviděl,“ Charbonneau zabubnoval prsty o volant.

„Kdy začali hlídkovat?“ zeptal se Claudel.

„V deset,“ řekl Charbonneau. Podíval se na hodinky a Claudel a já jsme následovali jeho příkladu. Pavlov by byl na nás hrdý – 15.10.

„Možná ten chlap dlouho spává,“ navrhl Charbonneau. „Anebo ho možná unavil ten včerejší výlet do terénu.“

„Anebo tam možná vůbec není a těm dědkům už div nepraskne kýla smíchy.“

„Možná.“

Pozorovala jsem skupinu dívek, přecházejících prázdný pozemek za budovou, paže propletené v pubertálním kamarádství. Jejich šortky tvořily řadu quebeckých vlajek, seřazený zástup fleur-de-lis pohupujících se jako jedna, když se ubíraly mezi plevem. Všechny měly vlasy spletené do četných malých copánků a nastříkané na jasně modro. Při pohledu na ně, jak se smějí a žduchají v letním žáru, mě napadlo, jak snadno se skvělá nálada takového mláděte dá navždy

---

zahubit činem šílence. Bránila jsem se vlně hněvu. Je možné, že sedíme ani ne deset metrů od takové příšery?

V tom okamžiku za nás tiše připlul modrobílý hlídkový vůz. Charbonneau vystoupil a promluvil s policisty. Za okamžik byl zpátky.

„Budou krýt záda,“ řekl a ukázal na hlídkový vůz. Jeho hlas byl ostrý, všechn sarkasmus zmizel. „*Allons-y.*“

Když jsem otevřela dveře, Claudel užuž něco řekl, pak si to rozmyslel a vykročil k bytu. Následovala jsem ho s Charbonneauem. Všimla jsem si, že si rozeplnul sako a pravou paži měl napjatou a mírně ohnutou. Reflexní připravenost. K čemu? – napadlo mě.

Červená cihlová budova stála osamotě, její sousedé už dávno zmizely. Sousední pozemky byly plné odpadků a velké cementové kvádry se na nich povalovaly nazdařbůh, jako balvany zbylé po ústupu ledovce. Zrezivělý a polospadlý drátěný plot lemoval budovu na jižní straně. Koza směřovala na sever.

Troje prastaré bílé dveře, jedny vedle druhých, vedly do Bergerovy ulice. Před nimi byla země pokryta kusem asfaltu, sahajícího až k obrubníku. Chodník, kdysi natřený na červeno, měl nyní barvu zaschlé krve.

V okénku třetích dveří se o zplihlou a zasedlou krajkovou záclonku opíral rukou psaný nápis. Stěží jsem ho skrz špinavé sklo přečetla. „*Chambres à louer*“. Pokoje k pronajmutí. Claudel stoupl jednou nohou na schod a stiskl vyšší ze dvou knoflíků vedle dveřního rámu. Žádná odpověď. Zazvonil znovu, pak po krátké pauze zabušil na dveře.

„*Tabernac!*“ zavřískl mi nějaký hlas rovnou do ucha. Pronikavá quebecká kletba způsobila, že mi srdce poskočilo až do krku.

Obrátila jsem se a spatřila, že hlas vychází z přízemního okna dvacet centimetrů vlevo ode mě. Jakási tvář se mračila za záclonou s neskryvanou podrážděností.

„Co si to dovoluujete? Vy ty dveře rozbijete, *trou de cul*, a budete je platit.“

„Policie,“ pravil Claudel, nevšímaje si hrubého oslovení.

„Jo? Ukažte mi něco.“

Claudel přidržel svou průkazku těsně u záclony. Tvář se předklonila a já uviděla, že patří ženě. Byla zardělá a prasečí, její okraje lemovala průzračná citrónová šála, zauzlená s elánem na temeni hlavy. Konce se ježily vzhůru a pohupovaly se ve vzduchu jako

---

sifonové uši. Nebýt toho, že jí chyběly zbraně a měla o pětáctýřicet kilo víc, značně se podobala té koze na zdi.

„Takže?“ Cípy šály se rozevlály, když se podívala z Claudela přes Charbonneaua na mě. Usoudila, že působím nejméně výhružně, a ukázala jimi svým směrem.

„Rádi bychom vám položili několik otázek,“ řekla jsem a okamžitě jsem si připadala jako napodobenina Jacka Webba. Znělo to stejně otřepaně ve francouzštině jako v angličtině. Aspoň že jsem nakonec nedodala „paní“.

„Jde o Jean-Marca?“

„Skutečně bychom se neměli bavit tady na ulici,“ řekla jsem a uvažovala, kdo je asi ten Jean-Marc.

Tvář zaváhala, pak zmizela. Za okamžik jsme uslyšeli rachocení odemykaných zámků a dveře otevřela obrovská ženská ve žlutých polyesterových domácích šatech. Podpaží a pas měla potemnělé potem a já si všimla, jak se jí pot mísí se špínou v záhybech obkružujících krk. Přidržela nám dveře, pak se otočila a batolila se úzkou chodbou, až zmizela ve dveřích nalevo. Následovali jsme ji husím pochodem, Claudel v čele, já uzavírala zástup. Chodba páchla zelím a starým omastkem. Teplota uvnitř byla nejméně třiatřicet stupňů Celsia.

Její malíčký byt čpěl smradem příliš dlouho užívaného kočičího záchůdku a byl přeplněn tmavým, těžkým nábytkem, jaký se masově vyráběl ve dvacátých a třicátých letech. Pochybovala jsem, že se od té doby měnily potahy. Průhledný vinylový běhoun protínal diagonálně koberec v obývacím pokoji, prošlapanou imitaci perského originálu. Na dohled nebyla jediná nepřeplněná plocha.

Žena se přikolébala k čalouněnému křeslu pod oknem a těžce do něj klesla. Kovový televizní stůl po její pravici zadrnčel a plechovka nízkokalorické pepsicoly se zakolísala třasem. Uvelebila se a nervózně vykukla z okna. Napadlo mě, jestli někoho nečeká anebo je prostě jen vzteklá, že jsme ji vyrušili z pozorování.

Podala jsem jí fotku. Podívala se na ni a její oči na sebe vzaly podobu larev, pohřbených mezi důkladně vycpanými víčky. Zvedla je k nám třem a uvědomila si, příliš pozdě, že se ocitla v nevýhodě. Když jsme stáli, měli jsme výhodu výšky. Natahovala na nás krk, přejížděla larvami z jednoho na druhého. Její nálada jako by se změnila z bojovné v poněkud obezřelou.

„Vy jste...?“ začal Claudel.

„Marie–Eve Rochonová. O co tady jde? Má Jean–Marc potíže?“

„Vy jste domovnice?“

„Vybírám za majitele nájemné,“ odpověděla. Ačkoliv neměla moc místa, zavrtěla se v křesle. Jeho protest byl dobře slyšitelný.

„Znáte ho?“ Claudel ukázal na fotku.

„Ano a ne. Bydlí tady, ale neznám ho.“

„Kde?“

„Číslo šest. První vchod, pokoj v přízemí,“ řekla a udělala široké gesto paží. Volné, hrbolaté maso se zatřáslo jako tapioka.

„Jak se jmenuje?“

Okamžik uvažovala, nepřítomně si pohrávala s cípem šátku. Pozorovala jsem kapičku potu, jak dosahuje svého hydrostatického maxima, praskne a kane jí dolů po tváři. „St. Jacques. Jasně, že obyčejně nepoužívají svá opravdová jména.“

Charbonneau si dělal poznámky.

„Jak dlouho tady je?“

„Asi rok. To je tady dlouhá doba. Většinou jsou to tuláci. Jasně, nevidám ho moc často. Možná přichází a odchází. Já si toho nevšímám.“ Mžikla očima dolů a našpulila rty nad tou křiklavou lží.

„Neptám se.“

„Berete nějaká doporučení?“

Její rty se zatřepetaly hlasitě vyfouknutým vzduchem, zvolna zavrtěla hlavou.

„Mívá návštěvy?“

„Už jsem vám řekla, že ho moc nevidám.“ Nějakou chvíli byla zticha. Při tom pohrávání si stáhla šátek doprava a uši teď měla mimo střed hlavy. „Vypadá to, že je pořád sám.“

Charbonneau se rozhlédl. „Ostatní byty vypadají takhle?“

„Můj je největší.“ Koutky úst se jí stáhly a takřka nepostřehnutelně zvedla bradu. I ve své ošumělosti jí byl pokoj zdrojem pýchy. „Ostatní jsou rozdělené. Někdy je to jen pokoj s vařičem a toaletou.“

„Je teď tady?“

Žena pokrčila rameny.

Charbonneau zavřel svůj notes. „Musíme si s ním promluvit. Jdeme.“

Zatvářila se překvapeně. „*Moi?*“

„Možná se budeme potřebovat dostat do bytu.“

Předklonila se v křesle a otřela si obě dlaně o stehna. Oči se jí rozšířily a nozdry jako by se zvětšily. „To nemůžu udělat. To by bylo narušení soukromí. Potřebujete povolení k prohlídce nebo tak.“

Charbonneau na ni upíral nevzrušený pohled a neodpovídal. Claudel hlasitě vzdychl, jako by byl znuděn a zklamán. Já pozorovala pramínek kondenzované vody, jak stéká po plechovce pepsicoly a u dna tvoří kroužek. Nikdo nepromluvil ani se nepohnul.

„Tak fajn, fajn, ale je to váš nápad.“

Přenášejíc váhu z jedné šunky na druhou, sunula se kupředu diagonálním postrkováním, jako plachetnice na řadě krátkých dřevěných válců. Domácí šaty vylézaly výš a výš, obnažovaly obrovské rozlohy mramorovaného masa. Když přemanovala své těžiště k okraji křesla, položila obě ruce na postranní opěradla a zvedla se.

Přistoupila k psacímu stolu na druhé straně pokoje a štrachala v zásuvce. Zanedlouho vytáhla klíč a překontrolovala visačku. Spokojeně ho podala Charbonneauovi.

„Děkuju, madame. S radostí zkontrolujeme, jestli se na vašem pozemku neděje nic nezákonného.“

Když jsme se obrátili k odchodu, zvědavost ji překonala. „Hele, co ten chlap udělal?“

„Klíč vám vrátíme, až se budeme vracet,“ řekl Claudel. Znovu jsme odcházeli s cizíma očima v zádech.

Chodba za prvním vchodem byla stejná jako ta, kterou jsme právě opustili. Dveře vedly nalevo i napravo a vzadu bylo strmé schodiště do dalšího patra. Číslo šest bylo první vlevo. V budově bylo dusno a podivně ticho.

Charbonneau si stoupl nalevo, Claudel a já napravo. Oba si uvolnili saka a Claudel položil dlaň na pažbu své třístasedmapadesátky. Zaklepal na dveře. Žádná odpověď. Zaklepal podruhé. Stejná reakce.

Oba detektivové si vyměnili pohled a Claudel přikývl. Koutky úst měl pevně vtažené, takže jeho tvář byla ještě zobákovitější než obvykle. Charbonneau vsunul klíč do zámku a strčil do dveří. Čekali jsme strnulí a naslouchali, jak se zrnka zvířeneho prachu usazují zpátky na svá místa. Nic.

„St. Jacques?“

Ticho.

„Monsieur St. Jacques?“

Tatáž odpověď.

Charbonneau zvedl dlaň směrem ke mně. Počkala jsem, až detektivové vstoupí, pak jsem je následovala a srdce mi bušilo v hrudi.

V pokoji bylo málo nábytku. V levém zadním rohu růžová plastická záclona zavěšená na zrezivělých kroužcích z polokruhovité tyče oddělovala prostor improvizované koupelny. Pod závěsem jsem uviděla okraj klozetové mísy a řadu trubek, vedoucích patrně k výlevce. Trubky byly silně zrezivělé a podpíraly vzkvétající kolonii jakési měkké, zelené formy života. Napravo od závěsu byla zadní stěna opatřena kuchyňskou linkou s umakartovou deskou. Na ní stál vaříč, několik plastických skleniček a různorodá sbírka hrnců, talířů a rendlíků.

Před závěsem u levé stěny byla neustlaná postel. Stůl zhotovený z velké překližkové desky stál napravo. Místo nohou měl dvě kozy na řezání dříví, obě s viditelnými nálepkami svědčícími o tom, že jsou majetkem města Montrealu. Deska byla plná knih a papírů. Stěna nad ním byla pokryta mapami, fotkami a novinovými články, tvořícími vystříhanou a nalepenou mozaiku, sahající podél celé délky stolu. Pod stůl byla zastrčená kovová skládací židle. Jediné okno v místnosti bylo vpravo od domovních dveří, stejné jako to, které používala madame Rochonová. Z díry ve stropě čouhaly dvě holé žárovky.

„Hezký pokoj,“ řekl Charbonneau.

„Jo. Náhdera. Vyrovná se tomu už jen opar a přičesek Burta Reynoldse.“

Claudel přistoupil k toaletě, vytáhl z kapsy pero a obezřele odtáhl závěs.

„Ministr obrany bude chtít možná vzorky. Tahle věc by mohla mít potenciál biologické zbraně.“ Upustil záclonu a přesunul se ke stolu.

„Ten kretén tady vůbec není,“ řekl Charbonneau a odhodil okraj přikrývky na postel špičkou boty.

Zkoumala jsem nádobí na umakartové desce. Dvě pivní sklenice se znakem Expos. Okousaný rendlík s přischlým čímsi, co připomínalo špagety. Polosněžený kousek sýra osychal v téže hmotě v modré porcelánové misce. Kelímek od Hamburgerového krále. Několik celofánových balíčků solených crackerů.

Došlo mi to, když jsem se sklonila nad horkým plátem vaříče. Ve vystupujícím teple se mi krev proměnila v led a já se otočila k Charbonneauovi.

„Je tady!“

Má slova zazněla přesně v tom okamžiku, kdy se v pravém koutě pokoje rozlétly dveře. Praštily do Claudela, vyvedly ho z rovnováhy a přirazily mu paži a rameno ke stěně. Nějaká postava se vrhla napříč místností, tělo předkloněné, nohy se hnaly k otevřeným domovním dveřím. Slyšela jsem, jak mu dech chroptí v hrdle.

Na pouhý okamžik při svém střemhlavém letu přes místnost zvedl uprchlík hlavu a dvě bezvýrazné tmavé oči se setkaly s mýma, vykoukly zpod oranžového štítku čepice. V tom krátkém záblesku jsem rozeznala výraz vyděšeného zvířete. Nic víc. Pak zmizel.

Claudel znovu nabyl rovnováhy, odjistil zbraň a vyrazil ze dveří. Charbonneau hned za ním. Bez uvažování jsem se vrhla do pronásledování spolu s nimi.

11

Když jsem vyrazila na ulici, slunce mě oslepilo. Mžourala jsem kolem sebe a snažila se najít Charbonneaua a Claudela. Průvod už skončil a dolů od Sherbrooke táhla spousta lidí. Zahlédla jsem Claudela, jak se prodírá davem, tvář rudou a staženou, vymáhal si průchod mezi lepkavými těly. Charbonneau byl těsně za ním. Držel placku v napřažené ruce před sebou, používal ji jako dláto, kterým si protesával cestu kupředu.

Dav oslavoval dál, aniž by věděl, že se děje něco neobvyklého. Mohutná blondýna se kymácela na ramenou svého přítele, hlavu zakloněnou, paže rozpřažené, máchajíc k nebi lahví Molsonu. Nějaký opilec, který měl na sobě quebecký prapor jako Superman pláštěnku, se zavěsil na kandelábr. Vybízel dav, aby skandoval „*Québec pour les Québécois!*“ Všimla jsem si, že sbor je rozeřvaný, jak prve nebyl.

Zahnula jsem na prázdný pozemek, vylezla na betonový blok a stoupla si na špičky, abych pohledem přelétla dav. St. Jacques, pokud to byl opravdu on, nebyl nikde k vidění. Měl výhodu domácího hřiště a využil ji k tomu, aby se od nás vzdálil co nejvíc.

Viděla jsem, jak jeden z příslušníků krycího týmu odkládá vysílačku a přidává se k pronásledovatelům. Žádal vysílačkou o posily, ale pochybovala jsem, že by policejní auto proniklo davem. On a jeho

---

partner si lokty klestili cestu k Berger a Ste. Catherine, kus za Claudelem a Charbonneauem.

Pak jsem zahlédla oranžovou baseballovou čepici. Byla před Charbonneauem, který zahnul na Ste. Catherine na východ, neviděl na ni skrze masu těl. St. Jacques mířil na západ. Stejně rychle, jak se z davu vynořil, zase zmizel. Mávala jsem pažemi, abych na sebe upoutala pozornost, ale bylo to zbytečné. Claudel se mi ztratil z dohledu a žádný z hlídačů na mě neviděl.

Bez uvažování jsem seskočila z betonového bloku a pohroužila se do davu. Pach potu, opalovacího mléka a ztuchlého piva jako by prosakoval ze všech okolních těl a tvořil bublinu lidského smogu. Sklonila jsem hlavu a prodírala se tím hemžením bez své obvyklé zdvořilosti, jako buldozer jsem si klestila cestu k St. Jacquesovi. Neměla jsem placku jako záminku pro svou hrubost, takže jsem se strkala a drala a vyhýbala se pohledu do očí. Většina lidí brala to šťouchání s humorem, jiní se zastavili a chrlili na má záda urážky. Většinou šlo o urážky sexuálního charakteru.

Snažila jsem se zahlédnout St. Jacquesovu baseballovou čepici mezi stovkami hlav kolem sebe, ale nešlo to. Nasadila jsem kurs k tomu místu, kde jsem ho zahlédla, drala jsem se mezi těly jako ledoborec po řece sv. Vavřince.

Málem to vyšlo. Už jsem byla těsně u Ste. Catherine, když mě zezadu někdo hrubě popadl. Ruka velikosti tenisové rakety se mi ovinula kolem hrdla a prudce mi to škublo culíkem dolů. Brada mi vystřelila vzhůru a já ucítla, nebo spíš uslyšela, jak mi něco prasklo v krku. Ruka mnou trhla dozadu a přitiskla mě naplocho k hrudi zedníka velikosti sněžného muže. Těsně k uchu se mi přiblížila nějaká tvář a mě ovanul odér kyselého vína, cigaretového kouře a žluklých smažených mexických bramborových lupínků.

„Hele, *plotte*, do koho kurva strkáš?“

Nemohla jsem odpovědět, ani kdybych chtěla. To ho zřejmě rozzlobilo ještě víc, pustil moje vlasy a krk, přiložil mi obě ruce k zádkům a zuřivě strčil. Hlava mi vyrazila kupředu jako střela z katapultu a síla pohybu mě vrhla na nějakou ženu v krátkých šortkách a na jehlových podpatcích. Zaječela a lidé kolem nás se trochu rozestoupili. Rozhodila jsem rukama ve snaze získat znovu rovnováhu, ale už bylo pozdě. Dopadla jsem na zem a pořádně se cestou praštila o něčí koleno.

Když jsem dopadla na chodník, uklouzla jsem a seděla si tvář a čelo a zakryla si rukama hlavu v sebezáchovném reflexu. Krev mi duněla v uších. Cítila jsem, jak se mi povrchový štěrk zarývá do pravé tváře, a věděla jsem, že jsem přišla o trochu kůže. Jak jsem se snažila odrazit rukama od chodníku, nějaká bota mi tvrdě došlápla na prsty a rozmačkala je. Neviděla jsem nic než kolena, nohy a chodidla davu, který se přese mě valil, jako by mě neviděl, dokud o mě nezakopl.

Převalila jsem se na bok a znovu se pokusila zvednout na všechny čtyři. Neúmyslné rány chodidel a nohou mi zabránily napřímít se. Nikdo se nezastavil, aby mě zaštitil nebo mi pomohl vstát.

Pak jsem uslyšela nějaký hněvivý hlas a ucítila, jak dav mírně ustupuje. Kolem mě se vytvořil malý prostor a u mého obličeje se objevila jakási ruka, jejíž prsty netrpělivě gestikulovaly. Chytla jsem se jí a přitáhla nahoru, stoupajíc nevěřicně vstříc světlu a kyslíku.

Ta ruka patřila Claudelovi. Zadržoval dav druhou paží, zatímco jsem namáhavě vstávala. Viděla jsem, že pohybuje rty, ale nerozuměla jsem tomu, co říkal. Jako obvykle byl zřejmě naštvaný. Nicméně ještě nikdy se mi tak nelíbil. Domluvil, odmlčel se a přejel mě pohledem. Zaznamenal zubatou tržnou ránu na mém pravém koleně a odřeniny na loktech. Jeho oči spočinuly na mé pravé tváři. Byla odřená a krvácela a oko na téže straně začínalo otékat.

Pustil mou ruku, vytáhl z kapsy kapesník a ukázal na můj obličej. Když jsem po něm sáhla, ruka se mi třásla. Setřela jsem krev a štěr, přeložila kapesník tak, aby byl čistou stranou navrch, a přitiskla si plátno k tváři.

Claudel se naklonil těsně ke mně a zařval mi do ucha: „Zůstaňte u mě!“

Přikývla jsem.

Propracovával se na západní stranu Bergerovy, kde byl dav trochu řidší. Následovala jsem ho na gumových nohou. Pak se obrátil a začal kličkovat směrem k autu. Vrhla jsem se za ním a popadla ho za paži. Zastavil se a tázavě na mě pohlédl. Vehementně jsem zavrtěla hlavou a jeho obočí utvořilo hluboké V, jako by napodoboval Stana Laurela.

„Je tamhle!“ řvala jsem a ukazovala opačným směrem. „Já ho viděla.“

Muž v kostýmu Tydlitáta se provlékl kolem mě. Jedl zmrzlinu z kornoutu a kapky roztáleného mraženého krému mu namalovaly na břicho červenou stopu. Vypadalo to, jako by byl postříkaný krví.

Claudelovo obočí se uprostřed rozdělilo. „Vyjděte do auta,“ řekl.

„Viděla jsem ho na Ste. Catherine!“ opakovala jsem v domněnání, že třeba neslyšel. „Před Les Foufounes Electriques! Šel směrem na St. Laurent!“ I mně samé zněl můj hlas trochu hystericky.

Upoutala jsem jeho pozornost. Vteřinu zaváhal, odhadoval škody na mé tváři a údech.

„Není vám nic?“

„Ne.“

„Půjdete do auta?“

„Ano!“ Obrátil se k odchodu. „Počkejte.“ Jednu za druhou jsem zvedala své roztřesené nohy přes zrezivělý kovový kabel, ohraničující ve výši kolen okraj pozemku, přešla k dalšímu betonovému bloku a stoupla si na něj. Přelétla jsem pohledem moře hlav, hledala jsem oranžovou baseballovou čepici. Nic. Claudel netrpělivě pozoroval, jak zkoumám očima dav, přelétal pohledem ode mě ke křižovatce a zase zpátky. Připomínal mi křepeláka, který čeká na výstřel.

Nakonec jsem zavrtěla hlavou a zvedla ruce.

„Jděte. Já se budu dívat.“

Přeběhl volný pozemek a začal se prodírat směrem, který jsem mu označila. Dav na Ste. Catherine byl větší než kdy jindy a za pár minut jsem viděla, jak v něm jeho hlava zmizela. Hemžení jako by ho vstřebalo, jako armáda protilátek, která vyhledá a obklopí cizí bílkovinu. Jednu chvíli byl jedinec, vzápětí tečka v mozaice.

Pátrala jsem, dokud se mi před očima nezačalo všechno rozmazávat, ale ať jsem se snažila, jak chtěla, nedokázala jsem najít ani Charbonneaua ani St. Jacquese. Za St. Urbain bylo vidět policejní auto, jak se pomaličku prodírá na okraj davu, jeho světla blikala modře a červeně. Slaviči ignorovali jeho kvílející naléhání na právo průjezdu. Jednou jsem zahlédla záblesk oranžové, ale ukázalo se, že je to tygr s copánky a v kotníčkových botaskách. Za pár vteřin mě mýjela v těsné blízkosti, nesla hlavu od svého kostýmu a popíjela Dr. Pepperu.

Slunce žhnulo a mně dunělo v hlavě. Cítila jsem, jak mi na odřené bradě tvrdne strup. Pořád jsem pátrala pohledem v davu, rozhlížela se sem a tam. Nechtěla jsem toho nechat, dokud se nevrátí Charbonneau a Claudel. Ale věděla jsem, že je to v háji. Sv. Jan a jeho den se usmívali našim nesvárům a on uprchl.

O hodinu později už jsme byli shromážděni kolem auta. Oba detektivové odložili saka a kravaty a hodili je na zadní sedadlo. Na obličejích se jim třpytily kapičky potu a stékaly pod límce. Podpaží a záda měli promáčená a Charbonneauův obličej měl barvu ostružinového dortu. Vlasy měl vpředu naježené, takže mi připomínal špatně ostříhaného knírače. Tričko na mně viselo a lastexové cvičební legíny mi připadaly, jako bych je vytáhla rovnou z pračky. Dech se nám zpomalil na normál a slovo „kurva“ zaznělo nejméně tucetkrát, přičemž každý přispěl svou troškou do mlýna.

„Merde,“ pravil Claudel. To byla přijatelná alternativa.

Charbonneau se naklonil do auta a vytáhl z kapsy saka balíček playersek. Sesul se na nárazník, zapálil si a vyfoukl kouř koutkem úst.

„Ten parchant umí projet davem jako šváb skrz sračku.“

„Vyzná se tady,“ řekla jsem, odolávajíc nutkání prozkoumat škody na své tváři. „To mu pomáhá.“

Chvilku kouřil.

„Myslíte, že to byl ten chlap od bankomatu?“

„Sakra, já nevím,“ řekla jsem. „Neviděla jsem mu do obličeje.“ Claudel zamručel, pak vytáhl z kapsy kapesník a začal si otírat pot ze zátylku.

Upřela jsem na něj zdravé oko. „Dokázal jste ho identifikovat?“

Další zamručení.

Dívala jsem se, jak vrtí hlavou, a můj plán komentáře číslo nula se vypařil.

„Jednáte se mnou, jako bych nebyla docela svéprávná, monsieur Claudel, a tím mě začínáte pěkně srát.“

Předvedl další ze své série úšklebků.

„Co dělá vaše tvář?“ zeptal se.

„Jako broskvička!“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. „V mém věku je takový peeling zdarma učiněný dar z nebes!“

„Až se příště rozhodnete proboxovat si cestu za prchajícím zločincem, nečekejte, že vás budu zvedat.“

„Příště koukejte líc zajistit místo činu a já nebudu muset nikam.“ Krev mi bušila ve spáncích a ruce jsem měla zaťaté tak pevně, až mi nehty vyrývaly pŕlměsíčky do masa na dlaních.

„Fajn. Jděte s tím už do prdele,“ vyzval nás Charbonneau a odcvrnul cigaretu širokým obloukem. „Jdeme na ten byt.“

Obrátil se k uniformovanému hlídkaři, který stál tiše opodál.

„Zavolejte výjezdovku.“

„Dobrý nápad,“ řekl ten vyšší a zamířil k policejnímu vozu.

My ostatní jsme mlčky následovali Charbonneaua k domu z červených cihel a znovu vstoupili do chodby. Druhý hlídkař čekal venku.

Za naší nepřítomnosti někdo zavřel domovní dveře, ale ty, které vedly do čísla 6, dosud zely dokořán. Vstoupili jsme do pokoje a rozestoupili se jako prve, jako postavy dramatu řídící se režijními poznámkami.

Postoupila jsem dozadu. Horký plát už byl vychladlý a špagetám věk neprospěl. Na okraji rendlíku přešlapovala moucha a připomínala mi jiné, ošklivější zbytky, které obyvatel tohoto bytu po sobě možná zanechal. Nic jiného se nezměnilo.

Přistoupila jsem ke dveřím v zadním pravém rohu místnosti. Na podlaze ležely kousíčky omítky, výsledek úderu kliky do zdi, vedeného velkou silou. Dveře byly pootevřené a odhalovaly dřevěné schodiště, vedoucí do nižšího podlaží. Jeden schod vedl na malé odpočívadlo, tam se schodiště stáčelo v devadesátistupňovém úhlu doprava a mizelo ve tmě. Odpočívadlo bylo tam, kde přiléhalo k zadní stěně, lemováno plechovkami. Ze dřeva na úrovni očí vyčuhovaly zrezivělé skoby. Na stěně vlevo jsem zahlédla vypínač. Destička chyběla a obnažené dráty se kroutily jako červi v krabici s rybářskou návnadou.

Charbonneau ke mně přistoupil a pootevřel dveře perem. Ukázala jsem na vypínač a on ho pomocí pera stiskl. Někde dole se rozsvítila žárovka, změnila dolní schody ve stínový reliéf. Naslouchali jsme šeru. Ticho. Zezadu k nám přistoupil Claudel.

Charbonneau sestoupil na odpočívadlo, zarazil se a zvolna sestupoval dál. Já ho následovala a cítila jsem, jak mi každý stupeň pod nohama tiše protestuje. Potlučené nohy se mi třásly, jako bych právě uběhla maratón, ale odolala jsem pokušení dotknout se stěn. Průchod byl úzký a já viděla jen Charbonneauova ramena před sebou.

Dole byl vzduch vlhký, studený a páchl plísní. Na tváři už jsem měla pocit, jako by mi ji zalila žhavá láva, a chlad byl vítanou úlevou. Rozhlédla jsem se. Byl to obyčejný sklep, zhruba polovina rozměrů budovy. Zadní zeď byla zhotovena z neomítnutých škvárobetonových tvárnic a určitě byla přidána později, aby znovurozdělila nějaký větší prostor. Před ní napravo stála plechová vana a k ní byl přistrčený dřevěný ponk. Loupal se z něj růžový nátěr. Pod ním ležela sbírka kartáčů na podlahu, jejichž štětiny byly zažloutlé a pokryté pavučinami. Na zdi byla úhledně svinutá černá zahradní hadice.

Prostor vpravo zaplnil kotel ústředního topení, jeho kulaté plechové roury se větily a stoupaly vzhůru jako větve dubu. Kolem něj byla změť smetí. V šeru jsem dokázala rozeznat polámané rámy obrazů, kola bicyklů, zohýbaná a pokroucená zahradní lehátka, prázdné plechovky od barev a klozetovou místu. Odpadky vypadaly jako obětiny nějakému druidskému božstvu.

Holá žárovka visela uprostřed místnosti a vrhala kolem sebe zhruba jednowattové světlo. To bylo všechno. Zbytek sklepa byl prázdný.

„Ten hajzl musel čekat nahoře,“ pravil Charbonneau a zadíval se vzhůru, ruce v bok.

„Madame Tlustoprčka nám taky mohla říct, že ten chlap tady má tuhle schovávačku,“ podotkl Claudel, šťouchaje do hromady odpadků špičkou boty. „Žije si tady dole jako Salman Rushdie.“

To literární přirovnání na mě zapůsobilo, ale vrátila jsem se k původnímu plánu neutrálního pozorovatele a neřekla nic. Nohy mě začínaly bolet a s mým krkem se dělo cosi velmi nepříjemného.

„Mohl nás ten hajzl za těmi dveřmi odkrouhnout.“

Charbonneau a já jsme neodpověděli. Taký nás to napadlo.

Charbonneau spustil ruce z boků, zamířil ke schodům a začal po nich stoupat. Já ho následovala a připadala jsem si trošku jako věrný psík. Když jsem se vynořila do pokoje, převalil se přese mě žár. Přistoupila jsem k improvizovanému stolu a začala zkoumat koláž na stěně nad ním.

Uprostřed byla velká mapa oblasti Montrealu. Obklopovaly ji výstřižky z časopisů a novin. Ty napravo byly standardní pornografické snímky, výplody z *Playboye* a *Hustlera*. Zíraly z nich mladé ženy s těly ve vykloubených pozicích, šatstvo buď chybělo anebo bylo neupravené. Některé špulily pusinku, jiné lákaly a další předstíraly výraz orgastického vytržení. Nic z toho nebylo příliš přesvědčivé. Kolážistův vkus byl eklektický. Nezdálo se, že by preferoval některý tělesný typ, rasu nebo barvu vlasů. Všimla jsem si, že okraje všech obrázků jsou velmi pečlivě zastřižené. Vzdálenosti mezi nimi byly pravidelné a na zed' byly upevněny sešívačkou.

Prostor nalevo od mapy zabíralo uskupení novinových článků. Ačkoliv pár z nich bylo i v angličtině, většinou byly vystříhány z francouzského tisku. Všimla jsem si, že ty anglické jsou vždy doprovázeny obrázky. Naklonila jsem se blíž a přečetla si pár vět o vykopávkách v kostele v Drummondville. Přešla jsem k francouzskému

---

článku o únosu v Senneville. Oči mi zalétly k inzerátu na Videodrom, což měl být údajně největší distributor pornografických filmů v Kanadě. Byl tam obrázek z *Allo Police* ve striptýzovém baru. Na něm byla „Babette“ oblečená v kožených podvazcích a ověšená řetězy. Pak tam byl další článek o vloupání v St. Paul-du-Nord, kde si lupič udělal vycpanou pannu z noční košile své oběti, opakovaně ji probodl a pak ji nechal na posteli. Potom jsem zahlédla něco, nad čím mi znovu stýdla krev v žilách.

Do své sbírky si St. Jacques pečlivě vystříhal a přilepil vedle sebe tři články. Každý z nich popisoval sériového vraha. Na rozdíl od ostatních tohle byly zřejmě fotokopie. První se týkala Léopolda Diona, „Příšery z Pont-Rouge“. Na jaře 1963 ho policie objevila v jeho domě s těly čtyř mladých mužů. Všichni byli uškrnceni.

Druhý článek byl výčtem výbojů Waynea Clifforda Boydena, který škrtil a znásilňoval ženy v Montrealu a Calgary počínaje rokem 1969. Když byl roku 1971 zatčen, měl skóre čtyři. Na okraj někdo připsal: „Bill l'étrangleur“.

Třetí článek líčil kariéru Williama Deana Christensona, alias Billa l'éventreur, montrealského Rozparovače. Zabil začátkem 80. let dvě ženy, rozčtvrtil je a uřízl jim hlavy.

„Podívejte na tohle,“ řekla jsem všem a nikomu konkrétnímu. Ačkoliv bylo v místnosti dusno, cítila jsem ze všech stran chlad.

Charbonneau ke mně zezadu přistoupil. „A jémine,“ zazpíval bezvýrazně, když přelétl očima aranžmá vpravo od mapy. „Láska ze všech úhlů.“

„Tady,“ ukázala jsem na články. „Podívejte se na tohle.“

Claudel se k nám přidal a oba muži je beze slova přelétli očima. Páchli potem, nažehlenou bavlnou a vodou po holení. Venku jsem slyšela, jak nějaká žena volá nějakou Sophii, a krátce jsem zauvažovala, zda k sobě láká domácí zvíře nebo dítě.

„Do prdele,“ vydechl Charbonneau, když postřehl téma článků.

„To neznamená, že je Charlie Manson,“ zafuněl Claudel.

„Ne. Nejspíš pracuje na diplomce.“

Poprvé jsem měla dojem, že v Charbonneauově hlase slyším dotčený tón.

„Ten chlap může trpět velikášským bludem,“ pokračoval Claudel. „Možná se koukal na bratry Menendezovy a připadali mu chytří. Třeba si myslí, že je Dudley Dobroděj a chce bojovat proti zlu. Možná se cvičí ve francouzštině a tohle mu připadá zajímavější než Tin Tin. Jak

---

to mám, kurva, vědět? Ale to z něj ještě nedělá Jacka Rozparovače.“ Koukl ke dveřím. „Kde je sakra ta výjezdovka?“

Hajzle, říkala jsem si v duchu, ale držela jsem jazyk za zuby.

Charbonneau a já jsme nasměrovali svou pozornost k desce stolu. O stěnu se opíral stoh novin. Charbonneau je prolistoval pomocí svého pera, zvedl okraje a pak je nechal po částech padat zpátky na místo. Na hromádce byly samé inzeráty, většinou z *La Presse* a *Gazette*.

„Možná ta ropucha hledá práci,“ řekl Claudel sarkasticky.

„Co to bylo tam dole?“ Zhlédla jsem záblesk žluti, když se na okamžik zvedla nejspodnější část novin.

Charbonneau žd'uchl perem pod poslední díl hromady a nadzvedl ji celou, opřel stoh o stěnu. Pod ním ležela žlutá mapa. Krátce jsem zauvažovala, jestli manipulaci pomocí pera musí detektivové cvičit. Nechal noviny spadnout zpět na desku stolu, vsunul pero za stoh a strčil do mapy, takže ji vysunul dopředu a na dohled.

Byl to linkovaný žlutý blok, ten typ, co mají rádi advokáti. Viděli jsme, že horní stránka je částečně zaplněna rukopisem. Charbonneau přidržel stoh novin hřbetem ruky, vytáhl mapu ven a posunul tak, abychom ji viděli celou.

Účinky článků o sériových vražích nebyli ničím v porovnání s tím, jak mnou šklublo to, co tam bylo naškrábáno. Strach, který jsem držela hluboko dole v jeho doupěti, vyskočil a zaryl do mě zuby.

Isabelle Gagnonová. Margaret Adkinsová. Jejich jména na mě vyskočila. Byly součástí seznamu sedmi, který byl napsán podél vnitřního okraje bloku. Vedle každého z nich, do strany napříč stránkou, byla série sloupců rozdělených vertikálními čarami. Vypadalo to jako hrubá tabulka, obsahující osobní data každé ze zaznamenaných osob. Nebylo to nepodobné mé vlastní tabulce, až na to, že jsem ostatních pět jmen neznala.

V prvním sloupci byla adresa, v druhém telefonní číslo. V dalším stručné poznámky o bydlišti. Byt se sam. vch., činž., příz.; dům se zahr. Další sloupec obsahoval za některými jmény řadu písmen, u jiných byl ponechán prázdný. Podívala jsem se na záznam u Adkinsová. Ma. Sy. Kombinace působily povědomě. Zavřela jsem oči a začala hledat heslo. Příbuzné tabulky.

„To jsou lidi, se kterými žily,“ řekla jsem. „Podívejte se na Adkinsovou. Manžel. Syn.“

„Jo. Gagnonová tu má Br a Př. Bratr, přítel,“ řekl Charbonneau.

„Přefikávač,“ dodal Claudel. „Co znamená Do?“ zeptal se, ukazuje na poslední sloupec. St. Jacques to napsal za některá jména, u jiných žádnou poznámku nezanechal.

Nikdo neznal odpověď.

Charbonneau otočil první list a všichni umkli při čtení další série poznámek. Stránka byla rozdělena napůl, jedno jméno bylo nahoře a druhé v polovině. Pod každým byla další řada sloupců. Nalevo stálo „Datum“, další dva byly označeny „Tam“ a „Zpět“. Prázdné prostory byly plné dat a časů.

„Ježíšikriste, on je stopoval. Vybral si je a stopoval je jako nějakou sakra koroptev nebo co,“ vybuchl Charbonneau.

Claudel neříkal nic.

„Ten ujetej hajzl lovil ženské,“ opakoval Charbonneau, jako by to přeformulováno znělo uvěřitelněji. Anebo neuvěřitelněji.

„Nějaký výzkumný projekt,“ řekla jsem tiše. „A ještě toho nenechal.“

„Cože?“ zeptal se Claudel.

„Adkinsová a Gagnonová jsou mrtvé. Tahle data jsou nedávná. Kdo jsou ty ostatní?“

„Do prdele.“

„Kde je kurva ta výjezdovka?“ Claudel přikročil ke dveřím a zmizel v chodbě. Slyšela jsem ho, jak nadává hlídce.

Očima jsem zabloudila zpátky ke zdi. Nechtělo se mi už dneska myslet na ten seznam. Bylo mi horko, byla jsem vyčerpaná a trpěla jsem bolestmi, a nijak mě neuspokojovalo zjištění, že jsem patrně měla pravdu a že teď budeme pracovat společně. Že na palubu vstoupí i Claudel.

Dívala jsem se na mapu ve snaze najít něco, co by mě rozptýlilo. Byla velká a na ní v duhových detailech ostrov, řeka a změt' obcí tvořících CUM a okolní oblasti. Růžovou městskou zástavbu křížovaly malé bílé ulice a lemovaly ji rudé tepny silnic a velké modré autostrády. Ty byly tečkovány zelení parků, golfových hřišť a hřbitovů, oranžovou barvou úředních budov, levandulovou nákupních center a šedí průmyslových oblastí.

Našla jsem Centre-ville a naklonila se blíž, abych našla svou uličku. Byla jen jeden blok dlouhá, a jak jsem po ní pátrala, začínala jsem chápat, proč měli taxikáři tolik nesnází s jejím nalézáním. Zapřísáhla jsem se, že budu do budoucna trpělivější. Anebo aspoň se budu vyjadřovat konkrétněji. Sledovala jsem Sherbrooke na západ až

---

ke křižovatce s Guy, ale shledala jsem, že už jsem moc daleko. Tehdy jsem zažila třetí šok za jedno odpoledne.

Můj prst se vznášel nad Atwater, těsně u oranžového mnohoúhelníku vyznačujícího Le Grand Séminaire. Můj pohled přitáhl malý symbol, načrtnutý perem v jeho jihozápadním rohu, X v kroužku. Ležel těsně u místa, kde bylo objeveno tělo Isabelle Gagnonové. S bušícím srdcem jsem se přesunula na východ a pokusila se nalézt Olympijský stadion.

„Monsieur Charbonneau, podívejte se na tohle,“ řekla jsem hlasem napjatým a rozechvělým.

Přistoupil blíž.

„Kde je stadion?“

Dotkl se ho perem a podíval se na mě. „Kde je byt Margaret Adkinsové?“

Okamžik zaváhal, naklonil se blíž a začal ukazovat ulici, vedoucí na jih od Parc Maisonneuve. Jeho pero se zarazilo ve vzduchu a oba jsme se zadívali na maličké písmenko. Bylo to X, nakreslené a zakroužkované perem.

„Kde bydlela Chantale Trottierová?“

„Ste. Anne-de-Bellevue. Moc daleko odtud.“

Oba jsme zírali na mapu.

„Propátráme to systematicky, jeden sektor po druhém,“ navrhla jsem. „Já začnu vlevo nahoře a budu pokračovat dolů, vy začněte vpravo dole a postupujte nahoru.“

Našel to první. Třetí X. Znamínko bylo na jižním břehu, poblíž St. Lambert. Nevěděl, že by v tom okrsku došlo k nějakým vraždám. Ani Claudel ne. Hledali jsme ještě deset minut, ale žádná další X jsme nenašli.

Zrovna jsme zahajovali druhé kolo pátrání, když před domem zastavila dodávka techniků.

„Kde jste, kurva, byli?“ otázal se Claudel, když se svými plechovými krabicemi vstoupili do dveří.

„Tam venku je to jako průjezd Woodstockem,“ řekl Pierre Gilbert, „akorát míň bláta.“ Jeho kulatá tvář byla zcela obkroužena kučeravým plnovousem a ještě kučeravějšími vlasy, takže mi připomínal římského boha. Nikdy jsem si nedokázala vzpomenout, kterého. „Copak to tu máme?“

„Holka zavražděná na Desjardins? Tahle díra je byteček toho hovňouse, co jí švihnul kreditku,“ řekl Claudel. „Možná.“

Máchnutím ruky ukázal na celou místnost. „Nechal tady toho po sobě hodně.“

„No, my si to přebereme,“ pravil Gilbert s úsměvem. Vlasy se mu v prstýncích lepily k mokrému čelu. „Jdeme pudrovat.“

„Taky je tu sklep.“

„Oui.“

„Claude, co kdybyste začali dole? Marcie, ty si vem kuchyň.“

Marcie přešla dozadu, vyndala ze svého plechového kufříku nádobku a začala štětcem rozprašovat černý prášek po umakartové pracovní desce. Druhý technik zamířil dolů. Pierre si navlékl latexové rukavice a začal sundávat kousky novin z desky stolu a ukládat je do velkého plastického pytle. Tehdy jsem zažila poslední šok dne.

„*Qu'est-ce que c'est?*“ řekl, když zvedl malý čtvereček zhruba uprostřed hromádky. Dlouze ho studoval. „*C'est to?*“

Překvapilo mě zjištění, že se dívá na mě.

Beze slova jsem k němu přistoupila a podívala se, co to má. Vyděsil mě pohled na mé vlastní, dobře známé džínsy, tričko „Zcela irské“, letecké sluneční brýle značky Bausch and Lomb. Rukou v rukavici třímал fotku, která dnes ráno vyšla v *Le Journal*.

Podruhé za ten den jsem se uviděla zachycená při exhumaci před dvěma roky. Obrázek byl vyříznutý a přistřižený se stejnou pečlivou přesností jako ty na zdi. Lišil se jenom v jednom ohledu. Má podoba byla zakroužkovaná a ještě jednou zakroužkovaná perem a vpředu na prsou byla označená velkým X.

12

Přes víkend jsem hodně spala. V sobotu ráno jsem se pokusila vstát, ale dlouho mi to nevydrželo. Nohy se mi trásly, a když jsem otočila hlavou, vystřelily mi krkem vzhůru dlouhé prsty bolesti a popadly mě za úpatí lebky. Na obličeji se mi udělala kůrčička jako na crême brulée a moje pravé oko vypadalo jako zkažená fialová švestka. Byl to víkend polévek, aspirinu a antiseptika. Dny jsem trávila klimbáním na gauči, při němž jsem si udržovala přehled o eskapádách O. J. Simpsona. Večer jsem usínala v devět.

V pondělí už mi to kladivo v lebce nebušilo. Mohla jsem strnule chodit a poněkud otáčet hlavou. Vstala jsem časně, osprchovala se a v půl deváté byla v kanceláři.

Na psacím stole jsem měla tři přírůstky. Ignorovala jsem je a zkusila zavolat Gabby, ale vzal to záznamník. Udělala jsem si šálek instantní kávy a rozbila telefonické vzkazy, které jsem si vzala ze své přihrádky. Jeden byl od nějakého detektiva z Verdunu, další od Andrewa Ryana, třetí od jakéhosi reportéra. Poslední jsem zahodila a druhé dva položila k telefonu. Ani Charbonneau ani Claudel nevolali. Ani Gabby ne.

Vytočila jsem číslo na oddělení CUM a požádala, aby mi dali Charbonneaua. Po chvilce mi řekli, že tam není. Ani Claudel tam nebyl. Nechala jsem vzkaz a uvažovala, jestli jsou už tak časně v ulicích anebo zda jejich pracovní den začíná tak pozdě.

Zkusila jsem zavolat Andrewa Ryana, ale měl obsazeno. Protože se mi po telefonu nic nedařilo, rozhodla jsem se zajít za ním osobně. Třeba bude Ryan ochotný bavit se o Trottierové.

Sjela jsem výtahem do prvního patra a prokličkovala na oddělení. Scéna byla mnohem živější než při mé poslední návštěvě. Když jsem přicházela k Ryanovu stolu, cítila jsem na tváři spoustu pohledů. Bylo mi to poněkud nepříjemné. Očividně věděli, co se stalo v pátek.

„Doktorko Brennanová,“ řekl Ryan anglicky, vztyčil se ze své židle a podal mi ruku. Jeho protáhlá tvář se rozjasnila úsměvem, když uviděl strup na mé pravé tváři. „Zkoušíte nový odstín růže?“

„Přesně tak. Karmínový beton. Dostala jsem vzkaz, že jste mi volal?“

Na okamžik se zatvářil bezvýrazně.

„No jo. Vytáhl jsem si složku Trottierové. Můžete se kouknout, jestli chcete.“

Naklonil se a přehrabával se v nějakých deskách na svém stole, rozhrnul je před sebou do vějíře. Jedny vybral a podal mi je, právě když jeho partner vstupoval do místnosti. Bertrand k nám přikráčel ve světlešedé bundě, monochromaticky splývající s tmavší šedí kalhot, černé košili a černobíle květované kravatě. Nebýt toho opálení, vypadal jako vystřižený z televize padesátých let.

„Doktorko Brennanová, jak se vede?“

„Ohromně.“

„Jú, pěkný efekt.“

„Ten chodník to nemyslel nijak osobně,“ řekla jsem, rozhlížejíc se po nějakém místěčku, kde bych si rozložila složku. „Můžu...“ Ukázala jsem na prázdný stůl.

„Jistě, už jsou pryč.“

Sedla jsem si a začala se probírat obsahem desek, prolistovala zprávy z místa činu, rozmotávala výpovědi a převracela fotografie.

Chantale Trottierová. Bylo to jako jít bosky přes horký asfalt. Bolest se vracela, jako by k tomu došlo včera, a já musela odvracet pohled, aby se mé myšlenky nerozplynuly v přívalu smutku.

6. října 1993 šestnáctiletá dívka neochotně vstala, vyžehlila si blůzu a strávila hodinu mytím hlavy a paráděním. Odmítla snídani, kterou jí maminka nabídla, a vyšla ze svého domova ve vilové čtvrti, aby společně s kamarádkami jela vlakem do školy. Měla na sobě kostkovanou sukni, svetr a podkolenky a knihy si nesla v batůžku. Povídala si s přítelkyněmi, smála se a po hodině matematiky šla na oběd. Před večerem zmizela. O třicet hodin později bylo její mrtvé tělo nalezeno v plastických odpadkových pytlích čtyřicet mil od domova.

Na stůl dopadl stín a já vzhlédla. Bertrand držel dva hrnky s kávou. Na tom, který mi podal, byl nápis „Od pondělka držím dietu“. Vděčně jsem se po něm natáhla.

„Něco zajímavého?“

„Nic moc.“ Usmála jsem se. „Bylo jí šestnáct. Našli ji v St. Jerome.“

„Jo.“

„Gagnonové bylo třiaadvacet. Nalezena v Centre-ville. Taký v plastických pytlích,“ uvažovala jsem nahlas. Naklonil hlavu.

„Adkinsové bylo čtyřiaadvacet, nalezena doma, nad stadionem.“

„Nebyla rozčtvrcená.“

„Ne, ale byla pořezaná a znetvořená. Možná vraha něco vyrušilo. Neměl tolik času.“

Napil se kávy, hlasitě srkal. Když spustil hrnek, ulpěly mu na kníru mléčně hnědé kapičky.

„Gagnonová i Adkinsová byly na St. Jacquesově seznamu.“ Předpokládala jsem, že se ta zvěst už rozšířila. Měla jsem pravdu.

„Jo, ale tisk po těch případech slídil jako divý. Ten chlap si o obou vystříhl články z *Allo Police* a *Photo Police*. S obrázky. Může to být jen nějaký magor, co si na tyhle věci potrpí.“

„Může.“ Znovu jsem se napila, ale ve skutečnosti jsem tomu nevěřila.

„Neměl snad celou hromadu všeho možného?“

„Jo,“ ozval se za námi Ryan. „Ten pošuk měl výstřižky o všech možných divných srágorách. Francoeur, nespady na tebe některé ty panákové případy, když jsi dělal na vloupačkách?“

To platilo malému tlouštíkovi s leskle hnědou hlavou, který o čtyři stoly dál pojídal tyčinku Snickers.

Francoeur odložil cukroví, olízl si prsty a přikývl. Brýle bez obrouček mu blikaly, jak pohyboval hlavou nahoru a dolů.

„Hm. Hm. Dva.“ Líz. „Sakra zatracená věc.“ Líz. „Ten šmejdil vlez do bytu jak veverka, prošmejdí ložnici, pak si udělá velkou pannu z noční košile nebo z tepláků, z něčeho, co patří paní domu. Vycpe ji, navlíkne do jejího spodního prádla, pak ji položí na postel a rozřeže. Nejspíš mu přitom stojí líp než při písemce z matky.“ Líz. Líz. „Pak odtamtud vypadne. Ani nic nesebere.“

„Sperma?“

„Kdepak. Věří nejspíš na bezpečnej sex.“

„Co používá?“

„Pravděpodobně nůž, ale nikdy jsme ho nenašli. Určitě si ho nosí s sebou.“

Francoeur sloup obal a znovu si kousl snickersky. „Jak se dostane dovnitř?“

„Oknem v ložnici.“ Zaznělo to přes karamel a buráky.

„Kdy?“

„Obyčejně v noci.“

„Kde ty svoje ujetý divadýlka pořádáš?“

Francoeur okamžik zvolna žvýkal, pak si pomocí nehtu na palci odstranil zrnko arašídů ze stoličky. Prozkoumal je a odcvrkl.

„Jednou to bylo v St. Calixte a myslím, že podruhy v St. Hubert. To, co si ten chlap vystříhl, bylo před pár týdny v St. Paul-du-Nord.“ Horní ret se mu vyboulil, jak si přešel jazykem po řezácích. „A myslím, že jedno připadlo CUM. Nějak si vzpomínám, že nám asi před rokem odtamtud někdo volal.“

Ticho.

„Čapnou ho, ale tenhle šmejd není tak docela prvořadej případ. Nikomu neublíží a nic nekrade. Má jenom ujetou představu o tom, jak vypadá snadný rande.“

Francoeur zmačkal obal od snickersky a obloukem ho hodil do koše na odpadky vedle svého stolu.

„Slyšel jsem, že ti dotyční občané ze St. Paul-du-Nord odmítli podat stížnost.“

„Jo,“ řekl Ryan, „ty případy jsou asi stejně vděčné jako lobotomie skautským nožem.“

„Náš hrdina si nejspíš ten článek vystřihl, protože se mu postaví, když čte o tom, jak někomu vybilili ložnici. Měl článek o tý holce ze Senneville a přitom víme, že on ji nedostal. Ukázalo se, že to dítě celou dobu schovával otec.“ Francoeur se opřel dozadu. „Možná se jen ztotožňuje s podobnejma úchylama.“

Naslouchala jsem tomu dialogu, aniž bych se dívala na jeho účastníky. Moje oči přitahovala velká mapa města za Francoeurovou hlavou. Byla stejná jako ta, kterou jsem viděla v bytě na Bergerově, ale v menším měřítku, zahrnovala i vzdálená východní a západní předměstí mimo ostrov Montreal.

Diskuse se rozšířila po celé místnosti a vyprovokovala historky o šmírácích a dalších sexuálních úchylech. Zatímco se vinula mezi stoly, tiše jsem vstala a přistoupila k mapě, abych se mohla podívat zblízka – doufala jsem, že upoutám co nejméně pozornosti. Studovala jsem mapu a opakovala přitom cvičení, které jsme s Charbonneauem absolvovali v pátek. V duchu jsem se rozpomínala na umístění těch křížků. Ryanův hlas mě polekal.

„Na co myslíte?“ zeptal se.

Vzala jsem z poličky pod mapou krabičku se špendlíky. Každý byl ukončen velkou, zářivě barevnou kuličkou. Vybrala jsem si červený a umístila ho do jihozápadního rohu Le Grand Séminaire.

„Gagnonová,“ řekla jsem.

Další jsem umístila pod Olympijský stadion.

„Adkinsová.“

Třetí přišel do levého horního rohu, poblíž široké plochy řeky, známé jako Lac des Deux-Montagnes.

„Trottierová.“

Ostrov Montreal má tvar nohy s kotníkem na severozápadě, patou na jihu a prsty ukazujícími na severovýchod. Dva špendlíky označovaly nohu, těsně nad šlapkou, jeden v patě Centreville, další na východě, v polovině cesty k prstům. Třetí se ocitl u kotníku, na nejzápadnějším konci ostrova. Žádná pravidelnost rozmístění tu nebyla patrná.

„St. Jacques si označil tuhle a tuhle,“ ukázala jsem na jeden ze špendlíků v centru a pak na ten na východním konci.

Propátrala jsem jižní břeh podél Victoriina mostu přes St. Lambert, pak jsem se vydala na jih. Když jsem našla názvy ulic, které jsem viděla v pátek, vzala jsem čtvrtý špendlík a zapíchla ho na

---

druhou stranu řeky, těsně pod klenbu chodidla. Ted' to dávalo ještě menší smysl. Ryan na mě tázavě pohlédl.

„To bylo jeho třetí X.“

„Co je tam?“

„Co myslíte?“ zeptala jsem se.

„Čert mě vem, jestli to vím. Třeba jeho mrtvý pes Punt'a.“ Koukl na hodinky. „Heleďte, musíme...“

„Nemyslíte, že by byl dobrý nápad to zjistit?“

Dlouze se na mě zadíval, než odpověděl. Oči měl neonově modré a mě mírně překvapilo, že jsem si toho ještě nevšimla. Zavrtěl hlavou.

„Prostě se mi to nezdá. Nestačí to. Momentálně má vaše představa sériového vraha víc děr než Trans-Kanada. Zaplňte je. Přineste mi něco jiného anebo přimějte Claudela, ať vznes požadavek na pátrání SQ. Zatím nám do toho nic není.“

Bertrand na něj mával, ukazoval na hodinky, pak palcem na dveře. Ryan pohlédl na partnera, kývl a vrátil se svými neony zpátky ke mně.

Neřekla jsem nic. Očima jsem pátrala v jeho tváři, pracně jsem se snažila nalézt známku povzbuzení. Pokud tam byla, nedokázala jsem ji najít.

„Musím jít. Jen mi nechte ten záznam na stole, až budete hotová.“

„Dobře.“

„A... Hm... Hlavu vzhůru.“

„Co?“

„Slyšel jsem, co jste tam našla. Ten čurák možná nebude jen tak obyčejnej šmírák.“ Sáhl do kapsy, vytáhl navštívenku a něco na ni napsal. „Na tomhle čísle mě můžete chytit prostě kdykoli. Zavolejte, kdybyste potřebovala pomoc.“

Za deset minut už jsem seděla u svého stolu, zoufalá jak mraveneček. Snažila jsem se soustředit na jiné věci, ale moc se mi to nedařilo. Pokaždé, když v nějaké kanceláři na chodbě zazvonil telefon, sáhla jsem po svém v naději, že je to Claudel nebo Charbonneau. Ve čtvrt na jedenáct jsem zavolala znovu.

Nějaký hlas řekl: „Moment, prosím.“ Pak:

„Claudel.“

„Tady doktorka Brennanová,“ řekla jsem.

Ticho bylo dost hluboké, aby se v něm dalo potápět s kyslíkovým přístrojem.

„Oui.“

„Dostal jste mé vzkazy?“

„Oui.“

Poznala jsem, že bude asi tak vstřícný jako pašerák alkoholu při daňovém auditu.

„Ráda bych věděla, co jste vyhrabali na St. Jacques?“

Zamručel. „Jo, St. Jacques. Správně.“

Ačkoliv jsem měla sto chutí natáhnout se po drátě a vyrvat mu jazyk, usoudila jsem, že situace vyžaduje takt, pravidlo číslo jedna při péči o arogantní detektivy a zacházení s nimi.

„Vy myslíte, že to není jeho pravé jméno?“

„Pokud je to jeho pravé jméno, tak já jsem Margaret Thatcherová.“

„Tak jak jste na tom?“

Nastala další pauza a já si ho v duchu představovala, jak obrací tvář ke stropu a rozhoduje se, jak by se mě co nejlíp zbavil.

„Řeknu vám, jak jsme na tom – nemáme nic. Nemáme krucinál nic. Žádné zakrvácené zbraně. Žádné amatérské videosnímky. Žádné pohnutlivé písemné přiznání. Žádné kusy mrtvol na památku. Šmitec.“

„Otisky?“

„Nic použitelného.“

„Osobní majetek?“

„Vkus toho chlapa se pohybuje někde mezi označením strohý a asketický. Žádné dekorativní snahy. Žádné osobní předměty. Žádné šatstvo. Totiž jo, jedna mikina a jedna stará gumová rukavice. Špinavá deka. To je všechno.“

„Proč rukavice?“

„Možná kvůli nehtům.“

„Co máte?“

„Viděla jste to. Jeho sbírku hambatých slečen, mapu, noviny, výstřižky, seznam. Jo, a trochu frankoamerických špaget.“

„Nic víc?“

„Nic.“

„Žádné toaletní potřeby? Léky?“

„Nada.“

Okamžik jsem nad tím rozjímala.

„To nezní, jako by tam doopravdy bydlel.“

„Pokud ano, pak je to ten nejšpinavější hajzl, jakého jste kdy poznala. Nečistil si zuby a neholil se. Žádné mýdlo. Ani šampon. Ani ústní voda.“

Trochu jsem se zamyslela.

„Co z toho odvozujete?“

„Možná ten zmetek používal to místo jen jako schovávačku ke svému koníčku – opravdový zločin a porno. Možná se jeho staré doma nezamlouvají jeho umělecké záliby. Možná mu nedovolí užívat si doma. Jak to mám vědět?“

„A co ten seznam.“

„Kontrolujeme jména a adresy.“

„Je tam něco v St. Lambert?“

Další odmlka.

„Ne.“

„Ještě nějaká informace o tom, jak mohl přijít k bankovní kartě Margaret Adkinsové?“

Tentokrát byla pauza delší, hmatatelněji nepřátelská.

„Doktorko Brennanová, co kdybyste si hleděla své práce a nás nechala chytat vrahy?“

„To on je?“ nedokázala jsem odolat, abych se nezeptala.

„Co?“

„Vrah?“

Shledala jsem, že naslouchám oznamovacímu tónu.

Zbytek dopoledne jsem strávila odhadováním věku, pohlaví a výšky jedince na základě jediné ulny. Kost vyhrabaly děti, když si stavěly bunkr poblíž Pointe-aux-Trembles, a patrně pocházela ze starého hřbitova.

Ve čtvrt na jednu jsem si došla nahoru pro dietní coca-colu. Přinesla jsem si ji do své kanceláře, zavřela dveře a vyndala svůj obložený chleba a broskev. Otočila jsem se tváří k řece a dovolila svým myšlenkám zalétnout někam daleko. Neudělaly to. Jako řízená střela Patriot si to namířily rovnou ke Claudelovi.

Dosud odmítá myšlenku na sériového vraha. Je možné, že má pravdu? Mohou být ty podobnosti náhodné? Je možné, že si vytvářím asociace, které neexistují? Nemohl by mít St. Jacques prostě jen groteskní zájem o násilí? Samozřejmě. Filmoví producenti a nakladatelství vydělávají na tomtéž tématu miliony. Možná on sám není vrah, možná si jen mapoval vraždy anebo hrál nějakou voyeurskou stopovací hru. Možná bankovní kartu Margaret Adkinsové

---

našel. Možná jí ji ukradl před smrtí a ona ji nepohřešila. Možná. Možná. Možná.

Ne. Nefantazírů. Když ne St. Jacques, pak kdesi existuje někdo, kdo zavinil několik těch smrtí. Aspoň některé ty vraždy spolu souvisí. Nechtělo se mi čekat, až mou pravdu dokáže další rozčtvrcená mrtvola.

Jak mám přesvědčit Claudela, že nejsem blázen s přemrštěnou představivostí? Nechtěl mě pustit na své území, měl dojem, že překračuji své hranice. Řekl mi, abych si hleděla své práce. A Ryan. Jak to řekl? Díry. Nestačí. Najděte silnější důkaz o existenci souvislostí.

„Tak dobře, Claudele, ty hajzle, přesně to dostaneš.“

Řekla jsem to nahlas, narovnála si židli a hodila pecku z broskve do odpadkového koše.

Tak.

Cože to dělám?

Vyhrabávám těla. Prohlížím kosti.

13

V histologické laboratoři jsem požádala Denise, aby vytáhl případy 25906–93 a 26704–94. Vyklidila jsem stůl napravo od operačního prostoru a položila si na něj psací podložku a pero. Vyndala jsem dvě tuby vinyl polysiloxanu a připravila si je spolu s malou špachtlí, blokem křídového papíru a digitálním měřítkem s přesností 0,0001 palce.

Denis položil na kraj stolu dvě kartonové krabice, jednu velkou a jednu malou, obě zapečetěné a pečlivě označené. Uvolnila jsem víko z větší krabice, vybrala části kostry Isabelle Gagnonové a rozložila je na pravou polovinu stolu.

Pak jsem otevřela menší krabici. Ačkoliv tělo Chantale Trottierové bylo vráceno rodině k pohřbu, vzorky kostí byly uchovány jako důkaz – standardní procedura v případech vražd, při nichž dojde ke skeletálnímu zranění nebo nějakému znetvoření.

Vyndala jsem šestnáct uzavřených sáčků a položila je na levou stranu stolu. Na každém byla uvedena část těla a strana. Pravé zápěstí. Levé zápěstí. Pravé koleno. Levé koleno. Krční obratle. Hrudní a bederní obratle. Vyprázdnila jsem všechny sáčky a obsah uspořádala

---

v anatomickém pořádku. Dva segmenty femuru přišly vedle odpovídajících částí tibie a fibuly, aby vytvořily kolenní klouby. Každé zápěstí zastupovalo patnáct centimetrů radiu a ulny. Konce kostí uříznuté při pitvě byly jasně označené. Nespletu si tyhle řezy s těmi, které udělal vrah.

Přitáhla jsem si k sobě míchací papíry, otevřela jednu tubu a vymáčkla na horní list modrou stužku materiálu, určeného k zubním otiskům. Pak jsem z druhé tuby vymáčkla bílou stužku. Vybrala jsem jednu z pažních kostí Trottierové, položila ji před sebe a chopila se špachtle. Pracovala jsem rychle, smíchala modrý katalyzátor s bílým základem, hnětla a seškrabávala obě látky do homogenního blivajzu. Sloučeninu jsem seškrábala do plastické stříkačky a pak ji vymáčkla jako ozdobu na dort, pečlivě, aby pokrývala povrch kloubu.

První kost jsem položila, očistila špachtli a stříkačku, odtrhla použitý list papíru a začala proces nanovo s další kostí. Jakmile jeden každý odlitek ztvrdl, sundala jsem ho, označila si číslo případu, anatomické umístění, stranu a datum a položila ho vedle kosti, z níž byl pořízen. Proceduru jsem opakovala, dokud neležel modrý odlitek vedle každé z kostí přede mnou. Trvalo to přes dvě hodiny.

Pak jsem se uchýlila k mikroskopu. Nastavila jsem zvětšení a přizpůsobila optické vlákno osvětlení tak, aby směřovalo na pozorovací destičku. Počínaje pravým femurem Isabelle Gagnonové jsem zahájila puntičkářské zkoumání všech malých prohlubní a škrábanců, které jsem právě odlila.

Stopy řezu jako by byly dvojího typu. Na všech pažních kostech byla série žlábkovitých prohlubní paralelních k povrchu kloubu. Stěny prohlubní byly rovné a s jejich dnem svíraly devadesátistupňový úhel. Většina z těchto zářezů byla ani ne šest milimetrů hluboká a asi jeden a čtvrt milimetru široká. Kostí nohou byly obkrouženy stejnými vrypy.

Ty druhé stopy byly ve tvaru V, užší a neměly ten obdélníkový průřez a stěny kolmé ke dnu jako předchozí. Věčkovité zářezy vedly paralelně s předchozími na koncích dlouhých kostí, avšak v kyčelních jamkách a na obratlích byly samy.

Zakreslila jsem postavení všech stop a zaznamenala jejich délku, šířku a u těch žlábkovitých i hloubku. Poté jsem pozorovala všechny žlábků a jejich odlitky seshora a v průřezu. Na odlitcích bylo vidět miniaturní rysy, které nebyly hned zřejmé při přímém pozorování žlábků. Droboučké výstupky, vrypy a škrábance na stěnách a na dne se objevily až na trojrozměrném negativu. Bylo to jako dívat se na

---

plastickou mapu, ostrovy, plošiny a koryta v jednom každém žlabu, okopírované do jasně modrého plastiku.

Údy byly odděleny v kloubech, takže dlouhé kosti zůstaly nepoškozeny. Až na jednu výjimku. Kosti předloktí byly odříznuty hned nad zápěstím. Prohlédla jsem uříznuté konce radiu a ulny, zaznamenala přítomnost a polohu odštěpků v lomu a analyzovala průřez povrchem každého řezu. Když jsem dokončila Gagnonovou, opakovala jsem celý proces na Trottierové.

Jednu chvíli se Dennis zeptal, jestli může něco zamknout, a já souhlasila, aniž bych věnovala pozornost jeho otázce. Nevšimla jsem si, že v laboratoři zavládlo ticho.

„Co tu ještě děláte?“

Málem jsem upustila obratel, který jsem vyndávala zpod mikroskopu.

„Ježíšikriste, Ryane! Tohle mi nedělejte!“

„Neplašte se, jen jsem viděl světlo a napadlo mě, že se tu stavím a podívám se, jestli tu Dennis není přes čas a neřeže něco zábavného.“

„Kolik je hodin?“ Posbírala jsem ostatní krční obratle a vložila je do sáčku.

Andrew Ryan se podíval na hodinky. „Pět čtyřicet.“ Díval se, jak dávám sáčky do menší kartonové krabice a zakrývám ji víkem.

„Našla jste něco užitečného?“

„Jo.“

Přilepila jsem víko izolepou a zvedla pánevní kosti Isabelle Gagnonové. „Claudiel si na tyhle věci se stopami řezu moc nepotrpí.“

Nic horšího říct nemohl. Vložila jsem pánevní kosti do větší krabice.

„On si myslí, že je pila jako pila.“

Vložila jsem do krabice dvě lopatky a sáhla po pažních kostech.

„Co myslíte vy?“

„Do prdele, já nevím.“

„Z příslušníků vašeho pohlaví pocházejí tesaři a dřevorubci. Co víte o pilách?“ Dál jsem rovnala kosti do krabice.

„Pilami se řeže.“

„Správně. Co všechno?“

„Dřevo. Křoví. Kov.“ Odmlčel se. „Kosti.“

„Jak?“

„Jak?“

„Jak.“

Okamžik uvažoval. „Zuby. Zuby jezdí dopředu a dozadu a prořezávají se materiálem.“

„A co cirkulárky?“

„No, ty se otáčejí.“

„Řezou materiál, nebo tesají jako dláto?“

„Jak to myslíte?“

„Jsou zuby na okraji ostré nebo ploché? Proříznou materiál, nebo se jím prorvou?“

„Aha.“

„A řezou cestou tam, nebo cestou zpátky?“

„Jak to myslíte?“

„Říkáte, že zuby jezdí tam a zpátky. Řezou cestou tam, nebo cestou zpátky? Když pilu tlačíte od sebe, nebo táhnete k sobě?“

„Aha.“

„Jsou vyrobeny tak, aby řezaly po letech, nebo napříč? Jsou rovnoměrné? Kolik jich je na čepeli? Jaký mají tvar? Jaký úhel? Je jejich okraj špičatý nebo seseknutý do hranata? Jak jsou zasazeny v poměru k ploše čepele? Jaký...“

„Fajn, fajn, je mi to jasné. Tak mi vypravujte o pilách.“

Zatímco jsem mluvila, vložila jsem poslední kosti Isabelle Gagnonové do krabice a izolepou přilepila víko.

„Určitě existují stovky různých druhů pil. Příčnice. Ocáska. Zahradní pilka k prořezávání stromů. Rámová pila. Pilka na kov. Kuchyňská pilka na maso. Lupenková pilka. Chirurgická pilka. A to jsou jen ty ruční. Některé pohání sval a některé elektřina nebo plyn. Některé se pohybují střídavým posunem, některé plynule, některé dopředu a dozadu, některé používají rotační čepel. Pily jsou určeny k tomu, aby řezaly různé druhy materiálu a aby se při řezání chovaly různě. I kdybychom se drželi jen ručních pil, se kterými tady máme co dělat, liší se rozměry čepele a velikostí, rozložením a polohou zubů.“

Podívala jsem se, jestli mě ještě poslouchá. Poslouchal, oči modré jako plamen plynového hořáku.

„Tohle všechno znamená, že pily zanechávají v takovém materiálu, jako je kost, charakteristické stopy. Rýhy, které po sobě zanechávají, se liší šířkou a mají určitou strukturu stěn a dna.“

„Takže když máte kost, poznáte konkrétní pilu, která ji přeřízla?“

„Ne. Ale *můžete* určit nejpravděpodobnější druh pily, který řezy způsobil.“

Zauvažoval nad tím. „Jak víte, že to byla ruční pila?“

„Elektrické pily nejsou závislé na svalovém pohonu, takže zpravidla zanechávají rovnoměrnější řez. Škrábance v řezu, strýje, jsou pravidelněji rozložené. Směr řezu je také jednotnější; neuvidíte tolik změn směru jako u ruční pily.“ Okamžik jsem uvažovala. „Protože není zapotřebí mnoho lidské energie, lidé s motorovými pilami často nadělají spoustu falešných začátků. A hlubších falešných začátků. Taky proto, že je ta pila těžší, anebo někdy proto, že člověk, který s ní pracuje, tlačí na řezaný objekt, obvykle zanechávají motorové pily větší odštěpky v místě zlomu, když kost konečně povolí.“

„Co když s ruční pilou pracuje opravdu silný člověk?“

„Dobrá poznámka. Obratnost a síla jedince tu může hrát roli. Ale motorové pily často nechávají na začátku řezu škrábance, protože čepel už se pohybuje, když se dotkne. Konec řezu je u motorové pily také výraznější.“ Odmlčela jsem se, ale tentokrát zůstal zticha i on. „Větší přenos energie u motorových pil může také povrch řezu jaksi vyleštit. Ruční pilky to zpravidla nedělají.“

Nabrala jsem dech. Čekal, aby měl jistotu, že jsem doopravdy skončila.

„Co je to falešný začátek?“

„Když čepel poprvé vstoupí do kosti, vytvoří žlábek nebo vryp, s hranami na ploše původního dotyku. Jak pilka vstupuje hloub a hloub do kosti, z počátečních hran se stanou stěny a u vrypu vznikne výrazné dno. Jako žlab. Když čepel vyskočí anebo se vytáhne, než projde celou kostí, říká se žlábků, který po ní zbyde, falešný začátek. Falešný začátek obsahuje všechny možné informace. Jeho šířka je dána šíří čepele a nastavením zubů. Falešný začátek bude mít na průřezu také charakteristický obrys a zuby čepele mohou zanechat stopy na jeho stěnách.“

„Co když pila projede přímo kostí?“

„Pokud řez postupuje přímo skrze kost, lze dno žlábků pořád ještě částečně vidět na štěpině lomu. To je výčnělek, který zůstane na okraji kosti, když se konečně zlomí. Na povrchu řezu taky mohou zůstat stopy jednotlivých zubů.“

Zase jsem vyhrabala rádius Gagnonové, našla na štěpině lomu částečný falešný začátek a nasměrovala na něj paprsek optického vlákna.

„Hele, podívejte se na tohle.“

Naklonil se a zamžoural do okuláru, chvíli si hrál se zaostřovacím knoflíkem. „Jo. Už to vidím.“

„Podívejte se na dno žlábků. Co vidíte?“

„Vypadá hrboľatě.“

„Správně. Ty hrboľky jsou kostní ostrůvky. To znamená, že zuby směřovaly v různých úhlech od čepel pily.“

Zvedl hlavu od mikroskopu a nechápavě se na mě zadíval. Po okulárech mu zůstaly na obličeji dva kroužky, takže vypadal jako plavec s bazénovými brýlemi.

„Když se první zub zařízne do kosti, snaží se zarovnat s plochou čepel. Hledá střed a čepel jde za ním. Když do kosti pronikne další zub, snaží se o totéž, jenže je nastaven do opačného směru. Čepel se znovu přizpůsobí. K tomu dochází postupně u každého zubu, takže síly působící na čepel se neustále mění. V důsledku toho se ve žlábků jakoby viklají. Čím větší vybočení zubů, tím víc se musí čepel viklat. Velmi široké vybočení způsobuje, že uprostřed žlábků dokonce i zůstává trochu hmoty. Kostní ostrůvky. Hrbolky.“

„Takže ty vám řeknou, v jakém úhlu byly vykloněny zuby pily.“

„Dokonce nám řeknou ještě víc. Protože každá změna směru zubů je způsobena zavedením dalšího zubu, vzdálenost mezi těmito změnami směru nám může prozradit vzdálenost mezi zuby. Protože ostrůvky představují nejširší body výkyvu, vzdálenost od ostrůvku k ostrůvku se rovná vzdálenosti mezi dvěma zuby. Ukážu vám ještě něco.“

Vytáhla jsem rádiu a vsunula do mikroskopu ulnu tak, že povrch řezu na zápěstí byl osvětlený, pak jsem od mikroskopu odstoupila.

„Vidíte ty vlnité čáry na povrchu řezu?“

„Jo. Vypadá to kapku jako valcha, jenže zaoblená.“

„Tomu se říká harmoniky. Viklání čepel nechává tu vlnovku na stěně řezu stejně jako na dně kostní ostrůvky. Vlnky a ostrůvky odpovídají šíři výkyvu; prohlubně a užší místa na dně odpovídají těm bodům, kde je čepel nejbliž středové čáře.“

„Takže se ta valcha dá změřit stejně jako ty ostrůvky?“

„Přesně tak.“

„Jak to, že dál ke dnu řezu už nic nevidím?“

„K viklání čepel dochází především na začátku nebo na konci řezu, kdy je čepel volná, není uvízlá v kosti.“

„To dává smysl.“ Vzhledl. Zase ty okuláry.

„Můžete říct něco o směru?“

„Nasazení čepel nebo pohybu čepel?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Směr nasazení má co dělat s tím, jestli čepel řeže, když ji tlačíte nebo táhnete. Většina západních pil je vyrobena tak, že řeže, když se odtlačuje. Některé japonské pily řežou při tahu. Některé dokážou obojí. Pohyb má co dělat se směrem, jímž se čepel pohybuje skrze kost.“

„Dá se to stanovit?“

„Jo.“

„Takže co tu máte?“ zeptal se, promnul si oči a snažil se na mě současně dívat.

S odpovědí jsem si dala na čas, chvíli jsem si hnětla záda v kříži a pak sáhla po psací podložce. Zalistovala jsem poznámkami a vybírala relevantní body.

„Na kostech Isabelle Gagnonové bylo pár pěkných falešných začátků. Šíře rýh je kolem 1,25 mm a v jejich dnu je ve většině případů několik prohlubní. Harmoniky jsou přítomny a jsou tu i kostní ostrůvky. Obojí lze změřit.“ Otočila jsem stránku. „Je tu určité štěpení na konci řezu.“

Čekal, až budu pokračovat. Když jsem mlčela, řekl: „Co to všechno znamená?“

„Myslím, že tu máme co dělat s ruční pilkou se střídavým nastavením zubů, patrně 10 ZNP.“

„ZNP?“

„Zubů na palec. Jinými slovy, vzdálenost zubů je asi 2,5 mm. Zuby jsou dlátového typu a pila řeže, když ji tlačíte od sebe.“

„Aha.“

„Viklání čepele je značné a na konci řezu velké štěpení, ale čepel zřejmě řeže účinně, protesává se materiálem. Myslím, že je to patrně pila, která má sloužit jako hodně velká rámová pila. Ostrůvky znamenají, že rozsah zubů musí být hodně široký, aby se nezasekávala.“

„Tím se výběr zužuje na?“

Byla jsem si celkem jistá, že vím, co ty řezy způsobilo, ale nechtělo se mi svěřovat se svými myšlenkami.

„Chtěla bych mluvit ještě s někým, než udělám závěr.“

„Ještě něco?“

Nalistovala jsem první stránku svých poznámek a shrnula pozorování, která jsem dosud učinila.

„Falešné začátky jsou na předním povrchu dlouhých kostí. Pokud jsou štěpiny lomu, pak jsou na zadní straně. To znamená, že tělo

---

patrně leželo naznak, když je řezal. Paže byly odděleny v ramenou a ruce uříznuty. Nohy byly odděleny v kyčlích a v kolenních kloubech. Hlava byla odříznuta na úrovni pátého krčního obratle. Hrudník byl otevřen vertikálním řezem, který pronikl až k páteři.“

Zavrtěl hlavou. „Ten chlap to s pilou fakt uměl.“

„Je to ještě složitější.“

„Ještě složitější?“

„Použil taky nůž.“

Posunula jsem ulnu a znovu zaostřila. „Podívejte se ještě jednou.“ Sklonil se nad mikroskop a já si nemohla nepovšimnout jeho pěkného, pevného zadku. Ježíšmarjá, Brennanová...

„Nemusíte se tolik tisknout k okuláru.“

Jeho ramena se poněkud uvolnila, přešlápl.

„Vidíte ty prohlubně, o kterých jsme mluvili?“

„Hm.“

„Ted' se podívejte doleva. Vidíte ten úzký zářez?“

Okamžik mlčel, jak si nastavoval ohnisko. „Vypadá to spíš klínovitě. Ne hranatě. Není tak široký.“

„Správně. Ten je po noži.“

Narovnal se. Okuláry.

„Stopy po noži mají určitou strukturu. Spousta z nich je paralelní s falešnými začátky řezu pilou, některé dokonce i napříč přes ně. Také jsou jediné, které jsem viděla na kyčelním kloubu a na obratlích.“

„Což znamená?“

„Některé stopy nože překrývají stopy po pile a některé jsou pod nimi, takže k řezání patrně docházelo před a po pilování. Myslím, že odřezal maso nožem, klouby oddělil pilou, pak dokončil práci nožem, možná odřezával svaly nebo šlachy, které dosud držely kosti pohromadě. Kromě zápěstí, tam šel rovnou do kloubů. Kdovíproč odřízl ruce až nad zápěstím, projel přímo skrz kosti předloktí.“

Kývl.

„Uřízl Isabelle Gagnonová hlavu a rozevřel jí hrudník pomocí nože. Na žádném z obratlů nejsou stopy po pile.“

Oba jsme pár minut mlčeli a přemýšleli o tom. Chtěla jsem, aby si to všechno srovnal v hlavě, než hodím šrapnel.

„Vyšetřila jsem taky Trottierovou.“

Zářivě modré oči se setkaly s mým pohledem. Jeho hubená tvář vypadala napjatě, soustředěně, jako by se připravoval přijmout to, co řeknu.

„Je to identické.“

Polkl a zhluboka se nadechl. Pak velmi tiše promluvil.

„Ten chlap musí mít v žilách freon.“

Ryan se odstrčil od pracovního pultu, právě když do dveří strčil hlavu uklízeč. Oba jsme se k němu obrátili a muž, když uviděl náš chmurný výraz, rychle odešel. Ryanův pohled se vrátil ke mně. Čelistní svaly se mu napjaly.

„Předložte to Claudelovi. Ať je po vašem.“

„Nejdřív si chci překontrolovat ještě pár věcí. Pak půjdu za Kapitánem Géníem.“

Odešel bez rozloučení a já znovu zabalila kosti. Krabice jsem nechala na stole a zamkla za sebou laboratoř. Když jsem procházela hlavní halou, všimla jsem si hodin u výtahů: 18.30. Zase já a uklízeči. Věděla jsem, že už je pozdě stihnout některou z posledních dvou věcí, které jsem měla v plánu udělat, ale rozhodla jsem se to stejně zkusit.

Prošla jsem podél své kanceláře chodbou až k posledním dveřím vpravo. Na malé tabulce stálo INFORMATIQUE a pod tím úhledně tiskacími písmeny jméno LUCIE DUMONTOVÁ.

Trvalo dlouho, než k tomu došlo, ale LML a LSJ se konečně dostávaly na spojení on-line. Kompletní computerizace bylo dosaženo na podzim 93 a do systému se soustavně doplňovala další data. Už se daly sledovat současné případy, přičemž se zprávy ze všech oddělení koordinovaly do společných souborů. Případy z uplynulých let se do databáze zařazovaly postupně. L'Expertise Judiciaire vburácela do počítačového věku pod velením Lucie Dumontové.

Dveře měla zavřené. Zaklepala jsem s vědomím, že se nikdo neozve. V 18.30 už byla pryč i Lucie Dumontová.

Odvlekla jsem se zpět do své kanceláře a vytáhla svůj členský seznam Americké akademie forenzních nauk. Našla jsem jméno, které jsem hledala. Podívala jsem se na hodinky a rychle počítala. Tam bude teprve půl páté. Nebo půl šesté? Jaké časové pásmo je v Oklahomě?

„Ale sakra,“ řekla jsem, vytukala volačku a číslo. Ozval se nějaký hlas a já požádala o Aarona Calverta. Bylo mi řečeno – přívětivě a zpěvavě – že mluvím s noční službou, ale že ochotně předají vzkaz. Sdělila jsem své jméno a číslo a zavěsila, dosud nevědouc, s jakým časovým pásmem jsem vlastně mluvila.

Nedařilo se. Chvilku jsem seděla a litovala, že jsem ten záchvat rozhodnosti nedostala o den dřív. Pak jsem nezkrušena sáhla zase po sluchátku. Vytočila jsem Gabbyino číslo a nedočkala se odpovědi.

Zřejmě už i záznamníku došly síly. Zkusila jsem to do její kanceláře na univerzitě a po čtyřech zazvoněních jsem si poslechla nahraný pozdrav. Když jsem už už chtěla zavěsit, najednou se sluchátko zvedlo. Byla to kancelář katedry. Ne, neviděli ji. Ne, už několik dní si nevyzvedla poštu. Ne, to není nic neobvyklého, vždyť je léto. Poděkovala jsem jim a zavěsila.

„Třetí pokus,“ řekla jsem do prázdna. Lucy nikde. Aaron nikde. Gabby nikde. Bože, Gabby, kde jsi? Nechtěla jsem o tom uvažovat.

Zaťukala jsem perem na blok.

„Vysoký míč.“

Ťukala jsem dál.

„Aut.“ Tuk. Ťuk.

„Dlouhá střela.“

Opřela jsem se a vyhodila pero do vzduchu.

„Dvojitá chyba.“

Chytila jsem pero a znova je vyhodila.

„Faul.“

Další hod.

„Čas přejít na nový plán hry.“

Chyt. Hod.

„Čas zakopat se a přejít k obranné hře.“

Chytila jsem pero a podržela je v ruce. Zakopat se. Podívala jsem se na pero. Zakopat se. To je ono.

„Fajn,“ odstrčila jsem židli a sáhla po kabelce.

„Zkusíme to z druhé strany.“

Hodila jsem si kabelku přes rameno a zhasla světlo.

„Tobě do ksichtu, Claudele!“

14

Když jsem došla k mazdě, snažila jsem se navázat na svou sportovní terminologii. Nešlo to. Inspirace zmizela. Nedočkávané očekávání toho, co jsem si na večer naplánovala, mě příliš vzrušovalo, než abych byla schopna tvůrčího myšlení. Odjela jsem domů a zastavila se jen v Kojaxu pro souvlaki.

Po návratu domů jsem ignorovala Birdieho vyčítavé uvítání a šla si rovnou do ledničky pro dietní coca-colu. Postavila jsem ji na stůl vedle

---

umaštěného pytlíku s mou večeří a koukla na záznamník. Opětoval můj pohled mlčky a bez mrknutí. Gabby nevolala. Rostoucí pocit úzkosti se kolem mě ovíjel a moje srdce bilo prestissimo, jako dirigent unesený svou hudbou.

Šla jsem do ložnice a prohrábla se nočním stolkem. To, co jsem hledala, bylo zahrabáno ve třetím šuplíku. Odnese jsem to do jídelny, rozprostřela na stůl a otevřela balíček se svým jídlem. Nešlo to. Při pohledu na mastnou rýži a rozvažené hovězí se mi žaludek stáhl jako písečný krab. Sáhla jsem po plátku pity.

Našla jsem svou ulici na území už známém a sledovala cestu od Centre-ville přes řeku na jižní břeh. Když jsem našla čtvrt', kterou jsem hledala, složila jsem mapu tak, aby navrchu byla města St. Lambert a Logueuil. Zkusila jsem ještě sousto souvlaki, zatímco jsem studovala trasu, ale můj žaludek se ve svém negativismu nijak nezměnil. Nehodlal nic přijmout.

Birdie se přivlnil na vzdálenost sedmi centimetrů ode mě. „Pukni,“ řekla jsem a přistrčila aluminiovou nádobku směrem k němu. Zatvářil se užasle, zaváhal, pak se k ní přiblížil. Už předl.

V šatníku v hale jsem našla baterku, zahradnické rukavice a plechovku repelentu proti hmyzu. Naházela jsem je do batůžku spolu s mapou, blokem a psací podložkou. Převlékla jsem se do trička, džínů a tenisek a pevně jsem si zapletla vlasy. Dodatečně jsem ještě popadla džínovou košili s dlouhými rukávy a nacpala ji do zavazadla. Vzala jsem blok, položený vedle telefonu, a naškrábala na něj: „Šla jsem zkontrolovat naše třetí X – St. Lambert.“ Podívala jsem se na hodinky: 19.45. Připsala jsem datum a čas a položila blok na stůl v jídelně. Patrně zbytečně, ale pro případ, že bych se venku dostala do nesnází, jsem po sobě aspoň nechala nějakou stopu.

Přehodila jsem si batoh přes rameno, vyťukala kód bezpečnostního systému, ale v narůstajícím vzrušení jsem čísla popletla a musela začít znova. Když jsem to pohnojila podruhé, zarazila jsem se, zavřela oči a odrecitovala si od začátku do konce „Tři tisíce tři sta třiatřicet stříbrných stříkaček“. Pročisti si hlavu triviálním cvičením. Tenhle trik jsem se naučila na základní škole a zafungoval jako obvykle. Přestávka s jazykolamem mi pomohla znovu získat sebekontrolu. Vyťukala jsem kód bez jediné chybičky a opustila byt.

Vyjela jsem z garáže, objela blok, vydala se po Ste. Catherine na východ k De la Montagne a pak na jih k Viktoriinu mostu, jednomu ze tří, spojujících ostrov Montreal s jižním břehem řeky Sv. Vavřince.

Oblaka, která se po špičkách kradla napříč odpoledním nebem, se teď začala shromažďovat k opravdové akci. Zaplnila obzor, temná a zlověstná, a změnila řeku v nepřátelskou, inkoustovou šed'.

Viděla jsem na Ile Notre-Dame a Ile Ste. Héléne proti proudu řeky, nad nimi se klenul most Jacques-Cartier. Ostrůvky ležely chmurně v houstnoucím soumraku. Během Expo 67 určitě pulsovaly ruchem, ale teď byly nečinné, ztlumené, ospalé, jako sídlo starověké civilizace.

Dolů po proudu leží Ile des Soeurs. Ostrov jeptišek. Kdysi majetek církve, nyní ghetto boháčů, malá akropole bytů v osobním vlastnictví, golfových hřišť, tenisových kurtů a plaveckých bazénů, spojená s městem Champlainovým mostem. Světla tamních věžáků blikala, jako by soupeřila s blesky v dálce.

Když jsem se ocitla na jižním břehu, odbočila jsem na Sir Wilfred Laurier Boulevard. Za tu dobu, než jsem přejela řeku, nabyla večerní obloha zvláště zelenou barvu. Natáhla jsem se pro mapu a studovala ji. Pomocí malých smaragdových obrazců, které představovaly park a svatolambertske golfové hřiště, jsem stanovila své postavení a pak znovu položila mapu na sedadlo vedle sebe. Když jsem zařadila vyšší rychlost, zelektrizoval noc zášleh blesku. Zvedl se vítr a první těžké kapky se začaly rozstříkovat na předním skle.

Plazila jsem se strašidelnou, předbouřkovou tmou a zpomalovala na každé křižovatce, natahovala hlavu dopředu a mžourala na cedulky s názvy ulic. Ubírala jsem se cestou, kterou jsem si v duchu naplánovala, odbočovala tady vlevo, tamhle vpravo, pak ještě dvakrát vlevo...

Po dalších deseti minutách jsem zastavila a zaparkovala. Srdce mi znělo jako pingpongový míček při hře. Otřela jsem si vlhké dlaně o džíny a rozhlédla se.

Obloha potemněla a už bylo skoro úplně tma. Projela jsem rezidenční čtvrtí malých bungalovů a ulic lemovaných stromy, ale teď jsem se ocitla na okraji opuštěného průmyslového parku, označeného na mapě jako malý šedý půlměsíc. Byla jsem určitě sama.

Řada opuštěných skladišť ležela napravo od ulice, jejich neživé tvary osvětlovala jediná fungující pouliční lampa. Budova nejbliž ke kandelábru vyvstávala s podivnou jasností, jako jevištní dekorace ve studiových světlech, kdežto sousední domy ustupovaly do stále se prohlubujícího soumraku, ta nejvzdálenější mizela v neproniknutelné černi. Na některých budovách byly nápisy realitních kanceláří, nabízející je ke koupi nebo pronájmu. Na jiných nebylo nic, jako by to

---

jejich majitelé už vzdali. Okna byla vytlučená a parkoviště rozpraskaná a pokrytá odpadky. Scéna připomínala starý černobílý Londýn po německých náletech.

Vyhlídku nalevo nebyla o nic méně pustá. Nic. Naprostá tma. Tato prázdnota odpovídala neoznačeným zeleným místům na mapě – tam, kam St. Jacques umístil své třetí X. Doufala jsem, že najdu nějaký hřbitov nebo parčík.

Sakra.

Položila jsem ruce na volant a zadívala se do tmy.

Co teď?

Tohle jsem vlastně nepromyslela.

Zablýsklo se a ulice byla na okamžik jasně ozářená. Něco vylétlo z noci a plesklo o přední sklo. Nadskočila jsem a vyjekla. Tvor tam okamžik zůstal, křečovitě se zmítal na skle, pak odlétl do tmy, zmatený jezdec na sílícím větru.

Jen klid, Brennanová. Dýchej zhluboka. Hladina mé úzkosti dosahovala ionosféry.

Sáhla jsem po batůžku, navlékla si džínovou košili, strčila do zadní kapsy rukavice a baterku za pásek, notes a pero jsem nechala být.

Nebudeš si dělat poznámky, říkala jsem si.

Noc voněla deštěm na teplém betonu. Vítr proháněl smetl po ulici, vířil listí a papíry a unášel je vzhůru v malých cyklonech, házel je na hromady, pak je nanovo rozvířil. Foukl mi do vlasů a popadl mě za oblečení, cípy košile mi pleskaly jako prádlo na šňůře. Zastrčila jsem si košili do kalhot a baterku vzala do ruky. Ruka se třásla.

Přejíždějíc kuželem světla před sebou, přešla jsem ulici a pak přes obrubník na úzký pruh trávy. Měla jsem pravdu. Zrezivělý železný plot, asi metr osmdesát vysoký, podél okraje pozemku. Na druhé straně plotu tvořily stromy a keře hustý spletenec, divoký lesík, který náhle končil tam, kde narazil na železný zátaras. Zacílila jsem světlo přímo před sebe, snažila se nakouknout mezi stromy, ale nepoznala jsem, jak daleko sahají, ani co leží za nimi.

Jak jsem šla podél plotu, převísle větve klesaly a zvedaly se ve větru, napříč malým žlutým kruhem světla z mé baterky tančily stíny. Dešťové kapky pleskaly do listí nad mou hlavou a pár jich proniklo korunami stromů a zasáhlo mě do obličeje. Průtrž mračen není daleko. Bud' to způsobila klesající teplota vzduchu, nebo nepřátelské

---

prostředí, že jsem se zachvěla. Nejspíš obojí. Proklínala jsem se, že jsem si vzala sprej proti hmyzu místo bundy.

Ve třech čtvrtinách cesty podél bloku jsem náhle narazila na vyvýšeninu. Přejela jsem světlem po čemsi, co vypadalo jako příjezdová nebo zásobovací cesta, vedoucí k průseku mezi stromy. V plotě byla dvojitá branka, uzavřená řetězem a visacím zámkem s číselnou kombinací.

Nezdálo se, že by byl vchod v poslední době používán. Ze štěrkového podloží vyrůstal plevel a lem z odpadků podél plotu nebyl u brány ničím přerušen. Zamířila jsem světlo do otvoru, ale proniklo tmou jen maličko. Bylo to jako osvětlovat planetárium dortovou svíčkou.

Přid' za pídí jsem postupovala dalších padesát metrů, až jsem dorazila na konec bloku. Trvalo to snad deset let. Na rohu jsem se ohlédla. Ulice, kterou jsem šla, končila křižovatkou ve tvaru T. Nakoukla jsem do šera na druhém konci křižovatky, byla tam stejně temná a opuštěná ulice.

Rozeznávala jsem moře asfaltu, vedoucí podél bloku a ohraničené plotem z drátěného pletiva. Nejspíš to bylo parkoviště nějaké továrny nebo skladiště. Rozpadající se pozemek osvětlovala jediná žárovka, zavěšená z improvizovaného oblouku na telefonním stožáru. Žárovku clonilo kovové stínidlo a vrhala světlo do vzdálenosti zhruba šesti metrů. Po prázdném chodníku byly rozesety odpadky, tu a tam jsem zahlédla siluetu nějaké malé kůlny nebo skladovacího přístřešku.

Okamžik jsem naslouchala. Kakofonie. Vítr. Kapky deště. Hřmění v dálce. Bušení mého srdce. Světlo z druhé strany cesty omezovalo tmu právě natolik, abych viděla na své roztřesené ruce.

Fajn, Brennanová, kárala jsem sama sebe, dost těch blbostí. Těžko na cvičišti, lehko na bojišti.

„Hmm. Dobrá,“ řekla jsem nahlas. Můj hlas zněl cize, ztlumeně, jako by noc polykala má slova ještě dřív, než mi dolehnou k uším.

Obrátila jsem se zpátky k plotu. Na konci bloku zahýbal za roh a směřoval doleva, paralelně s ulicí, na kterou jsem se právě dostala. Sledovala jsem ho. Po třech metrech železné tyče končily u kamenné zdi. Poodstoupila jsem a přejela po ní světlem. Zeď byla šedavá, necelé dva a půl metru vysoká, nahoře olemovaná obrubou z kamenů vyčuhujících patnáct centimetrů laterálně z jejího povrchu. Pokud jsem to potmě viděla, vedla podél ulice a poblíž středu bloku byl otvor. Zdálo se, že je to průčelí pozemku.

Šla jsem podél zdi a všímala si promáčených novin, rozbitého skla a aluminiových plechovek, které se nahromadily u její paty. Šlapala jsem po rozličných předmětech, které jsem se nenamáhala identifikovat.

Po padesáti metrech zed' znovu vystřídalo zrezivělé železné mřížoví. Další branka, zajištěná stejně jako ta u postranního vchodu. Když jsem si baterkou zblízka posvítla na řetěz a zámek, kovové články se zaleskly. Tenhle řetěz vypadal nově.

Nacpala jsem si baterku za pásek a ostře škusbla řetězem. Držel. Zkusila jsem to znovu, s tímtež výsledkem. Ucouvla jsem, znovu vytáhla baterku a začala přejíždět kuželem světla zvolna nahoru dolů po mřížích.

Přesně v tu chvíli mě něco popadlo za nohu. Jak jsem se chytla za kotník, upustila jsem baterku. V duchu jsem viděla rudé oči a žluté zuby. V ruce jsem ucítila plastický sáček.

„Do prdele,“ řekla jsem, v ústech vyschlo, ruce roztřesenější než dřív, jak jsem se vymotávala z toho pytlíku. „Přepadena a zbítá igelitákem.“

Pustila jsem sáček a ten se odtřepetal po větru. Slyšela jsem ho šustit, zatímco jsem šátrala po baterce. Zhasla, když dopadla na zem. Našla jsem ji, ale nechtělo se jí sloužit. Zprvu nic. Bouchla jsem si s ní do dlaně a žárovka zablikala, pak zhasla. Další klepnutí a světlo zůstalo svítit, avšak působilo rozechvěle a nejistě. Příliš se mi nechtělo věřit v jeho dlouhodobou spolehlivost.

Okamžik jsem otálela ve tmě a zvažovala, co teď udělám. Skutečně se mi v tom chce pokračovat? Co si ve jménu božím představuju, že dokážu? Domů k horké lázni a do postele, to by byl zřejmě lepší plán.

Zavřela jsem oči a soustředila se na zvuky, napínala jsem uši, abych odfiltrovala jakékoli známky lidské přítomnosti od ruchu živlů. Později, když jsem si tu scénu mnohokrát v duchu přehrávala, ptala jsem se sama sebe, zda mi něco neuniklo. Zakřupání pneumatik na šterku. Vrznutí pantů. Hučení motoru auta. Možná jsem byla nahluchlá, možná byla nadcházející bouře spoluspiklencem, ale nevšimla jsem si ničeho.

Zhluboka jsem se nadechla, napřímila ramena a nakoukla do tmy za zdi. Jednou v Egyptě jsem byla v jedné hrobce v Údolí králů, když zhasla světla. Pamatuju si, jak jsem stála v tom malém prostoru, pohroužena nejen ve tmě, ale v naprosté nepřítomnosti světla.

Byl to pocit, jako by někdo vygumoval svět. Jak jsem se snažila vypořádat něco z prostoru za plotem, ten pocit se mi vrátil. Kde jsou temnější tajemství? Ve faraónově hrobce, nebo v černi za tou zdí?

Ta znaménka X něco znamenají. Je to tam. Jdi.

Vrátila jsem se na roh a podél plotu k postranní brance. Jak by se dal odstranit ten zámek? Přejela jsem světlem po železných tyčích a hledala řešení, když vtom blesk osvětlil celou scénérii jako při fotografování. Ucítla jsem ve vzduchu ozón a ucítla šimrání na kůži lebky a na ruku. V krátkém výbuchu světla jsem zahlédla nápis na pravém křídle branky.

Ve světle baterky to vypadalo jako malá plechová tabulka, přinýtovaná k mřížím. Ačkoliv zrezivělé a nezřetelné, bylo poselství zřetelné. *Entrée interdite*. Vstup zakázán. Zůstaňte venku. Přidržela jsem světlo těsně u ní a snažila se rozeznat drobnější písmena dole. Něco de Montreal. Vypadalo to jako Arcivévoda. Arcivévoda de Montreal? To asi ne.

Koukla jsem na maličký kroužek pod nápisem. Opatrně jsem odstranila trochu rzi nehtem palce. Začal se objevovat emblém, připomínající erb, který mi mlhavě cosi připomínal. Pak mi to došlo. Arcidiecéze. Montrealská arcidiecéze. Samozřejmě. Tohle je církevní pozemek, patrně opuštěný klášter, mužský nebo ženský. Quebec byl jimi protkaný.

Tak jo, Brennanová, vždyť jsi katolička. V bezpečí na církevním pozemku. Klášterní azyl. Kde se ta klišé jenom berou? Tryskají ven s vlnami adrenalinu, které se střídají s roztřesenou úzkostí.

Zastrčila jsem baterku za džínsy, uchopila řetěz do pravé ruky a levicí popadla zrezivělou kovovou vzpěru. Už jsem chtěla šknout, ale řetěz nekladl žádný odpor. Článek po článku klouzal mezi tyčemi a ovíjel se mi kolem zápěstí jako had, který se stáčí na větví do spirály. Pustila jsem branku a zatáhla za řetěz oběma rukama. Nepovolil úplně, ale zarazil se, když se visací zámek zaklínil mezi tyče. Nevěřicně jsem na něj hleděla. Byl zaháknutý v posledním článku, ale jeho čelisti nezaklaply.

Vyhákla jsem zámek, vytáhla zbytek řetězu mezi tyčemi a na obojí se zadívala. Během mé lopoty se vítr utišil, zbyl po něm znepokojivý útlum. Ticho mi bušilo do uší.

Přehodila jsem řetěz přes pravé křídlo branky a levé přitáhla k sobě. Pokračovala jsem dál po cestě, moje stěevíce vydávaly na šterku tichý křupavý zvuk. Přejížděla jsem světlem ze silnice k houštinám

---

stromů po obou stranách. Po deseti metrech jsem se zastavila a zaměřila světlo nahoru. Větve, zlověstně nehybné, byly nad mou hlavou propleteny do oblouku.

Zlatá brána otevřená. Ohromné. Moje myšlení přešlo k dětským rýmovačkám. Chvěla jsem se napětím a takovým množstvím potlačené energie, že bych klidně zvládla vymalovat Pentagon. Haraší ti, Brennanová, varovala jsem sama sebe. Mysli na Claudela. Ne. Mysli na Gagnonovou, Trottierovou a Adkinsovou.

Obrátila jsem se doprava a přejela kuželem světla tak daleko, jak jen dosáhl, nechala jsem ho krátce spočinout na každém ze stromů lemujících silnici. Pochodovaly v nekonečné řadě. Když jsem totéž udělala vlevo, měla jsem dojem, že vidím asi deset metrů před sebou úzkou mezeru.

Stále jsem směřovala světlem na to místo a postupovala kupředu. To, co vypadalo jako mezera, mezerou nebylo. Stromy udržovaly rozestupy, a přece to místo vypadalo jaksi jinak, narušeně. Pak mi to došlo. Nešlo o stromy, ale o podrost. Rostliny pokrývající zem byly řídké a bylo jich málo, a popínavé a plazivé šlahouny se tu zdály v porovnání s okolními zakrslé. Jako mýtiny, která částečně zase zarostla.

Jsou mladší, napadlo mě. Z nedávnější doby. Posvítla jsem na všechny strany. Zakrnělá vegetace jako by plynula v úzkém pruhu, jako potok klikatící se mezi stromy. Nebo pěšina. Sevřela jsem baterku pevněji a vydala se po odbočce. Sotva jsem udělala první krok, spustila se bouře.

Vytrvalé mrhnutí vystřídala náhlá průtrž a stromy se rozezmítaly, skákaly a skláněly se jako tisícovka papírových draků. Blesky blýskaly a hrom jim odpovídal zas a znova, jako kdyby se démoni hledali navzájem. Prsk. Kde jsi? Bum. Tady. Vítr se vrátil se vší zuřivostí, hnál vodu do strany.

Voda mi promočila šaty a přilepila vlasy k hlavě. Prýštila mi po tváři, rozmazala vidění a pálila v odřenině na tváři. Zamrkala jsem, zastrčila si uvolněné vlasy za uši a přejela dlaní přes oči. Vytáhla jsem cíp košile a přidržela ho přes baterku ve snaze zabránit vodě, aby se nedostala dovnitř do pouzdra.

S nahrbenými rameny jsem se plížila po pěšině, lhostejná ke všemu kromě metrového průměru svého světla žlutého majáku světla. Kroužila jsem kuželem sem tam po pěšině, prozkoumávala les po obou stranách jako pes na vodítku, čenichal a propátrával si cestu.

Asi po patnácti metrech jsem to zahlédla. Zpětně si uvědomuju, že došlo k okamžité synapsi, že v jediné nanosekundě si můj mozek spojil vizuální záznam okamžiku s prožitkem z minulosti, nedávno uloženým. Na jakési úrovni vědomí jsem pochopila, co vidím, ještě předtím, než si moje vědomé myšlení utvořilo obraz.

Když jsem se zastavila a kužel světla lákal svůj nález ze skrytu temnoty, poznání proniklo na povrch. Cítila jsem v hrdle obsah žaludku.

V rozkolísaném sloupu světla jsem uviděla hnědý plastický pytel na odpadky, vykukující z hlíny a listí, jeho otvor byl zkroucený a zavázaný na uzel. Uzel vystával ze země jako lvoun, když se chce nadýchat vzduchu.

Pozorovala jsem déšť, bušící do pytle a okolní půdy. Voda oždibovala okraje mělkého pohřebiště, měnila hlínu v bláto a zvolna, ale vytrvale odkrývala jámu. Pocítila jsem slabost v podkolení, čím víc se pytel odhaloval.

Záblesk světla mě vytrhl z úvah. Spíš jsem skočila než přistoupila k pytli a sklonila se, abych ho prozkoumala. Zastrčila jsem si baterku za džínsy, popadla zauzlený konec pytle a zatáhla. Dosud byl zahrabaný příliš hluboko, než aby povolil. Snažila jsem se rozvázat uzel, ale prsty mi klouzaly po mokrému plastiku. Nepovolil. Přistrčila jsem nos těsně k uzavřenému otvoru a vdechla. Bláto a plastik. Žádný jiný pach.

Udělal jsem palcem malou díрку do pytle a znovu začichala. Ačkoli slabý, dal se odér identifikovat. Sladká, odporná vůně shnilého masa a vlhkých kostí. Než jsem se stihla rozhodnout, zda prchat nebo zuřit, praskla nějaká větvička a já za sebou vycítila pohyb. Jak jsem se pokusila vrhnout stranou, projel mi hlavou blesk a uvrhl mě zpět do faraónovy hrobky.

15

Takovou kocovinu jsem už dávno neměla. Jako obvykle mi bylo příliš špatně, než abych si toho nějak moc pamatovala. Když jsem se pohnula, projely mi mozkem harpuny bolesti a přiměly mě k nehybnosti. Věděla jsem, že jestli otevřu oči, budu zvracet. Žaludek se mi také smršťil při pomýšlení na pohyb, a přece jsem musela vstát.

Především mi byla zima. Moje tělo svíral chlad, který pronikl až do morku kostí. Začala jsem se nezvladatelně třást a měla jsem dojem, že potřebuju ještě jednu přikrývku.

Posadila jsem se s očima pevně zavřenýma. Bolest v hlavě byla tak prudká, že jsem vyzvrátila trošku žluči. Sklopila jsem hlavu ke kolenům a čekala, až nevolnost pomine. Dosud neschopna otevřít oči, vyplivla jsem žluč do levé dlaně a pravou zašátrala po prošívané dece.

Skrz tepání a chvění jsem si začínala uvědomovat, že nejsem ve své posteli. Šátrající ruka narážela na větvičky a listy. To mi otevřelo oči, bolest nebolest.

Seděla jsem v lese, v mokré oblečení a celá od bláta. Země kolem mě byla pokryta listím a větvičkami a vzduch byl ztěžklý pachem země a věcí, které se zemí stanou. Nad sebou jsem viděla mřížoví větví, jejich temné, pavoučí prsty se proplétaly na pozadí sametově černé oblohy. Za nimi skrz listnatý příkrov mžikal milion hvězdiček.

Vzpomínka se vrátila. Bouře. Branka. Ale jak to, že tady ležím? Tohle není kocovina, jenom parodie na ni.

Přejela jsem si zkoumavě dlaní po zátylku. Pod vlasy jsem nahmatala bouli velikosti citronu. Ohromné. Rána do hlavy dvakrát během jednoho týdne. To se nepovede ani většině boxerů.

Ale *jak* jsem k tomu přišla? Zakopla jsem a upadla? Bouře se vším pěkně zamíchala, ale vedle mě žádné velké větve neležely. Nedokázala jsem si vzpomenout a bylo mi to jedno. Jenom jsem chtěla pryč.

Bráníc se nevolnosti jsem na všech čtyřech šátrala po baterce. Našla jsem ji napůl zabořenou v blátě, otřela a cvakla vypínačem. Kupodivu fungovala. Zvládajíc své roztřesené nohy, stoupala jsem si a v hlavě mi vybuchl další ohňostroj. Opřela jsem se o strom a znovu se mi zvedl žaludek.

Ústa mi naplnila pachut žluči, která v mém vědomí probudila další otázky. Kdy jsem jedla? Včera večer? Dneska večer? Kolik je hodin? Jak dlouho jsem tady? Bouře skončila a vyšly hvězdy. A pořád ještě je noc. A já mrznu. Nic víc jsem nevěděla.

Když stahy v břiše přestaly, zvolna jsem se napřímila a přejela baterkou kolem sebe. Hledala jsem stezku. Kužel světla zatančil porostem a zakopl o další spouštěcí drátek. Zakopaný pytel. Výbuch vzpomínky s sebou přinesl vlnu strachu. Sevřela jsem baterku pevněji a otočila se dokolečka, abych se ujistila, že za mnou nikdo není. Zpátky k pytli. Kde byl? Vzpomínka se vkrádala zpátky, ale v

---

nehybných záběrech. Viděla jsem v duchu pytel, ale nedokázala jsem určit, kde byl.

Pátrala jsem okolní vegetaci a hledala hrob. V hlavě mi dunělo a nevolnost mi neustále stoupala do hrdla, ale už ve mně nic nezbylo a z dávení nasucho mě bolelo v bocích a oči slzely. Každou chvíli jsem se zastavovala, opřela o strom a čekala, až křeč ustoupí. Zaznamenala jsem cvrčky, kteří se rozcvičovali k pobouřkovému tanečku, a z jejich hudby jsem měla pocit, jako by se mi do uší nasával štěrk a protahoval se mozkiem.

Byla jsem od pytle ani ne tři metry, když jsem ho konečně našla. Třásla jsem se, že jsem stěží udržela baterku. Uviděla jsem ho tak, jak jsem si ho zapamatovala, ačkoliv bylo vidět větší kus plastiku. Jeho obvod lemoval vodní příkop dešťové vody a v záhybech a rýhách samotného pytle se vytvořily rybníčky.

Nebyla jsem v stavu ho vyprostit, jen jsem stála a zírala. Věděla jsem, že místo činu se musí předpisově zajistit, ale bála jsem se, aby je někdo nenarušil anebo neodstranil ostatky dřív, než sem dorazí policejní jednotka. Bylo mi do pláče zoufalstvím.

No, to je dobrý nápad, Brennanová. Breč. Třeba tě někdo přijde zachránit.

Stála jsem, roztřesená chladem a kdovíčím, a snažila se myslet, ale moje mozkové buňky nespolupracovaly – zabouchly dveře a odmítaly všechny návštěvníky. Zatelefonovat. Tahle myšlenka pronikla.

Našla jsem hranice zarostlé pěšiny a vydala se ven z lesa. Aspoň jsem doufala. Nedokázala jsem si vzpomenout, kudy jsem přišla, a měla jsem jen mlhavou představu, kudy ven. Můj smysl pro směr mě opustil spolu s nedávnou vzpomínkou. Baterka bez varování zhasla a já se ocitla téměř ve tmě, až na filtrované světlo hvězd. Třepání baterkou nepomáhalo, ani nadávání.

„Do prdele!“ Aspoň jsem to zkusila.

Poslouchala jsem, zda mi nějaký zvuk nepomůže najít směr. Slyšela jsem odevšad jen cvrčky. Cvrlikání široko daleko. Takhle to nešlo.

Pokusila jsem se odlišit stíny menšího porostu od stínů vyššího porostu a pomalu jsem se sunula kupředu rovnou za nosem. Stejně dobrý plán jako každý druhý. Neviditelné větve mě chytaly za vlasy a šatstvo, popínavé a plazivé rostliny mě tahaly za nohy.

Sešla jsi z cesty, Brennanová. Tady to houstne.

Rozhodovala jsem se, kam zahnout, když jsem jednou nohou šlápla do prázdna. Následovala jsem ji střemhlav a přistála tvrdě na rukou a jednom koleni. Nohy mi v něčem uvízly a přední koleno se vmáčklo do něčeho, co bylo na omak jako sypká hlína. Baterka mi vylétla z ruky a nárazem na zem ožila. Překulila se a vrhala nyní podivně žlutou záři zpátky ke mně. Podívala jsem se dolů a uviděla, že moje nohy mizí v těsném, temném prostoru.

Se srdcem v hrdle jsem se šátravě vyprostila a drápala se zpátky ke světlu, bokem jako krab na pláži. Když jsem namířila kužel světla k místu, kde jsem spadla, uviděla jsem malý kráter. Zel tam čerstvý a syrový, jako nezhojená rána v zemi. Jeho obvod lemovala sypká hlína a hromadila se za ním na malé kupce.

Posvítla jsem do otvoru. Nebyl velký, asi šedesát centimetrů v průměru a necelý metr hluboký. Jak jsem klopýtala, šlápla jsem příliš blízko k okraji, takže se do jámy sesypal proud hlíny. Jako když se buráky sypou z krabičky, napadlo mě. Přidaly se k těm, které jsem tam nahrabala při svém nečekaném pádu.

Dívala jsem se na hlínu, jak se kupila na hromádku na dně díry. Něco s ní je. Pak poznání. Hlína byla prakticky suchá. I mému udřenému mozku bylo jasné, co to značí. Tahle díra byla buď zakrytá, anebo vykopaná až po dešti.

Zmocnil se mě bezděčný třas a já se objala pažemi kolem hrudníku, abych se zahřála. Ještě pořád jsem byla promoklá a bouře po sobě zanechala brázdu chladného vzduchu. Pohyb pažemi mě nezahrál a vzdálil světlo od jámy. Zase jsem paže uvolnila a zamířila kuželem světla zpátky. Proč by někdo...

Skutečná otázka se s bouchnutím vynořila, žaludek se mi stáhl. *Kdo? Kdo sem přišel vykopat anebo vyprázdnit tuhle díru? Je tady teď?* Ta myšlenka mě přiměla prudce jednat. Otočila jsem se a přejela kolem sebe baterkou v třistašedesátistupňovém úhlu. Gejzír bolesti mi projel hlavou a tep se mi ztrojnásobil.

Nevím, co jsem čekala. Dobrmana s pěnou u huby? Normana Batese s maminkou? Hannibala Lectera? Božského George Burnse v baseballové čapce? Nikdo z nich se neukázal. Byla jsem sama se stromy, hmyzem a tmou posetou jasnými hvězdami.

V rotujícím světle jsem však uviděla pěšinu. Nechala jsem čerstvou jámu jámou a potácela se zpátky k polozahrabanému pytli. Nohama jsem přes něj nahrabala kryt listí. Hrubá kamufláž by

---

neoblafla toho, kdo ho sem přinesl, ale mohla by pytel skrýt před náhodným pozorovatelem.

Když jsem byla spokojena se svým dílem, vyndala jsem z kapsy plechovku repelentu proti hmyzu a nacpala ji do vidlice nedalekého stromu jako znamení. Cestou zpátky po pěšině jsem klopýtala o plevel a kořeny a sotva se udržela na nohou. Měla jsem v údech pocit, jako by byly umrtveny drogami a já se pohybovala zpomalene.

Na místě, kde se pěšina napojovala na silnici, jsem zastrčila do vidlic stromů obě rukavice a vrhla se k brance. Bylo mi špatně, byla jsem vyčerpaná a bála jsem se, abych neztratila vědomí. Adrenalin brzy dojde a přijde kolaps. Až přijde, chci být někde jinde.

Moje stará mazda parkovala tam, kde jsem ji nechala. Nekoukala jsem napravo ani nalevo, střemhlav jsem překlápěla ulici a bylo mi jedno, kdo na mě kde čeká. Takřka mimo jakékoli vnímání jsem šátrala v jedné kapse po druhé, hledajíc klíče. Když jsem je našla, proklínala jsem se, že jich nosím tolik na jednom kroužku. Roztřesená a klející jsem klíče dvakrát upustila, pak jsem z nich vymotala klíč od auta, otevřela dveře a vrhla se za volant.

Zamkla jsem dveře, ovinula paže kolem volantu a opřela si hlavu. Cítila jsem potřebu spát, uniknout své situaci, utéci z ní. Věděla jsem, že se musím tomu nutkání bránit. Někdo by mohl být tam venku, pozorovat mě a rozhodovat se, co dál.

Další chyba, připomínala jsem si, jak se mi klížila víčka, by byla zůstat tady odpočívat třeba i jen vteřinku.

Myšlenky mi bloudily nazdařbůh. Znovu se objevil George Burns a řekl: „Budoucnost mě vždy zajímá. Mám v plánu strávit v ní zbytek svého života.“

Rázně jsem se posadila a spustila ruce do klína. Bodnutí bolesti mi pomohlo vyčistit mysl. Nezvracela jsem. Pokrok.

„Jestli chceš *mít* nějakou budoucnost, koukej pohnout zadkem, ať jsi odtud pryč, Brennanová.“

Můj hlas zněl v uzavřeném prostoru těžce, ale i to mi pomohlo přeorientovat se na současnou realitu. Nastartovala jsem motor a na palubní desce zazářila zelená čísla: 2.15 po půlnoci. Kdy jsem vyrazila?

Dosud rozechvělá jsem nastavila topení na maximum, ačkoliv jsem si nebyla jistá, jestli to pomůže. Mrazení, které jsem pociťovala, způsobil jen zčásti vítr a noční vzduch. Hlubší chlad byl v mé duši, a

---

ten se nedal zahřát mechanickým vytápěním. Vyrasila jsem, aniž bych se podívala do zpětného zrcátka.

Klouzala jsem si mýdlem po prsech, každý jsem obkružovala zas a znovu. Chtěla jsem, aby sladce voňavá pěna ze mě očistila noční události. Zvedla jsem tvář vstříc spršce, která mi bušila do hlavy a stékala po těle. Voda se už brzo ochladí. Sprchovala jsem se dvacet minut, snažila jsem se zbavit chladu a umlčet hlasy ve své hlavě.

Horko a pára a vůně jasmínu by mě měly uklidnit, uvolnit napětí ve svalech a odplavit rozbolavělost. Nestalo se to. Celou tu dobu jsem naslouchala zvukům mimo svůj obdélník páry. Čekala jsem, až zazvoní telefon. Ve strachu, že propaslu Ryanův telefonát, jsem si přinesla bezdrátový aparát do koupelny.

Zavolala jsem na stanici hned, jak jsem dorazila domů, ještě než jsem ze sebe svlékla mokré oblečení. Dispečerka byla skeptická, nechťelo se jí rušit detektiva uprostřed noci. Tvrdohlavě odmítala dát mi Ryanovo číslo domů a já jsem nechala jeho navštívenku v práci. Stála jsem v obýváku, třásla se, v hlavě mi dosud dunělo a žaludek se připravoval znovu zaútočit. Neměla jsem náladu na debaty. Má slova, stejně jako tón, jímž byla pronesena, ji nakonec přesvědčily. Zítra se jí omluvím.

To bylo před půl hodinou. Sáhla jsem si do týla. Boule tam dosud byla. Pod mokkými vlasy byla na omak jako vejce natvrdo a citlivá na dotek. Než jsem vlezla pod sprchu, prošla jsem si v duchu instrukce, které jsem kdy dostala o tom, jak se chovat po ráně do hlavy. Překontrolovala jsem si zorničky, otočila hlavou prudce doleva a prudce doprava a štipla se do rukou a do nohou, abych vyzkoušela citlivost. Všechny části se zdály být na svých místech a ve funkčním stavu. Pokud jsem utrpěla otřes mozku, pak byl mírný.

Vypnula jsem vodu a vystoupila ze sprchy. Telefon ležel tam, kde jsem ho nechala, němý a lhostejný.

Krucinál. Kde je?

Usušila jsem se, vklouzla do odrbaného starého froťáku a omotala si kolem hlavy ručník. Překontrolovala jsem záznamník, abych měla jistotu, že jsem žádný hovor nepropásla. Žádné červené světýlko. Kruci. Vrátila jsem bezdrátový telefon na místo a klikla jím, abych zjistila, jestli funguje. Oznamovací tón. Samozřejmě že funguje. Jsem jen podrážděná.

Lehla jsem si na gauč a telefon položila na konferenční stolek. Určitě brzo zavolá. Nemá smysl chodit do postele. Zavřela jsem oči s úmyslem na pár minut si odpočinout, než si udělám něco k jídlu. Ale chlad, stres, únava a rána do hlavy se smísily v přílivovou vlnu vyčerpání, která stoupala a narážela do mě a uvrhla mě nakonec do hlubokého, ale neklidného spánku. Neusnula jsem, omdlela jsem.

Byla jsem za plotem a dívala se, jak někdo kope obrovskou lopatou. Pokaždé, když ji vytáhl ze země, hemžila se krysy. Když jsem se podívala dolů, byly krysy všude. Musela jsem je pořád odkopávat, aby mi nelezly po nohou. Postava s lopatou byla nezřetelná, ve stínu, ale když se otočila, poznala jsem, že je to Pete. Ukazoval na mě a něco říkal, ale nedokázala jsem rozeznat jeho slova. Začal křičet a ukazoval, abych šla k němu, jeho ústa byla kulatý černý kruh, který se čím dál tím zvětšoval, pohltil celou tvář a změnil ji v děsivou klaunskou masku.

Krysy mi běžely po nohou. Jedna vlekla hlavu Isabelle Gagnonové. Zuby zatínala do jejích vlasů a škubavě vlekla hlavu přes trávník.

Snažila jsem se utéct, ale nohy mě neposlouchaly. Propadla jsem se do země a stála v hrobě. Kolem mě se hrnula hlína. Charbonneau a Claudel na mě koukali seshora. Snažila jsem se promluvit, ale slova nevycházela. Chtěla jsem, aby mě vytáhli. Vztahovala jsem k nim ruce, oni mě ale ignorovali.

Pak se k nim přidala další postava, muž v dlouhém rouchu a podivném klobouku. Díval se dolů a ptal se mě, jestli jsem byla biřmovaná. Nemohla jsem odpovědět. Řekl mi, že jsem na církevním pozemku a musím odejít. Říkal, že jenom ti, kdo pracují pro církev, smějí vstoupit do zdejších bran. Jeho sutana se pleskala ve větru a já se bála, aby mu nespádl klobouk do hrobu. Snažil se přidržet si rouchu jednou rukou a druhou vytáčet číslo na mobilním telefonu. Začal zvonit, ale on si ho nevšímal. Zvonil a zvonil.

Stejně jako telefon na mém konferenčním stolku, který jsem nakonec odlišila od telefonu ve snu. Procitla jsem, proboužela se vrstvami odporu a sáhla po přístroji.

„Hm. Ehm,“ řekla jsem ospale.

„Brennanová?“

Anglicky. Navrčeně. Známě. Namáhavě jsem si pročišťovala hlavu.

„Ano?“ Podívala jsem se na zápěstí. Hodinky nikde.

„Ryan. Doufám, že volám správně.“

„Kolik je hodin?“ Neměla jsem zdání, jestli jsem spala pět minut nebo pět hodin. Tomuhle se říká stárnout.

„Čtyři patnáct.“

„Momentik.“

Položila jsem telefon a odklopýtala do koupelny. Nastříkala jsem si do obličeje studenou vodu, zazpívala jeden refrén z „Opilého námovníka“ a klusala zpátky. Znovu jsem si zavazovala turban, když jsem se vrátila k Ryanovi. Nechtěla jsem ho dopalovat ještě víc tím, že bych ho nechávala čekat, ale už vůbec jsem nechtěla znít ospale nebo blekotat. Radši si dopřát minutku a dokopat se do formy.

„Fajn. Už jsem tady. Pardon.“

„Nezpíval tam někdo?“

„Hm. Dneska v noci jsem jela do St. Lambert,“ začala jsem. Chtěla jsem mu povědět co nejvíc, ale ve čtvrt na pět ráno nemůžete zacházet do podrobností. „Našla jsem to místo, kam St. Jacques udělal křížek. Je to nějaký opuštěný církevní pozemek.“

„Kvůli tomu jste mi volala ve čtyři ráno?“

„Našla jsem tělo. Je silně rozložené, podle zápachu patrně už jen kostra. Musíme se tam hned dostat, než o něj někdo zakopne anebo než si psi z okolí uspořádají církevní hostinu.“

Nadechla jsem se a čekala.

„Do prdele, to jste se zbláznila?“

Nebyla jsem si jistá, jestli mluví o tom, co jsem našla, anebo o tom, že jsem tam jela sama. Protože v druhém bodě měl patrně pravdu, chopila jsem se toho prvního.

„Poznám mrtvolu, když ji najdu.“

Nastalo dlouhé ticho, pak: „Zahrabaná nebo na povrchu?“

„Zahrabaná, ale hodně mělko. Ta část, kterou jsem viděla, byla venku, a déšť to dorazil.“

„Víte jistě, že to není zase nějaký vyplavený hřbitov?“

„Tělo je v plastickém pytli.“ Jako Gagnonová. A Trottierová. To jsem ani nemusela říkat.

„Kurva.“ Slyšela jsem škrtnutí zápalkou, pak dlouhé vydechnutí, které znamenalo, že cigareta je zapálena.

„Myslíte, že bychom měli jet hned?“

„Ani náhodou, kurva.“ Slyšela jsem, jak potahuje z cigarety. „A co znamená to ‚my‘? Máte už slušnou pověst vlka samotáře, Brennanová, což na mě nedělá žádný zvláštní dojem. Ten váš postoj ‚kašlu na všechny‘ možná funguje u Claudela, ale na mě si s tím nepřijdete. Až

---

příště pocítíte nutkání dát si valčíček na místě činu, mohla byste se třeba slušně zeptat, jestli by někdo z oddělení vražd neměl volné místo v tanečním pořádku. Takovouhle věc se nám pořád ještě občas podaří do svého nabitého programu nějak našlapat.“

Neočekávala jsem vděčnost, ale na takhle prudkou reakci jsem připravená nebyla. Naštval mě a to způsobilo, že bušení v mé hlavě zesílilo. Čekala jsem, ale nepokračoval.

„Jsem vám vděčná, že jste zavolal tak brzo.“

„Hm.“

„Kde jste?“ S plně fungujícím mozkiem bych se nikdy nezeptala. Hned jsem toho zalitovala.

Po odmlce. „U známých.“

Dobrý tah, Brennanová. Není divu, že byl naštvaný.

„Myslím, že tam dneska v noci někdo byl.“

„Cože?“

„Když jsem se dívala na ten hrob, myslím, že jsem něco uslyšela, pak jsem dostala ránu do hlavy a zůstala bez sebe. Ale ta bouřka byla pekelná, takže si nemůžu být jistá.“

„Jste zraněná?“

„Ne.“

Další pauza. Skoro jako bych ho slyšela, jak si to všechno převrací v hlavě.

„Pošlu ráno výjezdovku zajistit místo činu. Pak tam přijedu s techniky. Myslíte, že budeme potřebovat psy?“

„Viděla jsem jen jeden pytel, ale musí jich tam být víc. Taky to vypadalo, jako by se tam kopalo víc. Patrně je to dobrý nápad.“

Čekala jsem na odpověď. Nedočkala jsem se.

„V kolik hodin mě vyzvednete?“ zeptala jsem se.

„Já vás nebudu vyzvedávat, *doktorko* Brennanová. Tohle je opravdická vražda spadající do kompetence oddělení vražd, žádné *To je vražda, napsala*.“

Už jsem zuřila. Ve spáncích mi dunělo a cítila jsem obláček horka přímo mezi nimi, hluboko v mozku.

„Je tam víc děr než tunelů na TransCanada,“ vyprskla jsem na něj. „Sežeňte mi něco víc.“ To jsou vaše slova, Ryane. Tak jsem vám to sehnala. A můžu vás zavést rovnou k tomu. Kromě toho jsou tady kosterní pozůstatky. Kostí. To je *má* kompetence, pokud se nepletu.“

Na lince bylo tak dlouho ticho, až mě napadlo, jestli snad nezavěsil. Čekala jsem.

„Přijedu v osm.“
„Budu připravená.“
„Brennanová?“
„Jo?“
„Možná byste měla investovat do přilby.“
Linka umkla.

16

Ryan dostál svému slovu a v osm pětáctýřicet už jsme zajížděli za dodávku techniků. Byla ani ne tři metry od místa, kde jsem parkovala předchozí noci já. Ale byl to jiný svět než ten, který jsem navštívila před několika hodinami. Slunce svítilo a ulice tepala ruchem. Auta a policejní vozy lemovaly oba obrubníky a nejméně dvacet lidí v civilu i v uniformách postávalo a rozprávělo v hloučkích.

Viděla jsem DEJ, SQ a policajty ze St. Lambert, roztroušené tu i tam, každý měl jinou uniformu a odlišné insignie. Shromáždění připomínalo smíšená hejna ptáků, která se někdy utvoří, spontánní sraz štěbetání a švitoření, každý pták zastupuje svůj druh barvou peří a proužky na křídlech.

Nějaká žena s velkou taškou přes rameno a mladík ověšený kamerami pokuřovali a opírali se o kapotu bílého chevroletu. Zase další živočišný druh: tisk. O kus dál v ulici, na travnatém pruhu podél plotu, funěl německý ovčák a čenichal kolem nějakého muže v tmavomodré kombinéze. Pes pořád vyrážel v krátkých výpadech, nos u země, pak se vrhl zpátky k svému pánovi, vrtěl ocasem a zvedal k němu obličej. Zřejmě už byl nedočkávatý vyrazit, nechápal ty stále odklady.

„Parta je tu celá,“ Ryan zaparkoval auto a uvolnil si bezpečnostní pás.

Neomluvil se za svou hrubost do telefonu a já to ani nečekala. Ve čtyři ráno není nikdo v nejlepší náladě. Cestou byl srdečný, takřka žertoval, ukazoval místa, kde došlo k nehodám, opakoval historky o násilí a ponížení. Tady v tom dvoupatráku nějaká ženská napadla manžela pánví na smažení, pak se s ní obrátila proti nám. Tam, v tom Poulet Kentucky Frites, jsme našli nahého chlapa vecpaného do ventilační šachty. Policajtské řeči. Napadlo mě, nejsou-li jejich

---

orientační mapy založeny na místech policejních příhod, zanesených do kronik hlášení z místa činu, spíš než na názvech řek a ulic a číslech budov, tak jak je používáme my ostatní.

Ryan zahlédl Bertranda a zamířil k němu. Stál v hloučku tvořeném policistou od SQ, Pierrem LaManchem a hubeným blondákem v tmavých leteckých brýlích. Následovala jsem ho přes ulici, hledajíc očima v davu Claudela nebo Charbonneaua. Ačkoliv tenhle večírek pořádala oficiálně SQ, napadlo mě, že by tu mohli být. Všichni ostatní tu zřejmě byli. Žádného z nich jsem ale neviděla.

Když jsme se přiblížili, poznala jsem, že muž ve slunečních brýlích je rozčilený. Jeho ruce se neustále pohybovaly, popotahovaly chmýřitý knírek, který se mu plazil přes horní ret. Prsty pořád popotahoval pár řídkých chloupků, pak je zase uhlazoval. Všimla jsem si, že má pleť podivně šedou a bez poskvrnky, jako by neměla ani barvu ani strukturu. Měl na sobě koženou bundu, bombera, a černé holínky. Mohlo mu být pětadvacet, ale taky pětatřicet.

Když jsme se připojili ke skupině, ucítila jsem na sobě LaMancheovy oči. Kývl, ale neřekl nic. Začala jsem mít pochybnosti. Tenhle cirkus jsem zorganizovala, přivedla jsem sem všechny ty lidi. Co když nic nenajdou? Co když někdo ten pytel odstranil? Co když se ukáže, že je to zas jen nějaký „vyplavený hřbitov“? Včera v noci byla tma, já byla vyplašená. Kolik jsem si toho jen namlouvala? Pocítila jsem sílící tlak v břiše.

Bertrand nás pozdravil. Jako obvykle se podobal malé, podsadité verzi pánského módního manekýna. K exhumaci si zvolil zemité odstíny, ekologicky správnou béžovou a hnědou, nepochybně vyrobené bez chemických barviv.

Ryan a já jsme pozdravili ty, které jsme znali, pak jsme se obrátili k muži v brýlích. Bertrand nás představil.

„Andy. Doktorko. Tohle je otec Poirier. Zastupuje tady diecézi.“

„Arcidiecézi.“

„Promiňte. Arcidiecézi. Protože tohle je církevní pozemek.“ Bertrand cukl palcem směrem k plotu za svými zády.

„Tempe Brennanová,“ představila jsem se a natáhla ruku.

Otec Poirier na mě upřel své letecké brýle a přijal ji, uchopiv mou dlaň slabým, bezduchým stiskem. Pokud by se lidi známkovali za podání ruky, byl by dostal čtyři minus. Jeho prsty byly studené a ochablé, jako mrkvičky, které zůstaly moc dlouho v ledničce. Když mou ruku pustil, odolala jsem nutkání otřít si ji o džínsy.

Opakoval ten rituál s Ryanem, jehož tvář nic neprozradila. Ryanova ranní žoviálnost zmizela, vystřídala ji strohá vážnost. Přešel do policajtského stylu. Poirier se zatvářil, jako by chtěl promluvit, ale když uviděl Ryanův výraz, rozmyslel si to a sevřel rty do tenké čáry. Jaksi, aniž by bylo něco řečeno, poznal, že se autorita přesunula, že teď tu šéfuje Ryan.

„Byl tam už někdo?“ zeptal se Ryan.

„Nikdo. Cambronne sem dorazil kolem páté ráno,“ Bertrand ukázal na uniformovaného policistu po své pravici. „Nikdo nešel dovnitř ani ven. Otec říká, že na pozemek mají přístup jen dva lidé, on sám a správce. Tomu chlapovi je přes osmdesát, pracuje tady od té doby, co Mamie Eisenhowerová zavedla do módy ofinu.“

„Ta brána nemohla být otevřená,“ Poirier obrátil své letecké brýle ke mně. „Kontroluju ji pokaždé, když jsem tady.“

„A kdypak to je?“ zeptal se Ryan.

Brýle mě opustily a upnuly se na Ryana. Spočívaly na něm plné tři sekundy, než odpověděly.

„Aspoň jednou týdně. Církev pocítuje odpovědnost za veškerý svůj majetek. My nejen...“

„Co je tohle zač?“

Zase pauza. „Le Monastère St. Bernard. Zavřený od roku 1983. Církev měla pocit, že počet mnichů neopravňuje k dalšímu provozu.“

Připadalo mi divné, že hovoří o církvi jako o živé bytosti, entitě, která má pocity a vůli. Jeho francouzština byla také prapodivná, mírně odlišná od bezvýrazné, zpěvavé formy, na kterou jsem si navykla. Nebyl Quebecan, ale nedokázala jsem jeho akcent nikam zařadit. Nebyl to přesný, ale hrdelní zvuk té francouzštiny, kterou Severoameričané nazývají pařížštinou. Měla jsem podezření, že to bude Belgičan nebo Švýcar.

„Co se tu děje?“ pokračoval Ryan.

Další odmlka, jako by zvukové vlny musely urazit dlouhou cestu, než narazí na receptor.

„Dnes nic.“

Kněz přestal mluvit a vzdychl. Snad vzpomínal na šťastnější doby, kdy církev vzkvétala a kláštery kypěly ruchem. Možná sbíral myšlenky, chtěl být ve výpovědi policii přesný. Letecké čočky mu zakrývaly oči. Podivný kandidát na kněze, se svou dokonalou pletí, koženou bundou a motorkářským botama.

„Chodím tedy kontrolovat pozemek,“ pokračoval. „Správce udržuje všechno v pořádku.“

„Všechno?“ Ryan si dělal poznámky do malého spirálového bločku.

„Topení, potrubí. Odhazuje sníh. Žijeme ve velmi chladných končinách.“ Poirier udělal rozmáchlé gesto hubenou paží, jako by chtěl zahrnout celou provincii. „Okna. Hoši někdy rádi hází kamením.“ Pohlédl na mě. „Dveře a branky. Abychom se ujistili, že zůstávají zamčené.“

„Kdy jste naposled kontroloval visací zámky?“

„V neděli v 18 hodin. Všechny byly zajištěné.“

Jeho promptní odpověď mě zarazila. Ani se neodmlčel, aby o tom zapřemýšlel. Možná mu Bertrand už tu otázku položil, anebo ji možná Poirier prostě očekával, ale rychlost jeho reakce působila dojmem, že si ji připravoval předem.

„Nevšíml jste si ničeho neobvyklého?“

„*Rien*.“ Ničeho.

„Kdy ten správce – jak se jmenuje?“

„Monsieur Roy.“

„Kdy přichází?“

„Chodí v pátek, pokud se pro něj nenajde nějaký zvláštní úkol.“

Ryan nepromluvil, ale dál se na něj díval.

„Jako je odklizení sněhu nebo oprava oken.“

„Otče Poiriere, mám za to, že detektiv Bertrand už se vás ptal na možnost existence pohřebiště na pozemku?“

Pauza. „Ne. Ne. Žádné tam není.“ Zavrtěl hlavou ze strany na stranu a sluneční brýle se mu na nose posunuly. Nožička za jedním uchem mu vyskočila a rámečky skončily ve dvacetistupňovém úhlu. Vypadal jako nákladní loď, nakloněná na pravobok.

„Tohle byl klášter, odjakživa klášter. Nikdo tady není pohřben. Ale zavola jsem naši archivářku a požádal ji, ať se podívá do záznamů, abychom měli absolutní jistotu.“ Při řeči zvedl obě ruce ke spánkům a upravil si brýle, pečlivě je srovnal.

„Víte o tom, proč jsme tady?“

Poirier kývl a brýle se znovu sešikmily. Už už něco řekl, pak zůstal zticha.

„Fajn,“ Ryan zavřel bloček a vsunul ho do kapsy. „Jak to podle vás uděláme?“ Tu otázku adresoval mně.

„Dovedu vás dovnitř, ukážu vám, co jsem našla. Až to vyndáme, přivedte psa, ať zjistí, jestli je tam ještě něco.“ Doufala jsem, že můj

---

hlas je přesvědčivější, než jak jsem se cítila. Do prdele. Co když tam nic není?

„Dobře.“

Ryan přikročil k muži v kombinéze. Ovčák se k němu vrhl a strkal mu čumákem do ruky, aby upoutal jeho pozornost. Pohladil ho po hlavě, zatímco mluvil s psovodem. Pak se vrátil k nám a zavedl celou skupinu k bráně. Cestou jsem se kradmo rozhlížela, hledala jsem stopy po tom, že jsem tu včera v noci byla. Nic.

Počkali jsme u brány, až Poirier vytáhne z kapsy obrovský svazek klíčů a jeden vybere. Popadl visací zámek a škuibl jím, okázale ho zkoušel proti mřížím. V ranním vzduchu tiše cinkal a na zem se snesla sprška rzi. Zamkla jsem ho snad před několika hodinami? Nedokázala jsem si vzpomenout.

Poirier uvolnil mechanismus, vyhákl zámek a otevřel branku. Tiše zavržala. Ne to pronikavé skřípění kovu, které jsem si zapamatovala. Ustoupil, aby mě nechal projít, a všichni čekali. LaManche dosud nepromluvil.

Nadhodila jsem si batůžek na zádech výš, protáhla se kolem kněze a vydala se po cestě. V jasném, svěžím dopoledním světle působil les přívětivě, nijak zlovolně. Slunce svítilo mezi širokým listím a jehličím konifer a vzduch byl zahuštěný vůní borovic. Známa vůně, navozující představy domů u jezera a letních táborů, ne mrtvol a nočních stínů. Pohybovala jsem se zvolna, zkoumala každý strom, každou píd' země, hledala jsem zlomené větve, pošlapanou vegetaci, narušenou půdu, cokoli, co by dosvědčilo přítomnost člověka. Zvlášť mou.

Má úzkost stoupala s každým krokem a srdce mi bušilo v nezvyklém rytmu. Co jestli jsem nezamkla bránu? Co jestli tu byl někdo ještě po mně? Co se tady stalo po mém odchodu?

Atmosféra odpovídala místu, na kterém jsem nikdy nebyla, ale zdálo se mi povědomé, protože jsem o něm četla nebo je viděla na fotografiích. Snažila jsem se vycítit podle času a vzdálenosti, kde by měla být ta pěšinka. Ale bylo to těžké. Vzpomínky byly zmatené a rozmazané, jako částečně zapamatovaný sen. Velké události jsem si pamatovala živě, ale detaily, jako posloupnost a doba trvání, byly zamlžené. Ať uvidím něco, co mi poslouží jako vodítko, modlila jsem se.

Modlitba byla vyslyšena formou rukavic. Zapomněla jsem na ně. Tam, na levé straně cesty, právě ve výši očí, vyčuhovaly z rozsochy

---

stromu tři bílé prsty. Ano! Zalétla jsem pohledem k sousedním stromům. Druhá rukavice byla vidět mezi větvemi malého javoru asi metr dvacet nad zemí. Hlavou mi bleskla vzpomínka, jak roztřesená potmě cpu ty rukavice mezi větve. Dávala jsem si dobré známky za předvídatost a špatné za zapomnětlivost. Měla jsem dojem, že je dávám výš. Možná jsem stejně jako Alenka i já prožila v tom lese změnu velikosti.

Zahnula jsem mezi stromy s rukavicemi na pěšinu jen stěží rozeznatelnou. Rozdíl mezi ní a houštinou byl tak jemný, že bych ho bez poznávacích značek možná ani nepostřehla. V denním světle ta stezka znamenala stěží víc než změnu struktury, vegetace podél ní byla zakrslejší a řidší než po stranách. V úzké linii se porost nepromísil. Plevel a keříčky stály o samotě, izolovány od sousedů, odhalovaly hrubou síť pálenou uschlého listí a půdy, ze které vyrůstaly. To bylo všechno.

Vzpomněla jsem si na skládačky, se kterými jsem si hrávala jako dítě. S babičkou jsme se potily nad jednotlivými kousky, hledaly ten správný, oči a mozky poměřovaly sebemenší odchylky zrnitosti a odstínu. Úspěch závisel na schopnosti postřehnout jemné rozdíly tónu a struktury. Jak jsem sakra dokázala potmě postřehnout tuhle pěšinku?

Slyšela jsem šelest listí a praskání větvíček za sebou. Neupozornila jsem je na rukavice, nýbrž nechala jsem je, ať žasnou nad mou zdatností v pozemní navigaci. Brennanová Hledačka Cest. Po pár metrech jsem zahlédla plechovku repelentu proti hmyzu. Tady žádná rafinovanost nebyla. Zářivě oranžové víčko zářilo v listí jako maják.

A tady už byl můj maskovací pahrbek. Pod bílým dubem se země vzdouvala v malé vyvýšenině, pokryté listím a lemované holou zemí. Na obnažené hlíně jsem poznávala stopy po vlastních prstech, jak jsem seškrabávala listy a hlínu, aby zakryly plastik. Výsledky mé kvapné maskovací práce možná víc odhalily, než skryly, ale tenkrát se mi zdálo, že to jde.

Už jsem exhumovala mnoho těl. Většina skrytých těl se najde díky tipu nebo štěstí. Informátoři prásknou své komplice. Vzrušené děti ukazují svůj nález. *Strašně to smrdělo, tak jsme tam začali hledat a ono to tam bylo!* Bylo zvláštní stát se jedním z těch dětí.

„Tam.“ Ukázala jsem na hromádku listí.

„Víte to jistě?“ zeptal se Ryan.

Jen jsem se na něj podívala. Ostatní neřekli nic. Odložila jsem batůžek a vytáhla další pár zahradnických rukavic. Přistoupila jsem k pahrbku, pečlivě našlapujíc, abych co možná nejméně narušila okolí. Absurdní, s ohledem na moje noční zmítání, ale na oficiálním jevišti se očekává patřičná technika.

Dřepla jsem si a odmetla tolik listů, abych odhalila malý kousek plastického pytle. Jeho trup byl dosud pohřben v zemi a nepravidelný obrys nasvědčoval tomu, že obsah je dosud bezpečně uvnitř. Vypadal neporušeně. Když jsem se otočila, Poirier se pokřičoval.

Ryan promluvil ke Cambronnovi. „Udělejme pár fotek do cestovního průvodce.“

Vrátila jsem se k ostatním a mlčky čekala, zatímco Cambronne prováděl svůj rituál. Vybílil si náčiní, vyplnil označovací tabulku a vyfotografoval pahrbek a pytel z několika vzdáleností a úhlů. Nakonec spustil kameru a poodstoupil.

Ryan se obrátil k LaMancheovi. „Doktore?“

LaManche pronesl první slovo od té doby, co jsem přišla. „Temperance?“

Vydala jsem z batůžku zahradnickou lopatku a vrátila se k pahrbku. Odmetla jsem zbývající listy, pečlivě odkrývající co největší část pytle. Vypadal, jak jsem si ho zapamatovala. Dokonce jsem viděla i ten malý otvor, který jsem udělala nehtem na palci.

Pomocí lopatky jsem odškrabávala hlínu kolem, zvolna odhalující větší a větší část pytle. Hlína páchla starobou a zatuchlinou, jako by se v jejích molekulách musela uchovat miniaturní součást všeho, co živila od té doby, co ji ledovce pustily ze svého ledového stisku.

Slyšela jsem hlasy, pronikající z karnevalu opor zákona na ulici, ale tam, kde jsem pracovala, pocházely jediné zvuky od ptáků, hmyzu a vytrvalého škrábání mé lopatky. Větvě se ve vánku zvedaly a klesaly, jemnější verze tance, který provozovaly předchozí noci. Noční divadlo provozovali massajští válečníci, skákající a vrhající se kupředu v předstírané bitvě. Dopolední představení, to byl „Výroční valčík“. Stíny se pohybovaly přes pytel a přes tváře vážné skupiny, přihlížející jeho objevování. Pozorovala jsem, jak se po plastiku pohybují obrysy jako loutky ve stínohře.

Během patnácti minut se z pahorku stala jáma, bylo vidět víc než půl pytle. Měla jsem tušení, že se jeho obsah přemístil, jak pokračoval rozklad a kosti se osvobodily od svých anatomických povinností. Pokud to byly kosti.

V domnění, že už jsem odstranila dost hlíny, aby se dal ranec přemístit, jsem odložila lopatku, uchopila zkroucený plastik a zvolna zatáhla. Nepovolil. Opakování včerejší noci. Je pod zemí někdo, kdo drží druhý konec pytle a vyzývá mě k makabroznímu přetahování?

Cambronne fotografoval, zatímco jsem hrabala, a teď stál za mnou, připraven zachytit na Kodachrome okamžik uvolnění pytle. V hlavě mi vyskočila fráze: Zachyťte okamžiky svého života. A smrti, napadlo mě.

Přejela jsem si rukavicemi po bocích džínů, popadla pytel co nejniž a krátce, ostře trhla. Pohyb. Jáma se nevzdávala svého obsahu snadno, ale oslabila jsem její sevření. Měla jsem pocit, že se pytel pohnul a obsah mírně přesunul. Nadechla jsem se a zatáhla znovu, silněji. Chtěla jsem pytel vyprostit, ale neroztrhnout. Povolil, ale pak se v jámě znovu uvelebil.

Zapřela jsem se nohama, šklubla ještě jednou a můj podzemní soupeř soutěž vzdal. Pytel začal klouzat na svobodu. Znovu jsem obemkla prsty zkroucený plastik a couvajíc po centimetrech dozadu, krůček za krůčkem jsem vyprostila pytel z jámy.

Když jsem ho vytáhla přes okraj, uvolnila jsem stisk a odstoupila. Občejný pytel na odpadky, takový, co ho najdete v kuchyních a garážích po celé Severní Americe. Nepoškozený. Hrbolátý obsahem. Nebyl těžký. To není dobré znamení, nebo ano? Našla bych raději ostatky něčího psa a zažila ponížení, anebo ostatky lidského těla a uhájila svou čest?

Cambronne se vrhl do akce. Postavil své návěští a udělal sérii snímků. Sundala jsem si jednu rukavici a vyhrabala z kapsy svůj švýcarský armádní nůž.

Když Cambronne skončil, poklekla jsem vedle pytle. Ruce se mi mírně třáslly, ale nakonec jsem dostala nehet palce do malého půlměsíčku na čepeli a otevřela ho. Nerez ocel se zaleskla, když na ni dopadlo sluneční světlo. Vybrala jsem si k řezu místo poblíž uzle. Cítila jsem na sobě pět párů očí.

Koukla jsem na LaManche. Jeho obličej měnil tvar, jak se stíny přesouvaly. Krátce mě napadlo, jak asi ve světle vypadá moje nasupená tvář. LaManche kývl a já pevně zatlačila na čepel.

Než stihla ocel probodnout plastik, moje ruka se zarazila, ovládána zvukem jako neviditelným řetězem. Všichni jsme to uslyšeli zároveň, ale Bertrand naši kolektivní myšlenku vyslovil.

„Co je, kurva?“ pravil.

Náhle vypukl rámus, kakofonie zvuků. Horečný štěkot psa se mísil s lidskými hlasy, zvýšenými vzrušením. Tu i tam se ozývaly výkřiky, napjaté a trhané, ale příliš nezřetelné, aby se dala rozeznat slova. Ten bláznec se odehrával na klášterních pozemcích, někde nalevo od nás. První, co mě napadlo, bylo, že se noční slídič vrátil a že všichni policajti z provincie a nejméně jeden německý ovčák ho pronásledují.

Podívala jsem se na Ryana a na ostatní. Stejně jako já ztuhli na místě. Dokonce i Poirier se přestal zaobírat svým knírkem a zůstal stát s rukou přitisknutou na horním rtu.

Pak prolomil kouzlo blížící se zvuk těla, prodírajícího se hbitě a bezohledně listím. Všechny hlavy se otočily současně, jako by obsluhované jedním spínačem. Odkudsi mezi stromy zavolal nějaký hlas.

„Ryane? Jste tam?“

„Tady.“

Orientovali jsme se po hlase.

„*Sacré bleu*.“ Další praskot a šustění. „Aúú.“

Uniformovaný SQ se objevil, zápolil s větvemi a slyšitelně mumlal. Jeho býčí tvář byla rudá a hlasitě oddechoval. Pot se mu perlil na čele a připlácí mu třásně vlasů, lemujících téměř lysou hlavu. Když nás zahlédl, opřel se dlaněmi o kolena a v předklonu lapal po dechu. Viděla jsem škrábance tam, kde mu větvičky odřely temeno obnažené hlavy.

Za okamžik se vztyčil a cukl palcem směrem tam, odkud přicházel. Sípavým hlasem, jako když vzduch prochází ucpaným filtrem, zafuněl: „Měl byste tam jít, Ryane. Ten zatracenej pes vyvádí jako feťák, když si dá špatnou dávku.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak sebou Poirierova ruka šklubla k čelu a sklouzla k hrudi. Zase bylo proč se pokřižovat.

„Cože?“ Ryan zmateně zvedl obočí.

„DeSalvo ho vzal kolem pozemku, jak jste říkal, a ten hajzlík začal kroužit kolem jednoho místa a štěká, jako by si myslel, že je tam pohřbený Adolf Hitler s celou zatracenou německou armádou.“ Odmlčel se. „Jen si ho poslechněte!“

„A?“

„A??? Ten malej prevít si strhá hlasivky. Jestli tam nebudete hodně rychle, ukousne si vocas.“

Potlačila jsem úsměv. Byla to docela komická představa.

„Zadržte ho ještě pár minut. Dejte mu kostičku nebo valium, kdyby to jinak nešlo. Máme tady něco, co musíme dokončit.“ Podíval se na hodinky. „Jsme tam za deset minut.“

Policista pokrčil rameny, pustil větev, kterou držel, a otočil se k odchodu.

„Ehm, Piquote.“

Otlá tvář se obrátila zpátky.

„Tamhle je cesta.“

„Sakrapráce,“ zasyčel Piquot, prodíraje se spleť k pěšině, kterou mu ukázal Ryan. Byla jsem si jista, že ji po patnácti metrech stejně ztratí.

„A Piquote...“ pokračoval Ryan.

Obličej se znovu ohlédl.

„Ať ten Rin Tin Tin nic neporuší.“

Obrátil se zpátky ke mně. „Čekáte, až budete mít narozeniny, Brennanová?“

Slyšeli jsme, jak se Piquot prodírá mimo doslech a já rozřízla pytel z jednoho konce na druhý.

Zápach nevyskočil a nepopadl mě jako u Isabelle Gagnonové. Osvobozen ze svých uzavřených prostor, šířil se pomalu, přizpůsoboval se. Můj nos identifikoval hlinu, rozkládající se rostliny a ještě vrstvu něčeho dalšího. Nebyl to odporný zápach rozkladu, ale prvotnější pach. Byl to zápach, který mluvil o pomíjení, o původu a hynutí, o recyklovaném životě. Necítila jsem ho poprvé. Sděloval mi, že v pytli je cosi mrtvého, a to už dlouho.

Ať to není pes nebo jelen, říkala jsem si, když jsem rukama v rukavicích rozšiřovala otvor. Ruce se mi zase třáslly a plastik se chvěl spolu s nimi. Ano, rozmyslela jsem si to, ať je to pes nebo jelen.

Ryan, Bertrand a LaManche se shlukli nade mnou, když jsem rozkládala rozříznutý plastik. Poirier stál jako náhrobní kámen, přirostlý na místě.

Nejdřív jsem uviděla lopatku. Nic moc, ale stačilo to k potvrzení, že to není pytlácká kořist ani domácí mazlíček. Podívala jsem se na Ryana. Viděla jsem, jak má stažené koutky očí a napjaté čelistní svaly.

„Je to člověk.“

Poirierovi vylétla ruka k čelu k dalšímu pokřižování. Ryan sáhl po svém bločku a otočil stránku. „Copak to tu máme?“ zeptal se. Hlas měl ostrý jako čepel, kterou jsem právě použila.

Jemně jsem pohybovala kostmi. „Žebra... lopatky... klíční kosti... obratle,“ odříkávala jsem. „Vypadá to, že jsou všechny hrudní.“

„Sternum,“ dodala jsem, když jsem narazila na prsní kost.

Šátrala jsem mezi kostmi, hledala další části těla. Ostatní mlčky přihlíželi. Když jsem sáhla hloub do pytle, přeběhl mi po ruce nahoru na paži velký hnědý pavouk. Dovedla jsem si představit jeho oči, vystupující na stopkách, maličké periskopy pátrající po příčině tohoto vyrušení. Jeho chlupaté nožičky byly na omak lehké a jemné, jako by mi po pleti přejížděl krajkový kapesníček. Ucukla jsem a odhodila pavouka do vesmíru.

„To je všechno,“ napřímila jsem se a poodstoupila. Kolena mi zalupala na znamení protestu. „Horní část trupu. Bez paží.“ Naskočila mi husí kůže, ale ne z toho pavouka.

Ruce v rukavicích mi visely podél boků. Nijak mě netěšilo potvrzení mého úsudku, cítila jsem jen matnou otupělost, jako člověk v šoku. Mé citové bytí zavřelo krám, vyvěsilo cedulku a šlo na oběd. Už zase, říkala jsem si. Další mrtvý člověk. Někde chodí příšera.

Ryan škrábal rychle do bločku. Šlachy na krku se mu vyboulily.

„Co teď?“ Poirierův hlas byl bezmála vykviknutí.

„Ted' najdeme zbytek,“ řekla jsem.

Cambronne se chystal fotografovat, když jsme uslyšeli, jak se vrací Piquot. Znovu to vzal terénem. Přidal se k nám, podíval se na kosti a šeptem zaklel.

Ryan se obrátil k Bertrandovi. „Můžeš to tady převzít, než zkontrolujeme toho psa?“

Bertrand přikývl. Tělo měl ztrnulé jako ty borovice kolem nás.

„Zabalíme to, co máme, pak to tady můžou převzít technici. Pošlu je.“

Opustili jsme Bertranda a Cambronnea a následovali Piquota směrem, odkud se ozýval štěkot. Hlas zvířete zněl téměř zdrceně.

O tři hodiny později jsem seděla na trávě a zkoumala obsah čtyř pytlů s částmi těla. Slunce stálo vysoko a pálilo mě do ramen, ale pramálo se mu dařilo rozehrát chlad v mém těle. Pět metrů ode mě

---

ležel pes u svého psovoda, hlavu položenou šikmo na obrovských hnědých tlapách. Měl za sebou velkolepé dopoledne.

Psí hledači mrtvol, vycvičení tak, aby reagovali na pach rozložené nebo rozkládající se tělesné tkáně, dovedou vyšmejdit schované mrtvol, jako infračervené systémy nalézají zdroj tepla o velikosti špendlíkové hlavičky. Ještě i po jejich odstranění dokážou vysledovat místo, kde dříve spočívalo rozkládající se tělo. Jsou to slídiči smrti. Tenhle pes si vedl dobře, zaostřil na tři pohřebiště. Při každé trefě ohlásil svůj nález s nadšením, štěkal a ňafal a kroužil kolem místa jako šilený. Uvažovala jsem, jestli všichni psí hledači mrtvol přistupují ke své práci s takovou vášní.

Dvě hodiny jsme potřebovali k vykopání, prohlídce a uložení ostatků do pytlů. Předběžná inventarizace před převozem a nyní podrobnější seznam, kam se zanese každý zlomek kosti.

Koukla jsem na psa. Vypadal stejně unaveně jako já. Pohyboval jen očima, čokoládové duhovky se otáčely jako talíře radarů. Přejížděl pohledem, aniž by pohnul hlavou.

Pes měl právo být vyčerpaný, ale já taky. Když konečně zvedl hlavu, objevil se dlouhý, tenký jazyk, visel a chvěl se. Já nechala jazyk v ústech a obrátila jsem se zpátky k inventarizaci.

„Kolik?“

Neslyšela jsem jeho příchod, ale ten hlas jsem znala. Obrnila jsem se trpělivostí.

„*Bonjour, monsieur Claudel. Comment ca va?*“

„Kolik?“ opakoval.

„Jedna,“ odpověděla jsem, aniž bych zvedla oči.

„Chybí něco?“

Dopsala jsem a obrátila se k němu. Stál s nohama rozkročenýma, přes jednu paži mu viselo sako, sloupával celofán ze sendviče z prodejního automatu.

Stejně jako Bertrand i Claudel zvolil přírodní textilie, bavlnu na košili a kalhoty, len na sako. Držel se však zelené, dával přednost šťavnatějšímu zevnějšku. Jediná kontrastní barva byla na vzorku jeho kravaty. Tu a tam se na ní objevil vkusný cákanec mandarínkové.

„Poznáte, co tu máme?“ Ukázal chlebem se salámem.

„Ano.“

„Ano?“

Ještě tu nebyl ani třicet sekund a už jsem měla sto chutí vyrvat mu sendvič z ruky a nacpat mu ho do nosu anebo do nějakého jiného

---

otvoru. Claudel ve mně neprobouzel ty nejlepší pocity, ani když jsem byla uvolněná a odpočatá. Dnes dopoledne jsem nebyla ani jedno z toho. Stejně jako pes jsem toho měla dost. Nedostávalo se mi energie i chuti k hrám.

„My tady máme část lidské kostry. Není tu skoro žádná měkká tkáň. Tělo bylo rozčtvrceno, vloženo do odpadkových pytlů a zahrabáno na čtyřech různých místech tady kolem.“ Ukázala jsem ke klášterním pozemkům. „Jeden pytel jsem našla včera v noci. Ty ostatní tři vyčuchal dneska ráno pes.“

Ukousl si a zadíval se směrem ke stromům.

„Co chybí?“ Slova ztlumila šunka a sýr.

Zírala jsem na něj, beze slova uvažovala, proč mě rutinní otázka tak rozčiluje. Bylo to jeho způsobem vyjadřování. Přehrávala jsem si variaci své claudelovské přednášky. Nevšímej si toho. To je zkrátka Claudel. Ten člověk je plaz. Očekávej opovržení a aroganci. Ví, žeš měla pravdu. Už to všechno slyšel. Neřekne „máte bod“. Určitě šíleně trpí. Už to je dost dobré. Nech to být.

Když jsem neodpověděla, znovu mi věnoval svou pozornost.

„Chybí něco?“

„Ano.“

Odložila jsem inventář kostry a podívala se mu zpříma do očí. Zamžoural na mě, žvýkal. Krátce jsem zauvažovala, proč nemá sluneční brýle.

„Hlava.“

Přestal žvýkat.

„Cože?“

„Chybí hlava.“

„Kde je?“

„Monsieur Claudel, kdybych to věděla, tak by nám nechyběla.“

Viděla jsem, jak se mu vyboulily čelistní svaly, pak se uvolnily, se žvýkáním to nemělo nic společného.

„Ještě něco?“

„Ještě něco co?“

„Chybí?“

„Nic významného.“

V duchu se prohryzával těmi skutečnostmi, zatímco zuby se zakusovaly do sendviče. Zatímco žvýkal, zmačkal v prstech celofán do malé kuličky. Vsunul kuličku do kapsy, otřel si oba koutky úst ukazováčkem.

„Nejspíš mi už nic jiného nepovíte?“ Spíš konstatování než otázka.

„Až budu mít čas vyšetřit...“

„Ano.“ Obrátil se a odešel.

Klejí si pod vousy, zapnula jsem všechny pytle na zip. Psí hlava sebou při tom zvuku cukla směrem vzhůru. Jeho oči mě sledovaly, když jsem cpala psací podložku do batůžku a přecházela přes ulici ke zřízení z márnice s pasem o rozměrech hrtanu. Sdělila jsem mu, že jsem hotová, že se ostatky mohou naložit a že by pak měli počkat.

Na konci ulice jsem viděla, jak Ryan a Bertrand mluví s Claudelem a Charbonneauem. Setkání SQ a CUM. Můj stihomam ve mně budil podezření. Co jim Claudel říká? Pomlouvá mě? Většina policajtů si potrpí na své teritorium jako opičáci, jsou žárliví na *svůj* píseček, střeží si *své* případy, chtějí *vlastní* želízka. Claudel je ještě horší než ostatní, ale proč tak konkrétně nesnáší mě?

Zapomeň na to, Brennanová. Je to hajzl a tys ho ztrapnila na vlastní zahrádce. Nejsi na špičce jeho hitparády. Přestaň si dělat starosti z cizích pocitů a mysl na práci. Taky nejsi žádné nevinátka, pokud jde o posesivní přístup k případům.

Řeč ustala, když jsem se k nim přiblížila. Jejich chování mi poněkud vzalo vítr z plachet, zbavilo mě toho ležérního přístupu, který jsem si naplánovala, ale skrývala jsem svou nejistotu.

„Ahoj, doktorko,“ řekl Charbonneau.

Kývla jsem a usmála se na něj.

„Tak jak jsme na tom?“ zeptala jsem se.

„Váš šéf zvedl kotvy asi před hodinou. Stejně tak dobrý otec. Technika končí,“ řekl Ryan.

„Mají něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Detektor kovů?“

„Kdejakej zatracenej špunt od piva v provincii.“ Ryan mluvil vyčerpaně. „Jo, a jedny parkovací hodiny. A co vy?“

„Jsem hotová. Řekla jsem chlapcům z márnice, že můžou nakládat.“

„Claudel říká, že nemáte hlavu.“

„To je pravda. Lebka, čelist a první čtyři krční obratle chybí.“

„Což znamená?“

„To znamená, že oběti byla uříznuta hlava a vrah tu hlavu někam dal. Možná ji zahrabal tady, ale zvláště, tak jako ostatní části těla. Byly dost roztroušené.“

„Takže tu někde máme další pytel?“
„Možná. Anebo se jí mohl zbavit někde jinde.“
„Jako třeba kde?“
„Mohl ji hodit do řeky, do latríny, do kotle ústředního topení. Jak to mám hernajs vědět?“
„Proč by to dělal?“ zeptal se Bertrand.
„Možná proto, aby se tělo nedalo identifikovat.“
„Šlo by to?“
„Pravděpodobně. Ale je to sakra snazší, když máte zuby a zubařské záznamy. Kromě toho nechal ruce.“
„Takže?“
„Pokud je mrtvola znetvořená, aby se zabránilo identifikaci, zpravidla se odstraní i ruce.“
Nechápavě na mě pohlédl.
„Otisky se dají odebrat i ze silně rozloženého těla, pokud se uchová ještě nějaká kůže. Už jsem brala otisky pět tisíc let staré mumii.“
„Souhlasily?“ Claudelův hlas byl bezvýrazný
„Ten chlap neměl záznam,“ odvětila jsem stejně nevzrušeně.
„Ale tohle jsou jen kosti,“ podotkl Bertrand.
„To vrah nevěděl. Nemohl si být jistý, kdy bude tělo nalezeno.“
Stejně jako Gagnonová, říkala jsem si. Jenže tuhle zahrabal.
Na okamžik jsem se zarazila a představila si vraha, jak se plíží temným lesem, jak roznáší pytle a jejich ošklivý obsah. Rozřezal oběť někde jinde, rozdělil krvavé kusy do pytlů a odvezl je sem autem? Zaparkoval tam, kde jsem parkovala já, anebo dokázal nějak zajet na pozemek? Vykopal díry předem, naplánoval si, kde která bude? Anebo prostě přinesl pytle s částmi těla a vykopal jednu díru tady a druhou tam při čtyřech cestách od auta a k autu? Bylo to čtvrcení zpanikařeným pokusem utajit zločin z vášně, anebo byly vražda i znetvoření předem chladně promyšlené?
Napadla mě zářející možnost. Byl tady se mnou včera v noci? Zpět k přítomnosti.
„Anebo...“
Všichni se na mě podívali.
„Anebo ji možná ještě má.“
„Ještě ji má?“ zamračil se Claudel.
„Do prdele,“ řekl Ryan.
„Jako Dahmer?“ zeptal se Charbonneau.

Pokrčila jsem ramený. „Radši to tu s Bílým Tesákem ještě jednou prošmejďíme,“ řekl Ryan. „Vůbec ho nevzali do blízkosti místa, kde byl trup.“

„Pravda,“ řekla jsem. „Ten bude rád.“

„Můžeme se dívat?“ zeptal se Charbonneau. Claudel po něm střelil pohledem.

„Ne, pokud myslíte na radostné věci,“ řekla jsem. „Dojdu pro psa. Sejdeme se u brány.“

Při odchodu jsem uslyšela slovo „čubka,“ pronesené Claudelovým nosovým tónem. Nepochybně měl na mysli to zvíře, říkala jsem si.

Pes vyskočil, když jsem se přiblížila, zvolna vrtěl ocasem. Podíval se ze mě na muže v modré kombinéze, toužil po svolení přiblížit se k nově příchozí. Uviděla jsem na kombinéze razítko „DeSalvo“.

„Může jít Fido ještě na procházku?“ zeptala jsem se a vztáhla ruku dlaní dolů ke psovi. DeSalvo téměř nepostřehnutelně kývl a zvíře se vrhlo kupředu a žduchalo mi do prstů mokrým čumákem.

„Jmenuje se Margot,“ řekl anglicky, ale jméno vyslovil po francouzsku.

Hlas měl tlumený a klidný a pohyboval se s plavnou, nespěchavou ležérností těch, kdo tráví své dny mezi zvířaty. Tvář měl tmavou a s hlubokými vráskami, vějířky vrásek od smíchu se mu rozbíhaly z koutku obou očí. Vypadal jako člověk, co žije v přírodě.

„Francouzsky nebo anglicky?“

„Ona je bilinguální.“

„Ahoj, Margot,“ klekla jsem si na jedno koleno, abych ji podrbala za ušima. „Promiň, že jsem si spletla tvoje pohlaví. To je den, co?“

Margotin ocas nabíral na rychlosti. Když jsem vstala, odskočila, otočila se dokolečka a pak ztuhla a soustředěně si prohlížela můj obličej. Naklonila hlavu ze strany na stranu a mezi očima se jí prohlubovala a zase vyrovnávala hluboká rýha.

„Tempe Brennanová,“ podala jsem ruku DeSalvovi.

Přicvakl si jeden konec Margotina vodítka k opasku a druhý konec sevřel jednou rukou. Druhou ke mně natáhl. Byla tvrdá a drsná, jako slisovaný kov. Jeho stisk byl na jedničku s hvězdičkou.

„David DeSalvo.“

„Myslíme si, že by tam mohlo ještě něco být, Dave. Může to Margot obejít ještě jednou?“

„Koukněte se na ni.“

Když zaslechla své jméno, Margot nastražila uši, skrčila se s hlavou dole, kyčle ve vzduchu, pak se vymrštila kupředu sérií krátkých poskoků. Oči nespouštěla z DeSalvy tváře.

„Dobře. Co jste zatím prošli?“

„Vzali jsme cikcak celej pozemek, až na to místo, kde jste pracovali.“

„Mohlo jí něco uniknout?“

„Ně, dneska ne.“ Zavrtěl hlavou. „Podmínky jsou dokonalý. Teplota přesně správná, pěkně vlhko po dešti. Hodně pofukuje. A Margot je ve špičkový formě.“

Žd'uchla ho čumákem do kolena a byla odměněna pohlazením.

„Margot toho moc neunikne. Není cvičená na nic než na mrtvolnej zápach, takže ji nic jinýho nerozptyluje.“

Stejně jako stopaři jsou i psí hledači mrtvol učeni sledovat konkrétní pachy. V jejich případě je to pach smrti. Vzpomněla jsem si na jednu akademickou schůzi, kde nám přednášející rozdával vzorky mrtvolného zápachu v lahvičkách. Eau de putrefaction. Jeden trenér, kterého jsem znala, používal vytrhané zuby, které vyloudil na svém zubaři a nechával uzrát v plastických nádobkách. ,

„Margot je z nejlepších, s kterejma jsem kdy dělal. Bejt tam ještě něco, tak to vyčuchá.“

Podívala jsem se na ni. Dalo se tomu věřit.

„Fajn. Vezmeme ji na to první místo.“

DeSalvo přicvakl volný konec vodítka k Margotinu postroji a ona nás vedla k brance, kde čekali čtyři detektivové. Ubírali jsme se cestou už známou, Margot v čele, napínala vodítko. Šla po čichu, zkoumala prohlubně a vypoukliny nosem jako má baterka svým světlem. Tu a tam se zastavila, rychle nasála vzduch, pak vydechla v poryvu, který jí kolem čenichu rozvířil uschlé listí. Spokojeně pak pokračovala dál.

Zastavili jsme se tam, kde odbočovala pěšina do lesa.

„Ta část, kterou jsme nedělali, je hned tady.“

DeSalvo ukázal zhruba směrem našeho prvního nálezu.

„Otočím ji, aby byla po větru. Tak cítí líp. Když bude mít pocit, že něco má, nechám ji, ať je po jejím.“

„Bude jí vadit, když do toho prostoru půjdeme?“ zeptala jsem se.

„Kdepak. Váš pach jí nevadí.“

Pes a cvičitel pokračovali asi deset metrů po cestě, pak zmizeli v lese. Detektivové a já jsme se vydali po pěšině. Už byla vyšlapaná a

---

zřetelnější. Ve skutečnosti teď samo místo nálezu připomínalo malou mýtinku. Vegetace byla udusaná a některé větve odřezané.

Uprostřed zela opuštěná díra, temná a prázdná, jako vydrancovaný hrob. Byla mnohem větší, než když jsme od ní odcházeli, a okolní hlína byla holá a uhrabaná. Hromada půdy ležela stranou, hliněný kužel se svažitými úbočími a zploštělým vrcholem, jeho částice nepřírozně jednotné. Proházeli ji přes síto.

Ani ne za pět minut jsme uslyšeli štěkot.

„On je za námi?“ zeptal se Claudel.

„Ona,“ opravila jsem ho.

Otevřel ústa, pak je zaklapl. Všimla jsem si, jak mu na spánku pulzuje žilka. Ryan po mně střílel pohledem. No dobře, možná do něj rejpu.

Beze slova se ubíral zpátky po pěšině. Margot a DeSalvo byli o kus dál nalevo, s šustotem se prodírali listím. Ani ne za minutu se objevili. Margot měla tělo napjaté jak houslovou strunu, ramenní svaly vyboulené, hrud' zápolila s koženým postrojem. Hlavu držela vysoko, škubala s ní ze strany na stranu, zkoušela vzduch všemi směry. Nozdry se jí horečně cukaly.

Náhle se zarazila a ztuhla, uši nastražené, jejich špičky se chvěly. Kdesi hluboko v ní se ozval zvuk, zprvu slabý, pak sílil, napůl vrčení, napůl kňučení, jako kvílení plačky při jakémsi pradávnm rituálu. Jak to nabývalo na intenzitě, ucítla jsem, že se mi v týle ježí vlasy a po těle mi přebíhá mráz.

DeSalvo natáhl ruku a uvolnil vodítko. Okamžik zůstala Margot stát tak, jak byla, jako by se utvrzovala ve své pozici, přeměřovala směr. Pak vyrazila.

„Co krucinál...“ začal Claudel.

„Kam...“ řekl Ryan.

„Hergot sakra!“ pravil Charbonneau.

Domnívali jsme se, že cítí pohřebišť za námi. Místo toho vyrazila rovnou napříč přes pěšinu a vrazila mezi stromy. Mlčky jsme přihlíželi. Ani ne o dva metry dál se zastavila, spustila čenich k zemi a několikrát vdechla. Tělo měla napjaté, všechny svaly v pohotovosti. Jak jsem ji pozorovala, utvářel se mi v hlavě obraz. Let temnotou. Prudký pád. Světlo blesku. Prázdná díra.

Margot znovu zaujala mou pozornost. Zastavila se u kořenů borovice, celou svou bytostí soustředěna na zem před sebou. Sklonila čumák a nasála vzduch. Pak, jako by se v ní spustil jakýsi vlčí instinkt,

---

naježila se jí srst podél páteře a svaly se zacukaly. Margot zvedla nos vysoko do vzduchu, naposled vyfoukla vzduch a začala šílet. Vrhala se kupředu a šubala sebou dozadu, ocas mezi nohama, vrčela a chňapala po zemi před sebou.

„Margot! *Ici!*“ nařídil DeSalvo. Vrhla se mezi větvemi k ní a popadl ji za postroj, vlekl ji pryč od zdroje jejího rozčilení.

Ani jsem se nemusela dívat. Věděla jsem, co našla. A co nenašla. Vzpomněla jsem si, jak jsem stála nad suchou zemí v prázdné díře. Vyhrabané s úmyslem pohřbít, anebo s úmyslem odkrýt? Ted' už jsem věděla.

Margot ňafala a vrčela na jámu, do které jsem spadla včera v noci. Byla dosud prázdná, ale její nos mi pověděl, co v ní bylo dřív.

18

Pláž. Příboj se valí. Vodouši klopýtají na pavoučích nohou. Pelikáni kloužou jak papírová letadélka, pak složí křídla a zaplují do moře. Duchem v Karolině. Cítla jsem poloslané vnitrozemské mokřiny, slanou rozstříknutou vodu oceánu, mokrý písek, vyplavené ryby a schnoucí chaluhy. Hatteras, Ocracoke a Holá Hlava na severu. Pawleyův ostrov, Sullivanův ostrov a Kiawah na jihu. Chtěla jsem být doma a nezáleželo na tom, na kterém ostrově. Toužila jsem po palmách a člunech lovců škeblí, nestála jsem o žádné rozčtvrcené ženské a části jejich těl.

Otevřela jsem oči a uviděla holuby na soše Normana Bethunea. Obloha šedla, růžové a žluté pozůstatky vzdalujícího se západu slunce ustupovaly blížící se temnotě. Pouliční světla a reklamní tabule obchodů oznamovaly příchod večera neonovým mrkáním. Auta proučila kolem mě ze tří stran, čtyřkolové motorizované stádo se mrzutě rozdělávalo, aby se vyhnulo malému trojúhelníčku zeleni mezi Guy a De Maisonneuve.

Seděla jsem na lavičce společně s pánem v triku s logem Canadiens. Vlasy mu splývaly k ramenům, ani plavé, ani bílé. Proti světlu projíždějících aut měl kolem hlavy svatozář ze skelné vaty. Jeho oči měly barvu džínoviny tisíckrát vyprané, zarudlé okraje, v koutcích nános žluté krusty. Obíral si ty strupy těstovitými, bílými prsty. Na řetězu kolem krku mu visel železný kříž velikosti mé ruky.

Domů jsem dorazila pozdě odpoledne, přepnula telefon na záznamník a usnula. Přízraky lidí, které jsem znala, se střídaly s neznámými postavami v průvodu bez rytmu. Ryan honil Gabby po nějaké zabeđené budově. Pete a Claudel kopali jámu u mě na dvoře. Katy ležela na hnědém plastickém pytli na terase plážového domku, spálila se a odmítala opalovací krém. Nějaká zlověstná postava mě stopovala po St. Laurent.

Několikrát jsem se probudila, nakonec jsem v osm večer vstala, bolela mě hlava a umírala jsem hladu. Odraz na stěně u telefonu pulsoval červená, červená, červená, tma; červená, červená, červená, tma. Tři vzkazy. Dopotácela jsem se k přístroji a pustila přehrávání.

Pete uvažuje o nabídce nějaké právnické firmy v San Diegu. Senzace. Katy uvažuje o tom, že by nechala školy. Skvělé. Jeden hned zavěsil. Aspoň tohle není žádná špatná zpráva. Gabby pořád ani slovo. Ohromné.

Dvacetiminutový rozhovor s Katy mi nijak dobře neudělal. Byla zdvořilá, ale nepoddajná. Nakonec dlouhé mlčení, pak: „Promluvíme si později.“ Oznamovací tón. Zavřela jsem oči a zůstala nehybně stát. Hlavu mi zaplnil obrázek třináctileté Katy. Ouško na ouško se svým Appaloosou, její plavé vlasy se propletly s jeho temnou hřívou. Pete a já jsme za ní přijeli na tábor. Jak nás uviděla, tvář se jí rozzářila, nechala koně stát a vrhla se mi kolem krku. Tehdy jsme si byly blízké. Kam se poděla ta důvěra? Proč je nešťastná? Proč tolik chce nechat školy? Je to tím rozchodem? Jsme vinni Pete a já?

Spalována rodičovskou nedostatečností, zkusila jsem zavolat Gabby do bytu. Nikdo to nebral. Pamatovala jsem doby, kdy Gabby zmizela i na deset dní. Šílela jsem strachem o ni. Ukázalo se, že se někam uchýlila objevovat své vnitřní já. Možná ji nemůžu zastihnout, protože se znova snaží vejít do styku sama se sebou.

Dva tylenoly mi ulevily od bolesti hlavy a čtyřdolarový speciál v Singapore uspokojil můj hlad. Od nespokojenosti mi nepomáhalo nic. Ani holubi, ani cizí lidé na lavičce v parku mě nedokázali odpoutat od věčných témat. Otázky se mi v hlavě srážely a odskakovaly od sebe jako autíčka na autodromu. Kdo je ten vrah? Jak si vybírá oběti? Znály ho? Získal si jejich důvěru, vetřel se do jejich domovů? Adkinsová byla zavražděna doma. Trottierová a Gagnonová? Kde? Na předem určeném místě? Na místě zvoleném ke smrti a rozčtvrcení? Čím se ten vrah zabývá? Je to St. Jacques?

Zírala jsem na holuby a nevnímala je. Představovala jsem si oběti, představovala jsem si jejich strach. Chantale Trottierové bylo teprv šestnáct. Přinutil ji nožem? Kdy pochopila, že zemře? Prosila ho, aby jí neublížoval? Prosila o život? Další obrázek Katy. Katy jiných lidí. Vcítění až k bodu bolesti.

Soustředila jsem se na danou chvíli. Ráno práce v laboratoři na nalezených kostech. Jednání s Claudelem. Ošetření šrámů na obličeji. Tak Katy aspiruje na kariéru fanynky národního basketbalového mužstva a nic z toho, co já řeknu, ji od toho neodradí. Pete se možná odstěhuje na pobřeží. Jsem nadržovaná jako Madonna a úleva nikde na dohled. A kde je *sakra* Gabby?

„To je ono,“ řekla jsem, až jsem polekala holuby a pána vedle sebe. Napadla mě jedna věc, kterou bych mohla udělat.

Šla jsem domů, rovnou do garáže a odjela na Carré St. Louis. Zaparkovala jsem na Henri-Julien a zahrnula za roh ke Gabbyinu bytu. Její dům mi někdy připomínal Barbiin Dům snů. Dnes večer spíš Lewise Carrolla. Skoro jsem se usmála.

Jediná žárovka osvětlovala levandulovou verandu, vrhala na prkna stíny petunií. Okna na mě temně hleděla. „Alenka není doma,“ říkala.

Zazvonila jsem na zvonek u čísla 3. Nic. Zazvonila jsem znovu. Ticho. Zkusila jsem číslo 1, pak 2, pak 4. Žádná odpověď. Země divů měla přes noc zavřeno.

Obešla jsem park a hledala Gabbyino auto. Nebylo tam. Bez bližšího plánu jsem vyjela na jih, pak na východ směrem k Mainu.

Po dvaceti zoufalých minutách hledání místa k parkování jsem nechala auto v jedné z nedlážděných uliček, vedoucích na St. Laurent. Ulička byla pozoruhodná zploštělými pivními plechovkami a zápachem zatuchlé moči. Hromad odpadků bylo habaděj a já slyšela skrz cihlovou zeď napravo rámus z jukeboxu. Bylo to prostředí, které přímo volalo po často inzerovaném prostředku k zajištění auta, řečenému Páka. Protože jsem ji neměla, svěřila jsem mazdu bohu parkování a přidala se k proudu lidí na štrychu.

Stejně jako dešťový prales je Main obýván na střídačku obyvatelstvem žijícím bok po boku, avšak v různé denní době. Jedna skupina je aktivní ve dne, druhá výlučně v noci.

V hodinách mezi úsvitem a soumrakem je Main říší obchodníků a dodavatelů, školních dětí a hospodyněk. Zní zvuky obchodu a hry. Vůně jsou čisté a mluví o jídle: čerstvé ryby u Waldmana, uzené maso

---

u Schwartz, jablka a jahody u Warszawa, pečivo v La Boulangerie Polonaise.

Když se stíny prodlouží a pouliční lampy a návěstí se začnou rozsvěcet, když se krámy zavřou a otevřou se krčmy a pornokina, vyklidí denní dav chodníky ve prospěch jiných tvorů. Někteří jsou neškodní. Turisté a vysokoškoláci, kteří přicházejí nakupovat chlast a laciné vzrůšo. Jiní jsou toxičtější. Pasáci, dealeři, štetky a feťáci. Uživatelé a využívání, predátoři a kořist v potravním řetězci lidské bída.

Ve čtvrt na dvanáct zde plně vládla noční směna. Ulice byly přeplněné a v levných barech a bistrech bylo narváno. Došla jsem pěšky k Ste. Catherine a stoupla si na roh, La Belle Province za zády. Pro začátek se to zdálo jako dobré místo. Vstoupila jsem a prošla kolem telefonního automatu, odkud mi volala zpanikařená Gabby.

Restaurace páchla osvěžovačem vzduchu s lesní vůní, omastkem a připálenou cibulí. Na večeri bylo pozdě a na sešlost po flámu ještě brzy. Obsazeny byly jen čtyři boxy.

Pár s úplně stejným čírem na hlavě na sebe chmurně zíral přes napůl snědené misky chilli. Jejich ježaté frizúry měly přesně stejnou inkoustově černou barvu, jako by se šáblí o tubu přelivu. Měli na sobě dost ocvočkové kůže, aby si mohli otevřít kombinaci psince a prodejny náhradních dílů pro motocyklisty.

Žena s pažemi o síle tužek č. 2 a s platinovou natupírovanou hlavou kouřila a popíjela kávu v zadním boxu. Měla na sobě červené tílko bez ramínek a to, čemu moje matka říkala kalhoty capri. Takhle patrně vypadala už tehdy, kdy nechala školy, aby přispěla k válečnému úsilí.

Před mýma očima dopila zbytek kávy, dlouze zatáhla z cigarety a zamáčkla nedopalek o malý plechový kotouč, který sloužil jako popelník. Namalovanýma očima lhostejně přejela místnost, ne že by čekala, že něco uvidí, ale byla ochotna plout s proudem. Na tváři měla neradostný výraz člověka, který strávil dlouhou dobu na ulici. Už nemohla konkurovat mladým, patrně se specializovala na rychlovky v průjezdech a orálky na zadních sedadlech. Půlnoční potěšení se slevou. Popotáhla si živůtek výš na hubené hrudi, zvedla účet a zamířila k pultu. Růža Rajcovačka vyráží opět do ulic.

Box u dveří obsadili tři mladíci. Jeden ležel rozcapený na stole, hlavu opřenou o paži, druhá ruka mu visela v klíně. Všichni měli trička, ustřižené džíny a baseballové čapky. Dva měli kšilty obrácené

---

dozadu. Třetí, vzdorovitě odolávající módě, měl štítek čepice pevně naražený do čela. Ti dva, co seděli rovně, polykali cheeseburgery, zdánlivě nevšímaví ke svému společníkovi. Vypadali asi na šestnáct.

Jediným dalším návštěvníkem byla jeptiška. Gabby nikde.

Vyšla jsem z restaurace a rozhlédla se vlevo vpravo po Ste. Catherine. Motorkáři už přitáhli, harleye a yamahy lemovaly obě strany ulice směrem na východ. Jejich majitelé na nich obkročmo seděli anebo popíjeli a rozprávěli v hloučcích, v kůži a holínkách navzdory teple večera.

Jejich ženy seděly za nimi anebo utvořily vlastní konverzační hloučky. Připomínalo mi to nižší střední školu. Tyhle ženy si však zvolily svět násilí a mužské nadvlády. Stejně jako u paviánů byly ženy ve stádu pospolu a ovládané. Ještě hůř. Páslí je a čenžovali si je, tetovali a pálili cigaretami, bili a zabíjeli. A přece zůstávaly. Jestliže to znamenalo, že si polepšily, pak si bylo těžko představit, co měly za sebou.

Zalétla jsem pohledem na západ St. Laurent. Hned jsem uviděla to, co jsem hledala. Dvě šlapky postávaly před Granadou, kouřily cigarety a pátraly v davu. Poznala jsem Poirette, ale tou druhou jsem si nebyla jistá.

Bojovala jsem s nutkáním vzdát to a vrátit se domů. Co když jsem špatně odhadla oblečení? Vybrala jsem si mikinu, džínsy a sandály v naději, že nebudou budit dojem ohrožení, ale nebyla jsem si jistá. Nikdy jsem takovouhle práci v terénu nedělala.

Dost těch blbin, Brennanová, hraješ o čas. Mrskni sebou. To nejhorší, co se ti může stát, že tě pošlou do háje. Nebude to poprvé.

Zamířila jsem podél bloku a zastavila se před oběma ženami.

„*Bonjour.*“ Můj hlas zněl rozkolísaně, jako audiokazeta vytažená a znovu převinutá. Byla jsem našťvaná sama na sebe a zakašlala jsem, abych to zakryla.

Ženy si přestaly povídat a prohlédly si mě jako neobvyklý hmyz anebo něco divného, co našly v nosní dírce. Žádná z nich nepromluvila. Tváře měly bezvýrazné a nepohnuté.

Poirette přešlápla, vystrčila jednu kyčel kupředu. Měla na sobě ty samé černé holínky, jako když jsem ji viděla poprvé. Ovinula si jednu paži kolem pasu a druhý loket o ni opřela. Pozorovala mě zamženými očima. Silně zatáhla z cigarety, vdechla kouř hluboko do plic, pak vyšpulila dolní ret a vyfoukla dým proudem vzhůru.

Kouř vypadal v pulzující neonové záři hotelového návěstí jako mlžný opar. Mrkání návěstí vrhalo na její kakaovou pleť modré a červené odlesky. Beze slova sjela svými tmavými očima z mé tváře a vrátila se k průvodu chodců na chodníku.

„Copak chceš, chérie?“

Hlas pouliční ženské byl hluboký a chraplavý, jako by slova utvářely částice zvuku oddělené prázdnými mezerami. Oslovila mě anglicky s kadencí, jež hovořila o hyacintech a cypřišových močálech, o kapelách gumbo a zydeco, o cvrkotu cikád za něžných letních nocí. Byla starší než Poirette.

„Jsem přítelkyně Gabrielle Macaulayové. Snažím se ji najít.“

Zavrtěla hlavou. Nebyla jsem si jistá, jestli tím myslí, že Gabby nezná anebo že nechce odpovědět.

„Je antropoložka. Pracuje tady dole.“

„Koťátko, my tady dole pracujeme všechny.“

Poirette zavrčela a přešlápla. Podívala jsem se na ni. Měla šortky a polokorzet z lesklého černého vinylu. Byla jsem si jistá, že Gabby zná. Byla jednou z žen, které jsem tehdy v noci viděla. Gabby mi ji ukázala. Zblízka vypadala ještě mladší. Soustředila jsem se na její společnici.

„Gabby je velká,“ pokračovala jsem. „Asi tak stará jako já. Má“ – hledala jsem v duchu správné označení barvy – „nazrzlé dredy?“

Nezájem, lhostejnost.

„A kroužek v nose.“

Narážela jsem na cihlovou zed’.

„Nějakou dobu už ji nemůžu sehnat. Myslím, že má porouchaný telefon a já se o ni trochu bojím. Určitě ji musíte obě znát.“

Protahovala jsem samohlásky a zdůrazňovala jižanskou výslovnost. Apelovala jsem na regionální soudržnost. Dcery Dixie, spojte se.

Louisiana pokrčila rameny, plavná, cajunská verze univerzální francouzské reakce. Víc rameny, méně dlaněmi.

Tak to byl přístup Dcer Dixie. Tohle nikam nevede. Začínala jsem chápat, co měla Gabby na mysli. Na Mainu se otázky nekladou.

„Kdybyste na ni narazily, řekly byste jí, že ji hledá Tempe?“

„To je jižanský jméno, chěre?“

Vsunula si dlouhý červený nehet do vlasů a poškrábala se špičkou na kůži lebky. Účes měla tak nalakovaný, že by přestál i hurikán. Pohyboval se jako homogenní hmota a vytvářel tak iluzi, že její hlava mění tvar.

„Ne tak docela. Nenapadá vás, kde ještě bych ji mohla hledat?“
Další pokrčení rameny. Vytáhla nehet a prohlédla si ho.
Vytáhla jsem ze zadní kapsy navštívenku.
„Kdyby vás něco napadlo, tady mě můžete zastihnout.“ Když jsem odcházela, uviděla jsem, jak Poirette sáhla po navštívence.

Oslovila jsem ještě několik chodkyň podél Ste. Catherine se značně podobnými výsledky. Jejich reakce se pohybovala v rozmezí lhostejnosti a opovržení, jednotně podbarvenými podezíravostí a nedůvěrou. Žádné informace. Pokud Gabby tady dole vůbec někdy existovala, nikdo to nepřiznal.

Chodila jsem od baru k baru, pohybovala se mezi zavšivenými přízraky nočního národa. Jeden byl jako druhý, výplody jediného ujetého architekta. Stropy byly nízké a stěny ze škvárobetonových tvárníc. Všechny vymalované fluoreskujícími freskami anebo pokryté falešným bambusem anebo laciným dřevem. Tmavé a vlhké, páchly zkyslým pivem, kouřem a lidským potem. V těch lepších byla podlaha suchá a záchody splachovaly.

V některých barech byly vyvýšené plošiny, na kterých se svíjely a kroutily striptérky, jejichž zuby a podvazkové pásy zářily v černém světle purpurově, na tváři výraz utkvělé nudy. Muži v nátělnících a se strniskem na tváři pili pivo z lahví a pozorovali tanečnice. Imitace elegantních žen usrkávaly laciné víno anebo si pochutnávaly na nealkoholických nápojích, které měly vypadat jako koktejly; vzrušeně se usmívaly na kolemjdoucí muže v naději, že některého zlákají. Snažily se působit svůdně, ale většinou vypadaly unaveně.

Nejsmutnější byly ženy na hranicích života v oblasti obchodu s tělem, ty, které právě překročily počáteční a konečnou čáru. Byly tu ženy zoufale mladé, některé dosud poznamenané pubertou. Některé si vyrazily za zábavou a rychlým obchodem, jiné prchaly před nějakým tajným domácím peklem. Jejich příběhy měly jedno ústřední téma. Šlapat, než vyděláš balík, a pak vést úctyhodný život. Dobrodružky a uprchlice přijížděly autobusem od Ste. Thérèse a z Val d'Or, z Valleyfieldu a od Pointe-du-Lac. Přicházely se zářivými vlasy a svěžími tvářičkami, jistě si svou nesmrtelností, přesvědčené o své schopnosti zvládnout budoucnost. Tráva a koks byly jen legráčka. Nikdy v nich nerozpoznaly první příčky žebříku zoufalství, dokud nebyly tak vysoko, že se z něj nemohly dostat jinak než volným pádem.

Pak tu byly ty, kterým se podařilo zestárnout. Jen doopravdy zdatným a výjimečně silným se dařilo a vypadly odtud. Nemocné a slabé už byly po smrti. Ty, které byly tělesně silné, ale měly slabou vůli, vytrvaly. Viděly svou budoucnost a přijímaly ji. Zemřou na ulici, protože neznají nic jiného. Anebo tu byly proto, že milovaly nějakého muže anebo se ho bály natolik, že šlapaly chodník, aby mu mohly koupit fety. Anebo potřebovaly jídlo a místo ke spaní.

Obracela jsem se na ty, které do sesterstva vstupovaly anebo je opouštěly. Vyhýbala jsem se starší generaci, zatvrzelé a vyškolené ulicí, dosud schopné ovládat svá místa stejně jako jim zase vládli jejich pasáci. Snad budou ty mladé, naivní a vzdorovité, anebo ty staré, otrávené a vyčerpané, vstřícnější. Chyba. V jednom baru za druhým se ode mě odvracely a nechávaly mé otázky rozplynout v zakouřeném vzduchu. Zákon mlčení platil dál. Cizincům vstup zakázán.

Ve čtvrt na čtyři už jsem toho měla dost. Vlasy a šaty mi páchly tabákem a marihuanou a střevíce pivem. Už jsem se do sebe nalila tolik sprite, že by to zavodnilo Kalahari, a připadalo mi, že mám oči plné šterku. Opustila jsem další praštnou v dalším baru a vzdala jsem to.

19

Vzduch měl strukturu vodní páry. Z řeky stoupala mlha a drobounké kapičky jiskřily ve světle pouličních lamp jako flitry. Chlad a vlhko mi byly na kůži příjemné. Uzel bolesti mezi krkem a lopatkami ve mně budil podezření, že jsem už mnoho hodin napjatá, smršťená a připravená vyrazit jako pružina. Možná to tak bylo. Pokud ano, napětí pocházelo jen zčásti z mého pátrání po Gabby. Oslovování šlapek se pro mě stalo běžnou rutinou. Stejně tak jejich odmítání. Z odhánění dotěrů a šmátralů se stala reflexivní reakce.

Sváděla jsem vnitřní bitvu, která mě vyčerpávala. Strávila jsem čtyři hodiny bojem se starým milencem, milencem, od kterého se nikdy neosvobodím. Celou noc jsem civěla pokušení do tváře – kaštanová záře skotské s ledem, jantarové pivo prýštící z lahví do hrdel. Cítila jsem svého šíleného miláčka a viděla jeho světlo v očích kolem sebe. Kdysi jsem ho milovala. Sakra, pořád ještě ho miluju.

Avšak to okouzlení by mě zničilo. Pro mě by sebenepatrnější podlehnutí a aférka znamenaly, že se dám pohltit a překonat. A tak jsem od něj odešla dvanácti pomalými kroky. A zůstala jsem vzdálena. Bývali jsme milenci, nikdy nemůžeme být přáteli. Dnes v noci jsme se málem vrhli jeden druhému do náruče.

Zhluboka jsem se nadechla. Vzduch byl koktejl motorového oleje, mokrého betonu a fermentovaného droždí z pivovaru Molson. Ste. Catherine byla skoro opuštěná. Nějaký stařík v čepici se střapcem a větrovce se opíral o průčelí obchodu, po boku nasupeného mopslíka. Jiný se probíral odpadky na druhé straně ulice. Na Mainu byla asi ještě třetí směna.

Rozladěná a vyčerpaná jsem zamířila k St. Laurent. Snažila jsem se. Pokud je Gabby v nesnázích, tihle lidi mi nepomůžou dostat se k ní. Tenhle klub je uzavřený jako Juniorská liga.

Míjela jsem My Kinh. Nápis nad výlohou inzeroval CUISINE VIETNAMIENNE, a sliboval ji po celou noc. Nakoukla jsem s malým zájmem skrz špinavé sklo, pak jsem se zarazila. V zadním boxu tam seděla Poirettina spoléčnice, vlasy dosud ztuhlé do meruňkové pagody. Okamžik jsem ji pozorovala.

Namočila si vaječnou rolku do třešňově rudé omáčky, pak ji zvedla k ústům a olízla špičku. Po chvilce si rolku prohlédla, pak uždíbla z kraje předními zuby. Zase namočila a beze spěchu manévr opakovala. Napadlo mě, jak dlouho asi na té vaječné rolce pracuje.

Ne. Ano. Je moc pozdě. Sakra. Poslední pokus. Otevřela jsem dveře a vstoupila.

„Ahoj.“

Škubla rukou, když uslyšela můj hlas. Zatvářila se nejprve nechápavě, pak se jí ulevilo, když mě poznala.

„Ahoj, chěre. Ty jsi ještě venku?“ Vrátila se ke své rolce.

„Můžu si přisednout?“

„Posluž si. Když mi nebudeš konkurovat v práci, kočička, nic proti tobě nemám.“

Vklouzla jsem do boxu. Byla starší, než jsem si myslela, už ke čtyřicítce, možná i přes. Ačkoliv pleť na hrdle a na čele měla napjatou a žádné pytlíky pod očima, v drsném světle zářivek jsem si všimla drobných vrásek, rozbíhajících se od rtů. Linie brady jí začínala ochabovat.

Číšník přinesl jídelníček a já si objednala Soupe Tonquinoise. Neměla jsem hlad, ale potřebovala jsem záminku, abych mohla zůstat.

„Našla jsi svou kamarádku, chěre?“ Sáhla po kávě a plastikové náramky na zápěstí jí zachrastily. Všimla jsem si šedých čar jizev napříč vnitřní strany předloktí.

„Ne.“

Čekaly jsme, dokud mi asi patnáctiletý asijský kluk nepřinesl vodu a papírovou servírovací podložku.

„Já jsem Tempe Brennanová.“

„Pamatuju si. Jewel Tambeauxová možná prodává čiču, miláčku, ale blbá není.“ Olízla vaječnou rolku.

„Slečno Tambeauxová, já –“

„Říkej mi Jewel, holka.“

„Jewel, právě jsem se čtyři hodiny snažila zjistit, jestli se přítelkyni nic nestalo, a nikdo ani nepřizná, že by o ní někdy slyšel. Gabby sem dolů chodí už *léta*, takže určitě vědí, o kom mluvím.“

„Možná vědí, chěre. Ale nemaj zdání, proč se ptáš.“ Odložila rolku a napila se kávy s tichým lokavým zvukem.

„Dala jsem vám svou navštívenku. Netajím se tím, kdo jsem.“

Okamžik na mě tvrdě hleděla. Pach kolínské z drogerie, kouře a nemytých vlasů se od ní vznášel a plnil malý box. Okraj výstřihu jejího živůtku byl lemovaný makepem.

„Kdopak *jste*, slečno ,osobo s navštívenkou, kde stojí napsáno Tempe Brennanová? Jste přihřátá? Zajímaj vás nějaký divný techtle? Sere vás někdo?“ Při řeči zvedla jeden dlouhý, červený dráp a ukazovala jím na mě, zdůrazňujíc každou z možností.

„Vypadám, jako bych mohla pro Gabby znamenat nějaké nebezpečí?“

„Lidi vědí jen tolik, chěre, že jsi tady dole v mikině od Charlottě Hornetsový a pracháčskejch sandálech a moc se vyptáváš, ze všech sil se snažíš něco z někoho vytřást. Nejsi štetka na štrychu a nesnažíš se utrácet prachy za fety. Lidi nevědí, kam tě zařadit.“

Číšník mi přinesl polévku a seděly jsme mlčky, zatímco já jsem vymačkávala malé kostičky citronu a přidávala mrňavou porcelánovou lžičkou červenou paprikovou pastu. Zatímco jsem jedla, dívala jsem se, jak Jewel uždibuje ze své vaječné rolky. Rozhodla jsem se zkusit pokoru.

„Nejspíš jsem na to šla úplně špatně.“

Zvedla ke mně oříškové oči. Jedna falešná řasa se uvolnila a kroutila se jí vzhůru od víčka, jako mnohonožka, když nasává vzduch.

Sklopila oči, odložila zbytek vaječné rolky a diskrétně si přišoupla kávu.

„Máš pravdu. Neměla jsem jen tak přepadávat lidi a hned se vyptávat. Jenže já se bojím o Gabby. Volala jsem ji do bytu. Stavovala jsem se u ní. Volala jsem jí do školy. Jako by nikdo nevěděl, kde je. To se jí nepodobá.“

Nabrala jsem si lžící polévky. Chutnala líp, než jsem v tomhle podniku čekala.

„Co dělá ta tvá přítelkyně Gabby?“

„Je antropoložka. Studuje lidi. Zajímá ji život tady dole.“

„Dospívání v Mainu.“

Zasmála se pro sebe, pečlivě sledovala, jak zareaguji na nárazku na Margaret Meadovou. Nereagovala jsem nijak, ale začala jsem souhlasit s tím, že Jewel Tambeauxová není žádný trouba. Vycítila jsem, že mě zkouší.

„Možná nechce, aby ji teď zrovna někdo našel.“

Můžete si otevřít zkušební testy.

„Možná.“

„Tak kde je problém?“ Můžete si vzít tužky.

„Když jsem s ní naposled byla, zdálo se, že má velké problémy. Byla skoro vyděšená.“

„S čím problémy, kočičko?“

Připravit.

„S nějakým chlapem, myslela si, že ji stopuje. Prý byl divný.“

„Tady dole je spousta divnejch, chěre.“

Fajn, třído, začneme.

Pověděla jsem jí celý příběh. Zatímco naslouchala, vířila usazeninou ve svém šálku a soustředěně pozorovala černohnědou tekutinu. Když jsem skončila, pila dál, jako by v duchu klasifikovala mou odpověď. Pak zamávala na číšníka, aby jí dolil. Čekala jsem, jakou asi dostanu známku.

„Neznám jeho jméno, ale nejspíš vím, vo kom mluvíš. Hubenej frája, osobnost jak moučnej červ. Je divnej, to teda jo, a ať ho trápí, co chce, nejni to žádná maličkost. Ale nezdá se mi nebezpečnej. Pochybuj, že má dost mozku, aby přečet nálepku na kečupu.“

Prošla jsem.

„Většina z nás se mu vyhejbá.“

„Proč?“

„Opakuju jen, co se říká na ulici, páč já s ním nemám nic společnýho. Z toho chlapa se mi dělá husí kůže jak krokodýlovi v bahně.“ Udělala obličej a trochu se otrásla. „Prej má divný požadavky.“

„Divné?“

Postavila šálek na stůl, pohlédla na mě a hodnotila.

„Platí za to, ale nechce šukat.“

Honila jsem nudle v polévce a čekala.

„Holka jménem Julie s ním chodí. Nikdo jinej nechce. Ta je chytrá asi jako fazole, ale to je vedlejší. Prej je to pokaždý stejný. Přijdou do pokoje, náš hrdina si nese papírový pytlík a v něm noční košili. Nic líbivýho, s kraječkama nebo tak. Kouká na ni, jak si ji obleče, pak jí řekne, ať si lehne na postel. Fajn, beze všeho. Pak jí jednou rukou hladí tu košili a druhou svýho pimpase. Než bys mrkla, stojí mu jak naftovej jeřáb a udělá se, a přitom brumlá a sténá, jako by si užíval s nějakým jiným člověkem. Pak jí nařídí, aby si tu košili zase svlíkla, poděkuje jí, zaplatí a vodejde. Julie říká, že jsou to snadno vydělaný peníze.“

„Proč si myslíš, že tenhle chlap dělá starosti mé přítelkyni?“

„Jednou jak tak cpe tu babskou košili zpátky do pytlíka, uvidí Julie rukojeť velikánskýho nože. Řekne mu – esli chceš eště čiču, kovboji, zapomeň na tu kudlu. On jí na to, že je to jeho meč spravedlnosti nebo co, hergot, mele něco o tom noži a o svý duši a ekologickéj rovnováze a takový kydy. Div se neposrala strachy.“

„A?“

Další pokrčení rameny.

„Ještě se tu potlouká?“

„Nějakou dobu jsem ho neviděla, ale to moc neznamená. Nikdy jsem ho nevidala pravidelně. Je takovej hned tu, hned tam.“

„Mluvila jsi s ním někdy?“

„Krásko, my jsme s ním všecky mluvily. Když je tady, tak je jako kapavka, pekelně protivnej, ale nedá se setřást. Odtud vím, že má povahu jak larva švába.“

„Vidělas ho někdy s Gabby?“ Vysrkla jsem ještě pár nudlí.

Opřela se a rozesmála. „Pěknej pokus, kočičko.“

„Kde bych ho mohla najít?“

„Čert mě vem, jestli to vím. Když budeš čekat dost dlouho, on se ukáže.“

„A co Julie?“

„Tady je zóna volného obchodu, chěre, lidi přijdou a odejdou. Já to nesleduju.“

„Vidělas ji poslední dobou?“

Trochu o tom zauvažovala. „Nemůžu říct, nevzpomínám si.“

Zadávala jsem se na nudle na dně misky a pak jsem se zadávala na Jewel. Zvedla maličko víko, dovolila nakouknout dovnitř. Mohu je zvednout ještě víc? Riskla jsem to.

„Tady někde se může potloukat sériový vrah, Jewel. Někdo vraždí ženské a řeže je na kusy.“

Její výraz se vůbec nezměnil. Jen se na mě dívala, kamenný chrlíč. Bud' nepochopila, anebo byla tak otupělá vůči myšlenkám na násilí a bolest, ba i smrt. Anebo možná nasadila masku, fasádu, aby zakryla strach příliš reálný, než aby ho zhodnotila řečí. Podezírala jsem ji z toho posledního.

„Jewel, je má přítelkyně v ohrožení?“

Setkaly jsme se pohledem.

„Je ženská, chěre?“

Jela jsem autem domů a nechala své myšlenky bloumat, věnujíc řízení pramálo pozornosti. De Maisonneuve byla opuštěná, světla na křižovatce hrála před prázdným hledištěm. Náhle se mi v zadním zrcátku objevil pár reflektorů a zamířil na mě.

Přejela jsem Peel a sklouzla doprava, abych nechala vozidlo projet. Světla se pohybovala stejně jako já. Přesunula jsem se zpátky do vnitřního pruhu. Řidič mě následoval, přepnul na dálková světla.

„Hajzle.“

Přidala jsem rychlost. Auto se mi drželo za nárazníkem.

Šimrání strachu. Možná to není jen náhodný opilec. Mžourala jsem do zpětného zrcátka ve snaze rozeznat řidiče. Viděla jsem jen siluetu. Zdála se velká. Muž? Nepoznala jsem to. Světla mě oslepovala. Auto se nedalo identifikovat.

Ruce kluzké na volantu, přejela jsem křižovatku, zahrnula doleva kolem bloku, nevšímala si červených světél, vyrazila svou ulicí a zaplula pod zem do garáže u mého domu.

Čekala jsem, dokud elektrické dveře nezapadly, pak jsem vyrazila z vozu ven, klíč připravený, uši napjaté, jestli neuslyším zvuk kroků. Nikdo mě nesledoval. Když jsem procházela halou v přízemí, vykoukla jsem mezi závěsy. Nějaké auto stálo u obručníku na protější straně ulice, světla rozsvícená, řidičův černý profil v šeru před úsvitem. To samé auto? Nemohla jsem si být jistá. Ztrácím rozum?

Za půl hodiny už jsem ležela a pozorovala, jak clona tmy před mým oknem světlá z uhlově černé do smuteční holubičí šedi. Birdie mi předl v ohybu kolena. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem ze sebe stáhla šaty a padla do postele. To se mi nepodobalo. Obvykle jsem pedant, pokud jde o zuby a odličení. Dnes v noci mi to bylo jedno.

20

Ve středu se v naší ulici vyvážejí odpadky. Nevzbudil mě ani zvuk popelářského auta. Nevzbudilo mě ani Birdieho žd'uchání. Nevzbudily mě ani tři telefonáty.

Probudila jsem se ve čtvrt na jedenáct, celá rozlámaná a s bolením hlavy. Rozhodně už mi není čtyřicet. Noční směny si vybraly svou daň, a mě dost štkalo si to připustit.

Moje vlasy, pleť, dokonce i polštář čpěly zvětralým kouřem. Sbalila jsem ložní prádlo a včerejší šatstvo do pračky a pak jsem si dopřála dlouhou, napěněnou koupel. Právě jsem roztírala arašídovou pomazánku po zatuchlém croissantu, když zazvonil telefon,

„Temperance?“ LaManche.

„Ano.“

„Snažím se tě sehnat.“

Koukla jsem na záznamník. Tři vzkazy.

„Promiň.“

„*Oui*. Uvidíme tě dneska? Monsieur Ryan už volal.“

„Budu tam nejdéle za hodinu.“

„*Bon*.“

Přehrála jsem si vzkazy. Nějaký zdrcený student z mého kursu. LaManche. Jeden zavěsil. Na studentské problémy jsem neměla náladu, tak jsem zkusila Gabby. Nebrala to. Vytočila jsem číslo Katy a narazila na záznamník.

„Nechte krátký vzkaz, jako je třeba tenhle,“ zacvrlikal zvesela. Poslechla jsem, nevesele.

Za dvacet minut jsem byla v laboratoři. Nacpala jsem kabelku do šuplíku v psacím stole a nevšímajíc si růžových papírků, rozložených kolem psací podložky, šla jsem rovnou dolů do márnice.

Mrtví přicházejí nejdřív do márnice. Tam je zapíšou a uloží do chlazených přihrádek, dokud nejsou přiděleni některému z patologů LML. Kompetence je zakódována do barvy podlahy. Z márnice se jde rovnou do piteven, červená podlaha márnice končí na prahu pitevny. Márnici řídí koroner, operačním sálům vládne LML. Červená podlaha: koroner. Šedá podlaha: LML. Počáteční vyšetření dělám v některé ze čtyř piteven. Potom se kosti pošlou nahoru do histologické laboratoře ke konečnému očištění.

LaManche právě dělal řez ve tvaru Y na prsou novorozené holčičky, její ramínka se opírala o gumový podhlavník, ručky měla rozpažené, jako by chtěla dělat ve sněhu andělíčka. Podívala jsem se na LaManche.

„*Secouée*,“ nic víc neřekl. Otřes.

Na druhém konci místnosti se Nathalie Ayersová skláněla nad další pitvou, zatímco Lisa zvedala tabulku s jménem mladého muže. Pod kšticí zrzavých vlasů poulil fialové a napuchlé oči, zahlédla jsem malou, tmavou díрку v pravém spánku. Sebevražda. Nathalie byla na LML nová patoložka a sebevraždy ještě nedělala.

Daniel odložil skalpel, který brousil. „Potřebujete ty kosti ze St. Lambert?“

„*S'il vous plaît*. Na čísle 4?“

Kývl a zmizel v márnici.

Skeletální pitva trvala několik hodin a já se utvrdila ve svém původním dojmu, že ostatky patří jedné osobě, bělošce asi třicetileté. Ačkoliv se uchovalo jen málo měkkých tkání, byly kosti v dobrém stavu a zůstalo na nich trochu tuku. Byla mrtvá dva až pět let. Jedinou zvláštností byl nespojený oblouk pátého bederního obratle. Bez hlavy bude pozitivní identifikace těžká.

Požádala jsem Daniela, aby přenesl kosti do histologické laboratoře a vypral je, a šla jsem nahoru. Hromada růžových lístečků se rozrostla. Zatelefonovala jsem Ryanovi a sdělila mu své závěry. Už pracoval na zprávách o pohřešovaných osobách, které měla St. Lambertska policie k dispozici.

Jedním z těch, kdo mi v nepřítomnosti volali, byl Aaron Calvert z Normanu v Oklahomě. Včera. Když jsem zkusila zavolat na jeho číslo, čísi sirupový hlas mi sdělil, že není na svém pracovišti. Majitelka hlasu mě ujistila, že ji to šíleně mrzí a slibovala, že mu vzkaz zaručeně předá. Profesionální přívětivost. Ostatní vzkazy jsem odsunula stranou a šla za Lucií Dumontovou.

Luciina kancelář byla přeplněná terminály, monitory, tiskárnami a počítačovým příslušenstvím všeho druhu. Kabely šplhaly po stěnách a mizely ve stropě anebo byly nalepeny ve svazcích podél podlahy. Na policích a kartotékách se vršily stohy sjetin, přetékaly jako popínavé rostliny.

Luciin psací stůl byl obrácený proti dveřím, ovládací panel skříněk a hardwaru za ním tvořil podkovu. Při práci popojížděla od jedné konzoly ke druhé, nohama v teniskách postrkovala svou židli po šedé dlažbě. Pro mě byla Lucie jen zátylek, silueta proti zelené zdi obrazovky. Jen zřídka jsem viděla její tvář.

Dnes bylo kolem podkovy seskupeno pět Japonců v oblecích. Obstoupili Lucii, ruce připažené, vážně přikyvovali a ona jim něco ukazovala na terminálu a vysvětlovala, k čemu to slouží. Proklínajíc nevhodně zvolenou chvíli, odešla jsem do histologické laboratoře.

Kostra ze St. Lambert už z márnice dorazila a já se pustila do analyzování řezných ploch stejně, jako jsem to udělala u Trottierové a Gagnonové. Popisovala jsem, měřila a určovala lokalizaci každé stopy a všimla jsem si falešných začátků. Stejně jako u ostatních tu drobné vrypy a žlábků svědčily o noži a pile. Mikroskopické detaily byly stejné a umístění řezů takřka totožné s předchozími případy.

Žena měla ruce uříznuté v zápěstí, ostatní údy oddělené v kloubech. Břicho měla rozříznuté podél středové linie tak hluboko, že už zanechal stopy na páteři. Ačkoliv lebka a horní krční kosti chyběly, stopy na šestém krčním obratli mi prozradily, že jí vrah uřízl hlavu uprostřed hrdla. Ten chlap se opakuje.

Znovu jsem zabalila kosti, posbírala své poznámky a vrátila se do kanceláře, přičemž jsem odbočila do chodby k Lucii zjistit, jestli už má volno. Ani ona, ani její Japonci v oblecích nebyli nikde vidět. Nechala jsem jí na terminálu samolepicí lístek se vzkazem. Třeba mi poděkuje za záminku, aby se ulila.

V mé nepřítomnosti zavolal Calvert. Přirozeně. Když jsem vytočila jeho číslo, objevila se u mě ve dveřích Lucie, ruce pevně sepnuté před tělem.

„Nechala jste mi vzkaz, doktorko Brennanová?“ zeptala se a bleskla po mně letmým úsměvem. Anglicky neuměla ani slovo.

Byla hubená jak polívka v noclehárně pro bezdomovce a střapatý, krátký účes zdůrazňoval její protáhlou lebku. Nedostatek vlasů a bledá pleť zvyšovaly účinek jejích brýlí, takže vypadala víceméně jako manekýna, která předvádí velikánské obroučky.

„Ano, Lucie, děkuju, že jste se tu zastavila,“ řekla jsem a vstala, abych jí uvolnila židli.

Zahákla si nohy za nohu židle, jednu za druhou, sotva vklouzla na sedátko. Jako kočka, když se stočí na polštáři.

„Hodili vám na krk provádění návštěvy?“

Ústa jí zacukala úsměvem, pak se zatvářila bezvýrazně.

„Ty japonské pány.“

„Ano. Ti jsou z kriminalistické laboratoře v Kóbe, většinou chemici. Mně to nevadí.“

„Nejsem si jistá, jestli mi můžete nějak pomoci, ale chtěla jsem se zeptat,“ začala jsem.

Její čočky se zaostřily na řadu lebek, které mám na polici za psacím stolem.

„K porovnání,“ vysvětlovala jsem.

„Jsou opravdové?“

„Ano, jsou skutečné.“

Uhnula pohledem a já zahlédla v každém z růžových skel brýlí svůj znetvořený odraz. Koutky jejích úst poskočily a vrátily se do předchozí polohy. Její úsměvy se objevovaly a mizely jako světlo ze žárovky se špatným kontaktem. Připomněla mi mou baterku v lese.

Vysvětlila jsem jí, co chci. Když jsem skončila, naklonila hlavu a zadívala se vzhůru, jako by hledala odpověď na stropě. Dávala si na čas. Naslouchala jsem vrčení tiskárny kdesi na konci chodby.

„Do roku 1985 tam nic nebude, to vím.“ Zamžikání obličejem. Zapnout. Vypnout.

„Uvědomuju si, že je to trošku neobvyklé, ale zkuste to.“

„Quebec City taky?“

„Ne, prozatím jen případy LML.“

Kývla, usmála se a odešla. Jako na povel zazvonil telefon. Ryan.

„Co takhle něco mladšího?“

„O kolik mladšího?“

„Sedmnáct.“

„Ne.“

„Třeba někdo s nějakou –“

„Ne.“

Ticho.

„Mám jednu sedmatřicítku.“

„Ryane, tahle ženská nebrala ani medicínu proti bed'arům, ani starobní důchod.“

Pokračoval s naléhavou neúnavností. „Co když měla nějakou chorobu kostí? Četl jsem o –“

„Ryane, bylo jí pětadvacet až pětatřicet.“

„Dobře.“

„Petrně zmizela někdy mezi rokem 89 a 92.“

„To už jste říkala.“

„Aha. Ještě něco. Petrně měla děti.“

„Cože?“

„Našla jsem prohlubně na vnitřní straně stydkých kostí. Hledáte něčí matku.“

„Díky.“

Než by člověk stihl vyt'ukat číslo, zazvonil telefon znovu.

„Ryane, já...“

„To jsem já, mami.“

„Ahoj miláčku, jak se máš?“

„Dobře, mami.“ Pauza. „Jsi naštvaná kvůli tomu, co jsem říkala včera večer?“

„Samozřejmě že ne, Katy. Jen mám o tebe starost.“

Dlouhá odmlka.

„Takže. Co je ještě nového? Vlastně jsme nemluvily o tom, jaké máš plány na tohle léto.“ Tolik jsem toho chtěla říci, ale nechala jsem ji určovat směr hovoru.

„Nic moc. Charlotte je otravná jako vždycky. Nemám co dělat.“

Dobře. Další dávka adolescentního negativismu. To mi ještě chybělo. Snažila jsem se držet svou podrážděnost na uzdě.

„Jak to jde v práci?“

„Fajn. Dýška jsou slušná. Včera večer jsem vydělala čtyřiašedesát dolarů.“

„To je ohromné.“

„Už mám velkou praxi.“

„Senzace.“

„Chci toho nechat.“

Čekala jsem.

Ona taky čekala.

„Katy, budeš ty peníze potřebovat na školu.“ Katy, nepodělej si život.

„Už jsem ti to říkala. Nechci se tam hned vrátit. Uvažuji o tom, že bych na rok přerušila.“

A jsme zas u toho. Měla jsem tušení, co přijde, a vyrazila do ofenzivy.

„Zlato, tohle už jsme probraly. Jestli se ti nelíbí na Virginské univerzitě, mohla bys zkusit McGillovu. Co kdyby ses na pár týdnů utrhla, přijela sem nahoru a prohlídla si ji?“ Mluv rychle, mami. „Mohly bychom to pojednat jako prázdniny. Vezmu si dovolenou. Třeba bychom si mohly vyjet na Maritimes a pár dní se potloukat po Nova Scotii.“ Bože. Co to říkám? Jak bych to udělala? To je jedno. Moje dcera je na prvním místě.

Neodpověděla.

„O známky nejde, že ne?“

„Ne, ne. Ty byly dobré.“

„Takže bys mohla přestoupit bez ztráty ročníku. Mohly bychom –“

„Chci jet do Evropy.“

„Do Evropy?“

„Do Itálie.“

„Do Itálie?“

Ani jsem o tom nemusela přemýšlet. „Tam hraje Max?“

„Ano.“ Defenziva. „No a?“

„No a?“

„Dávají mu tam mnohem víc peněz než u Hornets.“

Neřekla jsem nic.

„A dům.“

Nic.

„A auto. Ferrari.“

Nic.

„Nezdaněné.“ Její tón začínal být vzdorovitější.

„Pro Maxe je to ohromné, Katy. Může provozovat sport, který miluje, a ještě za to dostane zaplacené. Ale co ty?“

„Max chce, abych tam přijela.“

„Maxovi je čtyřicet a má univerzitní diplom. Tobě je devatenáct a máš za sebou rok přípravy.“

Zaslechla v mém hlase podrážděnost.

„Ty ses v devatenácti vdávala.“

„Vdávala?“ Můj žaludek udělal trojitý přemet.

„No vdávala.“

Na tom něco bylo. Držela jsem jazyk za zuby, svírala mě úzkost a obavy o ni, ale věděla jsem, že není v mé moci cokoli udělat.

„Řekla jsem to jen tak. My se brát nebudeme.“

Seděly jsme a poslouchaly vzduch mezi Montrealem a Charlottě – zdálo se mi, že celou věčnost.

„Katy, budeš uvažovat o tom, že bys sem přijela?“

„Tak jo.“

„Slibuješ, že neuděláš nic, aniž by sis se mnou o tom promluvila?“

Další mlčení.

„Katy?“

„Ano, mami.“

„Miluju tě, srdíčko.“

„Já tě taky miluju.“

„Pozdravuj ode mě tátu.“

„Tak jo.“

„Zítra ti nechám něco na e-mailu, ano?“

„Tak jo.“

Zavěsila jsem nejistou rukou. Co teď? V kostech se čte snáz než v dětech. Došla jsem si pro šálek kávy a pak vytočila číslo.

„Doktora Calverta, prosím.“

„Smím se zeptat, kdo volá?“ Řekla jsem jí to. „Momentíček, prosím.“ Vydržte u telefonu.

„Tempe, jak se máš? Ty trávíš na drátě víc času než doma. Tebe je teda těžko zastihnout.“

„Promiň, Aarone. Moje dcera chce nechat školy a utéct s hráčem basketbalu,“ vyhrkla jsem.

„Hraje profesionálně?“

„Ano.“

„Pust' ji.“

„Náramná legrace.“

„Nic není legračního na člověku, který si umí vydělávat basketbalem. Peníze v bance.“

„Aarone, mám tady další rozčtvrcenou.“ Už jsem telefonovala Aaronovi kvůli předchozím případům. Často jsme si předávali zkušenosti a názory.

Slyšela jsem, jak se uchechtl. „Vy tam nahoře možná nemáte pistole, ale řezat rozhodně umíte.“

„Ano. Myslím, že ten magor jich rozřezal několik. Jsou to všechno ženy, jinak jako by je nic moc nespojovalo. Kromě stop po řezu. Začíná to být kritické.“

„Sériový nebo masový vrah?“

„Sériový.“

Vteřinu o tom rozvažoval. „Tak. Povídej.“

Popsala jsem vrypy a okraje řezů na pažních kostech. Tu a tam mě přerušil, aby položil nějakou otázku anebo aby zpomalil proud mé výmluvnosti. Viděla jsem ho v duchu před sebou, jak si dělá poznámky, vysoká, hubená postava skloněná nad nějakým cárem vyřazeného papíru, kde hledá každý použitelný milimetr nepopsaného místa. Ačkoliv bylo Aaronovi dvačtyřicet, vypadal se svou zasmušilou tváří a tmavými čerokézskými očima asi na devadesát. Odjakživa. Jeho humor byl suchý jak poušť Gobi a srdce zhruba stejně veliké.

„Jsou tam nějaké opravdu hluboké falešné začátky?“ zeptal se zcela věcně.

„Ne. Jsou hodně povrchové.“

„Harmoniky jsou jasné?“

„Vělice.“

„Říkalas, že ve žlábků je viklání čepeli?“

„Aha. Hm. Ano.“

„Jseš si jistá mírami vzdálenosti mezi zuby?“

„Jo. Ty škrábance byly na několika místech výrazné. Stejně tak některé ostrůvky.“

„Jinak máš hodně ploché dno?“

„Jo. Na otiscích je to docela zřejmé.“

„A odštěpky v lomu,“ zamumlal spíš pro sebe než pro mě.

„Spousta.“

Dlouhá odmlka, při níž se jeho mysl probírala informacemi, které jsem mu dala, a třídila možnosti. Dívala jsem se na lidi, procházející kolem mých dveří. Telefony zvonily. Tiskárny s cvaknutím ožívaly, vrčely, pak přestaly. Otočila jsem se a zadívala ven. Přes most Jacques-Cartiera se valila doprava, liliputí toyoty a fordů. Minuty ubíhaly. Konečně.

„Pracuju tady kapku naslepo, Tempe. Nejsem si jistý, co tomu řekneš. Ale asi takhle.“

Otočila jsem se zpátky a opřela lokty o psací stůl.

„Vsaďím krk na to, že to není motorová pila. Vypadá to na nějakou speciální ruční pilku. Patrně nějaký kuchyňský typ.“

Ano! pleskla jsem dlaní o desku stolu, zvedla zaťatou pěst a ostře ji spustila, jako když strojuvůdce zatáhne za táhlo sirény. Růžové lístečky vyplachtily vzhůru, pak se třepetavě snesly zpátky na stůl.

Aaron pokračoval, lhostejný k mému divadýlku. „Zářezy jsou moc velké na nějakou obloukovou pilu s jemnými zuby anebo na zubatý

---

nůž. Kromě toho se zdá, že zuby jsou moc vybočené do stran. Při tom tvarování dna pochybuju, že bys mluvila o příčnici. Musí to být dlátovité zuby. To všechno, samozřejmě aniž bych to viděl, ukazuje na kuchařskou pilku nebo pilku na maso.“

„Jak to vypadá?“

„Trošku jako velká ocáska. Zuby mají hodně široký rozpon, aby se nezasekávaly. Právě proto někdy dostáváš ty ostrůvky, které popisuješ na těch falešných začátcích. Obvykle je tam velké viklání, ale čepel se protesává kostí docela fajn a řeže fakt čistě. Jsou to náramně efektivní pilčičky. Proříznou kost, chrupavku, vazivo, kdeco.“

„Ještě něco, co by mohlo mít nějaký význam?“

„No, vždycky je tu možnost, že narazíš na něco, co nezapadá do pravidelné struktury. Tyhle pily nečtou knížky, víš. Ale takhle spatra mě nenapadá nic jiného, co by odpovídalo všemu tomu, cos mi povídala.“

„Ty jsi fantastický. Přesně tohle si myslím, ale chtěla jsem to slyšet od tebe. Aaron, ani nevíš, jak jsem ti za to vděčná.“

„Á.“

„Chceš vidět fotky a otisky?“

„Jistě.“

„Zítra ti je pošlu.“

Aaronova druhá životní vášeň byly pily. Katalogizoval písemné a fotografické popisy stop, zanechaných na kostech známými pilami, a trávil celé hodiny bádáním v případech, které do jeho laboratoře dorazily ze všech konců světa.

Jakýsi náznak v jeho dechu mi sdělil, že chce ještě něco říct. Zatímco jsem čekala, sbírala jsem růžové lístečky.

„Říkalas, že jediné úplně oddělené kosti jsou na předloktí?“

„Jo.“

„U ostatních šel po kloubech?“

„Jo.“

„Úhledně?“

„Velice.“

„Hm.“

Přestala jsem sbírat papírky. „Co?“

„Co?“ Nevinně.

„Když řekneš takhle ‚hm‘, něco to znamená.“

„Jen náramně zajímavou asociaci.“

„Což je?“

„Chlap použije kuchařskou pilku. A řeže mrtvolu, jako by věděl, co dělá. Ví, co kde je, jak se k tomu dostat. A udělá to pokaždé stejně.“

„Jo. Taky už mě to napadlo.“

Uplynulo pár vteřin.

„Ale ruce prostě uflákne. Co s tím?“

„To, doktorko Brennanová, je otázka pro psychologa, ne pro chlapa od pilek.“

Souhlasila jsem a změnila téma. „Co holky?“

Aaron se nikdy neoženil a ačkoliv ho znám už dvacet let, nejsem si jistá, jestli někdy s někým chodil. Jeho hlavní vášní byli koně. Z Tulsy přes Chicago do Louisville a zpátky do Oklahoma City cestoval tam, kam ho právě vedla dostihová dráha.

„Náramně vzrušené. Letos na podzim jsem zažádal o jednoho hřebce a dostal ho. Dámy od té doby vyvádějí jako roční hříbata.“

Vyměnili jsme si zprávy ze svých životů a popovídali si o společných přátelích. Slíbili jsme si, že se sejdeme v únoru na schůzi Akademie.

„Tak hodně štěstí, ať toho chlapa dostaneš, Tempe.“

„Díky.“

Na hodinkách jsem měla šestnáct čtyřicet. Kanceláře a chodby kolem mě opět utichly. Nadskočila jsem při zvuku telefonu. Moc kávy, pomyslela jsem si.

Když jsem to brala, sluchátko bylo u ucha ještě teplé.

„Viděla jsem tě včera večer.“

„Gabby?“

„Už to nedělej, Tempe.“

„Gabby, kde jsi?“

„Jen to všechno zhoršuješ.“

„Krucinál fagot, Gabby, nehraj si se mnou! Kde jsi? Co se děje?“

„To je jedno. Teď zrovna se s tebou nemůžu scházet.“

Nemohla jsem uvěřit, že je to tady zas. Cítila jsem, jak se mi v hrudi zvedá hněv.

„Drž se dál, Tempe. Drž se ode mě dál. Drž se dál od mých...“

Gabbyina sobecká neomalenost roznítila můj zadržovaný hněv. Přiživená Claudelovou arogancí, nelidskostí psychopatického vraha a Katyinou mladickou pošetilostí, vybuchla jsem zuřivostí záblesku ohně, který se převalil přes Gabby a sežehl ji.

„Co si sakra o sobě myslíš?“ slyčela jsem do telefonu, hlas se mi lámal. Zmáčkla jsem sluchátko takovou silou, že plastik div nepraskl, a řádila jsem dál.

„Dám ti pokoj! Jasně že ti dám pokoj! Nevím, co za všivou hru to se mnou hraješ, Gabby, ale já jsem skončila! Nehraju! Poločas, utkání, konec! Já ti tu tvou schizofrenii nežeru! Nežeru tvůj stihomam! A nebudu, opakuju, *nebudu* si už s tebou hrát na Maskovaného Mstitele a dámu v nesnázích!“

Každíčký neuron v mém těle praskal přepětím, jako když se elektrospotřebič na 110 voltů zapne do zásuvky, kde je 220. Hrud' se mi dmula a cítila jsem pod víčky slzy. Tempin temperament.

Od Gabby oznamovací tón.

Okamžik jsem seděla, nic nedělala, na nic nemyslela. Cítila jsem závrať.

Zvolna jsem položila sluchátko. Zavřela jsem oči, projela seznam skladeb a vybrala si. Tahle mi bude sedět. Tlumeným, hrdelním hlasem jsem si začala bzučet melodii:

Odrovnali mě v Baton Rouge...

21

V šest ráno mi do oken bubnoval vytrvalý déšť. Tu a tam vydalo nějaké auto tichý svištivý zvuk, jak projíždělo na nějakou předjitní cestu. Potřetí za tři dny jsem pozorovala úsvit, a ne že bych po tom nějak prahla. Nepotrpím si na podřimování ve dne, ale taky nejsem ranní ptáče. A přece už jsem potřetí za tenhle týden viděla vycházet slunce – dvakrát když jsem šla spát, dneska jsem se převalovala a házela sebou po jedenácti hodinách v posteli a nebyla jsem ani ospalá, ani odpočatá.

Po Gabbyině telefonátu jsem jela domů a propadla záchvatu žravosti. Mastné smažené kuře, bramborová kaše z prášku se syntetickou omáčkou, rozbředlý kukuřičný klas a navlhlý jablečný koláč. *Merci*, plukovníku. Pak horká lázeň a dlouhé nimrání ve strupu na pravé tváři. Mikrochirurgie nepomohla. Pořád ještě jsem vypadala, jako by mě někudy vlekli. Kolem sedmé jsem si pustila utkání Expos a usnula při prodloužení.

Zapnula jsem počítač – v šest ráno byl stejně jako v šest večer bdělý a ochotný fungovat. Poslala jsem zprávu Katy, přes e-mailový systém u McGilla na svůj poštovní server na Severokarolinské univerzitě v Charlotte. Přístup ke zprávě měla přes svůj laptop a modem, a odpovědět mohla rovnou z ložnice. Juchů! Hop na palubu internetu.

Kurzor na obrazovce na mě mrkal a trval na tom, že v dokumentu, který jsem vytvořila, není nic. Měl pravdu. Tabulka, kterou jsem vyrobila na papíře, měla jen záhlaví sloupců, ale žádný obsah. Kdy jsem se do toho pustila? V den průvodu. Přesně týden, ale připadalo mi to jako léta. Dneska je třicátého. Na den čtyři týdny, co bylo nalezeno tělo Isabelle Gagnonové, jeden týden od zavraždění Margaret Adkinsové.

Čeho jsme od té doby dosáhli kromě toho, že jsme objevili další tělo? Hlídka u bytu na Rue Berger potvrdila, že jeho obyvatel se nevrátil. Náramné překvapení. Razie neodhalila nic užitečného. Neměli jsme žádná vodítka stran totožnosti „St. Jacques“ a poslední mrtvolu jsme neidentifikovali. Claudel dosud neuznal, že případy spolu nějak souvisí, a Ryan mě považoval za „volnou nohu“. Radostný den.

Zpět k tabulce. Rozšířila jsem záhlaví sloupců. Fyzická charakteristika. Geografie. Podmínky bydlení. Práce. Přátelé. Členové rodiny. Datum narození. Datum smrti. Datum nálezů. Časy. Místa. Zaznamenávala jsem všechno, o čem mě napadlo, že by mohlo odhalit nějaké pojítko. Docela vlevo jsem zaznamenala záhlaví čtyř řádek: Adkinsová, Gagnonová, Trottierová, „*Inconnue*“. Původ neznámý nahradím jménem, až nějaké s kostmi ze St. Lambert spojíme. V půl osmé jsem zavřela soubor, zabalila laptop a začala se připravovat do práce.

Doprava byla ucpaná, tak jsem si zkrátila cestu tunelem VilleMarie. Už bylo ráno, ale tma, těžké mraky uvěznily město v chmurném šeru. Ulice byly pokryté mokřím leskem, který odrážel brzdová světla ranní dopravní špičky.

Moje stěrače vytloukaly monotónní refrén, odcákávaly vodu ze dvou vějířovitých obrysů na předním skle. Předklonila jsem se, naklonila hlavu jako želva a pátrala po čistém skle mezi šmouhami. Čas na nové stěrače, říkala jsem si s vědomím, že si je nekoupím. Trvalo mi dobrou půlhodinu, než jsem dorazila do laboratoře.

Chtěla jsem rovnou k záznamům, vyhrabat všechny maličkosti a zanást je do tabulky, ale na stole jsem měla dva požadavky. V

---

městském parku našli nemluvně mužského pohlaví, jeho tělíčko bylo zaklíněno mezi kameny na dně potoka. Podle LaMancheovy poznámky byla tkáň vysušená a vnitřní orgány nerozlišitelné, ale jinak byla mrtvola dobře uchovaná. Chtěl posudek na věk nemluvněte. To moc času nezabere.

Podívala jsem se na policejní zprávu, přicvaknutou k druhému formuláři. „*Ossements trouvés dans un bois.*“ Kostí nalezené v lese. Můj nejběžnější případ. Mohlo to znamenat cokoli, několikanásobnou vraždou sekerou počínaje a chcíplou kočkou konče.

Zavolala jsem Denisovi a požádala o rentgenové snímky nemluvněte, pak jsem se šla dolů podívat na ty kosti. Lisa přinesla z márnice kartonovou krabici a postavila ji na stůl.

„*C'est tout?*“

„*C'est tout.*“ To je všechno.

Podala mi rukavice a já vytáhla z krabice tři kusy ztvrdlého jílu. Z každé hroudy vyčuhovaly kosti. Pokusila jsem se hlinu odloupnout, ale byla ztvrdlá jako beton.

„Ať udělají fotky a rentgeny, pak to dejte na síto a nechte odmáčet. Použijte dělítka, ať ty kusy zůstanou každý zvlášť. Po schůzi se vrátím dolů.“

Ostatní čtyři patologové z LML se scházejí s LaManchem každé ráno, aby probrali případy a převzali přidělené pitvy. V těch dnech, kdy jsem přítomna, se zúčastňuji i já. Když jsem přišla nahoru, LaManche, Natalie Ayersová, Jean Pelletier a Marc Bergeron už seděli kolem malého konferenčního stolu v LaMancheově pracovně. Podle rozpisu činnosti na chodbě jsem věděla, že Marcel Morin je u soudu a Emily Santangelová si vzala den volna.

Všichni se posunuli, aby mi udělali místo, a do kruhu se přišoupla další židle. Vyměnili jsme si několikéré *Bonjour* a *Comment ça va*.

„Marcu, co tě sem přivádí ve čtvrtek?“ zeptala jsem se.

„Zítra je svátek.“

Úplně jsem zapomněla. Den Kanady.

„Jdeš do průvodu?“ zeptal se Pelletier s kamennou tváří. Jeho francouzština nesla stopy zapadlého quebeckého venkova, takže mi bylo zatěžko porozumět jeho slovům. Po několik měsíců jsem mu nerozuměla vůbec a jeho suché poznámky mi unikaly. Ted', po čtyřech letech, jsem postřehla zpravidla většinu z toho, co říkal. Dnes ráno mi nedělalo potíže pochopit, kam míří.

„Tenhle asi vypustím.“

„Mohla by sis nechat prostě namalovat obličej u takového toho stánku. Třeba by to bylo jednodušší.“

Chechtot kolem stolu.

„Anebo možná tetování. Míň bolestivé.“

„Náramná legrace.“

Předstíraná nevinnost, zvednutá obočí, nakrčená ramena, dlaně nahoru. Co má být? Zase se uvelebil, popadl mezi zažloutlé prsty posledních pět centimetrů cigarety bez filtru a zhluboka vdechl. Někdo mi kdysi říkal, že Pelletier nikdy nevystoupal za hranice provincie Quebec. Bylo mu čtyřiašedesát.

„Jsou tu jen tři pitvy,“ začal LaManche rozdělovat seznam dnešních případů.

„Předsváteční klid,“ Pelletier sáhl po svém výtisku. Při řeči mu slabě cvakal umělý chrup. „Však ono bude rušněji.“

„Ano.“ LaManche uchopil červený fix. „Aspoň že se ochladilo. Třeba to pomůže.“

Procházel melancholický rozpis dne, ke každému případu doplňoval přídatné informace. Sebevražda kyslíčnickem uhelnatým. Nějaký stařec nalezen mrtev ve své posteli. Dítě pohozené v parku.

„Ta sebevražda se zdá docela jasná.“ LaManche přelétl pohledem policejní zprávu. „Běloch, muž... Sedmadvacet let... Nalezen za volantem ve vlastní garáži... prázdná palivová nádrž, klíček v zapalování, zapnutý.“

Položil na stůl několik polaroidových snímků. Byl na nich tmavomodrý ford uprostřed garáže pro jedno auto. Kus ohebné hadice, ten typ, který se používá k odvětrání sušiček na prádlo, vedl od výfuku do pravého zadního okénka vozu. LaManche četl dál.

„V anamnéze deprese... *Note d'adieu*.“ Podíval se na Natalii. „Doktorko Ayersová?“

Kývla a sáhla po papírech. Poznačil si na svůj seznam „Ay“ a zvedl další soubor formulářů.

„Číslo 26742, běloch, muž... Sedmdesát osm let... Léčený diabetik.“ Očima přelétl souhrnnou zprávu, lovil z ní důležité informace. „Několik dní ho nikdo neviděl... Sestra ho našla... Žádné stopy úrazu.“ Pár vteřin si četl pro sebe. „Divné je, že je tady prodleva mezi časem, kdy ho našla, a časem, kdy zavolala pomoc. Zřejmě ta paní mezitím trochu poklidila.“ Vzhlédl. „Doktore Pelletiere?“

Pelletier pokrčil rameny a natáhl ruku. LaManche si na svůj seznam udělal červené „Pe“, pak mu předal formuláře. Doprovázela je

---

plastikový sáček plný léků na předpis i volně prodejných. Pelletier převzal materiály a udělal vtip, který mi unikl.

Mě upoutala hromádka polaroidových snímků doprovázejících případ nemluvněte. Na záběrech z několika úhlů bylo vidět mělký potok, přes který se klenul malý můstek pro pěší. Tělíčko leželo mezi kameny, drobné svaly scvrklé, pleť zažloutlá jako starý pergamen. Kolem hlavičky se mu vznášely třásně jemných vlasů, další lemovaly bleděmodrá oční víčka. Prstíky dítěte byly roztažené, jako by se chytalo pomoci, něčeho, k čemu by se přivinulo. Chlapeček byl nahý a ležel napůl v zeleném plastickém pytli. Vypadal jako miniaturní faraón, obnažený a pohozený. Začínala jsem intenzivně nenávidět plastické pytle.

Vrátila jsem fotografie na stůl a poslouchala LaManche. Dokončil své shrnutí a dělal si na svůj seznam „La.“ Pitvu udělá on. Já zúžím věkové rozpětí vyhodnocením kosterního vývoje. Bergeron bude muset kouknout na zuby. Kývání všude kolem. Protože už nebylo o čem diskutovat, schůze skončila.

Došla jsem si pro kávu a vrátila se do své pracovny. Na psacím stole ležela velká hnědá obálka. Otevřela jsem ji a vsunula první z rentgenových snímků dítěte do prosvětlovačky. Vytáhla jsem formulář ze zásuvky v pracovním stole a začala zkoumat. Na každé ruce byly přítomny jen dvě karpály. Konce kostí v prstech nebyly zapouzdřeny. Podívala jsem se na předloktí. Žádný radius neměl pouzdro. Skončila jsem s horní polovinou těla a zapsala si na seznam inventáře ty části kostí, které byly přítomny, a poznamenala, které se dosud nevytvořily. Pak jsem udělala totéž s dolní polovinou těla a dívala se z jednoho snímku na druhý, abych si byla svým pozorováním jista. Káva stydla.

Nemluvně se narodí s neúplnou kostrou. Některé kosti, jako třeba zápěstní, při narození chybí, objevují se o několik měsíců anebo i let později. Jiným kostem chybí uzliny a hrboly, které jim nakonec dají dospělou formu. Chybějící části se objevují v předvídatelné posloupnosti, čímž umožňují u velmi malých dětí celkem přesně odhadnout věk. Tohle nemluvně se dožilo pouhých sedmi měsíců.

Shrnula jsem své závěry na další formulář, vložila všechny papíry do žlutého rychlovazače a položila ho na hromádku, určenou do sekretariátu. Vrátil se mi se zprávou napsanou na stroji v mém oblíbeném formátu, se všemi pomocnými materiály a diagramy

---

okopírovanými a seřazenými. Tak trochu uhladí mou francouzštinu. LaMancheovi jsem podala zprávu ústně. Pak jsem se pustila do svých hrud.

Hlína se nerozpustila, ale změkla natolik, že se dal obsah vypáčit. Po patnácti minutách škrábání a vytahování se mi podařilo vyprostit z matric osm obratlů, sedm fragmentů dlouhých kostí a tři úlomky pánve. Na všech byly stopy řezání. Třicet minut jsem to nadělení myla a třídila, pak jsem uklidila a načrtla si pár poznámek. Cestou nahoru jsem požádala Lisu, aby vyfotografovala částečné kostry tří obětí: dvou laní a jednoho středně velkého psa. Vyplnila jsem další formulář zprávy a tuto složku položila na předchozí. Zvláštní, ale nic pro kriminálku.

Lucie mi nechala na psacím stole vzkaz. Našla jsem ji v její kanceláři, zády ke dveřím, očima přelétala od obrazovky terminálu k otevřenému šanonu. Jednou rukou psala a druhou přidržovala šanon, přičemž se její ukazováček zvolna pohyboval od jednoho záznamu k druhému.

„Dostala jsem váš vzkaz,“ řekla jsem.

Zvedla prst, naťukala ještě pár úhozu a pak položila napříč přes šanon pravítko. Otočila se a odstrčila současně, až dojela ke svému stolu.

„Vytáhla jsem vám, co jste chtěla. Jakž takž.“

Prohrabávala se v jednom stohu papírů, pak přešla na druhý, potom se vrátila zpátky k prvnímu a hledala pomaleji. Nakonec vytáhla malou hromádku papírů v rohu sešitých, přelétla pohledem několik stránek a podala celou tu sbírku mně.

„Do roku 1988 nic.“

Zalistovala jsem stránkami. Nešťastně. Jak to, že je jich tolik?

„Nejdřív jsem se snažila vyvolat případy podle hesla ‚rozčtvrcení‘. To je ten první seznam. Ten dlouhý. Našla jsem tam všechny lidi, kteří se vrhli pod vlak nebo spadli do nějakého stroje, který jim utrhal údy. To jste asi nechtěla.“

To tedy ne. Zdálo se, že je to seznam všech případů, kde byly traumaticky při smrti, krátce před ní nebo po ní odděleny paže, noha nebo prst.

„Pak jsem se snažila připojit ‚úmyslné‘, aby se výběr omezil na případy, v nichž byly údy odděleny naschvál.“ Podívala jsem se na ni. „Nenašla jsem nic.“

„Nic?“

„To neznamená, že by tam nic takového nebylo.“

„Jak to?“

„Nezanášela jsem tenhle údaj. Za poslední dva roky máme zvláštní fondy na najímání externích spolupracovníků, kteří zanášejí historická data on-line co nejrychleji.“ Vyčerpaně vzdychla a potřásla hlavou. „Ministerstvo se celá léta vleče s computerizací jako sirup, a teď chtějí mít všechno v ažůru přes noc. Na každý pád ti lidé, co zanášejí data, mají základní standardní kódy: datum narození, datum úmrtí, příčina smrti a tak dále. Ale pokud jde o něco, co by se vymykalo, k čemu dochází jen vzácně, záleží do značné míry jen na jejich úsudku. Vymyslí si nějaký kód.“

„Jako třeba rozčtvrcení.“

„Správně. Někdo by tomu mohl říkat amputace, někdo jiný odstranění údů, obvykle použijí stejné slovo, jaké napíše patolog do zprávy. Anebo to můžou zanést jako rozřezání nebo přepilování.“

Podívala jsem se zpátky na seznamy, důkladně zaražená.

„To všechno jsem vyzkoušela, a ještě pár dalších. Nic.“

Tak to by bylo.

„Znetvoření“ mi vyjelo další dost dlouhý seznam.“ Počkala, až otočím stránku. „To bylo ještě horší než ‚rozčtvrcení‘. Pak jsem zkusila ‚zbavení údů‘ v kombinaci s ‚posmrtné‘, aby se vybraly případy, ve kterých“ – obrátila dlaně nahoru a udělala škrábavý pohyb prsty, jako by se pokoušela vylákat správný výraz ze vzduchu – „k události došlo až po smrti.“ S nadějí jsem vzhledla.

„Vyjel mi jen jeden chlap s uříznutým ptákem.“

„Počítač vás vzal doslova.“

„Hm?“

„To nic.“ Další nepřeložitelný vtip.

„Pak jsem zkusila ‚znetvoření‘ v kombinaci s ‚posmrtné‘ a...“ Natáhla se přes stůl a vytáhla poslední sjetinu. „Bim ho! Říkáte to tak?“

„Bingo.“

„Bingo! Myslím, že tohle jste určitě chtěla. Některých si nemusíte všímat, třeba těch záležitostí s drogami, kde použijou kyselinu.“ Ukázala na několik řádek, které vyškrtla tužkou. „O ty patrně nestojíte.“

Nepřítomně jsem přikývla, zcela zaujata stránkou tři. Byl na ní seznam dvanácti případů. Tři z nich přeškrtla.

„Ale myslím, že některé z těch ostatních by vás mohly zajímat.“

Sotva jsem ji slyšela. Oči mi přelétaly seznamem, ale teď je upoutalo šesté jméno odshora. Projela mnou šimravá nejistota. Už abych byla zpátky ve své pracovně.

„Lucie, to je ohromné,“ řekla jsem. „Je to lepší, než jsem doufala.“

„Bude vám to nějak k užítku?“

„Ano. Ano, asi ano,“ snažila jsem se o ležérní tón.

„Chcete, abych vám ty případy vytáhla?“

„Ne. Díky. Já si to prohlédnu a pak si asi radši dojdou pro kompletní spisy.“ Ať se mýlím, modlila jsem se v duchu.

„*Bien sur.*“

Sundala si brýle a začala leštit skla okrajem svetru. Bez nich vypadala neúplně, jaksi nepatřičně, jako John Denver, když přešel na kontaktní čočky.

„Ráda bych věděla, co se děje,“ řekla, když měla růžové obdélníky zpátky na kořeni nosu.

„Samozřejmě. Řeknu vám, kdyby bylo něco nového.“

Když jsem odcházela, slyšela jsem, jak kolečka její židle kloužou po dlažbě.

Ve své pracovně jsem položila sjetinu na stůl a podívala se na seznam. Vystupovalo z něj jedno jméno. Francine Morisette–Champouxová. Francine Morisette–Champouxová. Už jsem na ni úplně zapomněla. Zůstaň klidná, říkala jsem si. Jen žádné ukvapené závěry.

Přiměla jsem se projít ostatní záznamy. Byli tu Gagne a Valencia, párek drogových dealerů s mizerným smyslem pro obchod. Stejně tak Chantale Trottierová. Poznala jsem i jméno studentky z Hondurasu, která tu byla na výměnném stipendiu, již její manžel přiložil ústí brokovnice k obličejí a stiskl spoušť. Odvezl ji z Ohia do Quebecu, uřízl jí ruce a její téměř bezhlavé tělo pohodil v provinciálním parku. Jako gesto na rozloučenou jí na prsa vyřezal svůj monogram. Ostatní čtyři případy jsem nepoznávala. Došlo k nim před rokem 1990, to jsem tu ještě nebyla. Šla jsem do centrální kartotéky a vytáhla si je spolu se spisem Morisette–Champouxové.

Srovnala jsem složky podle čísel LML, čímž jsem docílila chronologického pořádku. Půjdu na to systematicky. Tohle rozhodnutí jsem porušila, sotva jsem ho udělala – vrhla jsem se rovnou na spis Morisette–Champouxové. Při pohledu na jeho obsah má úzkost vzrostla raketovým tempem.

Francine Morissette-Champouxová byla ubita a zastřelena v lednu 1993. Nějaký soused ji jednoho krásného dne viděl, jak jde na procházku se svým malým kokršpanělem kolem desáté hodiny dopoledne. Ani ne o dvě hodiny později ji manžel našel mrtvou v kuchyni jejich domku. Pes byl v obýváku. Jeho hlava se vůbec nenašla.

Pamatovala jsem si ten případ, ačkoliv jsem se vyšetřování nezúčastnila. Tu zimu jsem do laboratoře dojížděla, létala jsem na sever na jeden týden z každých šesti. Pete a já jsme si věčně vjížděli do vlasů, takže jsem slíbila strávit celé léto třiadvadesátého roku v Quebecu, optimisticky doufajíc, že by tříměsíční odloučení mohlo manželství oživit. Přesně tak. Surovost přepadení Morissette-Champouxové mnou otřásl tehdy i nyní. Při pohledu na fotografie místa činu se mi všechno vrátilo.

Ležela napůl pod malým dřevěným stolem, paže a nohy doširoka roztažené, bílé bavlněné kalhotky k prasknutí napnuté mezi kolena. Obklopovalo ji moře krve, vystřídané na obvodu geometrickým vzorkem na linoleu. Tmavé šmouhy pokrývaly zdi a dvířka kuchyňské linky. Směrem od kamery jako by na ni ukazovaly nohy převrácené židle. Tady jsi.

Její tělo vypadalo na karmínovém pozadí přízračně bílé. Napříč břichem měla tenkou obloukovou čáru, jakoby nakreslenou tužkou, radostný úsměv těsně nad stydkou kostí. Byla rozříznutá od téhle jizvy až nahoru k prsní kosti a z otvoru vyčuhovaly její vnitřnosti. Rukojeť kuchyňského nože byla stěží viditelná ve vrcholu trojúhelníku, vytvořeného jejíma nohama. Půldruhého metru od ní, mezi pracovní deskou a dřezem, ležela její pravá ruka. Bylo jí sedmačtyřicet let.

„Ježíši,“ zašeptala jsem tiše.

Prodírala jsem se pitevní zprávou, když se ve dveřích objevil Charbonneau. Uhádla jsem, že jeho nálada není nijak skvělá. Oči měl zarudlé a s pozdravem se neobtěžoval. Vstoupil bez ptaní a sedl si na židli proti mému stolu.

Při pohledu na něj jsem si na okamžik připadala ztracená. Ta klátivá chůze, volné pohyby, už jen sama jeho *velikost* se dotkla čehosi, o čem jsem si myslela, že jsem to opustila. Anebo mě to opustilo.

Na chvíli jsem proti sobě viděla sedět Petea a v duchu jsem zalétla časem nazpátek. Jak opojné bývalo jeho tělo! Nikdy jsem nevěděla, zda to způsobuje jeho velikost anebo ten klidný způsob, kterým se pohyboval. Možná to bylo tím, že *on* byl fascinován *mnou*. Zdálo se, že upřímně. Nikdy jsem se ho nedokázala nabažit. Mívala jsem sexuální představy, zatraceně dobré, ale od okamžiku, kdy jsem ho uviděla stát v dešti před právníckou knihovnou, v nich pokaždé figuroval Pete. Teď by se mi zrovna nějaká hodila, pomyslela jsem si. Ježíšmarjá, Brennanová. Vzpamatuj se. Přecvakla jsem zpátky na současnost.

Čekala jsem, až Charbonneau začne. Upřeně se díval na své ruce.

„Můj partner dovede být pěkný prevít.“ Mluvil anglicky. „Ale není zlý.“

Neodpověděla jsem si. Všimla jsem si, že má na kalhotách deseticentimetrové záložky, ručně přišívané, a napadlo mě, jestli si je dělal sám.

„Je jenom – zvyklý dělat si věci po svém. Nemá rád změnu.“

„Ano.“

Nepodíval se mi do očí. Cítila jsem se nesvá.

„A?“ povzbudila jsem ho.

Opřel se dozadu a okusoval si nehet na palci, stále se vyhýbal pohledu do očí. Z rádia někde v chodbě zpíval tiše Roch Voisine o Héléne.

„Prý podá stížnost.“ Spustil obě ruce a přesunul pohled k oknu.

„Stížnost?“ Snažila jsem se mluvit nevzrušeně.

„K ministrovi. A k řediteli. A k LaMancheovi. Dokonce uvažuje i o vaší profesní komoře.“

„A z čeho je monsieur Claudel tak nešťastný?“ Zůstaň klidná.

„Prý překračujete svá práva. Pletete se do věcí, do kterých vám nic není. Děláte mu bordel ve vyšetřování.“ Zamžoural do jasného slunečního světla.

Cítila jsem, jak se mi stáhly břišní svaly a vzhůru se z nich šířila horkost.

„Pokračujte.“ Jakoby nic.

„Myslím si, že...“ Pracně hledal správné slovo, nepochybně hledal nějaké synonymum za to, které použil Claudel. „...zacházíte moc daleko.“

„A co tím přesně myslíte?“

Dosud se mi vyhýbal očima.

„Prý se snažíte udělat z případu Gagnonová něco většího, než co ve skutečnosti je, vidíte všechny možné sračky tam, kde nejsou. Prý se snažíte udělat z jednoduché vraždy amerikánskou psychovýtřednost.“

„A proč se o to snažím?“ Můj hlas se mírně zakolísal.

„Do prdele, Brennanová, můj nápad to není. Nevím.“ Poprvé jsme se setkali očima. Vypadal bídě. Bylo zřejmé, že je tu nerad.

Upřeně jsem opětovala jeho pohled, ale ve skutečnosti jsem ho neviděla, jen jsem využívala času, abych utišila poplašné zvonění, vycházející dosud z mých nadledvinek. Měla jsem jakousi představu o dotazování, které by taková stížnost dokázala uvést do pohybu, a věděla jsem, že to nebude nic příjemného. Vyšetřovala jsem už taková obvinění, když jsem zasedala v etickém výboru komory. Bez ohledu na výsledek to nikdy nebylo nic hezkého. Nikdo z nás nepromluvil.

„Helěne mi stačí vidět. Hned po ní začnu šílet,“ krákoralo rádio.

Nezabíjejte posly, říkala jsem si. Oči mi sklouzly k šanonu na mém stole. Tělo s pokožkou barvy mléka reprodukované na desítkce lesklých obdélníků. Zauvažovala jsem nad fotografiemi, pak pohlédla na Charbonneaua. Ještě se mi s tím nechtělo ven, nepřipadala jsem si připravená, ale Claudel mě k tomu nutil. No a co, sakra. Horší už to být nemůže.

„Monsieur Charbonneau, pamatujete se na ženu jménem Francine Morisette–Champouxová?“

„Morisette–Champouxová.“ Opakoval to jméno několikrát, v duchu listoval imaginární kartotékou. „To bylo před několika lety, hm?“

„Skoro před dvěma. V lednu 1993.“ Podala jsem mu fotografie. Zalistoval jimi, kývl hlavou, poznával je. „Jo, pamatuju se. No a?“

„Uvažujte, Charbonneau. Na co si vzpomínáte z toho případu?“

„Vůbec jsme nedostali toho magora, co to udělal.“

„Co ještě?“

„Brennanová, řekněte mi, že se nesnažíte zaháčkovat ještě i tuhle?“

Znovu prošel fotografie, přikyvování se změnilo v negativní vrcení hlavou.

„Ani nápad. Byla zastřelená. To neodpovídá vzorci chování.“

„Ten parchant ji rozřízl a uřízl jí ruku.“

„Byla stará. Sedmačtyřicet, myslím.“

Vrhla jsem na něj ledový pohled.

„Chci říct, starší než ostatní,“ zamumlal a zrudl.

„Morisette–Champouxové vrah zarazil nůž do vaginy. Podle policejní zprávy došlo k rozsáhlému krvácení.“ Počkala jsem, až mu to dojde.

„Byla ještě živá.“

Přikývl. Nemusela jsem vysvětlovat, že zranění způsobená po smrti budou krvácet velmi málo, protože srdce už nepumpuje a krevní tlak se nekoná. Francine Morisette–Champouxová krvácela silně.

„U Margaret Adkinsové to byla kovová soška. Taky byla ještě naživu.“

Mlčky jsem sáhla za sebe a vytáhla složku Gagnonové. Vyndala jsem z ní fotografie z místa činu a rozprostřela je před ním. Bylo tu torzo ležící na plastickém pytli, tečkované odpoledním sluncem. Nebylo odstraněno nic kromě listí, které mrtvou zakrývalo. Zvon na čištění odpadů ležel tam, kde byl, červený gumový zvon na pánevních kostech, rukojeť směřovala k uříznutému krku.

„Jsem přesvědčená, že vrah Gagnonové do ní vrazil ten zvon takovou silou, až jí prorazil rukojetí břicho a protrhl slezinu.“

Dlouhou dobu zkoumal snímky.

„Ten samý postup u všech tří obětí,“ bušila jsem do něj dál. „Násilné vniknutí cizími předměty, dokud je oběť ještě naživu. Znetvoření těla po smrti. Shoda okolností, monsieur Charbonneau? Kolik sadistů tady chcete mít, monsieur Charbonneau?“

Přešel si prsty po štětinaté hlavě, pak jimi zabubnoval na opěradlo židle.

„Proč jste nám o tom neřekla dřív?“

„Souvislost s Morisette–Champouxovou jsem si uvědomila až dneska. Dokud byla jen Adkinsová a Gagnonová, vypadalo to trošku děravě.“

„Co říká Ryan?“

„Ještě to neví.“

Podvědomě jsem se dotkla strupu na tváři. Pořád ještě jsem vypadala, jako bych po večerech vytloukala hospody.

„Do prdele.“ Neřekl to zvláště důrazně.

„Co?“

„Myslím, že s vámi začínám souhlasit. Claudel bude skákat metr dvacet.“ Další zabubnování. „Co ještě?“

„Stopy po pile a způsob rozčtvrcení jsou u Gagnonové a Trottierové takřka identické.“

„Jo. To nám Ryan říkal.“
„A neznámá ze St. Lambert.“
„Pátá?“
„Uvažujete velmi hbitě.“
„Díky.“ Zase bubnování. „Víte už, kdo to je?“
Zavrtěla jsem hlavou. „Ryan na tom pracuje.“
Přešel si masitou dlaní přes obličej. Kotníky měl pokryté chumáči hrubých šedých chlupů, miniaturní verze ježka, který měl na hlavě.
„Co si tedy myslíte o výběru obětí?“
Udělal jsem gesto dlaní vzhůru. „Jsou to všechno ženské.“
„Ohromné. Věk?“
„Šestnáct až sedmačtyřicet.“
„Fyzicky?“
„Různé.“
„Lokalita?“
„Po celé mapě.“
„Tak po čem ten ujetej parchant jde? Po tom, jak se tváří? Jaké mají boty? Kde nakupují?“
Odpověděla jsem mlčením.
„Našla jste u těch pěti *nečco* společného?“
„Nějaký prevít je zmlátil do bezvědomí a pak zabil.“
„Přesně tak.“ Předklonil se, položil dlaně na kolena, nahrbil a spustil ramena a zhluboka vzdychl. „Caudel bude srát kulový blesky.“
Když odešel, zavolala jsem Ryana. Ani on, ani Bertrand tam nebyli, takže jsem nechala vzkaz. Prošla jsem ostatní šanony, ale našla jsem pramálo zajímavého. Dva drogové dealery zastřelili a rozřezali dřívější přátele z oblasti zločinu. Nějakého muže zabil jeho synovec, rozřezal ho motorovou pilou a pak uskladnil v mrazáku ve sklepě. Výpadek proudu na něj upozornil zbytek rodiny. Ženské torzo vyplavené na břeh v hokejovém pytlí, hlava a ruce se našly kus dál po proudu. Odsouzen byl manžel.
Zavřela jsem poslední desky a uvědomila si, že mám hlad – za deset minut dvě. Není divu. Koupila jsem si croissant se šunkou a sýrem a dietní coca-colu v kantýně v osmém patře a vrátila se do své kanceláře. Cestou jsem si nařizovala pauzu. Nařízení jsem ignorovala a znovu zkusila zavolat Ryana. Pořád ještě byl pryč. Tak tedy bude pauza. Kousla jsem do sendviče a zahloubala se. Gabby. Kdepak. Nepřipadá v úvahu. Caudel. Veto. St. Jacques. Mimo mou kompetenci.

Katy. Jak bych se k ní mohla dostat? Ted' zrovna nijak. A zase Pete, a pocítila jsem v břiše známé třepetání. Vzpomínka na trnouce kůži, bušení krve, teplé mokro mezi nohama. Ano, byla tu vášně. Jsi jen nadřžená, Brennanová. Znovu jsem si ukousla ze sendviče.

Ten druhý Pete. Noci hněvu. Hádky. Osamělé večere. Studený rubáš odporu, který uhasil chťič. Lokla jsem si coly. Proč tak často myslím na Petea? Kdybychom měli šanci začít znovu... Díky, slečno Streisandová.

Relaxační terapie nefungovala. Znovu jsem si přečetla Luciinu sjetinu a dávala pozor, abych ji nepokapala hořčicí. Projela jsem seznam na straně tři a snažila se přečíst místa, která Lucie vyškrtla, ale po zásahu její tužky byla písmena nečitelná. Z čiré zvědavosti jsem vymazala všechny její čáry a přečetla záznamy. Dva z případů se týkaly mrtvol vecpaných do sudů a zalitých kyselinou. Novinka ve věčně populárním boji drogových gangů.

Třetímu záznamu jsem nerozuměla. Podle čísla LML to byl případ z roku 1990 a patologem byl Pelletier. Nebyl uveden žádný koroner. V políčku pro jméno stálo: Žeh. Místa pro datum narození, datum pitvy a příčinu smrti byla prázdná. Zápis „*démembrement / postmortem*“ přiměl počítač zahrnout případ do Luciina seznamu.

Dojedla jsem croissant, šla do centrální kartotéky a vytáhla si složku. Obsahovala jen tři části: policejní zprávu, jednostránkový posudek patologa a obálku s fotografiemi. Prolistovala jsem obrázky, přečetla si zprávy a pak šla hledat Pelletiera.

„Máte minutu?“ řekla jsem jeho nahrbeným zádům.

Obrátil se od mikroskopu, brýle v jedné ruce, pero v druhé. „Pojďte dál, pojd'te dál,“ vybízel mě a nasazoval si přitom bifokály.

Moje kancelář měla okno – jeho prostor. Přešel ji a ukázal k jedné ze dvou židlí vedle nízkého stolku před jeho psacím stolem. Sáhl do kapsy laboratorního pláště, vytáhl balíček du Maurierek a nabídl mi. Zavrtěla jsem hlavou. Tenhle rituál jsme absolvovali už tisíckrát. Věděl, že nekouřím, ale pokaždé nabídl. Jako Claudel, i Pelletier byl zvyklý dělat všechno, jak byl zvyklý.

„Čím vám mohu pomoci?“ zapálil si.

„Jsem zvědavá na jeden váš starý případ. Ještě z roku 1990.“

„Ach *Mon Dieu*, copak já si dokážu pamatovat, co se stalo tak dávno? Sotva se někdy rozpomenou na vlastní adresu.“ Předklonil se, přiložil dlaň k ústům a zatvářil se spiklenecky. „Píšu si ji na krabičky od sirek, čistě pro jistotu.“

Oba jsme se zasmáli. „Doktore Pelletiere, myslím, že si pamatujete prostě všechno, co si chcete zapamatovat.“

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou, vtělená nevinnost.

„Na každý pád jsem přinesla tu složku.“ Zvedla jsem ji a otevřela. „Podle policejní zprávy byly ostatky nalezeny ve sportovním pytlí za autobusovým nádražím Voyageur. Nějaký ožungr to otevřel; napadlo ho, jestli by třeba nemohl najít majitele.“

„Správně,“ řekl Pelletier. „Počestní ochlastové jsou tak běžný jev, že by měli vytvářet vlastní bratrstva.“

„Rozhodně se mu nelíbilo aroma obsahu. Prý“ – přelétla jsem očima policejní zprávu, abych našla přesný výraz – „z toho pytle stoupal pach Satana a obklopil mou duši.“ Konec citátu.

„Básník. To si dám líbit,“ řekl Pelletier. „Copak by asi řekl o mých trenýrkách.“

To jsem ignorovala a četla dál. „Odnosl pytlí uklízeči, který zavolal policii. Našli tam sbírku částí těla, zabalených do nějakého ubrusu.“

„Á, *oui*. Na to si vzpomínám,“ ukázal na mě zažloutlým prstem. „Ošklivé. Děsné.“ Měl ten výraz.

„Doktore Pelletiere?“

„Případ opice z konečné.“

„Takže jsem vaši zprávu četla správně?“

Tázavě zvedl obočí.

„Skutečně to byla opice?“

Vážně přikývl. „Kapucín.“

„Proč ji přivezli sem?“

„Byla mrtvá.“

„Ano.“ Každý je komediant. „Ale proč případ pro koronera?“

Výraz v mé tváři určitě vyžadoval přímou odpověď. „Ať tam bylo cokoli, bylo to malé a někdo to stáhl z kůže a rozřezal. Sakra, vždyť to mohlo být cokoli. Policajti měli dojem, že by to mohl být plod nebo novorozenec, a tak to poslali k nám.“

„Bylo na tom případě něco divného?“ Nebyla jsem si jistá, oč mi jde.

„Né. Jen obyčejná rozporcovaná opice.“ Koutky úst se mu lehce zacukaly.

„Pravda.“ Blbá otázka. „Zarazilo vás něco na způsobu, jímž byla ta opice rozporcovaná?“

„Vlastně ne. Tyhle rozčtvrcené opice jsou všechny stejné.“

Tohle nikam nevede.

„Zjistili jste vůbec, čím opice to byla?“

„Dokonce zjistili. V novinách se objevila noticka a nám zavolal nějaký chlápek z univerzity.“

„Z UQAM?“

„Jo, myslím. Nějaký biolog nebo zoolog nebo tak něco. Mluvil anglicky. Á. Počkejte.“

Přistoupil k zásuvce psacího stolu, chvíli se v ní přehraboval, pak vytáhl hromádku navštívenek svázaných gumičkou. Stáhl gumičku, zalistoval navštívenkami a jednu mi podal.

„To je on. Viděl jsem ho, když přišel identifikovat zesnulou.“

Na navštívence stálo: PhDr. Parker T. Bailey, Professeur de Biologie, Université du Québec à Montréal, a byla tu uvedena čísla e-mailu, telefonu a faxu spolu s adresou.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Ten pán chová na univerzitě opice pro svůj výzkum. Jednoho krásného dne přišel a zjistil, že jedna chybí.“

„Ukradená?“

„Ukradená? Osvobozená? Uprchlá? Kdoví? Ten primát prostě zmizel beze stopy.“

„Takže si přečetl o té mrtvé opici v novinách a zavolal sem?“

„*C'est ça.*“

„Co se s ní stalo?“

„S tou opicí?“

Přikývla jsem.

„Předali jsme ji...“ Ukázal na navštívenku.

„Doktoru Baileymu,“ doplnila jsem.

„*Oui.* Nenašli se žádní blízcí příbuzní. Aspoň ne v Quebecu.“
Nehnul ani brvou.

„Aha.“

Znovu jsem se podívala na navštívenku. Tohle nic není, říkala levá polovina mozku, ale současně jsem slyšela sama sebe, jak se ptám: „Můžu si to nechat?“

„Ovšem.“

„Ještě jedna věc.“ Sama jsem si nastražila past. „Proč tomu říkáte případ opice z konečné?“

„No, bylo to tak,“ odpověděl překvapeně.

„Jak to bylo?“

„Ta opice. Skončila.“

„Ano. Aha.“

„Taky *tam* byla.“

„Kde?“

„Na konečné. Na konečné autobusu.“

Některé věci se dají překládat. Naneštěstí.

Po zbytek odpoledne jsem vytahovala detaily ze čtyř základních složek a zapisovala je do tabulky, kterou jsem vytvořila. Barva vlasu. Očí. Pleti. Výška. Náboženství. Jména. Data. Místa. Znamení zvěrokruhu. Všechno a cokoliv. Zatvrzele jsem se do toho hroužila a plánovala si pozdější hledání spojovacích článků. Anebo jsem si snad myslela, že se vzorce chování vytvoří samy od sebe, nepropojené útržky informací se navzájem přitáhnou jako neuropeptidy k receptorům. Anebo jsem možná jen potřebovala něčím zaměstnat svůj mozek, duševní skládačka, která poskytne iluzi pokroku.

Ve čtvrt na pět jsem znovu zkusila Ryana. Ačkoliv nebyl u svého stolu, operátorka měla dojem, že ho viděla, a neochotně zahájila pátrání. Zatímco jsem čekala, padl můj pohled na opičí složku. Znuděně jsem vysypala fotografie. Byly jich dvě sady, jedny polaroidové, ty druhé dvanáctkrát osmnáct, barevné. Operátorka se vrátila, aby mi sdělila, že Ryan nebyl v žádné z kanceláří, kam volala. Ano, vzdech, zkusí ještě kantýnu.

Zalistovala jsem polaroidkami. Zřejmě byly pořízeny, když ostatky dorazily do márnice. Záběry fialovo-černého sportovního pytle, zapnutého na zip a rozepnutého, na těch druhých byl vidět ranec v jeho vnitřku. Na dalších několika byl zobrazen tento balík na pitevním stole, před a po rozbalení.

Zbývajících půltuctu snímků zobrazovalo části těla. Měřítka na identifikační kartě potvrzovalo, že předmět byl skutečně maličký, menší než donošený plod nebo novorozenec. Rozklad už pěkně pokročil. Maso začínalo černat a bylo šmouhavaté čímsi, co vypadalo jako zasmrádlá tapioka. Připadalo mi, že dokážu rozeznat hlavu, trup a údy. Jinak jsem nepoznala ani ň. Obrázky byly pořízeny z příliš velké vzdálenosti a detaily byly mizerné. Pár jsem jich otočila vzhůru nohama, hledala lepší úhel, ale moc se toho na nich rozeznat nedalo.

Operátorka se znovu ozvala a její hlas zněl tentokrát rozhodně. Ryan tam není. Budu to muset zkusit zítra. Odepřela jsem jí příležitost pustit se do hádky, na kterou se připravovala, nechala jsem další vzkaz a zavěsila.

Zvětšeniny dvanáct krát osmnáct byly pořízeny po očištění. Na kopiích byly plně zachyceny detaily, které polaroidu unikly. Tělíčko bylo stažené z kůže a zbavené údů. Fotograf, patrně Dennis, uspořádal jednotlivé části v anatomickém pořádku a pak je pečlivě po řadě vyfotografoval.

Jak jsem se tou hromádkou snímků propracovávala, nedokázala jsem nepostřehnout, že rozporcované kousky mlhavě připomínají králíka, připraveného ke kuchyňské úpravě. Až na jedno. Na páté kopii byla malá paže, zakončená čtyřmi dokonalými prsty a palcem, vtočeným do jemné dlaničky.

Poslední dva snímky zabíraly hlavu. Bez vnějšího pokryvu kůží a chlupy vypadala jaksi prvobytně, jako embryo odpojené od pupeční šňůry, nahé a bezbranné. Lebka měla velikost mandarinky. Ačkoliv byla tvář plochá a její rysy antropoidní, nebylo zapotřebí Jane Goodallové k tomu, aby člověk pochopil, že tohle není člověk. V ústech byl kompletní chrup včetně stoliček. Počítala jsem. Tři premoláry v každém kvadrantu. Opice z konečné pocházela z Jižní Ameriky.

Je to prostě další případ zvířete, říkala jsem si, když jsem vracela obrázky do obálky. Občas se k nám dostávají, protože se někdo domnívá, že jde o lidské ostatky. Medvědí tlapy, které lovci stáhnou a nechají ležet, prasata a kozy zabitě kvůli masu, jejichž nežádoucí části někdo pohodí u silnice, utýraní psi a kočky hození do řeky. Surovost lidského tvora mě odjakživa ohromovala. Nikdy si na to nezvyknu.

Proč mě tedy tenhle případ pořád zajímá? Další pohled na zvětšeniny dvanáct krát osmnáct. Fajn. Tak teda rozřezaná opice. Náramná věc. Takových zvířecích zdechlin vidáme spoustu. Nějaký hajzlík patrně čerpal radost z toho, že ji mučil a pak zabil. Možná to byl nějaký student, co ho nasrala známka.

U páté fotografie jsem se zarazila, oči přibetonované k obrázku. Znovu se mi stáhly břišní svaly. Upřeně jsem zírala na fotku, pak sáhla po telefonu.

23

Nic není prázdnějšího než školní budova po vyučování. Tak nějak si představuju svět po výbuchu neutronové bomby. Světla svítí. Vodní

---

fontánky chrlí na povel. Zvonky zvoní podle rozvrhu. Počítačové terminály záhadně září. Lidé chybí. Nikdo nehasí žízeň, neutíká na hodinu ani necvaká na klávesnici. Mlčení katakomb.

Sedla jsem si na skládací židli před kanceláří Parkera Baileyho v budově UQAM – Université de Québec à Montréal. Po odchodu z laboratoře jsem si šla zacvičit do tělocvičny, nakoupila potraviny v Provigo a pojedla vermicelli s omáčkou ze škeblí. Na tu rychlost to nebylo špatné. Dokonce i na Birdieho jsem udělala dojem. Teď jsem byla netrpělivá.

Tvrdit, že na katedře biologie panoval klid, bylo jako říci, že atom je malý. Nalevo i napravo byly všechny dveře v chodbě zavřené. Prozkoumala jsem nástěnky, přečetla informační brožury, oznámení o studentské praxi, nabídky práce (přepisování na počítači nebo doučování), zprávy ohlašující přednášky hostujících vědců. Dvakrát.

Po miliónté jsem se podívala na hodinky – 21.12. Krucinál. Už tady měl být. Přednáška mu končila v devět. Aspoň mi to tvrdila jeho sekretářka. Vstala jsem a přecházela sem a tam. Ten kdo čeká, musí chodit – 21.14. Sakra.

Ve 21.30 jsem to vzdala. Když jsem si přehazovala kabelku přes rameno, uslyšela jsem, jak se někde mimo mé zorné pole otevírají dveře. Za okamžik se na rohu kvapným krokem vynořil muž s obrovským stohem skript. Pořád přesouval ruce, aby mu knihy nespadly. Jeho vlněná vesta s dlouhými rukávy vypadala, jako by opustila Irsko krátce před hladomorem. Odhadovala jsem, že mu může být kolem čtyřicítky.

Zastavil se, když mě uviděl, ale na tváři se mu žádné hnutí mysli neprojevovalo. Začala jsem se mu představovat, když mu z hromady vyklouzl notes. Skočili jsme po něm oba. Z jeho strany to nebyl dobrý nápad. Většina hromady notes následovala a rozsypala se po podlaze jako silvestrovské konfety. Několik minut jsme sbírali a přerovnávali, pak odemkl svou pracovnu a vysypal knihy na psací stůl.

„Pardon,“ pravil francouzštinou se silným přízvukem. „Já...“

„Nic se neděje,“ odvětila jsem anglicky. „Určitě jsem vás polekala.“

„Ano. Ne. Měl jsem jít dvakrát. Tohle se mi stává každou chvíli.“ Jeho angličtina nebyla americká.

„Skripta?“

„Jo. Právě jsem skončil hodinu etologické metodologie.“

Měl na sobě všechny odstíny západu slunce nad severokarolinskými písečnými ostrovy. Světle růžová pleť, malinová

---

líčka a vlasy barvy vanilkových oplatek. Jeho knír a řasy byly jantarové. Vypadal jako člověk, který se neopálí, ale spálí.

„To zní poutavě.“

„Kéž by si jich to myslelo víc. Můžu...“

„Jsem Tempe Brennanová,“ řekla jsem, sáhla do kabelky a podala mu navštívenku. „Vaše sekretářka říkala, že bych vás teď mohla zastihnout.“

Zatímco si četl navštívenku, vysvětlovala jsem mu svou návštěvu.

„Jo, vzpomínám si. Moc mě mrzelo, že jsme přišli o tu opici. Tenkrát mě to fakt nakrklo.“ Náhle: „Nechtěla byste si sednout?“

Aniž by čekal na odpověď, začal shrnovat předměty ze zelené koženkové židle a vršit je na podlahu pracovny. Kradmo jsem se rozhlédla. Vedle jeho maličkých prostor působily ty moje jako stadion Yankees.

Každíčký centimetr prostoru na zdech, který nebyl pokryt policemi s knihami, byl plný obrázků zvířat. Koljušky. Perličky. Kosmani. Prasata bradavičnatá. Dokonce i mravenečník. Žádná rovina linnéovské hierarchie nebyla zanedbána. Připomínalo mi to kancelář impresária, kde jsou známosti s celebritami vystaveny na odiv jako trofeje. Jenže tyhle fotografie nebyly podepsané.

Oba jsme si sedli, on za stůl, nohy si opřel o otevřenou zásuvku, já na nedávno vyklizenou židli pro hosty.

„Jo. Fakt mě to nakrklo,“ opakoval a pak náhle změnil téma. „Vy jste antropoložka?“

„Hm. No.“

„Děláte hodně s primáty?“

„Ne. Dřív ano, ale teď už ne. Jsem na antropologické fakultě Severokarolinské univerzity v Charlotte. Tu a tam přednáším o biologii nebo chování primátů, ale vlastně už se tou prací nezabývám. Mám moc práce s forenzním výzkumem a konzultacemi.“

„Dobře.“ Zamával navštívenkou. „Co jste dělala s primáty?“

Uvažovala jsem, kdo se koho vyptává. Na co. „Zajímala mě osteoporóza, zvláště souvislost mezi sociálním chováním a procesem choroby. Pracovali jsme se zvířecími modely, především rhesusy, manipulovali jsme sociální skupiny, vytvářeli stresové situace a pak monitorovali úbytek kostí.“

„Pracuje někdo v divočině?“

„Jen ostrovní kolonie.“

„Ale?“ Jantarové obočí se vyklenulo zájmem.

„Cayo Santiago na Portoriku. Několik let jsem učila v terénní škole na Morganově ostrově u pobřeží Severní Karoliny.“

„Opice rhesus?“

„Ano. Doktore Bailey, ráda bych věděla, jestli byste mi nemohl něco říct o té opici, co zmizela z vašeho zařízení?“

Ignoroval můj ne tak hladký přechod na jiné téma. „Jak jste se dostala od opičích kostí k mrtvolám?“

„Skeletální biologie. To je kříženec obojího.“

„Jo. Pravda.“

„Ta opice?“

„Ta opice. Moc vám toho neřeknu.“ Podrbal se jednou botaskou o druhou, pak se předklonil a něco odcvrkl. „Jednou ráno jsem přišel a klec byla prázdná. Mysleli jsme, že možná někdo nechal nezastrčenou závoru a že Alsa, tak se jmenovala, se třeba dostala ven. Ony dokážou všechno, víte. Byla chytrá – jako opice, a měla fenomenální manuální zručnost. Měla ty nejúžasnější ručičky. Tak jsme tedy prohledali budovu, zburcovali bezpečnostní službu v kampusu, prolezli kdeco. Ale vůbec jsme ji nenašli. Pak jsem uviděl ten článek v novinách. Zbytek znáte.“

„Co jste s ní dělali?“

„Alsa vlastně nebyla z mého projektu. Pracovala s ní jedna studentka. Mě zajímají zvířecí systémy komunikace, obzvláště, ale ne výlučně, ty, které vysílají feromony a další olfaktorické signály.“

Změna kadence spolu s přechodem k žargonu mi napověděly, že to nevykládá poprvé. Pustil se do tématu „můj výzkum“, ústní podání vědce pro účely laické veřejnosti. „Výstup“ se zakládá na principu: Podej to blbovzdorně. Je secvičen pro koktejlové večírky, sponzory, první schůzku a další společenské příležitosti. Každý máme svůj. Poslouchala jsem ten jeho.

„Jaký byl ten projekt?“ O tobě už dost.

Ironicky se usmál a zavrtěl hlavou. „Jazyk. Osvojování jazyka u opic Nového Světa. Právě podle toho dostala jméno. L'Apprentissage de la Langue su Singe Americain. ALSA. Marie-Lise měla být quebeckou reakcí na Penny Pattersonovou a Alsa se měla stát KoKo mezi jihoamerickými opicemi.“ Zamával si nad hlavou propisovačkou, opovržlivě zafuněl a nechal ruku těžce klesnout. Tiše bouchla o stůl. Prohlížela jsem si jeho tvář. Vypadal buď unaveně nebo zaraženě, to jsem nepoznala.

„Marie-Lise?“

„Má studentka.“

„Fungovalo to?“

„Kdoví? Vlastně neměla dost času. Opice zmizela po pěti měsících práce na projektu.“ Zase ironie. „Krátko poté ji následovala Marie-Lise.“

„Odešla ze školy?“

Přikývl.

„Víte proč?“

Dlouze se odmlčel, než odpověděl. „Marie-Lise byla dobrá studentka. Jistě, byla by musela začít se svou tezí znovu, ale nepochybuji o tom, že by ji byla mistrovsky dokončila. Milovala svou práci. Jo, byla celá zoufalá, když Alsa zahynula, ale myslím, že tím to nebylo.“

„Čím myslíte, že to bylo?“

Kreslil trojúhelníčky na jedna skripta. Dopřála jsem mu čas.

„Měla takového přítele. Věčně se s ní hašteřil, protože chodila do školy. Přemlouval ji, aby toho nechala. Mluvila o tom se mnou jen jednou nebo dvakrát, ale myslím, že jí to skutečně vadilo. Setkal jsem se s ním párkrát na večírcích katedry. Ten chlap mi připadal strašidelný.“

„Jak to?“

„Prostě... já nevím, protispolečensky orientovaný. Cynický. Antagonistický. Hrubý. Jako by si nikdy neosvojil základní... znalosti. Vždycky mi připomínal Harlowovu opici. Víte? Jako že byl vychován v izolaci a nikdy se nenaučil jednat s ostatními lidmi. Ať jste mu řekla cokoli, obrátil oči v sloup a ušklíbl se. Bože, já ho nesnášel.“

„Nepodezíral jste ho? Že třeba zabil Alsu, aby sabotoval práci Marie-Lisy, aby ji přiměl nechat školy?“

Jeho mlčením sdělilo, že podezíral. Pak: „Údajně byl tehdy v Torontu.“

„Dalo se to ověřit?“

„Marie-Lise mu věřila. Nešli jsme za tím. Byla moc rozčilená. K čemu by to bylo? Alsa byla mrtvá.“

Nebyla jsem si jistá, jak formulovat příští otázku. „Četl jste někdy poznámky Marie-Lisy k projektu?“

Přestal čmárat a ostře na mě pohlédl. „Jak to myslíte?“

„Existuje možnost, že chtěla něco zakrýt? Někaký důvod, proč projekt poslat do háje?“

„Ne. Absolutně ne.“ V jeho hlase byla přesvědčivost. V jeho očích ne.

„Jste s ní ve styku?“

„Ne.“

„Je to běžné?“

„Někdy ano, někdy ne.“ Trojúhelníčků přibývalo.

Změnila jsem téma. „Kdo ještě měl přístup k... je to laboratoř?“

„Jen malá. Máme tady v kampusu velmi málo zvířecích subjektů. Prostě nemáme prostor. Každý živočišný druh se musí chovat v oddělené místnosti, víte.“

„Ale?“

„Ano. CCAC má konkrétní předpisy pro stanovení teploty, prostoru, diety, sociálních a behaviorálních parametrů a ještě kdečeho.“

„CCAC?“

„Kanadský výbor péče o zvířata. Vydávají průvodce pro péči o experimentální zvířata a jejich využití. To je naše bible. Každý, kdo používá pokusná zvířata, se jí musí přizpůsobit. Vědci. Chovatelé. Průmysl. Týká se také zdraví a bezpečnosti personálu, který se zvířaty pracuje.“

„A co ostraha?“

„No jo. Tam jsou předpisy velmi specifické.“

„Jakými měřítky ostrahy jste se řídili?“

„Ted' zrovna pracuju s koljuškami. S rybami.“ Otočil se a máchl perem k rybě na stěně.

„Ty toho moc nepotřebujou. Někteří moji kolegové si drží laboratorní krysy. Ty taky nejsou náročné. Zvířecí aktivisté se obyčejně rybám a hlodavcům vyhnou.“

Jeho tvář mohla soutěžit ve Světovém poháru ironiků.

„Alsa byla jediný další savec, takže ostraha nebyla tak přísná. Měla vlastní pokojíček, který jsme zamykali. A samozřejmě jsme jí zamykali klec. A vnější dveře laboratoře.“

Zarazil se.

„Uvažoval jsem o tom. Nemůžu si vzpomenout, kdo tehdy večer odcházel jako poslední. Víím, že jsem večer neměl přednášku, takže jsem tady asi dlouho nebyl. Patrně prováděl poslední kontrolu některý ze studentů. Sekretářka ty dveře nekontroluje, pokud ji o to výslovně nepožádám.“

Znovu se odmlčel.

„Nejspíš to musel udělat někdo zvenčí. Není nemožné, že někdo nechal dveře odemčené. Někteří studenti jsou méně spolehliví než ostatní.“

„A co ta klec?“

„Ta klec rozhodně nebyla nic těžkého. Jen visací zámek. Vůbec jsme ho nenašli. Nejspíš se dal přerýznout.“

Zkusila jsem co nejdelikátněji nadhodit další téma. „Našly se někdy chybějící části?“

„Chybějící části?“

„Alsa byla“ – teď jsem pracně hledala vhodný výraz. Blbovzdorně – „rozřezaná. Některé části nebyly v balíku, který se našel. Napadlo mě, jestli se něco nenašlo tady.“

„Jako třeba co? Co chybělo?“ Jeho pastelová tvář vypadala nechápavě.

„Pravá ruka, doktore Bailey. Její pravá ruka byla uříznuta v zápěstí. Nebyla tam.“

Nebyl důvod vyprávět mu o ženách, které utrpěly stejné poškození, o skutečném důvodu, proč jsem tady.

mlčel. Propletl si prsty za hlavou, zaklonil se a soustředil pohled na cosi nade mnou. Malinová barva jeho lící se měnila v reveňovou. Malé hodiny s rádiem tiše bzučely na kartotéce.

Asi po deseti letech jsem přerušila ticho.

„Zpětně vzato – co se podle vás stalo?“

Neodpověděl hned. Pak, když už jsem byla přesvědčena, že vůbec nepromluví: „Myslím, že to byla patrně jedna z těch mutantních forem života, co se namnožily v té žumpě kolem kampusu.“

Měla jsem pocit, že skončil. Zdroj jeho dýchání jako by se přestěhoval kamsi hlouběji do hrudi. Pak něco dodal, skoro šeptem. Neporozuměla jsem.

„Prosím?“ zeptala jsem se.

„Marie–Lise si to nezasloužila.“

Případalo mi to zvláštní. Alsa taky ne, říkala jsem si, ale držela jsem jazyk za zuby. Bez varování proťal ticho zvonek, pustil mi do všech nervů v těle proud. Podívala jsem se na hodinky – 22.00.

Vyhnula jsem se odpovědi na jeho otázku, proč se zajímám o opici, která je čtyři roky po smrti, poděkovala jsem mu za čas, který mi věnoval, a požádala ho, aby mi zavolal, kdyby ho ještě něco napadlo. Nechala jsem ho tam sedět a znovu ostřit zrak na to cosi, co

---

se vznášelo nad mou hlavou. Měla jsem tušení, že civí do času, ne do prostoru.

V téhle oblasti jsem se příliš nevyznala, a tak jsem zaparkovala v téže uličce jako tehdy v noci, když jsem křížovala po Mainu. Drž se toho, co funguje. Začala jsem ten výlet nazývat Velký Lov Na Gabby. Připadalo mi, že je to vzdáleno světelné roky. Zatím to byly dva dny.

Dnes večer bylo chladněji a dosud jemně pršelo. Zapnula jsem si bundu na zip a vyrazila zpátky k autu.

Cestou z univerzity jsem šla pěšky na St. Denis, kolem kavalkády drahých butiků a bister. Ačkoli je jen o pár bloků dál na východ, St. Denis je o celé galaxie vzdálena od St. Laurent. St. Denis, navštěvovaná mladými a movitými, je místo, kam se chodí hledat – šaty, stříbrné náušnice, partner, známost na jednu noc. Ulice snů. Má ji většina měst. Montreal má dvě: Crescent pro Angličany, St. Denis pro Francouze.

Uvažovala jsem o Alse, když jsem čekala na světlech na De Maisonneuve. Bailey měl nejspíš pravdu. Předě mnou napravo bylo autobusové nádraží. Ať ji zabil kdokoli, nemusel chodit daleko, aby se zbavil těla. To nasvědčovalo tomu, že šlo o někoho místního.

Pozorovala jsem mladou dvojici, která se vynořila ze stanice metra Berri-UQAM. Utíkali deštěm, nalepení na sebe jako ponožky čerstvě vytažené ze sušičky.

Anebo to mohl být někdo, kdo dojíždí. Jasně, Brennanová, popadni opici, jed' metrem domů, klepni ji, rozřež ji, pak šup s ní zpátky do metra a nech ji na autobusovém nádraží. Ohromný nápad.

Naskočila zelená. Přešla jsem St. Denis a vykročila na západ po De Maisonneuve. Pořád ještě jsem přemýšlela o svém rozhovoru s Baileym. Co mi to na něm vadilo? Projevoval přemíru citů vůči té studentce? Příliš málo vůči opici? Proč mi připadal jakoby – co? – negativní vůči projektu Alsa? Proč nevěděl o té ruce? Neříkal mi snad Pelletier, že si Bailey prohlédl zdechlinu? Nevšiml by si chybějící ruky? Ostatky mu byly předány a on si je z laboratoře odvezl.

„Do prdele,“ řekla jsem nahlas a v duchu se plácla do čela.

Nějaký muž v kombinéze se po mně otočil, zaregistrovala jsem úzkost. Neměl košili ani boty a nesl v obou pažích nákupní tašku, jejíž roztrhaná papírová ucha ukazovala všemi směry. Usmála jsem se,

---

abych ho uklidnila, a on se šoural dál, potřásaje hlavou nad stavem lidstva a vesmíru.

Ty jsi hotový Columbo, kárala jsem sama sebe. Ani ses Baileyho nezeptala, co s mrtvolou udělal! Dobrá práce.

Když jsem se vyplísnila, podnikla jsem kroky na usmířenou nabídkou konzumace párku v rohlíku.

Věděla jsem, že stejně nebudu spát, a tak jsem přijala. Takhle to budu moct shodit na jídlo. Šla jsem do Chien Chaud na St. Dominique a objednala si párek v rohlíku se vším všudy, hranolky a dietní coca-colu. „Máme jen pepsi,“ řekl mi dvojník Johna Belushiho s hustými černými vlasy a silným přízvukem. Život skutečně dovede napodobovat.

Najedla jsem se v červenobílém plastickém boxu a prohlížela si přitom plakáty cestovních společností, loupající se ze stěn. To by šlo, říkala jsem si při pohledu na příliš modrou oblohu a oslnivě bílé budovy na ostrovech Paros, Santorini a Mykonos. Ano. To by docela šlo. Auta se začínala houfovat na mokré dlažbě venku. Main ožíval.

Přišel nějaký muž a pustil se s Belushim do hlasitého rozhovoru, patrně řecky. Šaty měl mokré a páchl kouřem a tukem a kořením, které jsem neznala. Na hustých vlasech se mu třpytily kapičky. Když jsem se na něj koukla, usmál se na mě, nadzvedl jedno husté obočí a zvolna si přešel jazykem po horním rtu. Stejně dobře mi mohl ukázat svoje hemoroidy. Abych se vyrovnala jeho úrovni dospělosti, ukázala jsem mu vztyčený prostředníček a věnovala svou pozornost scénérii za oknem.

Skrz deštěm zastříkané sklo jsem rozeznávala řadu obchodů na druhé straně ulice, ztemnělých a tichých v předvečer svátku. La Cordonnerie la Fleur. Proč nazve nějaký švec svůj krám „U květinčky“?

La Boulangerie Nan. Uvažovala jsem, jestli se tak jmenuje pekařství, majitel nebo nějaký indický chleba. Skrz výlohy jsem viděla prázdné police, připravené na ranní úrodu. Pečou pekaři o státních svátcích?

La Boucherie St. Dominique. Její výlohy byly zakryty sděleními o specialitách týdne. *Lapin frais. Boeuf. Agneau. Poulet. Saucisse.* Čerstvý králík. Hovězí. Jehněčí. Kuře. Klobásy. Opice.

A je to. Hrabe ti. Zmačkala jsem ubrousek na papírový tácek, na kterém jsem dostala párek v rohlíku. Proto zabíjíme stromy. Přidala jsem plechovku od pepsi, hodila to všechno do odpadkového koše a odešla.

Auto bylo tam, kde jsem je nechala, a bylo i ve stejném stavu. Při jízdě jsem se v duchu vracela k vraždám.

Každé máchnutí stěračů mi přinášelo novou představu. Pahýl Alsiny paže. Plác. Ruka Morisette–Champouxové ležící na podlaze kuchyně. Plác. Šlachy Chantale Trottierové. Plác. Pažní kosti s čistě uříznutými dolními konci. Plác.

Byla to pokaždé ta samá ruka? Nedokázala jsem si vzpomenout. Budu to muset zjistit. Žádná lidská ruka se nepohřešovala. Jen náhoda? Má Claudel pravdu? Začínám trpět stihomamem? Třeba Alsin únosce sbíral zvířecí tlapy. Nebyl to jen přehnaně oddaný uctíváč Poeových románů? Plác. Nebo to byla ona?

Ve čtvrt na dvanáct jsem zajela do garáže. Byla jsem vyčerpaná do morku kostí. Byla jsem na nohou osmnáct hodin. Neexistuje párek v rohlíku, který by mě dneska v noci přiměl neusnout.

Birdie nečekal. Jak měl ve zvyku, když byl sám, stočil se do klubíčka v malém dřevěném houpacím křesle u krbu. Vzhlédl, když jsem vstoupila, a zamrkal na mě kulatýma žlutýma očima.

„Ahoj, Birde, jaké to dneska je, být kočka?“ zapředla jsem a podrbala ho pod bradičkou. „Jsi ty vůbec někdy kvůli něčemu vzhůru?“

Zavřel oči a natáhl krk, buď ignoroval nebo posiloval dojmy z mého hlazení. Když jsem odtáhla ruku, zešíroka zív, zahnízdil se bradou na tlapkách a pozoroval mě zpod těžkých víček. Šla jsem do ložnice s vědomím, že nakonec přijde za mnou. Rozepnula jsem si spony ve vlasech a naházela šatstvo na hromádku na zem, pak jsem odhodila příkrývky a padla do postele.

Než jsem se nadála, upadla jsem do tvrdého spánku beze snů. Nenavštívily mě žádné přízraky fantomů, žádné zlověstné divadýlko. Jednu chvíli jsem ucítila na noze teplou tíhu a poznala jsem, že za mnou přišel Birdie, ale spala jsem dál, pohroužena v černé prázdnotě.

Pak mi náhle srdce bušilo a oči jsem měla dokořán. Byla jsem vzhůru, polekaná a nevěděla proč. Ta změna byla tak prudká, že jsem se musela zorientovat.

V místnosti byla černočerná tma. Hodiny ukazovaly jednu hodinu dvacet sedm minut. Birdie byl pryč. Ležela jsem ve tmě a zadržovala dech, naslouchala, pátrala po nějakém vodítku. Proč moje tělo vyhlásilo poplach nejvyššího stupně? Zaslechla jsem něco? Jaký pohyb vysledoval můj osobní radar? Nějaký senzorový receptor vyslal signál. Uslyšel něco Birdie? Kde je? To se mu nepodobá, toulat se po nocích.

Uvolnila jsem svaly a naslouchala pozorněji. Jediným zvukem bylo bušení mého srdce v hrudi. V domě bylo záhadné ticho.

Pak jsem to uslyšela. Tiché cvaknutí, po němž následovalo slabé kovové zarachocení. Čekala jsem strnule, ani jsem nedýchala. Deset. Patnáct. Dvacet sekund. Svítící číslice na hodinách změnila tvar. Pak, když už jsem si myslela, že jsem si to snad jen namlouvala, jsem to zaslechla znova. Cink. Zarachocení. Stoličky se mi stiskly k sobě jako svěrák od firmy Black & Decker a ruce se zaťaly v pěsti.

Je někdo v bytě? Už jsem si zvykla na běžné okolní zvuky. Tenhle zvuk byl jiný, akustický vetřelec. Nepatřil sem.

Potichu jsem odhrnula prošívanou pokrývku a spustila nohy z postele. Zaplať pámbu za včerejší nepořádnost. Sáhla jsem po tričku a džínsech a vklouzla do nich. Plížila jsem se po koberci.

Zastavila jsem se u dveří ložnice, ohlédla se a pátrala po možné zbrani. Nic. Měsíc nesvítil, ale světlo pouliční lampy pronikalo oknem do druhé ložnice a částečně ozařovalo halu slabým svitem. Kradla jsem se kupředu, kolem koupelny, k hale s dveřmi do zahrádky. Každých pár kroků jsem se zastavila a naslouchala, dech zatajený, oči dokořán. U dveří do kuchyně jsem to uslyšela znovu. Cink. Zarachocení. Vycházelo to odněkud z blízkosti francouzského okna.

Zabočila jsem doprava do kuchyně a zadívala se k francouzskému oknu, vedoucímu z bytu do patia. Nic se ani nepohnulo. V duchu proklínajíc svou averzi ke střelným zbraním, rozhlédla jsem se po kuchyni a hledala nějakou jinou zbraň. Nebyl tu žádný arsenál. Nehlučně jsem klouzala roztřesenou rukou po zdi a nahmatala držák na nože. Vybrala jsem si nůž na chléb, stiskla v prstech jeho rukojeť, otočila čepelí dozadu a spustila ruku až dolů.

Zvolna, posouvajíc jednu bosou nohu za druhou, jsem se po špičkách dokradla tak daleko, abych viděla do obývacího pokoje. Byla tam stejná tma jako v ložnici a v kuchyni.

V šeru jsem rozeznela Birdieho. Seděl pár metrů od dveří, oči upřené na cosi za sklem. Špička ocasu se mu cukala sem a tam ve škubavých obloučcích. Vypadal napjatě jako nevystřelený šíp.

Další cink-rachocení mi zastavilo srdce a zatajilo dech. Přicházelo to zvenčí. Birdie nastražil uši do svisla.

Pěti třaslavými kroky jsem se ocitla u Birdieho. Podvědomě jsem natáhla ruku a pohládila ho po hlavě. Smrštil se při tom nečekaném dotyku a vyrazil napříč místností s takovou silou, až jeho dráčky

---

naděly rýhy na koberci. Vypadaly jako malé černé čárky v černočerné tmě. Pokud se dá o kočce tvrdit, že ječí, pak Birdie zaječel.

Jeho úprk mě úplně připravil o nervy. Na okamžik jsem zůstala ochrnutá, ztuhlá na místě jako socha z Velikonočního ostrova.

Udělej to jak ta kočka a vypadni odtud! říkal mi hlas paniky.

Uděkala jsem krok nazpátek. Cink. Zarachocení. Zastavila jsem se, svírajíc nůž, jako by to byl záchranný pás. Ticho. Tma. Da-dam. Da-dam. Naslouchala jsem tepu svého srdce a pátrala v mysli po nějakém sektoru, který by byl ještě schopný kriticky uvažovat.

Jestli je někdo v bytě, říkal mi, je za tebou. Tvá úniková cesta vede kupředu, ne dozadu. Ale jestli je někdo hned venku, nepouštěj ho dovnitř.

Da-dam. Da-dam.

Ten zvuk je venku, namítala jsem. To, co Birdie slyšel, je venku. Da-dam. Da-dam.

Podívej se. Přimáčkni se ke stěně vedle dveří na zahrádku a odhrň závěs jen tolik, abys mohla vykouknout ven. Možná uvidíš ve tmě obrys.

Rozumná logika.

Vyzbrojena nožem, odlepila jsem jednu nohu od koberce, sunula se po centimetru kupředu a dorazila ke zdi. Zhluboka jsem se nadechla a o pár centimetrů odsunula závěs. Obrysy a stíny na zahradě byly neurčitě, ale rozeznatelné. Strom, lavička, několik keřů. Nic, co by se dalo označit za pohyb, až na větve rozhýbané větrem. Dlouhou chvíli jsem setrvala ve své pozici. Nic se nezměnilo. Přesunula jsem se ke středu závěsu a vyzkoušela kliku dveří. Pořád zamčeno.

Nůž v pohotovosti, sunula jsem se podél stěny k hlavním vstupním dveřím. K bezpečnostnímu systému. Varovné světlo zářilo rovnoměrně, což znamenalo, že nedošlo k žádnému narušení obvodu. Impulzivně jsem stiskla testovací knoflík.

Ticho proťal zvuk a přestože jsem to očekávala, nadskočila jsem. Má ruka sebou škubla vzhůru, nůž v pohotovosti.

Blbče! sděloval mi funkční zlomek mozku. Bezpečnostní systém funguje a nebyl porušen! Nic se neotevřelo! Nikdo nevstoupil.

Pak je tam venku! odpovídala jsem, dosud dost roztřesená.

Možná, říkal můj mozek, ale to není tak zlé. Rozsviť pár světel, projev nějakou aktivitu a každý vetřelec se špetkou rozumu odtud vypadne.

Pokusila jsem se polknout, ale v ústech jsem měla příliš sucho. Frajerským gestem jsem rozsvítla světlo v hale a potom rychle všechna světla až do ložnice. Nikde žádní vetřelci. Když jsem si sedla na okraj postele, třímajíc nůž, uslyšela jsem to zase. Tlumené cink, zarachocení. Vyskočila jsem a málem se pořezala.

Osmělena svým přesvědčením, že uvnitř žádný vetřelec není, pomyslela jsem si – tak dobře, ty prevíte, jen tě zahlídnu a zavolám poldy.

Přesunula jsem se zpět k francouzskému oknu vedoucímu na postranní dvorek, tentokrát rychle. Tahle místnost byla dosud neosvětlená a já znovu odhrnula okraj záclony a vykoukla ven, směleji než prve.

Scenérie byla pořád ta samá. Mlhavě známé tvary, některými pohyboval vítr. Cink, zarachocení! Bezděčně jsem sebou trhla, pak jsem si pomyslela: ten zvuk je dál od dveří, ne hned za nimi.

Rozpomněla jsem se na osvětlení postranního dvorku a vydala se hledat vypínač. Ted' nebyl čas myslet na to, abych nedopalovala sousedy. Rozsvítla jsem světlo a vrátila se k okraji záclony. Světlo nebylo silné, ale docela dobře v něm byly vidět předměty na dvorku.

Děšť už ustal, ale zvedl se vánek. V kuželu světla tančila jemná mlha. Chvíli jsem poslouchala. Nic. Několikrát jsem přelétla pohledem zorné pole, které jsem měla před sebou. Nic. Zbrkle jsem deaktivovala zabezpečovací systém, otevřela francouzské okno a vystrčila hlavu ven.

Nalevo u zdi dělal smrk černý čest svému jménu, ale žádný cizí obrys se s jeho větvemi nemísil. Vítr lehce zavanul a větve se pohnuly. Cink. Zarachocení. Nový poryv strachu.

Branka. Ten zvuk přicházel od branky. Zalétla jsem tam pohledem právě včas, abych zahlédla mírný pohyb, když se usazovala na své místo. Před mýma očima se do ní vítr znovu opřel a branka se mírně pohnula, jak jí dovolovala závora. Cink. Zarachocení.

Dožraně jsem vypochoďovala na dvorek a k brance. Proč jsem si toho zvuku ještě nikdy nevšímla? Pak jsem sebou zase šklubla. Zámek byl pryč. Visací zámek, který bránil pohybu závory, zmizel. Zapomněl ho snad Winston dát zpátky, když ostříhal trávu? Určitě.

Prudce jsem do branky strčila, abych zajistila závoru co nejpevněji, a obrátila jsem se zpět ke dveřím. Pak jsem uslyšela ten druhý zvuk, jemný a tlumený.

Když jsem se po něm ohlédla, uviděla jsem ve své bylinkové zahrádce cizí předmět. Jako tykev napíchnutá na klacku vystupujícím ze země. Ten ševlivý šustot vyluzoval plastický povlak, rozhýbaný větrem.

Zmocnilo se mě hrůzné poznání. Aniž bych věděla, jak to vím, vycítila jsem, co je pod tím plastickým povrskem. Nohy se mi třáslly, když jsem kráčela přes trávník a šubnutím ten plastik zvedla.

Při tom pohledu mě přemohla nevolnost, obrátila jsem se a dávala. Otrhla jsem si rukou ústa a vrhla se zpátky dovnitř, zabouchla a zamkla dveře a znovu nastavila poplašný systém.

Hledala jsem číslo, hnala se k telefonu a nutila se vytkat správné číslice na správných knoflíkách. Cvaknutí se ozvalo po čtvrtém zazvonění.

„Přijed'te sem, prosím. Hned teď!“

„Brennanová?“ Rozespale. „Co sakra –“

„Ted' okamžitě, hergotsakra, Ryane! Hned!“

24

O dva litry čaje později jsem seděla stočená v Birdieho houpacím křesle a tupě pozorovala Ryana. Vyřizoval už třetí telefonát; někoho ujišťoval, že mu to nějakou dobu potrvá. Soudě podle toho, jak mluvil, příjemce hovoru nebyl nijak nadšený. Je to těžké.

Hysterie má své výhody. Ryan dorazil za dvacet minut. Prohledal byt a dvorek, pak kontaktoval CUM a zařídil, aby před domem hlídkoval policejní vůz. Ryan vložil pytel i jeho ošklivý obsah do jiného, většího pytle, zapečetil ho a položil na podlahu v rohu jídelny. Ještě dnes v noci ho zaveze do márnice. Výjezdovka dorazí ráno. Byli jsme v obývacím pokoji, já seděla a usrkávala čaj, Ryan přecházel sem tam a mluvil.

Nebyla jsem si jistá, co má na mě víc uklidňující účinky, jestli čaj nebo Ryan. Čaj to patrně nebyl. Ve skutečnosti jsem se chtěla napít něčeho pořádného. Chtěla není přesný výraz. Toužila, prahla, by bylo přesnější. Dokonce jsem se chtěla napít mockrát. Láhev, ze které bych si mohla nalít, už neexistovala. Zapomeň na to, Brennanová. Špunt je v hrdle flašky a zůstane tam.

Usrkávala jsem tedy čaj a pozorovala Ryana. Měl na sobě džínsy a vybledlou denimovou košili. Dobrá volba. Modré odstíny mu rozsvítily oči jako kolorování na starém filmu. Dokončil své telefonáty a posadil se.

„To by mělo stačit,“ řekl, hodil telefon na gauč a přejel si dlaní po obličejí. Vlasy měl rozcuchané a vypadal unaveně. Ale já tedy patrně taky nevypadala jako Claudia Schifferová.

Stačit k čemu? napadlo mě.

„Jsem vám vděčná, že jste přijel,“ řekla jsem. „Mrzí mě, že jsem tak vyváděla.“ To už jsem říkala, ale opakovala jsem se.

„Ne. Nevyváděla jste.“

„Já obvyklejě...“

„To nic. My toho psychopata dostaneme.“

„Bylo by stačilo, abych...“

Předklonil se a opřel se lokty o kolena. Modré lasery popadly moje oči a nepouštěly je. Na řasách měl smítka, jako zrnko pylu přichycené k blizně.

„Brennanová, tohle je vážná věc. Někde tu běhá chlap, který je cosi jako duševní mutant. Je psychologicky deformovaný. Je jako ty krysy, co hrabou tunely pod hromadami odpadků a pronikají odpadním potrubím do tohoto města. Je to dravec. Má to v hlavě porouchané a teď si vás zapojil do kdovíjaké degenerované noční mýry, kterou si spřádá v hlavě. Ale udělal chybu a my ho chytíme a zmáčkeme. Jako se to dělá s každou vší.“

Intenzita jeho reakce mě polekala. Nenapadalo mě, co bych řekla. Poukazovat na jeho popletené metafory se mi zdálo nemoudré.

Vzal mé mlčení jako projev skepse.

„Myslím to vážně, Brennanová. Ten hajzl má místo mozku syrovátku. Což znamená, že musíte nechat těch svých vylomenin.“

Jeho poznámka mě dopálila, ke kterémužto zvratu stačilo málo. Cítila jsem se bezbranná a závislá a nenáviděla jsem se za to, takže jsem obrátila své zoufalství proti němu.

„Vylomenin?“ vyprskla jsem na něj.

„Do prdele, Brennanová, nemyslím dneska večer.“

Oba jsme věděli, jak to myslí. Měl pravdu, což zvýšilo mou podrážděnost i pocit provinilosti. Zakroužila jsem v hrnku čajem, už studeným, a dál mlčela.

„Tohle zvíře vás zřejmě sleduje,“ mlel dál, vytrvalý jako sbíječka. „Víš, kde bydlíte. Víš, jak se dostat dovnitř.“

„On se nedostal doopravdy dovnitř.“

„Krucinál, zasadil vám na zahrádku lidskou lebku!“

„Já vím!“ zařvala jsem, přičemž se v mém sebeovládání začínala utvářet velká trhлина.

Očima jsem sklouzla k rohu jídelny. Ta věc ze zahrady tam ležela mlčky a nehybně, artefakt čekající na zpracování. Mohlo to být cokoliv. Volejbalový míč. Globus. Meloun. Kulatý předmět v lesklém černém pytli vypadal v čirém plastiku, do kterého ho Ryan neprodyšně uzavřel, docela neškodně.

Zírala jsem na něj upřeně a hlavou se mi rojily představy jeho ošklivého obsahu. Viděla jsem lebku tyčící se na scvrklé tyčce krku. Viděla jsem prázdné očníce, zírající přímo před sebe a růžový neon, odrážející se od bílého emailu v otevřených ústech. Představovala jsem si, jak vetřelec přepiluje zámek a drze kráčí přes dvůr, aby zasadil svoje chmurné memento.

„Já vím,“ opakovala jsem, „máte pravdu. Budu muset být opatrnější.“

Znovu jsem zavířila obsahem šálku, hledajíc řešení v čajových lístcích.

„Nechcete trochu čaje?“

„Ne, děkuju.“ Vstal. „Půjdu se podívat, jestli už je hlídka tady.“

Zmizel v zadní části bytu a já si udělala další šálek čaje. Ještě jsem byla v kuchyni, když se vrátil.

„Jedno auto parkuje v uličce na druhé straně ulice. Další bude vzadu. Překontroluju je, až budu odcházet. Nikdo by se neměl přiblížit k téhle budově nepozorovaně.“

„Díky.“ Usrkla jsem a opřela se o pracovní desku.

Vyndal balíček dumaúrierek a zvedl na mě obočí.

„Jistě.“

Nenáviděla jsem kouření v bytě. Ale on tu koneckonců taky asi nebyl rád. Život je kompromis. Zauvažovala jsem, zda bych neměla vypátrat svůj jediný popelník, ale pak jsem se neobtěžovala. On kouřil, já upíjela čaj a nemluvili jsme, opírali jsme se o kuchyňskou linku, oba pohroužení každý do svých myšlenek. Lednička bzučela.

„Víte, mě vlastně nevydělala ani tak ta lebka. Na lebky jsem zvyklá. Bylo to tak... tak mimo kontext.“

„Jo.“

„Je to kliše, já vím, ale připadala jsem si jako znásilněná. Jako by nějaký cizí tvor narušil můj osobní prostor, zakořenil se v něm a odešel, když ztratil další zájem.“

Pevně jsem svírala hrnek, cítila jsem se bezbranná a strašně mi to vadilo. Taky jsem si připadala jako blbec. Nepochybně už takovou či onakou verzi tohoto proslovu vyslechl mnohokrát. Pokud ano, nezmínil se o tom.

„Myslíte, že je to St. Jacques?“

Podíval se na mě, pak odcvrkl popel do dřezu. Zaklonil se nad pracovní pult a zhluboka zatáhl. Nohy měl natažené skoro až k ledničce.

„Já nevím. Sakra, ani nedokážeme určit, koho jsme to vyplašili. St. Jacques je nejspíš pseudonym. Ať tu díru tam používal kdokoli, nejspíš tam doopravdy nebydlel. Ukazuje se, že domácí ho viděla jen dvakrát. Týden jsme to tam hlídali a nikdo nešel dovnitř ani ven.“

Hmmmm. Vtáhni kouř, vydechni. Víření čaje.

„Měl ve své sbírce můj obrázek. Vystříhl si ho a označil.“

„Jo.“

„Mluvte se mnou na rovinu.“

Okamžik se odmlčel, pak: „Já bych na něj vsadil. Náhoda je prostě příliš nepravděpodobná.“

Věděla jsem to, ale nechtěla jsem to slyšet. A vůbec už jsem nechtěla uvažovat o tom, co to znamená. Ukázala jsem k lebce.

„Z té mrtvoly, co jsme našli v St. Lambert?“

„Jémine, to je přece váš píseček.“

Dal si posledního šluka, pustil z kohoutku vodu na nedopalek a rozhlédl se, kam ho odložit. Odstrčila jsem se od pracovní desky a otevřela skříňku, obsahující pytel na odpadky. Když se zvedal, položila jsem mu ruku na předloktí.

„Ryane, myslíte si, že jsem blázen? Myslíte, že ta představa sériového vraha existuje jen v mé hlavě?“

Napřímil se a upřel na mě oči.

„Nevím. Já prostě nevím. Možná máte pravdu. Čtyři mrtvé ženy v průběhu dvou let, které byly všechny rozpárané nebo rozčtvrcené nebo obojí. Možná i pátá. Možná některé podobnosti ve způsobu znetvoření. Zavedení předmětů. Ale to je všechno. Zatím tu žádné jiné pojítka není. Možná spolu souvisí. Možná ne. Možná tady někde nezávisle na sobě operuje celý nákladák sadistů. Možná to všechno udělal St. Jacques. Možná je to jen jeden člověk, ale tím člověkem je

---

někdo jiný. Možná si teď zrovna představuje, jak si příště vyrazí. Možná vám ten hajzl zrovna zasadil lebku na zahrádku, možná taky ne. Já nevím. Ale vím, že nějakej zasranej pošuk vám dneska v noci zaparkoval lebku mezi petunie. Koukejte, nechci, abyste riskovala. Dejte mi slovo, že budete opatrná. Žádné další výpravy.“

Zase ten paternalismus. „To byla petržel.“

„Cože?“ Hrot v jeho hlase byl dost ostrý, aby mi uťal všechny další vtipné poznámky.

„Copak tedy ode mě chcete?“

„Prozatím žádné další tajné podniky.“ Ukázal palcem na pytel s důkazem. „A povíte mi, kdo je tamhleto.“

Podíval se na hodinky.

„Kristapána. Je čtvrt na čtyři. Budete v pořádku?“

„Ano. Díky, že jste přišel.“

„Dobře.“

Znovu překontroloval telefon a zabezpečovací systém, sebral plastický pytel a já ho pustila z domovních dveří. Jak jsem sledovala jeho odchod, nedokázala jsem si nepovšimnout, že jeho oči nejsou to jediné, co džínsy pěkně zdůrazňují. Brennanová! Máš v sobě moc čaje. Anebo moc málo něčeho jiného.

Přesně ve čtyři dvacet sedm ta noční můra začala znova. Nejdřív jsem měla dojem, že se mi něco zdá, že se mi ve snu opakují dřívější události. Ale vlastně jsem vůbec neusnula. Jen tak jsem ležela, vybízela se k uvolnění a nechávala své myšlenky útržkovitě plynout a znovu se spojovat jako obrazce v kaleidoskopu. Jenže zvuk, který jsem teď zaslechla, byl přítomný a reálný. Uvědomila jsem si, co to je a co to znamená. Zapípání poplašného zařízeními sdělovalo, že se otevřely dveře nebo okno. Vetřelec se vrátil a dostal se dovnitř.

Tep se mi zrychlil a pocítila jsem, jak se strach vrací, zprvu dusivý a paralyzující, pak odstartoval nával adrenalinu, po kterém jsem byla ve střehu, ale nejistá. Co dělat? Bojovat? Prchat? V prstech jsem sevřela okraj pokrývky a myšlenky se rozlétly do tisíce směrů. Jak se dostal přes policejní hlídku? Ve kterém pokoji je? Nůž! Je na kuchyňské lince! Ležela jsem tam ztuhlá a zvažovala možnosti. Ryan překontroloval telefony, ale já chtěla spát nerušeně a ten v ložnici jsem vytáhla ze zástrčky. Dokážu najít šňůru, lokalizovat malou trojúhelníkovou zásuvku a zatelefonovat dřív, než mě přemůže? Kde

---

říkal Ryan, že parkují policejní auta? Kdybych rozrazila okno ložnice a začala řvát, uslyšela by mě policie a zareagovala včas?

Pracně jsem se snažila zaslechnout každý pohyb ve tmě kolem sebe. Tam! Tiché cvaknutí. V hale? Zatajila jsem dech. Přední zuby se mi zaryly do dolního rtu.

Zaškrábání na mramorové podlaze. Poblíž vstupní haly. Může to být Birdie? Ne, tenhle zvuk způsobil někdo mnohem těžší. Zase! Slabě šoupání, jakoby o zeď, ne o podlahu. Na kočku moc vysoko.

V hlavě se mi zjevil jeden výjev z Afriky. Noční jízda v Amboseli. Leopard, ustrnulý před reflektory džípu, přikrčený, svaly napjaté, nozdrami nasávající noční vzduch, nehlučně dohání nic netušící gazelu. Ovládá snad můj pronásledovatel taky takhle temnotu, hledá si opatrně cestu do mé ložnice? Odřezává únikové cesty? Co dělá? Proč se vrátil? Co mám dělat já? Něco! Nelež a nečekej. Dělej něco!

Telefon! Zkusím telefon. Venku je policie. Dispečer je sežene. Dokážu na něj dosáhnout, aniž bych se prozradila? Záleží na tom vůbec?

Zvolna jsem nadzvedla přikrývky a převalila se naznak. Šustění prostěradel mi v uších znělo jako burácení hromu.

Něco se znovu otřelo o zeď. Hlasitěji. Blíž. Jako by si vetřelec byl jistější sám sebou, ztratil sklon k opatrnosti.

Všechny svaly i šlachy napjaté, posouvala jsem se po centimetru k levému okraji postele. Neproniknutelná tma v místnosti mi ztěžovala orientaci. Proč jsem zatáhla žaluzii? Proč jsem vypnula ten telefon jen kvůli trošce spánku navíc? Blbec. Blbec. Blbec. Najít šňůru, najít zásuvku, vyťukat potmě 911. V duchu jsem prováděla inventuru předmětů na nočním stolku, mapovala cestu, kterou se bude ubírat má ruka. Budu muset sklouznout na podlahu, abych se dostala k zástrčce telefonu.

Na levé straně postele jsem se nadzvedla na loktech. Očima jsem sondovala tmu, ale byla příliš hustá, než abych rozlišila jakékoli obrysy kromě dveří ložnice. Ty slabě osvětloval jakýsi elektrospotřebič se zářícím ciferníkem. Ve dveřích žádná silueta nestála.

Povzbuzena spustila jsem levou nohu z postele a zvolna, naslepo šátrala po podlaze. Pak se ve dveřích objevil stín, až mi noha ztuhla ve vzduchu a svaly se zasekly katatonickým strachem.

To je konec, napadlo mě. Ve vlastní posteli. Sama. Venku čtyři policajti a o ničem nevědí. Představovala jsem si ty ostatní ženy, jejich kosti, obličej, vykuchaná těla. Zvon na čištění odpadů. Soška. Ne!

---

zařval mi nějaký hlas v hlavě. Já ne. Prosím. Ne já. Na kolik výkřiků se zmůžu, než mě dostane? Než mě umlčí jediným máchnutím čepele napříč přes hrdlo? Dost, abych upozornila policii venku?

Očima jsem přelétala sem a tam, zpanikařeně, jako zvíře v pasti. Dvěře zaplnila tmavá hmota. Lidská postava. Ležela jsem neschopna řeči, neschopna pohybu, neschopna spustit i svůj poslední výkřik.

Postava zaváhala, jako by si nebyla jistá, kam teď. Žádné rysy tváře. Jen silueta zarámovaná veřejemi. Jediným vstupem. Jediným východem. Bože! Proč nemám pistoli?

Vteřiny se vlekly. Možná ta postava nedokázala rozeznat můj obrys na samém okraji postele. Možná se místnost zdála od dveří prázdná. Má baterku? Stiskne vypínač na stěně?

Moje myšlenky se náhle vytrhly ze svého ochrnutí. Co nás učili na lekcích sebeobrany? Uteč, pokud můžeš. Nemůžu. Když tě zažene do kouta, bojuj, abys vyhrála. Kousej. Dloubej do očí. Kopej.

Ubliž mu! První pravidlo: Nedovol, aby se dostal nad tebe! Druhé pravidlo: Nikdy se nenech přitisknout na lopatky! Ano. Překvap ho. Kdybych se dokázala dostat k jakýmkoli únikovým dveřím, policajti venku by mě mohli zachránit.

Levou nohu už jsem měla na podlaze. Dosud na zádech jsem posouvala pravou nohu k okraji postele, milimetr po milimetru, a stáčela hýždě. Už jsem měla obě nohy na podlaze, když postava udělala trhaný pohyb a mě oslepila záře světla.

Ruka mi vylétla k očím a vrhla jsem se kupředu v zoufalé snaze srazit postavu stranou a uniknout z ložnice. Pravou nohou jsem zachytla o prostěradlo a sletěla střemhlav na koberec. Rychle jsem se převalila na levou stranu, vyškrábala se na všechny čtyři a obrátila tvář k útočníkovi. Třetí pravidlo: Nikdy se neobracej zády.

Postava zůstala na druhé straně pokoje, ruku na vypínači. Jenže už měla tvář. Tvář znetvořenou jakýmsi vnitřním zmatkem, o jehož povaze jsem se mohla jen dohadovat. Tvář, kterou jsem znala. Má vlastní tvář rychle procházela řadou různých výrazů. Hrůza. Poznání. Zmatek. Naše oči se setkaly a neuhýbaly. Nikdo se nepohnul. Nikdo nepromluvil. Zíraly jsme na sebe napříč mou ložnicí.

Zařvala jsem.

„Krucinálfagot, Gabby! Ty krávo pitomá! Co to děláš? Co jsem ti udělala? Ty mrcho! Ty zatracená mrcho!“

Seděla jsem na patách, dlaně na stehnech a nepokoušela se ovládnout slzy, které mi smáčely tvář, ani vzlyky, otřásající mým tělem.

25

Houpala jsem se tam a zpátky z kolen na paty, vzlykala a křičela. Moje slova nedávala velký smysl, a když se smísila s vzlykáním, byla už úplně nesrozumitelná. Věděla jsem, že ten hlas je můj, ale neměla jsem sílu ho zastavit. Z úst se mi hrnulo brebentění, kterému jsem nerozuměla, houpala jsem se a vzlykala a vřískala.

Zanedlouho vzlykání převládlo nad vřískotem a ustoupilo tlumenému zajímavému zvuku. Naposled jsem se otřásla, přestala se houpat a soustředila pohled na Gabby. I ona plakala.

Stála na druhé straně pokoje, jednou rukou se držela vypínače, druhou tiskla k hrudi. Prsty se jí škubavě rozevíraly a zase svíraly. Hrud' se jí zvedala s každým nadechnutím a po tváři jí stékaly slzy.

Plakala mlčky a jako by zkameněla na místě, až na tu šátrající ruku.

„Gabby?“ Hlas se mi zlomil a vyšlo z toho jen „ – by?“

Stísněně mi pokynula, dredy jí poskakovaly kolem popelavé tváře. Začala vydávat slabé zajímavé zvuky, jako by se snažila potlačit slzy. Řeč se zdála být mimo její schopnosti.

„Ježíši Kriste, Gabby! Zbláznila ses?“ zašeptala jsem. Už jsem se poměrně ovládala. „Co tu děláš? Proč jsi nezavolala?“

Jako by zvažovala druhou otázku, ale pokusila se odpovědět na první.

„Potřebovala jsem... s tebou mluvit.“

Jen jsem na ni civěla. Snažím se tuhle ženskou najít už tři týdny. Vyhýbá se mi. Je půl páté ráno, právě se vloupala ke mně domů a zkrátila mi život nejmíň o deset let.

„Jak ses sem dostala?“

„Ještě pořád mám klíč.“ Další zalykavé zvuky, ale tišší, pomalejší. „Od loňského léta.“

Odtáhla roztřesenou ruku od vypínače a ukázala klíč, houpající se na řetízku.

Cítila jsem, jak se ve mně zvedá hněv, ale moje vyčerpání ho drželo na uzdě.

„Dneska v noci ne, Gabby.“

„Tempe, já...“

Vrhla jsem na ni pohled, jehož účelem bylo znovu ji nechat na místě zkamenět. Opětovala ho, bez námitek, poslušně.

„Tempe, já nemůžu jít domů.“

Oči měla temné a kulaté, tělo ztuhlé. Vypadala jako antilopa odříznutá od stáda a zahnaná do kouta. Hodně velká antilopa, nicméně vyděšená.

Beze slova jsem se zvedla, vyndala ze skříně v hale ručníky a ložní prádlo a hodila je na postel v hostinském pokoji. „Promluvíme si ráno, Gabby.“

„Tempe, já...“

„Ráno.“

Když jsem usínala, slyšela jsem, jak někde telefonuje. Nezáleželo mi na tom. Zítra.

A taky jsme si promluvily. Povídal jsme si hodiny a hodiny. Nad miskami kukuřičných vloček a talíři špaget. Nad nekonečným množstvím šálků cappuccina. Mluvili jsme stočené do klubíček na gauči a při dlouhých procházkách sem a tam po Ste. Catherine. Byl to víkend plný slov, a většina z nich proudila z Gabby. Zprvu jsem byla přesvědčená, že jí přeskočilo. V neděli večer už jsem si tak jistá nebyla.

Výjezdovka přijela v pátek dopoledne. Ze zdvořilosti ke mně předem zavolali, přijeli bez fanfár a pracovali rychle a pilně. Gabbyinu přítomnost brali jako přirozený vývoj událostí. Útěcha přítelkyně po noci hrůzy. Pověděla jsem Gabby, že v zahradě byl vetřelec, ale zmínku o hlavě jsem vypustila. Měla dost vlastních starostí. Tým odjel s povzbudivými slovy: „Nebojte se, doktorko Brennanová. My toho prevíta dostaneme. Zůstaňte tady.“

Gabbyina situace byla stejně obtížná jako moje. Její dřívější informátor ji začal stopovat. Byl všude. Někdy ho vídala na lavičce v parku. Jindy ji sledoval po ulici. V noci se potloukal kolem St. Laurent. Ačkoliv už s ním odmítala mluvit, byl tu pořád. Držel se opodál, ale nespouštěl z ní oči. Dvakrát měla dojem, že byl v jejím bytě.

Řekla jsem: „Gabby, víš to jistě?“ Měla jsem na mysli: Gabby, neharaší ti?

„Vzal ti něco?“

„Ne. Aspoň já myslím, že ne. Nic, čeho bych si všimla. Ale vím, že se mi hrabal ve věcech. Víš, jak to poznáš. Nic se neztratilo, ale všecko bylo trošku jinak. Jakoby pootočené.“

„Proč jsi mi nezavolala, když jsem ti nechávala vzkazy?“

„Přestala jsem brát telefon. Zvonil desetkrát za den a nikdo tam nebyl. To samé se záznamníkem. Každou chvíli zavěšeno. Prostě jsem ho přestala používat.“

„Proč jsi mi nezavolala?“

„A co bych ti řekla? Že mě někdo stopuje? Že jsem ze sebe udělala oběť? Nedokážu zvládnout vlastní život? Myslela jsem, že když s ním budu jednat jako s magorem, ztratí zájem. Ztratí se a zakuklí se někde jinde.“

V očích měla utýraný výraz.

„A věděla jsem, co bys mi řekla. Haraší ti, Gabby. Necháváš se ovládnout svým stihomamem, Gabby. Potřebuješ pomoc, Gabby.“

Pocítila jsem bodnutí viny – vzpomněla jsem si na naše poslední setkání. Měla pravdu.

„Mohla jsi zavolat policii. Poskytli by ti ochranu.“ Už když jsem to říkala, sama jsem tomu nevěřila.

„Pravda.“ A pak mi vyprávěla o čtvrté noci.

„Dorazila jsem domů kolem půl čtvrté ráno a poznala jsem, že v bytě někdo byl. Použila jsem ten starý trik s nití nataženou přes zámek. No, a když jsem to uviděla, úplně mě to připravilo o nervy. Byla jsem v docela dobré náladě, protože jsem toho kripla celou noc neviděla. Taký jsem zrovna dala vyměnit zámky, takže jsem měla pocit, že je byt zabezpečený – poprvé po několika měsících. Když jsem tu nit uviděla na podlaze, byla jsem prostě zničená. Nemohla jsem uvěřit, že se zase dostal dovnitř. Nevěděla jsem, jestli je ještě uvnitř, a nechtělo se mi to zjišťovat. Vzala jsem roha a přijela sem.“

Kousek po kousku vyprávěla o posledních třech týdnech, vypočítávala incidenty, jak jí přicházely na mysl. Jak se během víkendu její vyprávění odvíjelo, řadila jsem si v duchu nesouvislé epizody chronologicky. Ačkoliv muž, který ji obtěžoval, neudělal nic přehnaně agresivního, viděla jsem strukturu rostoucí drzosti. V neděli už jsem s ní sdílela její obavy.

Rozhodly jsme se, že prozatím zůstane u mě, ačkoliv jsem si nebyla jistá, kolik bodů by můj byt dostal při kontrole bezpečnosti. V pátek večer volal Ryan, aby mi sdělil, že policejní hlídka zůstane do

---

pondělka. Kývla jsem na policisty pokaždé, když jsme se vydávaly na procházku. Gabby se domnívala, že jsou tu v důsledku toho vniknutí do zahrady. Nevyracela jsem jí to. Musela jsem posilovat její nově zrozený pocit bezpečí, ne ho bořit.

Navrhla jsem, abychom kvůli jejímu pronásledovateli kontaktovaly policii, ale ona tvrdohlavě odmítala ve strachu, že by účast policie ohrozila její děvčata. Také jsem měla podezření, že se bojí ztratit jejich důvěru a přístupovou cestu k nim. Neochotně jsem souhlasila.

V pondělí jsem ji nechala samotnou a šla jsem do práce. Měla v plánu dojít si do bytu pro nějaké věci. Slíbila, že nějakou dobu na Main nepůjde a hodlala si krátit čas psaním. Na to potřebovala laptop a svoje záznamy.

Když jsem dorazila do práce, bylo po deváté. Ryan už telefonoval. Na papírku bylo naškrábáno: „Mám jméno. AR.“ Když jsem mu volala zpátky, byl mimo, šla jsem tedy do histologické laboratoře podívat se na svůj zahradní suvenýr.

Sušil se na pultě, očištěný a označený, v důsledku nepřítomnosti měkkých tkání bylo vaření zbytečné. Vypadal jako tisíc jiných lebek, s prázdnými očními a úhledně napsaným číslem LML. Zírala jsem na něj a připomínala si hrůzu, kterou před třemi dny rozpoutal.

„Lokalita. Lokalita. Lokalita,“ řekla jsem prázdné laboratoři.

„Prosím?“

Neslyšela jsem Denise vstoupit.

„To mi jednou říkal jeden realitní agent.“

„*Oui?*“

„Nejde o to, co co je, ale spíš o to, *kde* to je – podle toho se často utváří naše reakce.“

Zatvářil se bezvýrazně.

„To je jedno. Vzal jste vzorky půdy, než jste ji umyl?“

„*Oui.*“ Zvedl dvě malé plastické fiolky.

„Dáme je k rozboru.“

Kývl.

„Rentgeny jsou hotové?“

„*Oui.* Právě jsem dal rentgen chrupu a apikální doktoru Bergeronovi.“

„On je v pondělí tady?“

„Bere si dva týdny dovolené, tak chce dokončit nějaké zprávy.“

„Máme štěstí.“ Vložila jsem lebku do plastické vany. „Ryan si myslí, že má jméno.“

„Á, *oui*?“ Obočí mu vystřelilo vzhůru.

„Určitě dneska vstával se slepicemi. Tu zprávu brala noční služba.“

„Jméno té kostry ze St. Lambert, nebo tady té vaší?“

Ukázal na lebku. Historka už se zřejmě rozšířila.

„Možná obou. Dám vám vědět.“

Zamířila jsem do své pracovny a cestou se zastavila u Bergerona. Už mluvil s Ryanem. Detektiv našel pohřešovanou osobu, dosti slibnou na to, aby mohl požadovat *mandat du coroner* k předsmrtným záznamům, a už se vydal na cestu.

„Víte o ní něco?“

„*Rien*.“ Nic.

„Dodělám tu lebku do oběda. Klidně se stavte.“

Příští dvě hodiny jsem strávila stanovováním pohlaví, rasy a věku lebky. Pozorovala jsem rysy obličeje a mozkovny, prováděla měření a testovala na počítači diskriminační funkce. Shodli jsme se. Lebka patří bělošce. Stejně jako kostra ze St. Lambert.

Věk byl nešťestí. Mohla jsem se řídit jen kraniálními švy, notoricky nespolehlivým systémem stanovení věku. Počítač mi nedokázal pomoci. Odhadovala jsem, že by jí mohlo být třicet až pětatřicet let, když zemřela. Možná čtyřicet. To zase odpovídalo kostem ze St. Lambert.

Hledala jsem další shodné znaky. Celková velikost. Robustnost svalových úponů. Stupeň artritických změn. Stav kostí. Stav uchování. Všechno odpovídalo. Byla jsem přesvědčena, že to je hlava pohřešovaná u kostry z Monastère St. Bernard, ale potřebovala jsem víc. Pak jsem lebku obrátila a zkoumala ji zespoda.

Napříč týlní kostí, těsně u místa, kde lebka nasedá na obratle páteře, jsem uviděla řadu vrypů. Měly v průřezu tvar V a vedly odshora dolů, podél obrysu kosti. Pod ostrým světlem vypadaly stejně jako stopy, které jsem pozorovala na dlouhých kostech. Chtěla jsem si být jistá.

Odnesla jsem lebku zpátky do histologické laboratoře, položila ji vedle operačního mikroskopu a vyndala bezhlavou kostru. Vytáhla jsem šestý krční obratel, položila ho pod mikroskop a znovu prohlédla řezy, které jsem popisovala před týdnem. Pak jsem přešla k lebce a

---

soustředila se na vrypy, viditelné vzadu a dole. Stopy to byly totožné, jejich kontury a rozměry řezu si dokonale odpovídaly.

„Grace Damasová.“

Zhasla jsem světlo optického vlákna a obrátila jsem se po hlase.

„Qui?“

„Grace Damasová,“ opakoval Bergeron. „Dvaatřicet let. Podle Ryana se pohřešuje od února 92.“

Počítala jsem. Dva roky a čtyři měsíce. „To souhlasí. Ještě něco?“

„Vlastně jsem se neptal. Ryan se prý staví po obědě. Jde ještě po něčem.“

„Víš, že identifikace je pozitivní?“

„Ještě ne. Zrovna jsem skončil.“ Podíval se na kosti. „Máte něco?“

„Jsou shodné. Chci zjistit, co nám řeknou z laboratoře o vzorcích půdy. Možná získáme pylový profil. Ale já jsem si jistá. I řezné stopy jsou stejné. Kéž bych měla horní krční obratle, ale není to zase tak nutné.“

Grace Damasová. Přes celý oběd mi to jméno znělo v hlavě. Grace Damasová. Číslo pět. Je to číslo pět? Kolik jich ještě najdeme? Každé z těch jmen se mi vpalovalo do mysli jako při značkování dobytka. Morisette–Champouxová. Trottierová. Gagnonová. Adkinsová. A teď další. Damasová.

V půl druhé za mnou přišel do kanceláře Ryan. Bergeron mu už pověděl o lebce. Řekla jsem mu, že lebka patří ke kostře.

„Co o ní víte?“ zeptala jsem se.

„Bylo jí dvaatřicet. Tři děti.“

„Kristepane.“

„Dobrá matka. Věrná manželka. Aktivní v církvi.“ Podíval se do poznámek. „Sv. Demetrius na Hutchinsonově. U Avenue du Parc a Fairmontu. Jednoho krásného dne poslala děti do školy. Pak už ji nikdy nikdo neviděl.“

„Manžel?“

„Zdá se čistý.“

„Přítel?“

Pokrčil rameny. „Je to velice tradiční řecká rodina. Co oči nevidí, to srdce nebolí. Byla to hodná holka. Žila pro svého manžela. V obývacím pokoji jí udělali oltářiček.“ Další pokrčení rameny. „Možná byla svěťice. Možná nebyla. Od maminky ani od mužíčka se to nedozvíme. Je to jako mluvit se škeblí. Zmíníte se o techtle–mechtlích, oni se zatáhnou a uzavřou.“

Pověděla jsem mu o stopách po noži.

„To samé jako Trottierová. A Gagnonová.“

„Hm.“

„Ruce byly uříznuté. Jako u Gagnonové, Morisette–Champouxové a Trottierové.“

„Hm.“

Když odešel, uchýlila jsem se k počítači a vytáhla si svou tabulku. Vymazala jsem ze sloupce s jménem „*Inconnue*“ a našla Grace Damasová, pak jsem zanesla to málo informací, co mi poskytl Ryan. Do dalšího souboru jsem shrnula vše, co jsem o ženách věděla. Seřadila jsem je podle data úmrtí.

Grace Damasová zmizela v únoru 1992. Bylo jí dvaatřicet, byla vdaná, matka tří dětí. Žila v blízké severovýchodní části města, v oblasti známé jako Parc Extension. Její tělo bylo rozčtvrceno a pohřbeno v mělkém hrobě v klášteře sv. Bernarda v St. Lambert, kde bylo nalezeno v červnu 1994. Její hlava se o několik dní později našla v mé zahradě. Příčina smrti neznámá.

Francine Morisette–Champouxová byla zbita a zastřelena v lednu 1993. Bylo jí čtyřicet sedm let. Její tělo se našlo o necelé dvě hodiny později, těsně na jih od Centre–ville, v bytě, kde žila s manželem. Její vrah jí rozřízl břicho, uřízl pravou ruku a do vaginy vrazil nůž.

Chantale Trottierová zmizela v říjnu 1993. Bylo jí šestnáct. Žila s matkou mimo ostrov, v jezerní čtvrti Ste. Anne–de–Bellevue. Byla zbita, uškrtna a rozčtvrcena, pravá ruka částečně, levá úplně odříznuta. Její tělo se našlo o dva dny později v St. Jerome.

Isabelle Gagnonová zmizela v dubnu 1994. Žila s bratrem v St. Edouard. V červnu téhož roku se její rozčtvrcené tělo našlo na pozemcích Le Grand Séminaire v Centre–ville. Ačkoliv se příčina smrti nedala stanovit, stopy na kostech nasvědčovaly tomu, že byla rozčtvrcena a břicho rozříznuto. Ruce byly odstraněny a vrah jí vsunul do vaginy zvon na čištění odpadů. Bylo jí třidvacet let.

Margaret Adkinsová zahynula 23. června, jen o málo víc než před týdnem. Bylo jí čtyřidvacet, měla jednoho syna a žila s druhem. Byla ubita. Břicho měla rozříznuté a jeden prs byl uříznut a vecpán do úst. Do vaginy jí vrah strčil kovovou sošku.

Claudel má pravdu. Modus operandi neprojevuje žádnou strukturu. Všechny byly zbity, ale Morisette–Champouxová rovněž zastřelena. Trottierovou uškrtil. Adkinsovou umlátil tupým

---

předmětem. Sakra, u Damasové a Gagnonové neznáme ani příčinu smrti.

Procházela jsem zas a znova všechno, co které z nich udělal. Byly tu odchylky, ale také společné téma. Sadistická krutost a znetvoření. Musel to být jeden člověk. Jedna nestvůra. Damasová, Gagnonová i Trottierová byly rozčtvrceny a pohozeny v plastických pytlích. Břicha měly rozříznutá. Gagnonová a Trottierová měly uříznuté ruce. Morisette-Champouxová byla rozřezaná a ruku měla uťatou, ale nebyla rozčtvrcena. Adkinsová, Gagnonová a Morisette-Champouxová měly do genitálií zasunuty cizí předměty. Ty ostatní ne. Adkinsová měla zohavený prs. Žádná jiná nebyla takhle znetvořená. Anebo byla? Z Damasové a Gagnonové se toho neuchovalo dost, aby se to dalo poznat.

Zírala jsem na obrazovku. Musí to tu být, říkala jsem si. Proč to nepoznám? Jaké je tu pojítka? Proč tyhle ženy? Liší se věkem. Tím to nebude. Všechny jsou bílé. Ohromný objev, vždyť jsme v Kanadě. Frankofonní. Anglofonní. Oboujazyčné. Vdaná. Svobodná. Žijící s druhem. Vyber další kategorii. Zkusme geografii.

Vyndala jsem mapu a hledala, kde se jednotlivá těla našla. Dávalo mi to ještě menší smysl, než když jsem to dělala s Ryanem. Teď tu bylo roztroušeno už pět bodů. Snažila jsem se nalézt jejich bydliště. Špendlíky vypadaly jako barva, nacákaná na plátno abstraktním malířem. Žádný systém tu neexistoval.

Cos čekala, Brennanová, šipku, ukazující k bytu na Sherbrooke? Zapomeň na místo. Zkus čas.

Podívala jsem se na data. Damasová byla první. Začátkem dvaadvadesátého. V duchu jsem počítala. Jedenáct měsíců mezi Damasovou a Morisette-Champouxovou. O devět měsíců později Trottierová. Za šest měsíců Gagnonová. Dva měsíce mezi Gagnonovou a Adkinsovou.

Intervaly se zkracují. Buď je vrah čím dál smělejší, anebo jeho touha po krvi sílí. Srdce mi bušilo o žebra, když jsem uvažovala, čemu to nasvědčuje. Uplynulo už víc než týden od chvíle, kdy zemřela Margaret Adkinsová.

Připadala jsem si jako uvězněná ve vlastní kůži. Plná úzkosti a zoufalství. Vidiny v hlavě mi vadily, ale nedokázala jsem se jich zbavit. Pozorovala jsem obal od bonbónu, jak tančí ve větru za mým oknem, poháněn prudkými pohyby vzduchu.

Ten kousek papíru jsi ty, Brennanová, kárala jsem sama sebe. Nedokážeš ovládat vlastní osud, natož pak cizí. Na St. Jacquesovi nic není. Ani slovo o tom, kdo ti dal tu lebku na zahrádku. Gabbyin střelený případ se pořád ještě někde potlouká. Claudel na tebe patrně skládá stížnost. Tvá dcera se chystá nechat školy. A pět mrtvých žen žije uvnitř tvé hlavy a nejspíš se k nim přidá ještě i šestá nebo sedmá při tom tempu, kterým postupuje tvoje vyšetřování.

Podívala jsem se na hodinky – 14.15. Už jsem nemohla vydržet v kanceláři ani minutu. Musím něco udělat.

Ale co?

Koukla jsem se na Ryanovu zprávu o případu. Začala se mi tvořit představa.

Budou zuřit, říkala jsem si.

Ano.

Překontrolovala jsem zprávu. Adresa tam byla. Vytáhla jsem si na obrazovku počítače tabulku. Byly tam všechny, spolu s telefonními čísly.

Měla bys jít radši do tělocvičny a dostat ze sebe tu frustraci tam.

Ano.

Sólové slídění situaci s Claudelem nijak nevylepší. Ne.

Mohla bys přijít o Ryanovu podporu.

Pravda.

Je to těžké.

Vytiskla jsem data z obrazovky, vybrala si a vytočila číslo. Po třetím zazvonění se ozval nějaký muž. Byl překvapen, ale slíbil, že se se mnou sejde. Popadla jsem kabelku a vyrazila do letního slunce.

Zase bylo horko, vzduch tak hustý vlhkostí, že do něj člověk mohl klidně napsat prstem svoje iniciály. V mlžném oparu se lomila sluneční záře a rozprostírala se všude kolem jako plášť. Dojela jsem k domu, který Francine Morisette–Champouxová sdílela se svým manželem. Vybrala jsem si její případ, protože bydlela nejbliž, jiný

---

důvod jsem neměla. Žila hned pod Centre-ville, ani ne deset minut od mého bytu. Když vybuchnu, inu, mám to při cestě domů.

Našla jsem adresu a zastavila. Ulice byla lemována cihlovými vilami, každá měla železný balkon, podzemní garáž a zářivě zbarvené dveře.

Na rozdíl od většiny montrealských sídlišť tohle žádné jméno nemělo. Obnova města proměnila to, co bývalo součástí nádvoří Kanadské národní – kolejnice a dílny vystřídaly rezidence, zahradní grily a záhonky s rajčaty. Čtvrť to byla úhledná a středostavovská, jenže trpěla krizí identity. Byla příliš blízko srdci města, než aby byla doopravdy vilová, ale jen o vlasek mimo oblouk, definující módní centrum. Nebyla stará ani nová. Funkční a pohodlná, avšak chyběl jí bouquet.

Zazvonila jsem a čekala. Vzduch voněl čerstvě posečenou trávou a uleželými odpadky. O dva domy dál se z rozstřikovače klenuly proudy vody nad trávnikem velikosti lentilky. Kdesi se bzučením ožila klimatizace, jejíž zvuk zaútočil na pravidelné cvakání rozstřikovače.

Když otevřel dveře, připadal mi jako přerostlý andělíček. Vlasy měl plavé a ustupující z čela, uprostřed se mu stáčely do kučery. Tváře a bradu měl kulaté a buclaté, ještě neztloustly, ale byly na nejlepší cestě. Ačkoliv bylo dvaatřicet stupňů, měl na sobě džínsy a mikinu. Calgary Stampede – 1985.

„Monsieur Champoux, já...”

Otevřel dveře dokořán a ustoupil, nevšímal si úřední průkazky, kterou jsem mu nastavila k prozkoumání. Následovala jsem ho úzkou předsíní do úzkého obývacího pokoje. Jednu stěnu lemovala akvária s rybičkami, zbarvující pokoj zvláštní akvamarinovou barvou. Na druhém konci jsem zahlédla pult plný sítěk, krabiček krmiva a dalších akvaristických potřeb. Žaluziové dveře vedly do kuchyně. Poznala jsem kuchyňskou linku a odvrátila se.

Monsieur Champoux vyklidil část pohovky a ukázal mi, abych si sedla. Sám klesl do ušáku.

„Monsieur Champoux,” spustila jsem znovu, „jsem doktorka Brennanová z Laboratoire de Médecine Légale.”

Dál jsem to nerozváděla v naději, že se vyhnu dalšímu vysvětlování stran své přesné role ve vyšetřování. Vlastně jsem žádnou neměla.

„Přišli jste na něco? Já... Už je to tak dlouho. Už na to nechci myslet.“ Mluvil k parketám. „Už je to rok a půl, co Francine zemřela, a vaši lidi se mi přes rok neozvali.“

Napadlo mě, kam asi podle jeho názoru já zapadám v hierarchii „našich lidí.“

„Odpověděl jsem na tolik otázek, mluvil s tolika lidmi. Koroner. Policajti. Tisk. Dokonce jsem si najal vlastního vyšetřovatele. Opravdu jsem chtěl toho chlapa dostat. Nebylo to k ničemu. Nenašli ani stopu. Dokážeme určit čas, kdy ji zabil, v rozmezí jedné hodiny, víte. Koroner řekl, že byla ještě teplá. Ten šílenec zabije mou ženu, odejde a zmizí beze stopy.“ Potřásl nevěřičně hlavou. „Máte konečně něco?“

V očích měl směs úzkosti a naděje. Pocit viny se mi zářval až do morku kostí.

„Ne, monsieur Champoux, vlastně ne.“ Až na to, že to samé zvíře možná zabilo další čtyři ženy. „Jen chci projít pár detailů, zjistit, jestli jsme něco nepřehlédli.“

Naděje vyprchala a na povrch vyplula rezignace. Opřel se v křesle dozadu a čekal.

„Vaše manželka byla potravinářka?“

Přikývl.

„Kde pracovala?“

„Vlastně všude možně. Platilo ji MAS, ale mohla být kdykoliv a kdekoliv.“

„MAS?“

„Ministère des Affaires Sociales.“

„Pohybovala se po městě?“

„Její práce spočívala v tom, že radila potravinářským družstvům, převážně z řad skupin přistěhovalců, jak nakupovat materiál. Pomáhala jim vytvořit takové kolektivní kuchyně a pak je učila, jak udělat to, co rádi jedí, aby to bylo laciné, ale pořád ještě zdravé. Pomáhala jim sehnat výrobky a maso a tak. Obvykle ve velkém. Pořád navštěvovala nějaké kuchyně, aby měla jistotu, že fungují, jak mají.“

„Kde byly ty kolektivy?“

„Všude možně. Parc Extension. Côte des Neiges. St. Henri. Malé Burgundsko.“

„Jak dlouho pracovala pro MAS?“

„Asi šest, sedm let. Předtím pracovala v Montrealské všeobecné nemocnici. To měla daleko lepší pracovní dobu.“

„Bavila ji její práce?“

„No jo. Milovala ji.“ Slova se mu krátce zadržela v hrdle.

„Měla nepravidelnou pracovní dobu?“

„Ne, pravidelnou. Pracovala pořád. Ráno. Večer. O víkendech. Vždycky se našel nějaký problém a Francine byla ta, která ho napravovala.“ Čelistní svaly se mu napjaly a zase povolily.

„Měli jste s manželkou neshody kvůli její práci?“

Na okamžik umkl. Pak: „Chtěl jsem ji vidat častěji. Mrzelo mě, že už není v nemocnici.“

„Co děláte vy, pane Champouxí?“

„Já jsem inženýr. Stavař. Jenže poslední dobou se do stavění nikomu moc nechce.“ Nevesele se usmál a naklonil hlavu ke straně. „Dali mi padáka.“

„Víte, kam šla vaše žena toho dne, kdy ji zabili?“

Zavrtěl hlavou. „Ten týden jsme se sotva viděli. V jedné z jejích kuchyní vypukl požár a ona tam byla ve dne v noci. Možná se tam zrovna vracela, anebo možná mířila do nějaké jiné. Nevedla si žádný deník ani záznamy, o kterých bych věděl. V její kanceláři se vůbec nic takového nenašlo a tady jsem nikdy žádný diář neviděl. Mluvila o tom, že se půjde nechat ostříhat. Sakra, možná tam zrovna šla.“

Podíval se na mě zmučenýma očima.

„Víte, jaké to je? Já ani nevím, co měla moje žena v plánu toho dne, kdy zemřela.“

Cirkulující voda v akváriích tiše bublala v pozadí.

„Mluvila o něčem neobvyklém? Divné telefonáty? Cizí člověk u dveří?“ Vzpomněla jsem si na Gabby. „Někdo na ulici?“

Další zavrtění hlavou.

„Zmínila by se o tom?“

„Patrně ano, kdybychom spolu mluvili. Skutečně jsme těch posledních pár dní neměli čas.“

Zkusila jsem to z jiné strany.

„Byl leden. Chladno. Dveře a okna byly zavřené. Měla vaše žena ve zvyku je zamykat?“

„Ano. Nikdy tu nebydlela ráda, nezamlouvalo se jí být rovnou na ulici. Přemluvil jsem ji, abychom to tady koupili, ale ona měla radši věžáky s bezpečnostním systémem nebo ostrahou. Máme tady pár pěkných všiváků a ona měla pořád nervy na pochodu. Právě proto jsme se stěhovali. Líbil se jí ten prostor navíc a ta zahrádka vzadu, ale vlastně si tady nikdy doopravdy nezvykla. Práce ji zaváděla do

---

některých nepříjemných oblastí, a když přišla domů, chtěla se cítit bezpečná. Nedotknutelná. Tak to říkala. Nedotknutelná. Víte?”

Ano. Ach ano.

„Kdy jste naposled viděl svou ženu, monsieur Champoux?”

Zhluboka se nadechl, vydechl. „Zabili ji ve čtvrtek. Den předtím pracovala dlouho do noci kvůli tomu ohni, takže už jsem byl v posteli, když se vrátila.“

Sklopil hlavu a zase mluvil k parketám. Obě líce mu zbarvily skvrny drobných žilek.

„Přišla si lehnout plná toho dne, který měla za sebou, snažila se mi vyprávět, kde byla a co dělala. Ale já to nechtěl slyšet.“

Viděla jsem, jak se mu pod mikinou zvedá hrud' a zase klesá.

„Příští den jsem si přivstal a odešel. Ani jsem se s ní nerozloučil.“

Chvilku jsme byli zticha.

„To jsem udělal a nedá se to vzít zpátky. Další možnost už nedostanu.“ Zvedl oči a zadíval se do tyrkysu akvárií. „Vadilo mi, že ona pracuje, když já nemůžu, tak jsem ji zasklil. Ted' s tím musím žít.“

Než jsem stihla vymyslet nějakou odpověď, obrátil se ke mně, tvář napjatou, hlas tvrdší než prve.

„Šel jsem ke svému švagrovi. Nabízel mi nějakou práci. Byl jsem tam celé dopoledne, pak jsem naš... Pak jsem se sem kolem poledne vrátil. Byla už mrtvá. To všechno už prověřili.“

„Monsieur Champoux, já nenaznačuji...”

„Mám pocit, že tohle nikam nevede. Jen jsme znovu omílali stará slova.“

Vstal. Propouštěl mě.

„Promiňte, že jsem vzkřísila bolestné vzpomínky.“ Pozoroval mě beze slova, pak zamířil do předsíně. Následovala jsem ho.

„Díky za váš čas, monsieur Champoux.“ Podala jsem mu svou navštívenku. „Kdyby vás později něco napadlo, prosím, zavolejte mi.“

Přikývl. Na tváři měl otupělý výraz člověka postiženého katastrofou, který nedokáže zapomenout, že jeho poslední slova a poslední činy vůči manželce, kterou miloval, byly malicherné a měly daleko k řádnému rozloučení. Existuje vůbec řádné rozloučení?

Když jsem odcházela, cítila jsem jeho oči v zádech. Přes žár jsem uvnitř pociťovala chlad. Spěchala jsem k svému autu.

Rozhovor s Champouxem mnou otřásl. Cestou k domovu jsem sama sobě kladla tisíc otázek.

Jaké mám právo jitřit bolest tohoto muže?

Viděla jsem před sebou Champouxovy oči.
Takový smutek. Probudily jej mnou vnucené vzpomínky?
Ne. Já nebyla architektem jeho domu lítosti. Champoux byl muž,
který žil s žalem vlastní výroby.
Žalem nad čím? Že ublížil manželce?
Ne. To neměl v povaze.
Žal, že ji ignoroval. Že ji zanechal v domnění, že není důležitá.
Takhle je to prosté. V předvečer její smrti odmítl rozhovor, obrátil se k
ní zády a usnul. Ráno se nerozloučil. Už nikdy to nenapraví.
Zahnula jsem na sever na St. Marc, projela do stínu nadjezdu.
Dokážou mé otázky něco víc, než vytáhnout na hladinu
vzpomínky, které znovu způsobí bolest?
Dokážu skutečně pomoci tam, kde selhala armáda profesionálů,
nebo jsem jen na osobní dobovačné výpravě, abych Claudelovi
ukázala?
„Ne!“
Udeřila jsem dlaní do volantu.
Ne, krucinál, říkala jsem si v duchu. To není můj cíl. Nikdo kromě
mě není přesvědčený, že existuje jediný vrah a že zabije znovu. Pokud
mám zabránit dalším úmrtím, musím vyhrabat další fakta.
Vynořila jsem se ze stínu na světlo. Místo abych zahnula na
východ k domovu, přejela jsem Ste. Catherine, otočila se na Rue du
Fort a zařadila se na 20. západní.
Mířila jsem ven z města a vybubnovávala svou netrpělivost o
volantu. Bylo půl čtvrté a provoz už houstl. Špatná doba.

O pětáctýřicet minut později jsem našla Geneviève Trottierovou
plít rajčata za vybledle zeleným domem, který sdílela se svou dcerou.
Vzhledla, když jsem zajela na příjezdovou cestu, a dívala se, jak jdu
přes trávník.

„Oui?“ Přivětivě, sedíc na patách, na mě mžourala od záhonku
vzhůru.

Měla na sobě zářivě žluté šortky a korzetový živůtek, příliš velký
na její malá prsa. Pot se jí leskl na těle a lepil jí kučery vlasů k tváři.
Byla mladší, než jsem očekávala.

Když jsem jí vysvětlila, kdo jsem a proč tu jsem, přivětivost se
změnila v zasmušilost. Zaváhala, odložila lopatku, pak vstala, oprášila
si z dlaní hlínu. Vůně rajčat visela těžce ve vzduchu kolem nás.

„Radši půjdeme dovnitř,“ řekla, klopíc oči. Stejně jako Champoux ani ona nezapochybovala o mém právu ptát se.

Vykročila přes zahrádku a já ji následovala a nenáviděla už předem rozhovor, který bude následovat. Zauzlený živůtek jí volně visel na uzlinách páteře. Stébla trávy se jí lepila k lýtkům a přejížděla nártu.

Její kuchyně se v odpoledním slunci blyštěla, porcelán a dřevěné plochy byly důkazem letité péče. Kalanchoe v květináči lemovaly okna, orámovaná žlutým hrubým plátnem. Skříňky a zásuvky měly žluté úchytky.

„Udělal jsem trochu limonády,“ řekla a ruce už měla v pohybu. Útěcha známého.

„Ano, děkuju. To by bylo milé.“

Seděla jsem u vydrhnutého dřevěného stolu a dívala se, jak dobývá kostky ledu z plastického tácku, hází je do sklenic a přilévá limonádu. Přinesla pití a šoupla je přede mě, očima se mi přitom vyhnula.

„Je pro mě těžké mluvit o Chantale,“ řekla, upírajíc pohled do své limonády.

„To chápu a velice mě mrzí vaše ztráta. Jak to zvládáte?“

„Některé dny je to snazší a jindy zase těžší.“ Sepjala ruce a napnula se, hubená ramínka se jí zvedla pod živůtkem.

„Přišla jste mi něco povědět?“

„Bohužel ne, madame Trottierová. A vlastně na vás nemám žádné konkrétní otázky. Napadlo mě, že jste si možná na něco vzpomněla, třeba na něco, co jste dřív nepovažovala za důležité.“

Upírala oči do limonády. Venku zaštěkal pes.

„Napadlo vás něco od té doby, co jste naposled mluvila s detektivy? Nějaký detail stran toho dne, kdy Chantale zmizela?“

Žádná odpověď. Vzduch v kuchyni byl horký a hustý vlhkem. Slabě páchl citrónovou dezinfekcí.

„Vím, že je to pro vás hrozné, ale jestli máme mít nějakou naději, že najdeme vraha vaší dcery, stále ještě potřebujeme vaši pomoc. Nic vás nesouží? Nepřemýšlíte o něčem?“

„Pohádaly jsme se.“

Zase. Vina z neuzavřeného. Přání vzít zpět slova a nahradit je jinými.

„Nejedla. Myslela si, že tloustne.“

To všechno jsem věděla ze zprávy.

„Nebyla tlustá. Měla byste ji vidět. Byla krásná. Bylo jí teprve šestnáct.“ Její oči se konečně setkaly s mýma. Přes každé dolní víčko vytryskla jediná slza a kanula po líci dolů. „Jako v té písničce.“

„Je mi to moc líto,“ řekla jsem co nejjemněji. Přes okno zastíněné okenicí jsem cítila slunce na pelargóniích. „Nebyla Chantale z něčeho nešťastná?“

Sevřela v prstech sklenici.

„To je právě tak zlé. Byla takové milé dítě. Pořád šťastná. Pořád plná života, překypovala plány. Ani můj rozvod jako by ji nerozčilil. Vzala to za pochodu, ani nad tím příliš nezaváhala.“

Pravda nebo retrospektivní fantazie? Pamatovala jsem si, že se Trottierovi rozvedli, když bylo Chantale devět. Její otec žil někde ve městě.

„Můžete mi povědět něco o těch posledních pár týdnech? Změnila Chantale nějakým způsobem svou zaběhanou rutinu? Neměla nějaké divné telefonáty? Nenavázala nová přátelství?“

Zvolna pohybovala hlavou, soustavně a záporně. Ne.

„Bylo pro ni nesnadné najít si kamarády?“ Ne.

„Měla jste z některých jejích kamarádů nepříjemné pocity?“ Ne.

„Chodila s někým?“ Ne.

„Měla problémy ve škole?“ Ne.

Bídná výslechová technika. Je potřeba přimět svědkyni, aby mluvila ona a ne já.

„A co ten den? Ten den, co Chantale zmizela?“ Podívala se na mě nevyzpytatelnýma očima. „Můžete mi říct, co se ten den událo?“

Usrkla limonády, pracně polkla, postavila sklenici zpátky na stůl. Pracně.

„Vstaly jsme kolem šesté. Udělala jsem snídani.“ Svírala sklenici tak pevně, až jsem se bála, že ji roztříští. „Chantale odešla do školy. Jezdila s kamarádkami vlakem, protože ta škola je v Centre-ville. Prý byla na všech hodinách. A pak...“

Vánek nadzvedl plátěný závěs z okenního rámu.

„Vůbec nepřišla domů.“

„Měla na ten den nějaké zvláštní plány?“

„Ne.“

„Normálně chodila domů hned po škole?“

„Obvykle.“

„Čekala jste ji ten den doma?“

„Ne. Šla za svým otcem.“

„Dělala to často?“

„Ano. Proč pořád odpovídám na tyhle otázky? Je to k ničemu. Tohle všechno už jsem řekla detektivům. Proč musím pořád zas a znova opakovat ty samé věci? Ničemu to neprospěje. Nepomohlo to tenkrát, nepomůže to teď.“

Upírala oči do mých, bolest byla takřka hmatatelná.

„Víte co? Celou tu dobu, co jsem vyplňovala formuláře o pohřešovaných osobách a odpovídala na otázky, byla už Chantale mrtvá. Ležela rozčtvrcená a zahrabaná. Už mrtvá.“

Sklopila hlavu a tenká ramínka se otřásla. Měla pravdu. Neměli jsme nic. Lovila jsem nazdařbůh. Učila se pohřbít bolest, pěstovat rajčata a žít, a já na ni zaútočila ze zálohy a přinutila ji k exhumaci.

Bud' hodná. Vypadni.

„To nic, madame Trottierová. Pokud si nemůžete vzpomenout na další podrobnosti, pak patrně nejsou důležité.“

Nechala jsem jí svou navštívenku s obvyklou žádostí. Zavolejte, kdyby vás něco napadlo. Pochybovala jsem, že ještě zavolá.

Gabbyiny dveře byly zavřené, když jsem dorazila domu, v jejím pokoji ticho. Napadlo mě nakouknout dovnitř, ale odolala jsem. Dokázala být hodně nedůtklivá, pokud šlo o její soukromí. Vlezla jsem do postele a pokusila se číst, ale slova Geneviève Trottierové mi pořád nešla z mysli. *Déjà mort*. Už mrtvá. Champoux použil tutéž frázi. Ano. *Déjà* mrtvá. Pátá. To byla mrazivá pravda. Jako Champoux a Trottierová i já jsem měla své myšlenky, které mi nedaly pokoj ani na chvíli.

27

Probudil mě zvuk ranních zpráv. 5. července. Proplula jsem Dnem nezávislosti, ani jsem si toho nevšimla. Žádný jablkový koláč. Žádná hymna. Ani jediná prskavka. Jaksi mě to pomyšlení tísnilo. Každý Američan kdekoli na zeměkouli by měl čtvrtého stát v pozoru. Dovolila jsem si stát se kanadským pozorovatelem americké kultury. Naplánovala jsem si jít při nejbližší příležitosti na fotbal a fandit kterémukoli americkému týmu, který se tady ve městě vyskytne.

Osprchovala jsem se, udělala si kávu a toast a přelétla po–hledem Gazette. Nekonečné řeči o odloučení. Co se stane s ekonomikou? S domorodci? S anglicky mluvícími? Inzeráty byly ztělesněním této obavy. Všichni prodávali, nikdo nekupoval. Možná bych měla jet domů. Čeho tady dosáhnu?

Brennanová. Nech toho. Jsi nasupená, protože musíš odvézt auto do servisu.

To byla pravda. Nenávidím pochůzky. Nenávidím maličkosti, které udržují v chodu stát technického národa v posledních letech druhého tisíciletí. Pas. Řidičák. Pracovní povolení. Daň z příjmu. Očkování proti vzteklině. Čistírna. Návštěva zubaře. Gynekologické stěry. Moje heslo: odkládej to, dokud to není nevyhnutelné. Dneska muselo auto do servisu.

Ve svém vztahu k automobilu jsem dcerou Ameriky. Cítím se bez něj neúplná, izolovaná a zranitelná. Jak bych unikla invazi? Co když budu chtít odejít dřív z večírku nebo se zdržet ještě potom, co přestane jezdit metro? Jet na venkov? Odvézt prádelník? Musím mít kolečka. Ale nejsem uctíváč. Chci auto, které nastartuje, když otočím klíčkem, doveze mě, kam chci, vydrží to dělat aspoň deset let a nebude vyžadovat přehnané hýčkání.

Z Gabbyina pokoje pořád ani hlásku. To musí být krása. Zabalila jsem si věci a odešla.

V devět hodin už bylo auto v dílně a já v metru. Ranní špička už pominula, vůz byl relativně prázdný. Znuděně jsem se probírala inzeráty. Navštivte představení v Le Théâtre St. Denis. Zvyšte si kvalifikaci v Le Collège O'Sullivan. Nakupujte džínsy u Guesse, parfém Chanel v La Baie, barvy u Benettonu.

Sklouzla jsem pohledem k mapě metra. Barevné čáry se křížovaly jako drátky na rozvodné desce, bílé tečky označovaly zastávky.

Sledovala jsem svou cestu na východ po zelené lince od Guy–Concordia až k Papineau. Oranžová čára kličkovala kolem hory, severojižně po jejím východním svahu, východozápadně pod zelenou linkou, pak zase severojižně na západní straně města. Žlutá se nořila pod řeku, vynořovala na Ile Ste. Hélène a na jižním břehu v Longueuilu. Na Berri–UQAM oranžová a žlutá linka křížovaly zelenou. Velký puntík. Hlavní přestupní stanice.

Vlak hučel a plazil se podzemním tunelem. Počítala jsem zastávky. Sedm teček.

Nutkové jednání, Brennanová. Nechceš si umýt ruce?

Očima jsem zalétla po oranžové lince na sever, představovala jsem si měnící se krajinu města. Berri-UQAM. Sherbrooke. Mount Royal. Nakonec Jean-Talon u St. Édouard. Tam blízko bydlela Isabelle Gagnonová.

Ale?

Hledala jsem bydliště Margaret Adkinsové. Zelená linka. Která stanice? Pie IX. Počítala jsem to od Berri-UQAM. Šest zastávek na východ.

Kolik to měla Gagnonová? Zpátky na oranžovou. Šest.

V týle se mi zježily chloupky.

Morisette-Champouxová. Georges-Vanier Métro. Oranžová. Šest zastávek na západ od Berri-UQAM.

Ježíšmarjá.

Trottierová? Ne. Metro nejedí na Ste. Anne-de-Bellevue.

Damasová? Parc Extension. Blízko stanic Laurier a Rosemont. Třetí a čtvrtá zastávka od Berri-UQAM.

Zírala jsem na mapu. Tři oběti žily přesně šest zastávek od stanice Berri-UQAM. Náhoda?

„Papineau,“ řekl mechanický hlas.

Popadla jsem věci a vypálila na nástupiště.

O deset minut později jsem zaslechla telefon, právě když jsem odmykala dveře své kanceláře. „Doktorka Brennanová.“

„Co sakra provádíte, Brennanová?“

„Dobré jitro, Ryane. Copak si přejete?“

„Claudel mě kvůli vám div neukřižuje. Prý běháte a otravujete rodiny obětí.“

Čekal, že něco řeknu, ale nedočkal se.

„Brennanová, bránil jsem vás, protože si vás vážím. Ale poznám, co se tu formuje. To vaše čenichání by mě mohlo v tomhle případě vážně poškodit.“

„Položila jsem pár otázek. To není nic protizákonného.“ Neudělala jsem nic, čím bych hasila jeho hněv.

„Nikomu jste nic neřekla. Nekoordinovala jste. Prostě jste šla bušit na dveře.“ Slyšela jsem, jak vtahuje dech nozdrami. Zněly sevřeně.

„Nejdřív jsem zavolala.“ To nebyla tak docela pravda, pokud šlo o Geneviève Trottierovou.

„Nejste vyšetřovatel.“

„Souhlasili, že se se mnou sejdou.“
„Hrajete si na Mickeyho Spillanea. To není vaše práce.“
„Sečtělý detektiv.“
„Kristepane, Brennanová, vy mě serete!“
Zvuky ze služebny.
„Heleďte.“ Zvládnutě. „Nemylte se. Připadáte mi solidní. Ale tohle není hra. Ti lidi si to nezaslouží.“ Jeho slova byla tvrdá jako žula.
„Ano.“
„Trottierová je můj případ.“
„Co přesně se děje s vaším případem?“
„Bren...“
„A co s těmi ostatními? Kam to směřuje?“
Byla jsem na koni.
„Tahle vyšetřování teď momentálně nenarušují tak docela ničí agendu, Ryane. Francine Morisette-Champouxová zahynula před víc než osmnácti měsíci. Od smrti Trottierové uplynulo osm měsíců. Mám takový bizarní pocit, že ať ty ženské zabil kdokoliv, měl by se chytit a zavřít. Takže se zajímám. Kladu pár otázek. A co se stane? Řekne se mi, abych koukala zmizet. A protože si pan Claudel myslí, že jsem mu platná jako vřed na krku, budou ty případy klesat hloub a hloub, dokud nezmizí z mapy a ze všech hlav. Zase.“
„Já vám neřekl, abyste koukala zmizet.“
„Co mi tedy říkáte, Ryane?“
„Chápu, že Claudel vám chce natrhnout prdel. Vy mu chcete usmažit koule. Já bych možná taky chtěl, kdyby mě tak zasklival. Já prostě nechci, abyste mi vy dva posrali případ.“
„Co to mělo znamenat?“
Dával si s odpovědí hodně na čas.
„Neříkám, že nestojím o vaši spolupráci. Jen chci, aby v tomhle vyšetřování byly naprosto jasné priority.“
Dlouho nikdo nepromluvil. Hněv se řítíl po lince oběma směry.
„Myslím, že jsem na něco přišla.“
„Na co?“ To nečekal.
„Možná mám jednu souvislost.“
„Jak to myslíte?“ Jeho hlas trochu zmírněl.
„Pojďte se mnou na oběd.“
„Tak dobře, Brennanová.“ Pauza. „Sejdeme se v poledne u Antoina.“

Naštěstí jsem neměla žádné nové případy, takže jsem se mohla dát rovnou do práce. Prozatím do sebe nic nezapadalo. Možná je tím pojítkem metro.

Spustila jsem počítač a vytáhla soubor, abych si prověřila adresy. Ano. Měla jsem ty správné zastávky. Vyhrabala jsem mapu a označila si stanice, stejně jako jsme to s Ryanem provedli s příbytky obětí. Tři špendlíky tvořily trojúhelník s Berri-UQAM uprostřed. Morissette-Champouxová, Gagnonová a Adkinsová bydlely všechny šest stanic od téhle zastávky. St. Jacquesův byt byl odtud kousek pěšky.

Je to možné? Nastoupit do vlaku na Berri-UQAM. Vybrat si oběť, která vystupuje o šest zastávek dál. Nečetla jsem snad o tomhle typu chování? Zafixuje se na barvu. Na číslo. Série činů. Drží se systému. Nikdy se neodchýlí. Ovládá. Není snad pečlivé plánování pro sériové vrahy charakteristické? Nemohl to náš hoch dovést o krůček dál? Nemůže to být sériový vrah s jakýmsi nutkavým vzorcem chování, do kterého zapadá zabíjení?

Ale co Trottierová a Damasová? Ty do toho nezapadaly. Tak jednoduché to být nemůže. Zadívala jsem se na mapu a snažila se přimět ji, aby ze sebe vydala nějaké řešení. Pocit, že něco číhá hned za stěnou, mě v duchu hlodal silněji než jindy. Co? Sotva jsem uslyšela klepání.

„Doktorko Brennanová?“

Ve dveřích stála Lucie Dumontová. To stačilo. Stěna se prolomila.

„Alsa!“

Na opičku jsem úplně zapomněla.

Můj výbuch Lucii polekal. Škubla sebou, málem upustila sjetinu.

„Mám přijít později?“

Už jsem vyhrabávala Luciinu předchozí sjetinu. Ano. Ovšem. Autobusové nádraží. Je prakticky vedle zastávky Berri-UQAM. Označila jsem nález Alsy. Její špendlík zapadal přímo doprostřed trojúhelníku.

O co jde? Opice? Je ona tím pojítkem? Pokud ano, jak? Další oběť? Experiment? Alsa zemřela dva roky před Grace Damasovou. Nečetla jsem snad i o tomhle vzorci chování? Pubertácké šmírování a fantazírování se stupňuje k mučení zvířat a nakonec ke znásilnění a vraždě člověka? Nepostupoval snad takhle hrůzně Dahmer?

Vzdychla jsem a posadila se. Pokud se moje podvědomí pokoušelo vyslat tenhle oběžník, na Ryana to velký dojem neudělá.

Ven ze dveří a dolů do centrální kartotéky. Lucie zmizela. Omluvím se později. Poslední dobou to dělám často. Zpátky k mému stolu.

Složka Damasové toho kromě mé zprávy obsahovala málo. Otevřela jsem obálku s označením Adkinsová a prolistovala ji. Obsah začínal vypadat archivně, tak často jsem se jím probírala. Nic nezacvaklo. Dál ke Gagnonové. Morisette–Champouxová. Trottierová.

Hodinu jsem se potila nad složkami. Zase babčina skládačka. Změť kousků informací. Vlož je do myšlenek, zatoč jimi a uspořádej je. Jenže to uspořádání se nedařilo. Čas na kávu.

Přinesla jsem si ji spolu s ranním *Journal*em. Pij a čti. Přeskupuj. Zprávy se odlišovaly od anglicky psané *Gazette* pramálo, komentáře nesmírně. Jak tomu říkal Hugh MacLennan? Dvě samoty.

Napřímila jsem se. Zase to tu bylo. Subliminální svrbění. Mám kousky, ale nezapadají do sebe.

Fajn, Brennanová. Bud' systematická. Ten pocit začal dneska. Co jsi dělala? Nic moc. Četla noviny. Odvezla auto do servisu. Jela metrem. Prohlížela složky.

Alsa? Můj mozek nebyl spokojen. Něco víc.

Auto?

Nic.

Noviny?

Možná.

Prolistovala jsem je znovu. Ty samé články. Ty samé komentáře. Ty samé inzeráty.

Zarazila jsem se.

Inzeráty. Kde jsem to viděla inzeráty? Stohy inzerátů.

Pokoj na St. Jacques.

Zvolna jsem je probírala. Práce. Nabídka a poptávka. Výprodeje. Domácí zvířata. Reality.

Reality? Reality!

Vytáhla jsem složku Adkinsové a vyndala obrázky. Ano. Tady to bylo. Nakloněný, zrezivělý nápis, stěží viditelný na neudržovaném dvoře. *À vendre*. Někdo prodával byt v domě Margaret Adkinsové.

Takže?

Mysli.

Champoux. Co to říkal? Nelíbilo se jí tady. Proto jsme se stěhovali. Něco takového.

Sáhla jsem po telefonu. Nikdo to nebral.

A co Gagnonová? Nebyl snad její bratr v nájmu? Třeba domácí dům prodával.

Prohlédla jsem si fotografie. Nápis nikde. Kruci.

Znovu jsem zkusila Champoux. Pořád to nebral.

Vytočila jsem číslo Geneviève Trottierové. Vzala to po druhém zazvonění.

„*Bonjour.*“ Zvesela.

„Madame Trottierová?“

„*Oui.*“ Zvědavě.

„Tady je doktorka Brennanová. Mluvily jsme spolu včera.“

„*Oui.*“ Ustrašeně.

„Mám jednu otázku, jestli smím?“

„*Oui.*“ Rezignovaně.

„Neprodávala jste dům, když Chantale zmizela?“

„*Pardonnez-moi?*“

„Nesnažila jste se vloni v říjnu prodat svůj dům?“

„Kdo vám to řekl?“

„Nikdo. Jen jsem byla zvědavá.“

„Ne. Ne. Žiju tady od té doby, co jsme se s manželem rozešli. Nemám v úmyslu odejít. Chantale... já... byl to náš domov.“

„Děkuju vám, madame Trottierová. Promiňte, že jsem vás vyrušila.“ Zase jsem porušila soulad, jehož dosáhla se svými vzpomínkami.

Tohle nikam nevede. Možná je to pitomý nápad.

Zkusila jsem Champoux. Ozval se mužský hlas, když už jsem se chystala zavěsit.

„*Oui.*“

„Monsieur Champoux?“

„*Un instant.*“

„*Oui.*“ Druhý mužský hlas.

„Monsieur Champoux?“

„*Oui.*“

Vysvětlila jsem, kdo jsem, a položila svou otázku. Ano, snažili se nemovitost prodat. Prostřednictvím ReMaxu. Když manželka zahynula, nabídku zrušil. Ano, má dojem, že vyšly inzeráty, ale nemůže si být jistý. Poděkovala jsem mu a zavěsila.

Dvě z pěti. To by mohlo být. Možná St. Jacques používal inzeráty.

Zavolala jsem výjezdovku. Materiály z bytu na Berger Street už předali.

Koukla jsem na hodinky – jedenáct pětačtyřicet. Čas na setkání s Ryanem. Však mě neukousne. Potřebuju toho víc.

Znovu jsem před sebou rozprostřela fotografie Gagnonové a studovala je jednu po druhé. Tentokrát jsem to uviděla. Popadla jsem lupu a pohybovala čočkou, až se předmět objevil v ohnisku. Naklonila jsem se blíž a posouvala sem a tam, dokud jsem si nebyla jistá.

„Hergot sakra.“

Shrnula jsem obrázky do příslušné obálky, vecpala je do aktovky a málem utíkala do restaurace.

Le Paradis Tropique je přímo naproti budově SQ. Jídlo za nic nestojí, obsluha je pomalá, ale maličká restaurace je v poledne vždycky přeplněná zejména díky osobnosti majitele, Antoine Janvier. Dnešní uvítání bylo typické.

„Á, madame, máte dneska dobrou náladu? Ano! To jsem rád, že vás vidím. Už jste tady dlouho nebyla.“ Jeho ebenová tvář jevila známky líčeného nesouhlasu.

„Ano, Antoine, měla jsem moc práce.“ Pravda, ale karibské jídlo nikdy nebylo mou denní stravou.

„A, moc práce, nakládáte si moc práce. Ale dneska mám moc dobrou rybu. Čerstvou. Skoro ani není mrtvá. Ještě z ní kape mořská voda. Až ji sníte, bude vám líp. Mám pro vás krásný stůl. Ten nejlepší v podniku. Vaši přátelé, ti už jsou tady.“

Přátelé? Kdo ještě?

„Pojďte. Pojďte. Pojďte.“

Uvnitř byla určitě stovka lidí, kteří se potili a jedli pod zářivě zbarvenými slunečníky. Následovala jsem Antoina bludištěm stolů k vyvýšené plošině v zadním rohu. Ryanova silueta se rýsovala proti falešnému oknu ověšenému žlutými a levandulovými závěsy, svázanými tak, aby vynikl namalovaný západ slunce. Stropní ventilátor se mu zvolna otáčel nad hlavou, zatímco mluvil s mužem v plátěné bundě. Ačkoliv byl ke mně zády, poznala jsem ten dokonalý zástřih a dokonalé puky.

„Brennanová.“ Ryan napůl vstal ze židle. Zachytil můj výraz a varovně přimhouřil oči. Vydrž to se mnou.

„Detektive poručíku Ryane.“ Fajn. Ale ať to je k něčemu dobré.

Claudel zůstal sedět a kývl.

Sedla jsem si vedle Ryana. Objevila se Antoinieova manželka a po úvodních zdvořilostech si detektivové objednali pivo. Já požádala o nízkokalorickou coca-colu.

„Tak. Copak to máme za obrat v případě?“ Nikdo nedokázal být tak opovržlivý jako Claudel.

„Co kdybychom si nejdřív objednali?“ Ryan mírotvůrce.

Ryan a já jsme si vyměnili názory na počasí. Shodli jsme se, že je teplo. Když se Janine vrátila, požádala jsem o rybí specialitu. Detektivové si dali jamajské pokrmy. Začínala jsem si připadat odsunutá na vedlejší kolej.

„Tak. Co pro nás máte?“ Ryan moderátor.

„Metro.“

„Metro?“

„Tím se výběr zužuje na čtyři miliony lidí. Na dva, pokud se omezíme na mužské.“

„Nech ji mluvit, Lucu.“

„Co je s metrem?“

„Francine Morisette–Champouxová bydlela šest zastávek od stanice Berri–UQAM.“

„S tím se tak někam dostaneme.“

Ryan po něm střelil pohledem, kterým by se dalo řezat sklo. „Stejně tak Isabelle Gagnonová. A Margaret Adkinsová.“

„Hm.“

Claudel neříkal nic. „Trottierová je moc daleko.“

„Ano. A Damasová moc blízko.“

„St. Jacquesův byt je pár ulic odtud.“

Chvíli jsme jedli mlčky. Ryba byla suchá, hranolky a neloupaná rýže mastné. Kuchyně si nasadila laťku moc vysoko. „Může to být složitější než prostě jen zastávky metra.“

„Ale?“

„Francine Morisette–Champouxová a její manžel prodávali dům. Přes ReMax.“ Nikdo neřekl nic.

„Před domem Margaret Adkinsové byla cedule, že se tam prodává byt. ReMax.“

Čekali, až budu pokračovat. Nepokračovala. Sáhla jsem do kabelky, vytáhla fotky Gagnonové a položila je na stůl. Claudel napíchl vidličkou smažený pisang.

Ryan zvedl fotografie, prozkoumal je, pak na mě tázvě pohlédl.

Podala jsem mu lupu a ukázala na předmět, sotva viditelný na samém levém okraji fotografie. Dlouze ho zkoumal, pak beze slova podal obrázek i lupu přes stůl.

Claudel si otřel ruce, zmačkal papírový ubrousek a hodil ho na svůj talíř. Vzal fotografii a opakoval Ryanovy činy. Když předmět poznal, vyboulily se mu čelistní svaly. Dlouhou dobu na něj zíral a nic neříkal.

„Soused?“ zeptal se Ryan.

„Vypadá to tak.“

„ReMax?“

„Myslím, že ano. Je vidět jen R a část E. Můžeme to nechat zvětšit.“

„To by se mělo nechat snadno vysledovat. Záznam bude jen čtyři měsíce starý. Sakra, při dnešní ekonomice to patrně pořád ještě platí.“ Ryan už si dělal poznámky.

„A co Damasová?“

„To nevím.“ Nechtěla jsem obtěžovat rodinu oběti. Neřekla jsem to.

„Trottierová?“

„Ne. Mluvila jsem s Chantalinou matkou. Neprodávala. Nikdy nemovitost neinzerovala.“

„Mohl to být otec.“

Oba jsme se obrátili na Claudela. Díval se na mě a tentokrát jeho hlas nenesl ani stopu opovržení.

„Cože?“ Ryan.

„Trávila spoustu času u otce. Prodávat mohl on.“ Souhlas? Schválení?

„Prověřím to.“ Další poznámky.

„Šla tam ten den, kdy byla zavražděna,“ řekla jsem.

„Zůstávala tam každý týden pár dní.“ Povýšeně, ale ne opovržlivě. Pokrok.

„Kde bydlí?“

„Westmount. Miliardový byt v osobním vlastnictví na Baratu, u Sherbrooke.“

Pokusila jsem se to v duchu umístit. Hned za hranicemi Centreville. Nedaleko od mého bytu.

„Hned nad Forem?“

„Přesně tak.“

„Která stanice metra?“

„Určitě Atwater. Je to odtamtud jen pár ulic.“

Ryan se podíval na hodinky, mávnutím upoutal pozornost Janine, pak naznačil ve vzduchu podpis. Zaplatili jsme a dostali přitom od Antoina hrsti bonbonů.

Jen co jsem dorazila do kanceláře, vytáhla jsem mapu, našla stanici Atwater a spočítala zastávky k Berri–UQAM. Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Pět. Šest. Telefon zazvonil, právě když jsem po něm sahala.

28

Byt Roberta Trottiera byl na prodej už půldruhého roku.

„Nejspíš to jde v téhle cenové oblasti všechno pomalu.“

„To nevím, Ryane. Nikdy jsem v ní nebyla.“

„Viděl jsem to v televizi.“

„ReMax?“

„Royal Lepage.“

„Inzeráty v novinách?“

„Myslí si, že ano. Prověřujeme to.“

„Nápis před domem?“

„Ano.“

„Damasová?“ zeptala jsem se.

Ona, její manžel a tři děti bydleli u jeho rodičů. Staří Damasovi vlastnili svůj dům od té doby, co byla vynalezena hlína. Zemřou v něm.

Chvíli jsem o tom uvažovala.

„Co dělala ta Grace Damasová?“

„Vychovávala děti. Vyšívala dečky do kostela. Sem tam si odskočila do nějakého zaměstnání na částečný úvazek. A podržte se: jednou pracovala v řeznictví.“

„Senzace.“ Kdo provedl tu řezničinu na řeznici?

„Manžel?“

„Čistý. Řidič náklad'áku.“ Pauza. „Jako před ním jeho otec.“ Mlčení.

„Myslíte, že to něco znamená?“

„Metro nebo ty nemovitosti?“

„Obojí.“

„Sakra, Brennanová, já nevím.“ Další mlčení. „Napište mi scénář.“

Snažila jsem se nějaký zplodit.

„Fajn. St. Jacques čte inzeráty, týkající se nemovitostí, vybere si adresu. Pak ji hlídá, dokud nezahledne svou oběť. Stopuje ji, čeká na příležitost. Pak zaútočí ze zálohy.“

„Jak do toho zapadá metro?“

Mysli. „Je to pro něj sport. On je lovec, ona je kořist. Schovávka na Bergerově je jeho nora. Najde si ji na inzerát, sleduje ji, pak zabije. Používá jen určité lovecké revíry.“

„Šestá zastávka.“

„Máte lepší nápad?“

„Proč oznámení realitních kanceláří?“

„Proč? Zranitelný cíl, žena, která je sama doma. Domyslí si, že když prodává nemovitost, bude ochotná mu ji ukázat. Možná zavolá předem. Inzerát mu poslouží jako vstupenka.“

„Proč šest?“

„To nevím. Ten chlap je cvok.“

Brilantní, Brennanová.

„Musí znát zatraceně dobře město.“

Uvažovali jsme nad tím.

„Zaměstnanec metra?“

„Taxikář?“

„Opravář?“

„Policijst?“

Nastal interval napjatého ticha. „Brennanová, já ne...“

„Ne.“

„A co Trottierová a Damasová? Nezapadají do toho.“

„Ne.“

Mlčení.

„Gagnonová se našla v Centre-ville, Damasová v St. Lambert, Trottierová v St. Jerome. Jestli náš hoch dojíždí, jak zvládá tohle?“

„To nevím, Ryane. Ale jsou to čtyři případy z pěti, kde se vyskytují inzeráty a zastávky metra. Podívejte se na St. Jacques, anebo kdo ta krysa vlastně je. Jeho doupě je přímo u Berri-UQAM a má tam sbírku inzerátů. Stojí to za to, aby se tím někdo trochu zabýval.“

„Jo.“

„Mohlo by se začít St. Jacquesovou sbírkou, zjistit, co si ten chlap schovával.“

„Jo.“

Napadla mě další myšlenka.

„A co profilování? Už toho teď máme dost, abychom to zkusili.“

„Velice módní.“

„Mohlo by to pomoci.“

Četla jsem mu myšlenky po drátě.

„Claudel to nemusí vědět. Mohla bych se v tom pošťourat neoficiálně, zjistit, jestli to stojí za sledování. Máme místo činu u Morisette–Champouxové a Adkinsové, způsob smrti a odstranění těla u ostatních. Myslím, že se s tím dá pracovat.“

„Quantic?“

„Jo.“

Zamručel. „Dobře. Ti jsou tak zavalení, že na vás přijde řada někdy na přelomu století.“

„Někoho tam znám.“

„To věřím.“ Povzdech. „Proč ne. Ale momentálně jen dotaz. K ničemu nás nezavazujte. Žádost by musela přijít od Claudela nebo ode mě.“

O minutu později už jsem vytáčela volačku do Virginie. Požádala jsem o spojení s Johnem Samuelem Dobzhanskym a čekala. Pan Dobzhansky nebyl k zastížení. Nechala jsem mu vzkaz.

Zkusila jsem Parkera Baileyho. Další sekretářka, další vzkaz.

Zavolala jsem Gabby, abych zjistila, jaké má plány na večeri. Můj vlastní hlas mě požádal, abych nechala vzkaz.

Zavolala jsem Katy. Záznamník.

Copak už nikdo není tam, kde má být?

Zbytek odpoledne jsem strávila nad korespondencí, doporučeními studentů a posloucháním telefonu. Chtěla jsem mluvit s Dobzhanskym. Chtěla jsem mluvit s Baileyem. V hlavě mi tikaly hodiny, ztěžovaly mi soustředění. Odpočítávání času. Kolik ho zbývá příští oběti? V pět jsem to vzdala a šla domů.

V bytě bylo ticho. Birdie nikde. Gabby nikde.

„Gab?“ Třeba si schrupla.

Dveře pokoje pro hosty byly pořád ještě zavřené. Birdie spal na mé posteli.

„Vy dva se vážně nadřete.“ Pohládila jsem ho po hlavě. „Fuj. Je na čase vyměnit ti píseček.“ Zápach byl znatelný.

„Měla jsem toho v hlavě moc, Birde. Promiň.“

Žádný projev uznání.

„Kdepak je Gabby?“

Prázdný pohled. Protáhnutí.

Vyměnila jsem písek. Birdie reagoval tak, že jej použil a velkou část vyhrabal na podlahu.

„No tak, Birde, snaž se to nechat v bedničce. Gabby není zrovna nejpořádnější, pokud jde o společnou koupelnu, ale ty se snaž.“ Podívala jsem se na její zmeť čisticidel a kosmetiky. „Myslím, že trochu uklidila.“

Vzala jsem si nízkokalorickou colu a převlékla se do kraťasů. Příprava večeře? Co chci komu namluvit? Někam si vyjdeme.

Záznamník mrkal. Jeden vzkaz. Já. Volala jsem kolem jedné. Copak to Gabby neslyšela? Ignorovala to? Možná vypnula telefon. Možná jí bylo špatně. Možná tu nebyla. Přistoupila jsem k jejím dveřím.

„Gab?“

Tiše jsem zaklepala.

„Gabby?“

Silněji.

Otevřela jsem dveře a nahlédla dovnitř. Obvyklý Gabbyin binec. Šperky. Papíry. Knihy. Všude šatstvo. Podprsenka visící na opěradle křesla. Podívala jsem se do skříně. Střevíce a sandály naházené na hromádách. Mezi tím vším úhledně ustlaná postel. Její nedotčenost mě zarazila.

„Do prdele.“

Birdie se mi protáhl kolem nohou.

„Byla tady vůbec včera v noci?“

Podíval se na mě, skočil na postel, dvakrát se otočil dokolečka a uvelebil se. Klesla jsem vedle něj, v břiše se mi stáhl známý uzel.

„Zase to udělala, Birde.“

Roztáhl prsty a začal se olizovat.

„Ani zavranej lístek nenechala.“

Birdie se soustředil na meziprstní prostory.

„Nebudu na to myslet.“ Šla jsem vyndat nádobí z myčky.

Za deset minut už jsem se uklidnila natolik, abych mohla vytočit její číslo. Nikdo to nebral. Samozřejmě. Zkusila jsem univerzitu. Nic.

Vydala jsem se do kuchyně. Otevřela ledničku. Zavřela ji. Večeře? Znovu jsem ji otevřela. Nízkokalorická cola. Odkrácěla jsem do obývacího pokoje, postavila čerstvou colu vedle předchozí plechovky, pustila televizi, projela všechny kanály, vybrala si seriál, na který se nebudu dívat. Myšlenky mi přelétaly od vražd přes Gabby k lebce v mé

---

zahradě a zase zpátky, neschopny zafixovat se na cokoli. Kadence dialogu a umělý smích sloužily jako zvuková kulisa, zatímco moje myšlenky lítaly po světě jako atomové částice.

Vztek na Gabby. Hněv na sebe, že jsem se dala využívat. Bolest z toho, že to udělala. Úzkost o její bezpečí. Strach o novou oběť. Zoufalství z vlastní bezmoci. Připadala jsem si citově potlučená, ale nedokázala jsem se přestat mlátit.

Nevím jistě, jak dlouho jsem tam seděla, když zazvonil telefon. Ten zvuk mi vyrazil adrenalin ze všech míst, kde odpočívá, když není ve službě.

Gabby! „Haló.“

„Tempe Brennanovou, prosím.“ Mužský hlas. Známý jako mé dětství na Středozápadě.

„J. S.! Bože, to jsem ráda, že ses mi ozval!“

John Samuel Dobzhansky. Má první láska. Skautští rádci. Tábor Northwoods. Románek přetrval to léto i příští, vzkvétal ještě v prvním ročníku na vysoké. Já odjela na Jižní, J. S. chodil na Severní univerzitu. Já si vybrala antropologii a poznala Petea. On vystudoval psychologii, oženil se a rozvedl. Dvakrát. Po létech jsme se znovu sešli v Akademii. J. S. se specializoval na sexuální vraždy.

„Znáš ten táborový pocit?“ zeptal se.

„Mám ho plnou hlavu,“ dokončila jsem verš z táborové písně. Oba jsme se zasmáli.

„Nebyl jsem si jistý, jestli chceš, abych ti zavolał domů, ale nechlas číslo, tak jsem si říkal, že to zkusím.“

„To jsem ráda, žes to udělal. Děkuju ti.“ Děkuju. Děkuju. „Chtěla jsem z tebe vymámit názor na jednu situaci, kterou tady nahoře máme. Pokud ti to nevadí?“

„Tempe, kdy mě přestaneš trápit?“ Předstíraná bolest.

Na schůzích Akademie jsme spolu chodili na večeři, možnost úletu mezi námi zprvu visela jak Damoklův meč. Neměli bychom si oživit pubertální vzpomínky? Zbyla ještě vášeň? Nic nebylo vyřčeno, myšlenka oboustranně slábla. Lépe nechat minulost nedotčenou.

„A co ten nový milostný zájem, o kterém jsi mi vyprávěl vloni?“

„Je po všem.“

„Promiň. J. S., máme tady pár vražd, o kterých si myslím, že spolu souvisí. Kdybych ti dala přehled, mohl bys mi říct, jestli podle tvého názoru máme co dělat se sériovým vrahem?“

„Já můžu říct svůj názor na cokoli.“ Jedna z našich starých oblíbených frází.

Popsala jsem místa činu u Adkinsové a Morisette–Champouxové a načrtla, co se stalo obětem. Popsala jsem, jak a kde byla nalezena ostatní těla a jak byla znetvořena. Pak jsem připojila své teorie o metru a inzertech.

„Dělá mi potíže přesvědčit policajty, že jsou tyhle případy navzájem propojené. Pořád říkají, že v tom není systém. Do jisté míry mají pravdu. Každá oběť je jiná, jedna je zastřelená, ostatní ne. Bydlely každá jinde. Nic je nespojuje.“

„Jejda, jejda. Zpomal. Jdeš na to úplně špatně. Především – většina toho, cos popsala, má co dělat s modem operandi.“

„Ano.“

„Shody v modu operandi mohou být užitečné, ne abys mě špatně chápala, ale rozdíly jsou mimořádně běžné. Zločinec může své oběti na jednom místě činu dát roubík nebo ji svázat šňůrou od telefonu, a přišť si přinese vlastní provaz. Může jednu oběť probodnout nebo podřezat, další zastřelit nebo uškrtit, jednu okrást, druhou ne. Dělal jsem profil jednoho chlapa, který používal při každém činu jinou zbraň. Jsi tam ještě?“

„Ano.“

„Modus operandi zločince nikdy není statický. Je to jako všechno ostatní, existuje tam vývojová křivka. Tihle chlapi se s praxí zlepšují. Učí se, co funguje a co ne. Soustavně vylepšují svou techniku. Někteří samozřejmě víc než jiní.“

„Hned jsem klidnější.“

„Taky existují všechny možné nahodilé události, které mohou ovlivnit to, co pachatel dělá, bez ohledu na jeho sebelíp propracované plány. Zazvoní telefon. Ukáže se soused. Praskne šňůra. Musí improvizovat.“

„Aha.“

„Nemyl se. Systém v modu operandi je užitečný a my toho využíváme. Ale variace neznamenají mnoho.“

„Co tedy používáte?“

„Rituál.“

„Rituál?“

„Někteří z mých kolegů tomu říkají podpis nebo navštívenka a vídá se to jen na některých místech činu. Většina pachatelů si vyvine nějaký modus operandi, protože jakmile plán párkrát vyjde, začnou

---

mu důvěřovat a uvěřit, že snižuje riziko dopadení. Ale u pachatelů opakovaných násilných činů pracuje ještě něco dalšího. Tyhle lidi pohání hněv. Jejich hněv je vede k představám násilí a oni nakonec ty představy uskuteční. Jenže násilí nestačí. Vypěstují si rituály k vyjádření svého hněvu. Právě tyhle rituály je prozradí.“

„Jaké rituály?“

„Obvykle k nim patří ovládnutí, možná i pokoření oběti. Víš, oběť vlastně není důležitá. Její věk, její vzhled může být irelevantní. Jde o potřebu vyjádřit hněv. Měl jsem jednoho chlapa, jehož oběti se pohybovaly ve věkovém rozpětí sedmi až jedenaosmdesáti let.“

„Tak co budeš hledat?“

„Jak narazí na svou oběť? Přepadne ji? Použije verbální přístup? Jak ji ovládne, jakmile naváže kontakt? Zaútočí na ni sexuálně? Udělá to předtím, nebo potom, co ji zabije? Mučí svou oběť? Znetvoří její tělo? Nechá něco na místě činu? Odnese něco?“

„Ale nemohou tyhle věci taky ovlivnit neočekávané okolnosti?“

„Samozřejmě. Ale rozhodující je to, že dělá tyhle věci jako součást uskutečnění své fantazie, jako rituál rozptýlení svého hněvu, nejen proto, aby si kryl záda.“

„Takže co myslíš? Je to, co jsem popsala, podpis?“

„Neoficiálně?“

„Samozřejmě.“

„Rozhodně.“

„Vážně?“ Začala jsem si dělat poznámky.

„Vsadím na to krk.“

„Tvůj krček je v bezpečí, J. S. Myslíš, že je to sexuální sadista?“

Uslyšela jsem rachocení, jak přepínal telefon. „Sexuální sadisté se vzrušují bolestí své oběti. Nechtějí jen zabíjet, chtějí, aby oběť trpěla. A – a to je rozhodující – sexuálně je to vzrušuje.“

„A?“

„Část tvého systému říká ano. Zavedení předmětu do vaginy nebo rekta je u těchto chlapů velmi běžné. Byly tvé oběti naživu, když se to stalo?“

„Nejméně jedna. U dalších dvou těžko říct, protože těla byla příliš rozložená.“

„To vypadá, že existuje možnost sexuálního sadismu. Zbývá skutečná otázka – byl vrah svými činy sexuálně vzrušen?“

Na to jsem nemohla odpovědět. Na žádné z obětí se nenašlo semeno. Řekla jsem to.

„To je užitečné, ale sexuální sadismus to nevylučuje. Měl jsem jednoho chlapa, který masturboval své oběti do ruky, uřízl ji a pak umlel v mixéru. Na místě činu jsme nikdy žádné semeno nenašli.“

„Jak jste ho dostali?“

„Jednou špatně mířil.“

„Tři z těch žen byly rozčtvrcené. To víme s jistotou.“

„To by mohlo ukazovat na jakýsi systém, ale není to důkaz sexuálního sadismu. Pokud k tomu nedošlo před smrtí oběti. Sérioví vrazi, ať už jsou to sexuální sadisté nebo ne, jsou ohromně mazaní. Svoje zločiny si pečlivě připravují. Posmrtné rozčtvrcení nemusí nutně znamenat, že tu existuje sexuální nebo sadistická složka. Někteří rozřežou tělo jen proto, aby se jim snáz schovávalo.“

„A co to znetvoření? Ty ruce?“

„Ta samá odpověď. Je to systém, je to víc než zabíjení, ale může i nemusí to být sexuální. Někdy je to jen způsob, jak učinit oběť bezmocnou. Vidím však některé ukazatele. Říkáš, že vrah oběti neznal. Byly surově zbity. Třem byly zavedeny předměty, patrně předsmrtně. Takle kombinace je typická.“

Zuřivě jsem psala.

„Zjisti si, zda předměty byly na místo činu přineseny anebo tam už byly. To by mohla být součást podpisu toho chlapa, plánovaná na rozdíl od příležitostné krutosti.“

Poznamenala jsem si to a označila hvězdičkou.

„Jaké jsou některé další charakteristické vlastnosti sexuálního sadismu?“

„Typizovaný modus operandi. Využití předběžného kontaktu. Potřeba ovládnout a ponížit oběť. Nadměrná krutost. Sexuální vzrušení ze strachu a bolesti oběti. Uchovávání památek na oběť. Pak...“

„Jakže bylo to poslední?“ Psala jsem tak rychle, až mě chytala křeč do ruky.

„Památky. Suvenýry.“

„Jaké suvenýry?“

„Předměty z místa činu, kusy oděvu oběti, šperky a takové věci.“

„Výstřižky z novin?“

„Sexuální sadisté milují, když se jim věnuje tisk.“

„Vedou si záznamy?“

„Mapy, deníky, kalendáře, kresby a tak dále. Někteří si to nahrávají na video. Fantazie se netýká jen zabíjení. Stopování předtím a opakování potom může být velkou součástí vzrůša.“

„Když se tak dobře vyhýbají vypátrání, proč si ty věci nechávají? Není to riskantní?“

„Většina z nich si myslí, že jsou policajtům nadřazení. Moc chytří, než aby se dali chytit.“

„A co části těla?“

„Jaké části těla?“

„Nechávají si je?“

Pauza. „Není to běžné, ale někdy ano.“

„Takže co si myslíš o tom nápadu s metrem a inzerátem?“

„Fantazie, které tihle chlapi uskutečňují, dovedou být neuvěřitelně pracné a velmi konkrétní. Někteří potřebují speciální lokalitu, přesné pořadí událostí. Někteří sexuální sadisté potřebují konkrétní reakci oběti, takže si napíší scénář, nutí oběť říkat jisté věci, provádět jisté činy, nosit jisté oblečení. Ale Tempe, tohle chování není pro sexuální sadisty typické. Představují spoustu duševních poruch. Neupínej se na ten sexuální sadismus. Ty musíš hledat ten podpis, tu navštívenku, kterou nechává jenom tvůj vrah. Tak ho dostaneš, bez ohledu na to, jak ho budou klasifikovat psychiatři. Použití metra a novin by mohlo prozradit fantazie tvého hochy.“

„J. S., co si myslíš na základě toho, co jsem ti řekla?“

Nastala dlouhá pomlka, pomalé vypouštění vzduchu.

„Myslím, že je opravdu hnusnej, Tempe. Nesmírný hněv. Mimořádné násilí. Jestli je to ten St. Jacques, pak mi vadí to, že použil bankovní kartu své oběti. Bud' je neuvěřitelný blbec, a tak to nevypadá, anebo začíná být z nějakého důvodu nepořádný. Možná náhlá finanční tíseň. Nebo je čím dál smělejší. Ta lebka v tvé zahradě je prapor. Posílá zprávu. Možná dráždí. Anebo je možné, že kdesi v podvědomí chce být dopaden. Nelíbí se mi, cos mi vyprávěla o tom, jak v tom figuruješ. A vypadá to, že v tom *opravdu* figuruješ. Ten obrázek. Lebka. Na základě toho, cos mi řekla, se spíš zdá, že tě dráždí.“

Pověděla jsem mu o noci v klášteře a autu, které mě sledovalo.

„Kristepane, Tempe, jestli se ten chlap soustředí na tebe, nezahrávej si. Je nebezpečný.“

„J. S., jestli to byl na těch klášterních pozemcích on, proč mě tehdy prostě nezabil?“

„To se vracíme k tomu, co jsem říkal prve. Patrně jsi ho překvapila, takže nebyl připravený zabít tak, jak to má rád. Nevládl. Možná neměl nářadíčko. Možná ho skutečnost, že byla v bezvědomí, připravila o ten rajc, který má, když vidí strach oběti.“

„Žádný rituál smrti.“

„Přesně tak.“

Chvilí jsme si ještě povídali, stará místa, staří přátelé, čas předtím, než se vraždění stalo součástí našeho života. Když jsme zavěsili, bylo po osmé.

Zaklonila jsem se, protáhla si paže a nohy a ochabla. Nějakou dobu jsem jen tak ležela, hadrová panenka vzpomínající na minulost. Nakonec mě probral hlad a šla jsem do kuchyně, ohřála si tácek zmrazených lasagní a přinutila se je sníst. Pak jsem strávila hodinu rekonstrukcí toho, co J. S. říkal, na základě svých poznámek. Jeho slova na rozloučenou se mi pořád vracela.

„Intervaly se zkracují.“

Ano, to jsem věděla.

„Zvyšuje sázky.“

To jsem taky věděla.

„Možná už tě má na mušce.“

V deset jsem šla do postele. Ležela jsem potmě, zírala do stropu, připadala jsem si sama a litovala se. Proč nesu břímě smrti těch žen? Má mě snad někdo na mušce své psychopatické fantazie? Proč mě nikdo nebere vážně? Proč stárnu a jím zmrazené večeře u televize, na kterou se nekoukám? Když se mi Birdie uhnízdil u kolene, spustil ten maličký kontakt slzy, které jsem zadržovala už od rozhovoru s J. S. Plakala jsem do povlaku polštáře, který jsme si s Petem koupili v Charlotte. Anebo spíš já jsem ho koupila, zatímco on postával opodál a tvářil se netrpělivě.

Proč mé manželství selhalo? Proč spím sama? Proč je Katy tak vzdálená? Proč je ke mně má nejlepší přítelkyně už zase bezohledná? Kde je? Ne. Na to nebudu myslet. Nevím, jak dlouho jsem tam ležela, vnímala prázdnotu svého života a poslouchala, kdy se ozve Gabbyin klíč.

Příští den ráno jsem předala Ryanovi shrnutí své diskuse s J. S. Uplynul týden. Nic.

Počasí bylo i nadále horké. Ve dne jsem pracovala s kostmi. Ostatky nalezené v septiku v Cancúnu patřily turistovi, pohřešovanému už devět let. Kosti, které vyhrabali psi, náležely dospívající dívce zavražděné tupým předmětem. Mrtvola v bedně, ruce useknuté, tvář znetvořená k nepoznání, patřila, jak se ukázalo, bílému muži ve věku pětatřiceti až čtyřiceti let.

Po večerech jsem navštěvovala jazzový festival, hemžení lepkavých davů, které ucpaly Ste. Catherine a Jeanne-Mance. Vyslechla jsem Peruánce, jejichž hudba byla směsí dřevěných dechových nástrojů a deštného pralesa. Putovala jsem od Place des Arts ke Complexe Desjardins, vychutnávala saxofony a kytary a letní noci. Dixieland. Kalypso. Přiměla jsem se nehledat Gabby. Odmítala jsem se bát o ženy kolem sebe. Naslouchala jsem hudbě Senegalu, Cape Verde, Ria a New Yorku a na chvíli jsem zapomněla. Pět.

Pak přišel ve čtvrtek telefonát. LaManche. V úterý schůze. Důležité. Prosím, buďte tam.

Přišla jsem, aniž bych věděla, co můžu očekávat, ale rozhodně ne to, co mě uvítalo. U LaManche seděli Ryan, Bertrand, Claudel, Charbonneau a dva detektivové ze St. Lambert. Ředitel laboratoře Stefan Patineau seděl na druhém konci stolu, vrchní prokurátor po jeho pravici.

Vstali jako jeden muž, když jsem vstoupila, takže hladina mé úzkosti vystřelila až někam na galerii. Potřásla jsem si rukama s Patineauem a právníkem. Ostatní kývli, tváře neutrální. Snažila jsem se vyčíst něco z Ryanových očí, ale vyhnuly se mi. Když jsem si sedala na jedinou zbývající židli, měla jsem dlaně zpocené a útroby mi svíral známý uzel. Svolali tuhle schůzi kvůli mně? Aby probrali obvinění, která proti mně vznesl Claudel?

Patineau neplýtl časem. Utváří se zvláštní tým. Možnost existence sériového vraha se bude zkoumat ze všech úhlů, vyšetří se všechny podezřelé případy, agresivně se půjde za každou stopou. Udělá se záťah na známé pachatele sexuálních deliktů a vyslechnou se. Na případ se přidělí šest detektivů, Ryan bude koordinovat. Já

---

budu pokračovat ve své běžné práci na případech, ale budu sloužit jako neoficiální člen týmu. Dole se vyhradil prostor, kam se přestěhují všechny spisy a relevantní materiály. V úvahu připadá sedm případů. Zvláštní tým bude mít první schůzi dnes odpoledne. Monsieur Gavreaux a úřad prokuratury budeme průběžně informovat o všech pokrocích.

Jakoby nic. Hotovo. Vrátila jsem se do své kanceláře, spíš užasle než s úlevou. Proč? Kdo? Hájlila jsem teorii sériového vraha už skoro měsíc. Co se stalo, že jí náhle uvěřili? Sedm případů? Kdo jsou ty další dva?

Proč se ptáš, Brennanová? Však na to přijdeš.

A přišla jsem. V půl druhé jsem vstoupila do velké místnosti v druhém patře. Čtyři stoly tvořily ostrůvek uprostřed, stěny lemovala přenosná tabule a nástěnka. Detektivové se shlukli vzadu, jako kupující u boxu na veletrhu. Na tabuli, kterou si prohlíželi, byly známé mapy Montrealu a metra, z obou vyčuhovaly barevné špendlíky. Vedle sebe tam stálo dalších sedm tabulí, každá měla v záhlaví jméno a obrázek jedné ženy. Pět jsem jich znala jako vlastní rodinu, ty zbývající vůbec ne.

Claudel mě obdařil půlvteřinovým pohledem z očí do očí, ostatní mě srdečně pozdravili. Vyměnili jsme si poznámky o počasí, pak jsme se přesunuli ke stolu. Ryan rozdělil bloky ze stohu uprostřed, pak šel rovnou k věci.

„Všichni víte, proč tu jste, a všichni se vyznáte ve své práci. V téhle chvíli se jen chci ujistit o několika věcech.“

Podíval se z jednoho na druhého, pak ukázal na stoh desek.

„Chci, aby si všichni prostudovali tyhle záznamy. Projděte je pečlivě. Promyslete všechno, co v nich je. Přenášíme informace na počítač, ale jde to pomalu. Prozatím budeme používat staromódní způsob. Pokud existuje něco, co považujete za relevantní, cokoli, přidejte to na tabuli té které oběti.“

Kývání.

„Dnes dostaneme čerstvou sjetinu se seznamem úchylů. Rozdělíme je, vyplašíme ty chlapy a zjistíme, kde si užívají.“

„Obyčejně ve vlastních trenkách.“ Charbonneau.

„Může být, že některý z nich překročil čáru a teď mu budou trenky málo.“

Ryan se postupně podíval na každého z nás.

„Je absolutně nezbytné, abychom pracovali jako tým. Žádný individualismus. Žádné hrdinství. Mluvit. Vyměňovat si informaci. Přihrávat si navzájem nápady. Tak toho hajzla dostaneme.“

„Pokud existuje.“ Claudel.

„Pokud ne, Lucu, pak si uklidíme v domě a dostaneme celou spoustu hajzlů. Nic není ztraceno.“

Claudel stáhl koutky rtů k bradě a načrtl si na blok sérii krátkých, rychlých čárek.

„Stejně důležité je, abychom se starali o utajení,“ pokračoval Ryan. „Nic se nesmí prosáknout.“

„Patineau naši občanskou skupinku oznámí?“ Charbonneau.

„Ne. V jistém smyslu pracujeme pod pokličkou.“

„Veřejnost uslyší slova sériový vrah a podělá se. Překvapuje mě, že se to ještě nestalo.“ Charbonneau.

„Zřejmě tisku nedošla souvislost. Neptej se mě proč. Patineau to tak chce prozatím nechat. To se může změnit.“

„Tisk má paměť housenky.“ Bertrand.

„Né, to je stupeň IQ.“

„Nikdy si to nespojí.“

„Fajn. Fajn. Jedem. Tohleto máme.“

Ryan shrnul jeden každý případ. Němě jsem naslouchala, jak mé myšlenky, dokonce i má slova plní vzduch v místnosti a ocitají se v blocích. No dobře, taky některé myšlenky Dobzhanskyho, ale zprostředkované mnou.

Znetvoření. Předměty vsunuté do genitálií. Inzeráty realitních kanceláří. Zastávky metra. Někdo to vyslechl. A co víc, někdo si to prověřil. Řeznictví, kde kdysi pracovala Grace Damasová, bylo v sousední ulici od St. Laurent. Poblíž bytu St. Jacques. Těsně u stanice metra Berri-UQAM. Zapadalo to. To už byly čtyři z pěti. To převážilo rovnováhu. To a J. S.

Po našem rozhovoru Ryan přesvědčil Patineaua, aby poslal do Quantica formální žádost. J. S. slíbil, že vezme montrealské případy přednostně. Hromada faxů mu poskytla všechno, co potřeboval, a za tři dny měl Patineau profil. A bylo to. Patineau se rozhodl jednat. *Voilà*. Speciální jednotka.

Pocíťovala jsem úlevu, ale taky jsem si připadala opomíjená. Vzali si mou lopotu a nechali mě dusit. Cestou na tu schůzi jsem se bála osobní nevraživosti, neočekávala jsem pochvalné uznání za dobře vykonanou práci. Nicméně jsem si dala záležet, abych skryla hněv.

„Co tedy máme podle Quantica hledat?“ Ryan vytáhl ze stohu tenkou složku, otevřel ji a četl. „Muž. Bílý. Frankofonní. Patrně nanejvýš základní vzdělání. Patrně má v anamnéze SP...“

„*C'est quoi, ça?*“ Bertrand.

„Sexuální přestupky. Šmírování. Obscénní telefonáty. Neslušné obnažování.“

„Krása.“ Claudel.

„Panákář.“ Bertrand.

Claudel a Charbonneau zavrčeli.

„Do prdele.“ Claudel.

„Můj hrdina.“ Charbonneau.

„Kdo je sakra panákář?“ Ketterling, St. Lambert.

„Magůrek, co se vloupává do bytů, aby si mohl vycpat noční košilkou paní domu a pak ji rozřezat. Dělá to už asi pět let.“

Ryan pokračoval, vybíral věty ze zprávy.

„Pečlivě plánuje. Patrně se přibližuje k obětem pomocí liti. Možná to nějak souvisí s realitami. Patrně ženatý...“

„*Pourquoi?*“ Rousseau, St. Lambert.

„Ta schovávačka. Nemůže nosit oběti domů ženušce.“

„Nebo mamce.“ Claudel.

Zpět ke zprávě.

„Petrně vybírá, připravuje si předem izolované lokality.“

„Sklep?“ Ketterling, St. Lambert.

„Sakra, Gilbert to tam vystříkal luminolem od stropu k podlaze. Kdyby tam byla krev, rozsvítlo by se to jako o pouti.“ Charbonneau.

Zpráva. „Nadměrné násilí a krutost svědčí o výjimečném hněvu. Možná orientace na pomstu. Možné sadistické fantazie, zahrnující dominanci, ponížení, bolest. Možná náboženský podtext.“

„*Pourquoi, ça?*“ Rousseau.

„Ta soška, zahrabaná těla. Trottierová byla v semináři, stejně tak Damasová.“

Příštích pár minut nikdo neproněs ani slovo. Nástěnné hodiny tiše bzučely. Chodbou přicvakal pár vysokých podpatků, zase se vzdálil. Claudelovo pero dělalo krátké, napjaté čárky.

„*Beaucoup de ,možných' et ,pravděpodobných'.*“ Claudel.

Claudelův soustavný odpor k teorii jednoho vraha mě štvala.

„Taky je *možné* a *pravděpodobné*, že tu brzo budeme mít další vraždu,“ odsekla jsem.

Claudelova tvář ztvrdla do své obvyklé masky, kterou nasměroval na svůj blok. Vrásky ve tváři se mu napjaly, ale neřekl nic.

Bzzz.

„Má dr. Dobzhansky nějakou dlouhodobou předpověď?“ zeptala jsem se klidněji.

„Krátkodobou,“ řekl Ryan chmurně a vrátil se k profilu. „Názny ztráty sebeovládání. Narůstající smělost. Intervaly se zkracují.“ Zavřel desky a pošoupl je ke středu stolu. „Zabije zas.“

Znovu mlčení.

Nakonec se Ryan podíval na hodinky. Všichni jsme to po něm opakovali, jako shromáždění robotů.

„Tak. Dejme se do těch spisů. Přidejte všechno, co máte a co tam není. Lucu, Micheli, Gautierová patřila CUM, takže o ní byste toho mohli vědět víc.“

Charbonneau a Claudel přikývli.

„Pitreová spadala pod SQ. Prověřil jsem ji. Ty ostatní jsou z nedávnější doby, mohly by být dost kompletní.“

Protože já jsem těch pět posledních znala až příliš dobře, začala jsem Pitreovou a Gautierovou. Spisy byly založeny v letech 88 a 89.

Polonahé, silně rozložené tělo Constance Pitreové se našlo v opuštěném domě v Khanawake, indiánské rezervaci proti proudu řeky od Montrealu. Marie-Claude Gautierová byla objevena za stanicí metra Vendôme, přestupní stanicí do vlaků na západní předměstí. Obě ženy byly surově zbity, měly proříznutá hrdla. Gautierové bylo osmadvacet, Pitreové dvaatřicet. Žádná z nich nebyla vdaná. Obě žily samy. Byli vyslechnuti obvyklí podezřelí, sledovaly se obvyklé stopy. V obou případech vedly do slepé uličky.

Strávila jsem tři hodiny nad spisy, v porovnání s těmi, které jsem studovala uplynulých šest týdnů, byly relativně stručné. Obě ženy byly prostitutky. Bylo to důvodem k omezení vyšetřování? Využívány zaživa, ignorovány po smrti? Dobře, že se jich město zbavilo? Odmítala jsem se tím zabývat.

Podívala jsem se na momentky obou obětí. Jejich tváře byly odlišné, a přece jakýmsi rozčilujícím způsobem stejné. Těstovitě bílá bledost, hojnost líčidel, chladný, bezvýrazný pohled. Jejich výraz mi připomněl tu noc na Mainu, když jsem pozorovala pouliční produkci z místa v první řadě. Rezignace. Zoufalství. Tam jsem to viděla živě. Tady to bylo na fotkách.

Rozprostřela jsem před sebou fotografie z místa činu, ale předem jsem znala příběh, který budou vyprávět. Pitreová: dvůr, ložnice, tělo. Gautierová: nádraží, keře, tělo. Pitreová měla skoro uříznutou hlavu. Gautierová měla rovněž protážené hrdlo, pravé oko změnilo bodnutí v lepkavou kaši. Mimořádná surovost napadení způsobila, že byly zahrnuty do našeho vyšetřování.

Přečetla jsem si zprávy z pitvy, toxikologie a policejní hlášení. Rozpítvala jsem všechny výpovědi a shrnutí vyšetřovatelů. Vytáhla jsem si všechny detaily o příchodech a odchodech obětí, každičkou částičku jejich života a smrti. Všechny maličkosti, které jsem dokázala vysát z jednotlivých složek, skončily v hrubé tabulce. Moc toho nebylo.

Slyšela jsem, jak se ostatní pohybují kolem, skřípání židlí, žertování, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Když jsem konečně zavřela desky, bylo už po páté. Zůstal jen Ryan. Vzhledla jsem a uviděla, že mě pozoruje.

„Chcete vidět cikány?“

„Co?“

„Prej máte ráda jazz.“

„Jo, ale festival už skončil, Ryane.“ Od koho se to doslechl? Jak? Je to společenské pozvání?

„Pravda. Ale město neskončilo. Les Gitanes hrajou ve Starém přístavu. Ohromná skupina.“

„Ryane, já myslím, že ne.“ Ale *myslela* jsem. Promyslela jsem si to. Právě proto jsem odmítla. Ne teď. Ne, dokud vyšetřování neskončí. Ne, dokud zvíře neuvízne v síti.

„Dobře.“ Elektrické oči. „Ale jíst musíte.“

To byla pravda. Další zmrazená večeře, o samotě, rozhodně nebyla nijak lákavá. Ne. Ať nemá Claudel pocit něčeho nepatřičného.

„Patrně to není –“

„Mohli bychom přežvýkat pár vašich myšlenek o té záležitosti, než spořádáme pizzu.“

„Obchodní schůzka.“

„*Certainement.*“

Bzzz.

Chci diskutovat o případech? Samozřejmě. Něco na těch dvou dodatečných zvučelo nepravdivě. Ještě víc jsem byla zvědavá na tu speciální jednotku. Ryan nám sdělil oficiální verzi; jak je to doopravdy? Jsou v pavučině vlákna; o kterých bych měla vědět? Vyhnout se jim?

Bzzz.

Rozmýšleli by si to ostatní? Ovšemže ne.

„Jistě, Ryane. Kam chcete jít?“

Pokrčení ramen. „K Angele?“

Blízko mého bytu. Vzpomněla jsem si na to volání minulý měsíc ve čtyři ráno, na ty „známé“, u kterých byl. Trpíš stihomamem, Brennanová. Ten člověk chce pizzu. Ví, že můžeš zaparkovat doma.

„Hodí se vám to?“

„Mám to hned při cestě.“

Kam? Nezeptala jsem se.

„Fajn. Sejdeme se tam za“ – podívala jsem se na hodinky – „třicet minut?“

Zastavila jsem se doma, nakrmila Birdieho, vyhnula se zrcadlům. Žádné česání. Žádné zdravíčko na tvářičky. Kšeft.

Ve čtvrt na sedm už Ryan usrkával studené pivo, já nízkokalorickou colu a čekali jsme na vegetariánskou super. Bez kozího sýra na jeho polovině.

„Děláte chybu.“

„Nemám ho rád.“

„Umanutý.“

„Nedělám si násilí.“

Chvilí jsme si povídali, pak jsem přehodila výhybku. „Povídejte mi o těch ostatních případech. Proč Pitreová a Gautierová?“

„Patineau mě přiměl vytáhnout všechny nevyřešené případy SQ, které zapadají do jistého profilu. Až do pětaosmdesátého. V podstatě ten systém, o kterém pořád melete. Ženy, surová vražda, znetvoření. Claudel prozkoumal případy CUM. Místní policejní oddělení bylo požádáno o totéž. Prozatím se přišlo na ty dvě.“

„Jen provincie?“

„Ne tak docela.“

Umlkli jsme, když přišla číšnice, rozkrájela a naservírovala nám pizzu. Ryan si objednal další Belle Gueule. Já odmítla s mírnou nelibostí. Tvoje chyba, Brennanová.

„Opovažte se dotknout mojí půlky.“

„Nemám ho rád.“ Dopil sklenici. „Víte, co všechno projde kozou?“

Věděla jsem to, ale nepřipouštěla jsem si to.

„Jak to myslíte, ne tak docela?“

„Původně Patineau požádal o pátrání v případech v Montrealu a okolí. Když přišel profil z Quantica, poslal popis, náš a jejich materiál, na RCMP, aby zjistili, jestli nemají ve svých záznamech nějaké podobné případy.“

„A?“

„Negativní. Vypadá to, že se zjevil zčistajasna.“

Chvíli jsme jedli mlčky.

Nakonec: „Co vy na to?“

Dala jsem si na čas s odpovědí.

„Strávila jsem nad těmi novými záznamy jen tři hodiny, ale nějak jako by mi do toho nezapadaly.“

„Protože jsou to šlapky?“

„To. Ale ještě něco. Vraždy jsou surové, o tom není pochyb, ale jsou prostě moc...“

Snažila jsem se vyjádřit ten pocit slovem celé odpoledne, ale nenalezla jsem je. Odložila jsem kousek pizzy na svůj talíř a dívala se, jak rajče a artyčok prýští z provlhlého těsta.

„...špinavé.“

„Špinavé?“

„Špinavé.“

„Ježíšmarjá, Brennanová, co byste chtěla? Viděla jste byt Adkinsové? Nebo Morisette–Champouxové? Tam to vypadalo jako u Wounded Tree.“

„Knee.“

„Co?“

„Knee. Jmenovalo se to Wounded Knee.“

„Indiáni?“

Přikývla jsem.

„Nemyslím krev. Místo činu u Pitreové a Gautierové vypadalo, no...?“ Znovu jsem hledala vhodný výraz. „Dezorganizovaně. Nenaplánovaně. U těch ostatních máte pocit, že ten chlap přesně věděl, co dělá. Vnikl do jejich domu. Přinesl si vlastní zbraň. Odnal ji s sebou. U těch ostatních zločinů se nikdy žádná nenašla, vidíte?“

Přikývl.

„U Gautierové objevili nůž.“

„Bez otisku. To by mohlo nasvědčovat přípravě.“

„Byla zima. Ten chlap patrně nosil rukavice.“

Zakroužila jsem colou.

„Těla vypadají, jako by je tam prostě nechal. V rychlosti. Gautierová ležela na břiše. Pitreová na boku, šaty měla roztrhané, kalhotky u kotníku. Podívejte se ještě jednou na fotky Morisette–Champouxové a Adkinsové. Těla ležela takřka naaranžovaně. Obě ležely na zádech, nohy roztažené, paže upravené. Jako panenky. Nebo baletky. Kristepane, Adkinsová vypadala, jako by ji složil při piruetě. Šatstvo neměly roztrhané, ale úhledně rozepnuté. Jako by chtěl předvést, co jim udělal.“

Ryan neřekl nic. Objevila se číšnice, chtěla se ujistit, že nám jídlo chutnalo. Ještě něco? Jen účet.

„Prostě mám u těch druhých dvou případů jiný pocit. Možná se strašně pletu.“

„Právě to máme zjistit.“

Ryan převzal účet a zvedl ruku gestem „nehádejte se“. „Tohle jde na mě. Příště platíte vy.“

Uťal mé protesty tak, že se natáhl a dotkl mého horního rtu. Zvolna mi přešel ukazováčkem kolem koutku úst, pak mi ho nastavil k prozkoumání.

„Kozí sýr,“ řekl.

Zrzaví mravenci by měli na mou tvář menší účinek.

Dorazila jsem domů do prázdného bytu. Nepřekvapilo mě to. Ale začínala jsem se bát o Gabby a doufala jsem, že se zas objeví. Hlavně abych ji mohla vyhodit.

Lehla jsem si na gauč a pustila utkání Expos. Martinez v akci. Hlasatel šílel.

Dívala jsem se, dokud se hlasatelův hlas neztlumil v bzukot a nepřevládá zvuk v mé hlavě. Jak do toho zapadají Pitreová a Gautierová? Co znamená Khanawake? Pitreová byla z kmene Mohawků. Ty ostatní byly všechny bílé. Před čtyřmi roky Indiáni zabarikádovali most Mercier, čímž udělali všem, kdo dojížděli do práce, ze života peklo. Vztahy mezi rezervací a jejími sousedy zůstaly zdaleka ne srdečné. Má to nějaký význam?

Gautierová a Pitreová byly šlapky. Pitreovou několikrát sebrali. Žádná z obětí neměla policejní záznam. Znamená to něco? Pokud byly oběti vybrány nazdařbůh, jaká existuje pravděpodobnost, že dvě ze sedmi budou šlapky?

Svědčí místo činu u Morisette-Champouxové a Adkinsové skutečně o předchozí přípravě? Nebo je to náhoda?

Je tu náboženský podtext? To jsem vlastně neprozkoumala. Pokud ano, co to znamená?

Nakonec jsem upadla do neklidného spánku. Byla jsem na Mainu. Gabby na mě kývala z horního okna sešlého hotelu. Pokoj za ní byl tlumeně osvětlen a já viděla, jak se tam pohybují postavy. Snažila jsem se přejít k ní přes ulici, ale ženy před hotelem po mně házely kameny, jen jsem se hnula. Zlobily se. Vedle Gabby se objevila nějaká tvář, zezadu ozářená světlem z pokoje. Byla to Constance Pitreová. Snažila se přehodit něco Gabby přes hlavu, nějaké šaty nebo košili. Gabby se bránila, gestikulovala na mě divočeji.

Kámen mě zasáhl do břicha a prudce mě vrátil k přítomnosti. Birdie mi stál na žaludku, ocas v přistávací pozici, oči upřené na můj obličej.

„Díky.“

Sundala jsem ho a posadila se.

„Co to sakra znamenalo, Birdie?“

Mé sny nejsou zvlášť složité. Moje podvědomí prostě vezme nedávné zážitky a hodí je po mně zpátky, často překroucené. Někdy si připadám jako Artuš, zoufalý z Merlinových záhadných odpovědí. Jen mi pověz! Mysli, Artuši. Mysli!

Házení kamenů. Jasně: Martinezův míč. Gabby. Jasně: myslím na ni. Main. Štětky. Pitreová. Pitreová se snaží obléct Gabby. Gabby prosí gesty o pomoc. Začínalo se utvářet mravenčení strachu.

Štětky. Pitreová a Gautierová byly štětky. Pitreová a Gautierová jsou mrtvé. Gabby pracuje se š्टětkami. Gabby někdo obtěžuje. Gabby zmizela. Může tu existovat souvislost? Nemůže být v nesnázích?

Ne. Využila tě, Brennanová. Dělá to často. Vždycky jí na to naletíš.

Strach neustupoval.

A co ten chlap, co ji sleduje? Zdálo se, že se ho upřímně bojí.

Zmizela. Ani lístek nenapsala. Díky. Musím jít. Nic.

Není to trošku moc i na Gabby? Obava sílila.

„Fajn, koukneme se na to.“

Šla jsem do hostinského pokoje a rozhlédla se. Kde začít? Už jsem posbírala její náležitosti a navršila je na podlahu skříně. Vůbec se mi nechtělo jimi probírat.

Odpadky. To se zdálo méně vlezlé. Vysypala jsem koš na papíry na psací stůl. Papírové kapesníky. Obaly od bonbonů. Paragon z Limite. Stvrzenka z bankomatu. Tři kuličky zmuchlaného papíru.

Rozbalila jsem žlutou kuličku. Gabbyin rukopis na linkovaném papíře:

„Je mi líto. Nevládnou to. Nikdy bych si neodpustila, kdyby...“ Tam to končilo. Dopis mně? Rozbalila jsem druhou žlutou kuličku: „Nepoddám se tomu obtěžování. Jsí protiva a musíš...“ Znovu toho nechala. Nebo byla vyrušena. Co se snažila říci? Komu?

Další kulička byla bílá a větší. Když jsem ji rozbalila, prolétl mnou strach a proměnil v páru všechny nelaskavé myšlenky, které jsem v sobě chovala. Narovnála jsem papír roztřesenýma rukama a zírala na něj.

Měla jsem před sebou kresbu tužkou, ústřední postava byla očividně ženská, její prsa a genitálie byly vyobrazeny do nejmenších podrobností. Trup, paže a nohy byly hrubě naskicované, tvář ovál s rysy mlhavě nastíněnými. Břicho ženy bylo otevřené, orgány z něj vystupovaly do kruhu kolem ústřední postavy. V dolním levém rohu bylo cizí rukou napsáno:

„Každý tvůj pohyb. Každý tvůj krok. Nech si mě.“

30

Byla mi zima. Ach Gabby, Gabby, do čeho ses to dostala? Kde jsi? Rozhlédla jsem se po tom binci kolem sebe. Je to normální Gabbyin chaos, nebo následek zpanikařeného útěku?

Znovu jsem si přečetla nedokončené dopisy. Komu byly určeny? Mně? Tomu, kdo ji sledoval? Nikdy bych si neodpustila, kdyby co? Ten protiva, který musí být co? Pohlédla jsem na kresbu a pocítila totéž, co jsem cítila při pohledu na rentgenové snímky Margaret Adkinsové. Odpor. Ne. Gabby ne.

Uklidni se, Brennanová. Mysli!

Telefon. Zkusila jsem Gabby do bytu a do práce. Záznamník. Hlasová schránka. Bůh žehnej elektronickému věku. Mysli.

Kde žijí rodiče? Trois-Rivières? 411. Jen jeden Macaulay. Neal. Hlas staré ženy. Francouzsky. To jsme rádi, že jste se ozvala. Už je to tak dlouho. Jak se máte? Ne, s Gabrielle nemluvili už několik týdnů.

Ne, to není nic neobvyklého. Mladí lidé jsou pořád v pohybu. Stalo se něco? Uklidňování. Příslib brzké návštěvy.

Co teď? Neznám žádného z Gabbyiných současných přátel.

Ryan?

Ne. Není to tvůj opatrovník. A vůbec, co bys mu řekla?

Zpomal. Mysli. Došla jsem si pro dietní coca-colu. Reaguju přehnaně? Vrátila jsem se do hostinského pokoje a znovu prozkoumala náčrt. Přehnaná reakce? Sakra, já reaguju nedostatečně. Našla jsem si číslo, sáhla po telefonu a vytočila je.

„Jo.“

„Ahoj, J. S. Tady je Tempe.“ Pracně jsem se snažila mluvit klidně.

„Bože můj. Dva telefonáty v jednom týdnu. Příznej se. Ty beze mě nemůžeš vydržet.“

„Už je to přes týden.“

„Cokoli, co je míň než měsíc, si vysvětluju jako neodolatelnou přitažlivost. Co se děje?“

„J.S., já...“

Postřehl třas v mém hlase a jeho chování se změnilo, žertování vystřídala upřímná obava.

„Není ti nic, Tempe? Co se děje?“

„Jde o ty případy, o kterých jsem ti povídala minulý týden.“

„Co se stalo? Hned jsem jim udělal profil toho chlapa. Doufám, že si uvědomujou, že to byla tvoje zásluha. Dostali mou zprávu?“

„Ano. Dokonce jsi to změnil. Rozhodli se vytvořit speciální jednotku. V tomhle směru to pokračuje dobře.“

Nebyla jsem si jistá, jak vyjádřit svou úzkost o Gabby, nechtěla jsem zneužívat našeho přátelství.

„Mohla bych ti položit ještě pár otázek? Dělá mi starost ještě něco jiného a opravdu nevím, pr...“

„Proč se vůbec ptáš, Brennanová? Ven s tím.“

Kde začít? Měla jsem si připravit seznam. V hlavě jsem měla jako v Gabbyině pokoji, myšlenky a obrazy rozházené nazdařbůh.

„Tohle je něco jiného.“

„Ano. To už jsi říkala.“

„Nejspíš mě zajímá to, čemu se říká sexuální obtěžovači?“

„Fajn.“

„Patří mezi to takové ty věci, jako že někdo nějakou ženu sleduje, volá jí, ale nedělá nic přehnaně hrozivého?“

„Mohlo by to tak být.“ Začni náčrtem.

„Posledně jsi mi říkal, že násilníci si často vedou záznamy? Třeba nahrávky a kresby?“

„Správně.“

„Obtěžovači taky?“

„Taky co?“

„Si dělají náčrty a tak.“

„Mohli by.“

„Může úroveň kresby nasvědčovat něco o úrovni násilí, kterého je někdo schopen?“

„Ne nezbytně. Pro jednoho člověka může být kresba pojistný ventil, způsob, jak se vyřadit, aniž by se skutečně dopustil násilí. U jiného to může být spoušť, která ho odpálí. Anebo znovuprožívání toho, co už udělal.“

Ohromné.

„Našla jsem kresbu ženy s rozříznutým břichem a vnitřnostmi rozprostřenými kolem. Co to naznačuje?“

„Venuše z Milo nemá ruce. G. I. Joe nemá ptáka. Co to znamená? Umění? Cenzura? Sexuální úchylka? Těžko říct, když to vidíš ve vakuu.“

mlčení. Co bych mu měla říct?

„Pochází ta kresba ze St. Jacquesovy galerie?“ zeptal se.

„Ne.“ Našla jsem ji v odpadkovém koši ve svém hostinském pokoji. „Říkal jsi, že delikventi často stoupají na vyšší a vyšší úroveň násilí, vid’?“

„Jo. Nejdřív se můžou vyžívat jen v očumování nebo sprostých telefonátech. Někteří u toho zůstanou, jiní přejdou na větší úkoly: exhibicionismus, sledování, dokonce i vloupání a neoprávněný vstup. Dalším nestačí ani to; přejdou ke znásilňování a dokonce i vraždí.“

„Takže někteří sexuální sadisté se nemusí nutně dopouštět násilí?“

„Zase jsme u těch sexuálních sadistů. Ale abych odpověděl na tvou otázku – nemusí. Někteří z těch chlapů si přehrávají svoje fantazie jinak. Někteří si najdou neživé objekty nebo zvířata, jiní si vyhledají ochotné partnerky.“

„Ochotné partnerky?“

„Povolnou partnerku, někoho, kdo dovolí to, co fantazie vyžaduje, ať je to cokoli. Podřízení, ponížení, dokonce i bolest. Může to být manželka, přítelkyně, někdo, komu za to zaplatí.“

„Prostitutka?“

„Jistě. Většina prostitutek bude hrát nějakou roli, v rámci omezení.“

„To může ventilovat násilnické tendence?“

„Může, pokud bude ona hrát s ním. To samé je to s manželkou nebo přítelkyní. Často se všechno zvrtné, když toho povolná partnerka začne mít plné zuby. Dělá mu boxovací pytel, pak řekne dost, třeba i vyhrožuje, že to poví. On se rozzuří, zabije ji, zjistí, že ho to baví. Vzhůru za další.“

Něco z toho, co řekl, mi vadilo.

„Vrať me se zpátky. Jaké neživé objekty?“

„Obrázky, panenky, oblečení. Vlastně cokoliv. Znal jsem jednoho chlapa, co mlátil zvětšeninu Flipa Wilsona v životní velikosti v partě buzerantů.“

„Strašně nerada se ptám.“

„Hluboko zakořeněný hněv vůči černým, teploušům a ženským. Dvě mouchy jednou ranou.“

„Samozejmě.“

V pozadí jsem slyšela *Fantoma opery*.

„J. S., když to nějaký chlap dělá, například si maluje obrázky nebo používá pannu, znamená to, že patrně nezabije?“

„Možná, ale zase – kdoví, co ho vykolejí a postrčí ho přes tu čáru? Jednou stačí sprostý obrázek, příště už ne.“

„Mohl by ten chlap dělat obojí?“

„Obojí co?“

„Přeskakovat tam a zpátky. Pár obětí zabít, jiné jen stopovat a obtěžovat?“

„Jistě. Především může rovnováhu změnit chování oběti. Má pocit, že ho urazila nebo odmítla. Řekne něco špatného, zahne doprava místo doleva. Ani o tom nemusí vědět. Nezapomínej, většina sériových vrahů své oběti vůbec nezná. Jenže ty ženské září v jejich fantazii. Anebo mohl uvidět jednu ženskou v jedné roli a jinou obsadit jinak. Miluje svou ženu, pak mu hrábne a zabije ji. Obsadí si jednu cizí osobu do role kořisti, jinou jako přítelkyni.“

„Takže i když jednou někdo začne zabíjet, pořád ještě se může vrátit čas od času k dřívější, méně násilnické taktice?“

„To by mohl.“

„Takže někdo, kdo je na první pohled jen otravný, může být ve skutečnosti daleko víc?“

„Rozhodně.“

„Někdo, kdo telefonuje oběti, sleduje ji, posílá jí krvavé kresbičky, není nutně neškodný, i když si udržuje odstup?“

„To mluvíš o St. Jacquesovi, vid?“

Mluvím?

„Zní to jako on?“

„Jen jsem se dohadoval, že mluvíme o něm. Anebo o tom, kdo si drží to svatební apartmá, co jste zpřeházeli.“

Otevři svou mysl, popust' uzdu fantazii...

„J. S., já... Začalo to být osobní.“

„Jak to myslíš?“

Pověděla jsem mu všechno. Gabby. Její strach. Její odchod. Můj hněv, nyní mé obavy.

„Do prdele, Brennanová, jak se do něčeho takového můžeš dostat? Hele, ten chlap, to mi připadá jako špatná zpráva. Ten Gabbyin kripl může a nemusí být St. Jacques, ale možné to je. Stopuje ženské. St. Jacques taky stopuje ženské. Kreslí si obrázky vykuchaných žen, nevede tak docela normální sexuální život a nosí nůž. St. Jacques, nebo kdo tenhle úchyl je, zabíjí ženské, pak je rozřeže nebo znetvoří. Co myslíš ty?“

Odvrát' svou tvář od surového světla dne...

„Kdy si toho chlapa všimla poprvé?“ zeptal se J. S.

„Nevím.“

„Předtím nebo potom, co celá tahle věc propukla?“

„Nevím.“

„Co o něm víš?“

„Nic moc. Potlouká se mezi šlapkami, zaplatí si za sex, pak sehraje tu scénu s prádýlkem. Nosí nůž. Většina ženských s ním nechce nic mít.“

„To ti zní dobře?“

„Ne.“

„Tempe, chci, abys to nahlásila těm chlapům, co s nimi pracuješ. Ať si to prověří. Říkáš, že Gabby je nevyzpytatelná, takže pravděpodobně o nic nejde. Možná jen vzala roha. Ale je to tvá přítelkyně. Vyhrožovalo se ti. Ta lebka. Ten chlap, co tě sledoval v autě.“

„Možná.“

„Gabby u tebe bydlela. Zmizela. Chce to, aby se na to někdo podíval.“

„Jasně. Claudel hned vystartuje a popadne košílkáře za límec.“

„Košílkáře? Ty už se moc dlouho kamarádíš s policajty.“

Zarazila jsem se. Kde jsem k tomu přišla? Jasně. Panenkář.

„Máme tady jednoho dárečka, který se vloupe do bytu, vycpe si něčí prádlo, probodá je a pak odejde. Už to trvá léta. Říkají' mu Panenkář.“

Synapse. Nebo panna.

Dotkni se mě, sáhni na mě...

J. S. něco říkal, ale mně v hlavě bzučelo jako v úle. Panna, prádlo. Nůž. Štětka jménem Julie, co hraje hru s noční košilí. Náčrt jatek se slovy „nech mě být“. Články v novinách, nalezené v pokoji na Berger Street, jeden o vloupačce s panákem v noční košili, jeden s mým obrázkem, vystřiženým a označeným X. Nabodnutá lebka, zubící se u mě na záhonku. Gabbyina tvář s výrazem hrůzy ve čtyři ráno. Chaos v ložnici.

Dělej se mnou hudbu noci...

„Už musím jít, J. S.“

„Tempe, slib mi, že uděláš, co ti říkám. Není to jisté, ale může být, že ten Gabbyin kript je ten pošuk, co si drží hnízdečko na Berger Street. Mohl by to být váš vrah. Pokud ano, jsi v nebezpečí. Blokuješ ho, takže ho ohrožuješ. Měl tvůj obrázek. Možná ti dal na zahrádku lebku Grace Damasové. Ví, kdo jsi. Ví, kde tě najde.“

Neslyšela jsem J. S. V duchu už jsem byla v pohybu.

Trvalo mi třicet minut přejet Centre-ville, dostat se nahoru na Main a najít své místo v uličce. Když jsem překračovala rozcapené nohy ožungra, který seděl sesutý u zdi a pokyvoval hlavou k tlumenému dunění C&W, vycházejícímu skrz cihlovou zeď, usmál se a zvedl ruku se vztyčeným prstem, pak rozevřel dlaň a natáhl ji ke mně.

Zalovila jsem v kapse a dala mu dolar. Třeba mi pohlídná auto. Main byl jak obložená mísa nočních obyvatel, mezi nimiž jsem si prokousávala cestu. Pouliční kramáři, štětky, feťáci a turisté. Účetníci a prodáváci se strkali v houfech, zbrklí mejdanovým veselím. Pro některé to byl bujarý flám, pro jiné neradostná realita. Vítejte v hotelu St. Laurent.

Na rozdíl od své poslední návštěvy jsem tentokrát měla plán. Propracovala jsem se směrem k Ste. Catherine v naději, že najdu Jewel Tambeauxovou. Nebylo to tak snadné. Ačkoliv se před hotelem Granada shromáždila obvyklá parta, Jewel v ní nebyla.

Přešla jsem ulici a prohlížela si ženy. Nikdo po mně nehodil kámen. To jsem považovala za dobré znamení. Co teď? Po své poslední společenské návštěvě u těchto dam jsem měla celkem dobrou představu o tom, co bych dělat neměla. To mi však nedávalo žádné vodítko, jak bych si počínat naopak měla.

Mám pravidlo, které mi v životě dobře posloužilo. Když jsi na pochybách, nedělej nic. Když si nejsi jistá, neskákej na lep, nekomentuj, neslibuj. Sed' zticha. Odchylka od tohoto maxima měla zpravidla za následek, že jsem litovala. Červené šaty s nabíráním u krku. Slib diskutovat o kreacionismu. Naštvaný dopis, odeslaný proděkanovi. Tentokrát jsem se držela své politiky.

Našla jsem betonový blok, smetla z něj rozbité sklo a sedla si na něj. Kolena u brady, oči upřené na Granadu, čekala jsem. A čekala. A čekala.

Na nějakou dobu mě zaujal televizní seriál, který se odehrával kolem mě. Tak jde Main. Půlnoc přišla a odešla – jedna hodina. Pak dvě. Scénář odvíjel své vyprávění o svádění a vykořisťování. Krok co krok. Mladí a beznadějní. Hrála jsem si duševní hry a vytvářela všechny možné vtipné tituly.

Ve tři ráno už mě scenáristika nebavila. Byla jsem unavená, rozčarovaná a otrávená. Věděla jsem, že pozorování není žádná krása, ale nebyla jsem připravená na to, jak je to otupující. Už jsem v sobě měla dost kafe, aby to zaplnilo akvárium, v hlavě jsem si připravovala nekonečné seznamy úkolů, složila několik dopisů, které nikdy nenapišu, a přehrála si „hádej, jak žijí“ velkého množství občanů Quebecu. Štětky a pasáci přicházeli a odcházeli, ale Jewel Tambeauxová se neukázala.

Vstala jsem a protáhla se, zauvažovala, nemám-li si třít anestetizovaný zadek, pak jsem si to rozmyslela. Příště žádný beton. Příště žádné celonoční sezení a vyhlížení šlapky, co může být klidně někde v Saskatoonu.

Když jsem vykročila k svému autu, zastavil u protějšího obrubníku bílý pontiac kombi. Vynořil se z něj oranžový kužel vlasů, následován známou hlavou a korzetem.

Jewel Tambeauxová zabouchla dveře pontiacu a pak se opřela o okno u spolujezdce, aby něco řekla řidiči. Za okamžik auto odsvištělo a Jewel se přidala k dvěma ženám, sedícím na hotelových schodech. V pulzujícím neonovém světle vypadaly jako trojice hospodyněk, co si vyprávějí klepy na schůdcích ve vilové čtvrti, jejich smích plachtil

---

vzduchem před svítáním. Za okamžik Jewel vstala, popotáhla si latexovou minisukni a vydala se vzhůru podél bloku.

Main už utíchal, hledači dění byli pryč, právě se vynořovali vandráci. Jewel kráčela zvolna, houpala boky podle jakéhosi tajného rytmu. Přešla jsem ulici a dohnala ji.

„Jewel?“

Obrátila se, tvář usměvavý otazník. Nebyla jsem ta, kterou čekala. Přelétla očima mou tvář, nechápavě, zklamaně. Čekala jsem, až mě pozná.

„Margaret Meadová.“

Usmála jsem se. „Tempe Brennanová.“

„Píšeš knihu?“ Načrtla do vzduchu obdélník, naznačila titul. „Jak bylo na štrychu, aneb Můj život mezi šlapkami.“ Měkká jižanská angličtina bez pepické kadence.

Zasmála jsem se. „To by se mohlo prodávat. Můžu jít s tebou?“

Pokrčila rameny a vyfoukla vzduch, pak se otočila a pokračovala v pomalém pohupování pánví. Zařadila jsem se vedle ní.

„Pořád hledáš tu svou kamarádku, chěře?“

„Vlastně jsem doufala, že najdu tebe. Nečekala jsem tě takhle pozdě.“

„Školka je ještě otevřená, cukroušku. Musíš *dělat*, když se chceš udržet.“

„To je pravda.“

Ušly jsme pár kroků mlčky, moje tenisky jako ozvěna jejího kovového cvakání.

„Už jsem přestala hledat Gabby. Myslím, že nechce, abych ji našla. Přišla ke mně asi před týdnem, pak zase zdrhla. Nejspíš se ukáže, až bude chtít.“

Podívala jsem se, jak zareaguje. Jewel pokrčila rameny a neřekla nic. Její nalakované vlasy při chůzi mizely ve stínu a zase se objevovaly. Tu a tam zhasl nějaký neon, jak poslední krčmy zavíraly dveře a neprodyšně uzamykaly pachy zvětralého piva a cigaretového kouře až do dalšího večera.

„Vlastně bych ráda mluvila s Julií.“

Jewel se zastavila a otočila se ke mně. Její tvář vypadala unaveně, jakoby vyprázdněná nocí. Životem. Vytáhla z věčka korzetu balíček playersek, jednu si zapálila, vyfoukla kouř nahoru.

„Možná bys měla jít domů, fešando.“

„Proč to říkáš?“

„Pořád ještě honíš vrahy, vid', chěre?“

Jewel Tambeauxová nebyla hloupá.

„Jsem přesvědčená, že jeden se tu potlouká, Jewel.“

„A myslíš si, že je to ten kovboj, co si s ním Julie hraje?“

„Rozhodně bych s ním ráda mluvila.“

Zatáhla z cigarety, odklepla ji dlouhým červeným nehtem a pak se dívala, jak se jiskry snášejí na chodník.

„Už posledně jsem ti říkala, že má mozek jako chleba s paštikou a náтуру toulavý kočky, ale pochybuju, že by někoho zabil.“

„Víš, kdo to je?“ zeptala jsem se.

„Ne. Tihle blbci jsou vzácní asi jako holubí trus. A já jim věnuju asi stejně tolik myšlenek.“

„Říkalas, že ten chlap by mohl být špatná zpráva.“

„Tady dole se moc dobrých zpráv nenajde, cukroušku.“

„Ukázal se tady poslední dobou?“

Zauvažovala o mně, pak o něčem jiném, pohroužila se do sebe k obrazu nebo zapamatované myšlence, o nichž jsem se mohla jen dohadovat. Nějaké jiné špatné zprávy.

„Jo. Viděla jsem ho.“

Čekala jsem. Zatáhla z cigarety a dívala se, jak nějaké auto zvolna projíždí ulicí.

„Julii jsem neviděla.“

Dala si dalšího sluka, zavřela oči a zadržela kouř, pak ho vyslala vzhůru do noci.

„Ani tvou kamarádku Gabby.“

Ústupek. Mám přitlačit?

„Myslíš, že by se dal najít?“

„Upřímně řečeno, cukroušku, myslím, že ty bys bez mapy nenašla ani vlastní prdel.“

Je to pěkné, když si vás lidi váží.

Jewel si dala posledního páva, odcvrnkla nedopalek a zašlápla ho střevícem.

„Tak pojd', Margaret Meadová. Dáme si něco na zub.“

Jewel teď kráčela cílevědomě, podpatky jí cvakaly po chodníku v rychlém rytmu. Nebyla jsem si jistá, kam mě vede, ale určitě to bylo lepší než můj betonový hrad.

Ušly jsme dva bloky na východ, pak odbočily ze Ste. Catherine a přešly prázdnou parcelu. Jewelina meruňková skulptura se hladce pohybovala tmou, kdežto já klopýtala za ní a proplétala se mezi hroudami asfaltu, hliníkovými plechovkami, rozbitým sklem a uschlou vegetací. Jak to dokáže na jehlách?

Vynořily jsme se na protější straně, odbočily do nějaké uličky a vstoupily do nízké dřevěné budovy, na které nebyl žádný nápis, který by svědčil o jejím poslání. Okna byla natřená černě a jediné osvětlení tvořily šňůry vánočních světýlek, dodávající interiéru červenavou záři, při jaké se v zoologických zahradách vystavují noční živočichové. Napadlo mě, zda to není úmyslné. Nabudit návštěvníky k pozdně nočnímu chování?

Nenápadně jsem se rozhlédla. Musela jsem trochu přivykat zrakem, protože množství světla uvnitř bylo jiné než venku. Architekt se držel vánočního tématu – na stěnách borovice z lepenky a na stoličkách popraskaná červená koženka, to vše doplněno plakáty s reklamou na pivo. Jednu stěnu lemovaly tmavé dřevěné boxy, u druhé byly vyrovnány stohy bedniček s pivem. Ačkoliv byl bar skoro prázdný, vzduch tu byl těžký pachem cigaretového kouře, laciného chlastu, zvratků, potu a marihuany. Můj betonový blok začínal vypadat lákavěji.

Jewel a barman si navzájem kývli. Měl pleť barvy včerejší kávy a mohutné obočí. Zpod něj sledoval naše pohyby.

Jewel zvolna prošla barem a se zdánlivým nezájmem si prohlédla všechny obličeje. Nějaký stařec na ni zavolal z rohové stoličky, zamával pivem a gestem ji lákal, aby se k němu přidala. Poslala mu polibek. On jí ukázal vztyčený prostředníček.

Když jsme měly první box, vysunula se z něj ruka a popadla Jewel za zápěstí. Druhou rukou uvolnila prsty a položila ruku zpátky před jejího majitele.

„Hřiště je zavřený, pusino.“

Zastrčila jsem ruce do kapes a nespouštěla oči z Jewelinych zad.

U třetího boxu se Jewel zarazila, založila si ruce a zvolna zavrtěla hlavou.

„*Mon Dieu*,“ řekla a mlaskla jazykem o horní zuby.

Jediná obyvatelka boxu seděla a hleděla do sklenice vodnaté hnědé tekutiny, lokty na stole, tváře opřené o zaťaté pěsti. Viděla jsem z ní jen temeno hlavy. Mastné hnědé vlasy se jí uprostřed nepravidelně rozdělovaly a visely zplihle po obou stranách obličeje. Prostor pěšinky byl poset bílými lupy.

„Julie,“ řekla Jewel.

Tvář nevzhledla.

Jewel znovu mlaskla, pak vklouzla do boxu. Následovala jsem ji, vděčna za ten skrovný úkryt. Deska stolu byla kluzká čímsi, co jsem radši nechtěla identifikovat. Jewel se opřela loktem o jeho okraj, ucukla a ohnala se. Vyhrabala cigaretu, zapálila si ji a vyfoukla proud kouře ke stropu.

„Julie.“ Ostřeji.

Julie zadržela dech a zvedla bradu.

„Julie?“ Dívka opakovala vlastní jméno, znělo to, jako by ji probudili ze spánku.

Srdce se mi rozbušilo silněji a zuby se zaťaly do dolního rtu.

Ach, Bože.

Měla jsem před sebou tvář, která nežila déle než patnáct let. Její barva se dala popsat jedine v odstínech šedi. Pobledlá tvář, rozpukané rty, prázdné, zapadlé oči podmalované chmurnými kruhy, to vše připomínalo člověka, který už dlouho neviděl slunce.

Julie na nás civěla bez výrazu, jako by se jí naše podoba pomalu formovala v mozku anebo jako by poznání bylo složitým cvičením. Pak.

„Dala bys mi jednu, Jewel?“ Anglicky. Sáhla třesoucí se rukou přes stůl. Vnitřní strana předloktí vypadala v tlumené záři místnosti fialově. Štíhlí šedí červi se plazili žilami na vnitřní straně zápěstí.

Jewel zapálila jednu playerku a podala ji Julii. Julie vtáhla kouř hluboko do plic, podržela ho tam a pak vyfoukla vzhůru, jako by Jewel napodobovala.

„Jo. Ach jo,“ řekla. Na dolním rtu jí uvízl maličký útržek cigaretového papíru.

Znovu zatáhla, oči zavřené, zcela pohroužena do rituálu kouření. Čekaly jsme. Dělat dvě věci najednou nebylo v Juliiných možnostech.

Jewel se na mě podívala, z očí se jí nedalo nic vyčíst. Přenechala jsem vedení jí.

„Julie, zlato, pracuješ?“

„Trochu.“ Dívka znovu dlouze nasála kouř a vyfoukla dva proudy nosem. Dívaly jsme se, jak se rozplývají, stříbřitá oblaka v červenavém světle.

Jewel a já jsme mlčely, dokud Julie nedokouřila. Zdálo se, že ji nezajímá, proč tam jsme. Pochybovala jsem, že by ji vůbec něco moc zajímalo.

Za chvíli skončila, zamáčkla nedopalek a podívala se na nás. Zřejmě uvažovala, jaké dobrodiní by jí naše přítomnost mohla přinést.

„Dneska jsem nejedla,“ řekla. Stejně jako oči měla i hlas bezvýrazný a prázdný.

Koukla jsem na Jewel. Pokrčila rameny a sáhla po další cigaretě. Rozhlédla jsem se. Nikde žádný jídelníček. Nikde žádná tabule.

„Mají hamburgery.“

„Dala by sis?“ Kolik mám s sebou hotových peněz?

„Banco je dělá.“

„Fajn.“

Vyklonila se z boxu a zavolala na barmana. „Banco. Můžeš mi dát hamburger? Se sejrem?“ Mluvila jako šestiletá.

„Musíš cvakat, Jules.“

„Já to zacvakám,“ vystrčila jsem hlavu z boxu. Banco se opíral o barovou výlevku, paže založené na hrudi. Vypadaly jako větve baobabu. „Jeden?“ Odstrčil se.

Podívala jsem se na Jewel. Zavrtěla hlavou.

„Jeden.“

Obrátila jsem se zpátky do boxu. Julie se sesula do kouta, sklenici držela volně oběma rukama. Brada jí poklesla, ústa zůstala pootevřená. Na dolním rtu měla pořád ještě nalepený ten papírek. Měla jsem sto chutí jí ho sundat, ale ona o něm zřejmě nevěděla. Mikrovlnka pípla, pak zabzučela. Jewel kouřila.

Zanedlouho vydala mikrovlnka čtyři pípnutí a objevil se Banco s hamburgerem, ze kterého se v plastickém obalu kouřilo. Položil ho před Julii a podíval se na Jewel a na mě. Já si objednala sodovku. Jewel zavrtěla hlavou.

Julie roztrhla celofán, pak zvedla horní půlku žemle a prozkoumala její obsah. Spokojeně si ukousla. Když mi Banco přinesl

---

pití, kradmo jsem koukla na hodinky. Tři dvacet. Začala jsem mít dojem, že Jewel už nikdy nepromluví.

„Kde děláš, pusino?“

„Nikde konkrétně.“ Ústy plnými žemle a karbanátku.

„Poslední dobou tě nebylo vidět.“

„Bylo mi zle.“

„Už je ti líp?“

„Mm.“

„Děláš na Mainu?“

„Někdy.“

„Ještě děláš toho kriplíka s noční košilí?“ Jakoby nic.

„Koho?“ Přejela jazykem po okraji karbanátku jako dítě s kornoutem zmrzliny.

„Chlapa s nožem.“

„S nožem?“ Nepřítomně.

„Vždyť víš, chěre, toho mužička, co si rád honí péro, když mu předvádíš noční košili po jeho mámě?“

Juliino žvýkání se zpomalilo, pak ustalo, ale neodpověděla. Její tvář vypadala jako soška andělíčka, hladká, šedá a bez výrazu.

Jewel zabubnovala nehty o desku stolu. „No tak, pusino, kapku to urychlíme. Víš, o kom mluvím?“

Julie polkla, vzhlédla, pak znovu věnovala svou pozornost karbanátku.

„Co je s ním?“ Ukousla si.

„Jen bysme rádi věděli, jestli tu eště chodí.“

„Vona je kdo?“ Nezřetelně.

„Tempe Brennanová. Je kamarádka doktorky Macaulayové. Tu znáš, ne, chěre?“

„Je s tím chlapem něco? Má tripla nebo AIDS nebo co? Proč se na něj ptáš?“

Bylo to jako vyptávat se křišťálové koule. Pokud odpovědi vůbec připluly, pak nazdařbůh, nespoutány s konkrétními otázkami.

„Ne, zlato, jen jsem chtěla vědět, jestli tu ještě někde chodí.“

Juliiny oči se setkaly s mýma. Působily nepřítomně.

„Ty s ní pracuješ?“ zeptala se, brada se jí leskla tukem.

„Něco takovýho,“ odpověděla za mě Jewel. „Ráda by mluvila s tím košilkářem.“

„Vo čem?“

„Tak normálně,“ odvětila Jewel.

„Vona je hluchoněmá nebo co? Proč nemůže mluvit sama?“ Už už jsem chtěla něco říci, ale Jewel zavrtěla hlavou a tak jsem umlkla.

Julie jako by odpověď ani neočekávala. Dojedla zbytek karbanátku a olízala si prsty, jeden po druhém. Konečně.

„Co je s tím chlapem? Ježíš, von vo ní taky mluvil.“

Strach mi projel všemi nervy v těle.

„Mluvil o kom?“ vyhrkla jsem.

Julie mě pozorovala, bradu ochablou, ústa pootevřená jako prve.

Když nemluvila nebo nejedla, zdálo se, že je nedokáže nebo se nesnaží udržet zavřená. Viděla jsem jí na dolních zubech drobečky jídla.

„Proč mi chceš přebrat toho chlapa?“ zeptala se.

„Přebrat?“

„Je to jedinej stálej, kerýho mám.“

„Ona nemá zájem ti někoho přebírat, jen by s ním ráda mluvila.“
Jewel.

Julie usrkla ze své sklenice. Zkusila jsem to znovu.

„Jak jsi to myslela, ‚on o ní taky mluvil‘? Kdo o kom mluvil, Julie?“
Tvář jí přelétl polekaný a zmatený výraz, jako by už na svá slova zapomněla.

„O kom tvůj stálej zákazník mluvil, Julie?“ Jewelino hlas začínal znít unaveně.

„Znáš tu starou paní, co se tu potlouká, kapku lesba, s kroužkem v nose a divnejma vlasama?“ Zastrčila si jeden ze svých zplihlých pramínků za ucho. „Ale je milá. Párkrát mi koupila koblihy. Vo tý přece mluvíte?“

Ignorovala jsem Jewelino varovné zamžourání.

„Co o ní říkal?“

„Byl na ni kvůli něčemu nasranej. Já nevím. Neposlouchám, co říkáj. Akorát je šoustám a držím hubu a neposlouchám. Je to zdravější.“

„Ale tenhle chlap je pravidelný zákazník.“

„Tak trochu.“

„Chodí v nějakou konkrétní dobu?“ Nedokázala jsem se ovládnout. Jewel na mě udělala gesto „dobře, dělej si co chceš.“

„Co je, Jewel? Proč se mě na to všechno vyptává?“ Znovu mluvila jako dítě.

„Tempe s ním chce mluvit. To je všechno.“

„Já se bez toho chlapa fakt nevobejdu. Je to kripl, ale je to pravidelnej příjem a ten já fakt moc potřebuju.“

„Já vím, pusino.“

Julie zakroužila zbytkem nápoje ve své sklenici, pak ho do sebe hodila. Vyhnula se mi pohledem.

„A nepřestanu ho dělat. Je mi jedno, co kdo říká. Tak je divnej, no a co, však von mě nezabije. Sakra, ani ho nemusím šoustat. A co bych si bez svých čtvrtků počala? Chodila do školy? Nebo do opery? Když mu to neudělám já, bude s ním nějaká jiná kurva.“

Byly to první emoce, které projevila, pubertální frajeřina v kontrastu s dřívější netečností. Bolelo mě z ní u srdce. Ale bála jsem se o Gabby a nevzdávala jsem se.

„Viděla jsi poslední dobou Gabby?“ Snažila jsem se mluvit jemněji.

„Co?“

„Doktorku Macaulayovou. Viděla jsi někdy nedávno?“

Vrásky mezi očima se jí prohloubily, připomněla mi Margot, ačkoliv německý ovčák měl patrně lepší krátkodobou paměť.

„Tu starou paní s kroužkem v nose,“ řekla Jewel a zdůraznila označení věku.

„Aha.“ Julie zavřela ústa, pak jí brada zase klesla. „Ne. Bylo mi zle.“

Jen klid, Brennanová. Už toho máš skoro dost.

„Už je ti líp?“ zeptala jsem se.

Pokrčila rameny.

„Bude to dobrý?“

Přikývla.

„Chceš ještě něco?“ Zavrtěla hlavou.

„Bydlíš blízko?“ Hrozně nerada jsem ji takhle využívala, ale chtěla jsem vědět ještě trošku víc.

„U Marcellly. Víš, Jewel, na St. Dominique? Spousta nás tam ložiruje.“ Odmítala se na mě podívat.

Ano. Mám, co potřebuju. Anebo budu hodně brzo mít.

Karbanátek, chlast a všechno, co snad ještě brala, se na Julii podepsalo. Frajeřina vyprchala, vrátila se apatie. Sesula se do rohu boxu, oči zíraly do prázdna jako tmavé kruhy na šedé tváři mima. Zavřela je a zhluboka se nadechla, až se jí hubený hrudníček v bavlňném tílku vzedmul. Vypadala vyčerpaně.

Náhle vánoční záře zmizela. Bar se naplnil zářivkovým jasem a Banco hulákal, že se okamžitě zavírá. Těch pár zbývajících štamgastů

---

se sunulo ke dveřím a nespokojeně brblalo. Jewel si nacpala playersky za podprsenku a naznačila, že bychom ji měli následovat. Podívala jsem se na hodinky – čtyři ráno. Zalétla jsem pohledem k Julii a pocit viny, který jsem celou noc potlačovala, se vrátil v plné síle.

V nic neodpouštějícím světle vypadala Julie jako poloviční mrtvola, jako někdo, kdo se zvolna šourá směrem k smrti. Měla jsem sto chutí ji obejmout a chvíli držet v náručí. Chtěla jsem ji odvézt domů do Beaconsfieldu nebo do Dorvalu nebo do North Hatley, kde by chodila do bufetu a na maturitní plesy a objednávala si džínsy z katalogu Land's End. Ale věděla jsem, že k tomu nedojde. Věděla jsem, že z Julie se stane číslo ve statistice a dřív nebo později se sejdeme v suterénu na Parthenais.

Zaplatila jsem účet a odešly jsme z baru. Vzduch časného jitra byl vlhký a chladný a přinášel vůně řeky a pivovaru.

„Dobrou noc, dámy,“ řekla Jewel. „Ne abyste šly ještě někam tancovat.“

Zatřepetala prsty, otočila se a rychle odklapala kramflíčky uličkou. Julie beze slova odkráčela opačným směrem. Vidina domova a postele mě táhla jako magnet, ale ještě jsem potřebovala jednu malou informaci.

Zůstala jsem stát a dívala se, jak Julie rázuje uličkou. Připadalo mi, že bude snadné ji sledovat. Chyba. Když jsem se ohlédla, mizela už za dalším rohem a já musela uhánět, abych ji dohnala.

Ubírala se klikatou cestou, přes spoustu prázdných pozemků a uliček, až dorazila k sešlému dvoupatrovému domu na St. Dominique, kde vyšla do schodů, pracně hledala klíč a zmizela za oprýskanými zelenými dveřmi. Dívala jsem se, jak se otrhaná záclonka na dveřích zhoupla a pak zas usadila, když lhostejně práskla dveřmi. Poznamenala jsem si to číslo.

Tak fajn, Brennanová. Jde se spát. Za dvacet minut jsem byla doma.

Pod dekou, s Birdiem u kolena, jsem si vytvářela plán. Bylo snadné rozhodnout se, co *neudělám*. Nezavolám Ryana. Nevystaším Julii. Nedám tip na toho kreténka s nožem a noční košilí. Zjistím, jestli je to St. Jacques. Zjistím, kde bydlí. Anebo v jaké díře se teď schovává. Seženu něco konkrétního. Pak tam přivedu poldy. Tady to máte, hoši. Vyčistěte to tady.

Znělo to náramně jednoduše.

Středou jsem se vlekla v mlze vyčerpání. Původně jsem neměla v úmyslu jít do laboratoře, ale volal LaManche, potřeboval nějakou zprávu. Když už jsem tam byla, rozhodla jsem se zůstat. Probírala jsem se starými případy, lenivě a podrážděně, a vyhazovala ty, které mohl Dennis vyřadit. Je to úkol, který nenávidím a který jsem po několika měsících odkládala. Vydrželo mi to do čtyř odpoledne. Jakmile jsem dorazila domů, brzy jsem se navečeřela, dopřála si dlouhou koupel a v osm už jsem byla pod dekou.

Když jsem se ve čtvrtek probudila, proudilo už do ložnice slunce a já věděla, že je pozdě. Protáhla jsem se, převalila a podívala na hodiny. Deset pětadvacet. To je dobře. Dohnala jsem trochu ztraceného spánku. První fáze plánu. Neměla jsem v úmyslu jít do práce.

Se vstáváním jsem si dala na čas. Prošla jsem si seznam všeho, co hodlám udělat. Od okamžiku, kdy jsem otevřela oči, jsem si připadala nabitá energií, jako běžec v den maratónského závodu. Chtěla jsem určovat tempo. Ovládej se, Brennanová. Musíš běžet závod chytře.

Šla jsem do kuchyně, udělala si kávu a přečetla *Gazette*. Tisíce uprchlíků ve rwandské válce. Parizeauova Parti Québécois o deset bodů před liberály premiéra Johnsona. Expos spadli z prvního místa v lize. Stavební dělníci pracují i při celozávodní dovolené. Nekecám. Nikdy jsem nedokázala pochopit, který génus tohle vymyslel. V zemi, kde je čtyři nebo pět měsíců slušné počasí, ve kterém se dá stavět, se v červenci stavba na dva týdny zastaví a zedníci jedou na dovolenou. Skvělé.

Při druhém šálku kávy jsem noviny dočetla. Zatím je to dobrý. Vzhůru do fáze dvě. Bezmyšlenkovitá činnost.

Naházela jsem na sebe šortky a tričko a šla do tělocvičny. Třicet minut na StairMasteru a jedno kolo na Nautilu. Potom Provigo, kde jsem nakoupila dost potravin, abych nakrmila celý Cleveland. Po návratu domů jsem celé odpoledne zametala, utírala prach, smýčela a luxovala. Jednu chvíli mě dokonce napadlo uklidit ledničku, ale rozmyslela jsem si to. Příliš výstřední.

V sedm večer už bylo moje šílení kolem hnízdečka uspokojeno. Byt čpěl čistidly ve spreji a citrónovou leštěnkou, stůl v jídelně byl

---

pokrytý schnoucími svetry a čistých kalhotek jsem měla na měsíc dopředu. Já na druhé straně vypadala a páchla, jako bych několik týdnů tábořila v lesích. Byla jsem připravena vyrazit.

Den byl parný a večer nesliboval žádnou úlevu. Vybrala jsem si další šortky s tričkem a doplnila je obnošenými botaskami. Dokonalé. Ne pouliční profesionálka, ale někdo, kdo šmejdí po Mainu a pátrá po měkkých drogách nebo společnosti na jeden večer nebo po obojím. Cestou na St. Laurent jsem si probírala Plán. Najít Julii. Sledovat Julii. Najít košílkáře. Sledovat košílkáře. Nebýt spatřena. Jednoduchost sama.

Přejela jsem Ste. Catherine a rozhlížela se po chodnících na obou stranách. U Granady už několik žen otevřelo krám, ale po Julii ani stopy. Nečekala jsem ji takhle brzy. Dopřála jsem si dost času, abych se dostala na místo.

První zádrhel se dostavil, když jsem zabočila do své uličky. Jako duch z láhve se objevila nějaká obrovská ženská a vrhla se na mě.

Měla krk jako bulteriér. Ačkoliv jsem nedokázala postřehnout všechno, co říkala, o významu nemohlo být pochyb. Vycouvala jsem a vydala se hledat jiné parkoviště.

Našla jsem místo o šest bloků dál na sever, v úzké postranní ulici lemované dvoupatrovými domy. Horké město. Léto v centru. Sousedské sedánky byly v plném proudu. Mužské oči mě sledovaly z balkonu, jiné ze schodů před vchodem, konverzace vázla, pívání plechovky spočívaly na zpocených kolenou. Byli nepřátelští? Zvědaví? Lhostejní? Velmi zaujatí? Nezůstala jsem tam dost dlouho, aby mě někdo oslovil. Zamkla jsem auto a rázným krokem překonala vzdálenost na konec bloku. Snad jsem byla přehnaně nervózní, ale nechtěla jsem, aby mé posláním sabotovaly nějaké komplikace.

Když jsem zašla za roh a vstoupila do proudu chodců na St. Laurent, začalo se mi dýchat snáz. Hodiny na Le Bon Deli ukazovaly osm patnáct. Sakra. Touhle dobou už jsem chtěla být na místě. Neměla bych Plán upravit? Co když se s ní minu?

Na Ste. Catherine jsem přešla St. Laurent a znovu překontrolovala shromáždění před Granadou. Julie nikde. Přejde sem vůbec? Kudy půjde? Krucinál. Proč jsem nevyrazila dřív? Není čas na nerozhodnost.

Spěšně jsem se vydala na východ, přelétala pohledem tváře na obou stranách ulice, ale proud chodců houstl, což ztěžovalo jistotu, zdali mi neproklouzla. Zahnula jsem na sever na prázdnou parcelu, cestou, kudy jsme se ubíraly s Jewel předevčírem v noci. Zaváhala

---

jsem u baru v uličce a pak šla dál, zase jsem vsadila na to, že Julie není žádné ranní ptáče.

Za pár minut už jsem stála nahrbená za kandelábrem na druhém konci St. Dominique. Ulice byla prázdná a tichá. Juliin dům nenesl žádné známky života, okna temná, světlo na verandě zhasnuté, omítka se chmurně loupala v šerém soumraku. Scéna mi připomínala fotografie Věže Mlčení, což jsou plošiny udržované sektou pársíů v Indii, na které umisťují své mrtvé, aby mrchožrouti očistili kosti. Přes panující horko jsem se zachvěla.

Čas se vlekl. Dívala jsem se. Nějaká stařena se trmácela ulicí, vlekla za sebou vozík naložený hadry. Vláčela svůj večerní úlovek po nerovném chodníku, až zmizela za rohem. Slabé skřípání a bouchání vozíku sláblo, až zaniklo. Nic jiného nenarušilo odrbaný ekosystém ulice.

Podívala jsem se na hodinky – osm čtyřicet. Už se hodně setmělo. Jak dlouho mám čekat? Co když už odešla? Neměla bych zazvonit? Sakra. Proč jsem z ní nedostala časové údaje? Proč jsem sem nepřišla dřív? Plán už začínal projevovat nedostatky.

Uplynula další dlouhá doba. Asi minuta. Zvažovala jsem, nemám-li odejít, když se v jednom pokoji nahoře rozsvítilo. Nedlouho poté se objevila Julie v korzetu, minisukni a holínkách nad kolena. Její obličej, proužek břicha vykukující nad pasem sukně a stehna vypadaly ve stínu verandy jako cákance běloby. Stáhla jsem se za svůj kandelábr.

Okamžik zaváhala, bradu zdviženou, pažemi se objímala v pase. Jako by větrila noc. Pak se vrhla po schodech dolů a hbitě vykročila k Ste. Catherine. Následovala jsem ji a snažila se neztratit ji z očí, ale přitom zůstat nepovšimnuta.

Na rohu mě překvapila – zahnula doleva, pryč od Mainu. Dobře, tak Granada ne, Brennanová, ale kam jde? Julie se hbitě proplétala davem, třásně na holínkách se houpaly, lhostejná k hvízdání a pokřikování. Byla dobrý chodec a já měla co dělat, abych s ní udržela krok.

Dav slábl, jak jsme postupovaly na východ, a nakonec už to vůbec dav nebyl. Tak se prodlužovala vzdálenost mezi námi v přímé úměře k řídnoucímu počtu lidí na chodníku, ale patrně to bylo zbytečné. Julie jako by se soustředila na nějaký cíl a ostatní pěší provoz ji vůbec nezajímal.

Ulice nejenže se prázdnily, ale okolí měnilo i vůni. Dětily jsme se nyní o Ste. Catherine se šviháky s trvalou na hlavě, kulturisty v tílkách a džínsech postříkaných barevnými spreji, páry stejného pohlaví a sem tam nějakým tím transvestitou. Přešly jsme do čtvrti homosexuálů.

Následovala jsem Julii podél kaváren, knihkupectví a etnických restaurací. Nakonec zahrnula na sever, pak na východ, pak na jih do slepé uličky tvořené skladišti a omšelými dřevěnými domy, z nichž mnohé měly okna zakrytá rezivělým plechem. Některé vypadaly, jako by byly jejich přízemky zrekonstruovány na obchodní prostory, ačkoliv sem patrně zákazník už léta nezavítal. Papíry, plechovky a láhve lemovaly oba obrubníky. Vypadalo to tu jako vystřižené z West Side Story.

Julie šla rovnou ke vchodu v polovině bloku. Otevřela špinavé skleněné dveře, zakryté kovovou mříží, s někým krátce mluvila, pak zmizela uvnitř. Zahlédla jsem skrz okno na pravé straně zářící reklamy na pivo. Bylo rovněž vyzbrojeno kovovým mřížovím. Nápis nade dveřmi pravil prostě: BIÈRE ET VIN.

Co teď? Je tohle místo určené se soukromým pokojíkem nahoře nebo vzadu? Nebo je to bar, kde se scházejí a odkud spolu odejdou? Potřebovala jsem, aby to byla ta druhá možnost. Kdyby odešli každý zvlášť a odbyli si svou záležitost předtím, pak by Plán selhal. Nevěděla bych, kterého muže mám sledovat.

Nemohla jsem jen tak stát před domem a čekat. Zahlédla jsem ještě temnější škvíru ve tmě na druhé straně ulice. Průchod? Prošla jsem kolem pivnice, kam vstoupila Julie, a šikmo přešla k pruhu černi. Byla to ulička mezi opuštěným holičstvím a skladištěm, něco přes půl metru široká a tmavá jako krypta.

S bušícím srdcem jsem vklouzla dovnitř a přitiskla se ke zdi, skrytá za popraskaným a zažloutlým holičským vývěsním štítem, který vyčouhal nad chodník. Uplynulo několik minut. Vzduch byl těžký a nehybný, jediným zdrojem pohybu byl můj dech. Náhle jsem nadskočila, něco zašustilo. Nejsem sama. Už už jsem se chtěla vymrštit, ale vtom ze smetlí u mých nohou vyrazilo něco tmavého a uhánělo to uličkou dozadu. Hrud' se mi stáhla a znovu mi přejel po zádech mráz, navzdory vedru.

Uklidni se, Brennanová. Jen nějaký hlodavec. No tak, Julie!

Jako by reagovala na mou němou výzvu, Julie se znovu objevila, následována mužem v tmavé teplákové soupravě – napříč hrudí měl

---

nápis L'UNIVERSITÉ DE MONTRÉAL. Pod levou paží nesl papírovou tašku.

Tep se mi rozbušil ještě rychleji. Je to on? Je to obličej z fotografie? Je to běžec z Berger Street? Pracně jsem se snažila zahlédnout mužovu tvář, ale bylo příliš tma a on byl příliš daleko. Poznala bych St. Jacquese, i kdybych měla dobrý výhled? Sotva. Fotografie byla příliš rozmazaná, muž v bytě příliš rychlý.

Dvojice se dívala přímo před sebe, jeden druhého se nedotýkal ani nepromluvil. Jako poštovní holubi směřující k domovu se vraceli cestou, kterou jsme s Julií právě urazily, jenže na Ste. Catherine pokračovali na jih, místo aby odbočili na západ. Zahnuli ještě několikrát, kličkovali ulicemi sešlých bytů a opuštěných obchodů, ulicemi, jež byly temné a upřímně nepřívětivé.

Vlekla jsem se půl bloku za nimi, uvědomovala si každé křupnutí šetěrky a škrábnutí podpatkem, obezřele, aby mě neobjevili. Nebylo se kam schovat. Kdyby se otočili a uviděli mě, neměla bych žádnou výmluvu, žádné výlohy k prohlížení, žádné dveře, kam vstoupit, nic, zač se schovat, fyzicky ani v přeneseném smyslu. Nezbývalo by mi než jít dál a doufat, že najdu nějakou odbočku dřív, než mě Julie pozná. Neohlédli se.

Propracovali jsme se spleť uliček a ulic, čím dál tím prázdnějších. Jednu chvíli nás z protisměru míjeli dva muži, hádali se napjatými, tvrdými hlasy. Modlila jsem se, aby Julie a její kořen nesledovali ty dva muže očima. Neudělali to. Šli dál a zmizeli za dalším rohem. Zvýšila jsem tempo, bála jsem se, aby se mi neztratili za těch pár vteřin, co byli z dohledu.

Mé obavy byly dost oprávněné. Když jsem zahnula, nebyli tam. Ulice byla nehybná a prázdná.

Do prdele!

Prohlížela jsem si budovy po obou stranách, přejížděla jsem očima nahoru dolů po všech železných schodištích, zkoušela všechny vchody. Nic. Ani stopa.

Krucí!

Rozběhla jsem se po chodníku, vzteklá, že jsem je ztratila. Už jsem byla v půli cesty k dalšímu rohu, když se otevřely dveře a Juliin stálý zákazník vystoupil na zrezivělý železný balkon pouhých šest metrů napravo přede mnou. Byl na úrovni ramen, zády ke mně, ale zdálo se, že má tu samou mikinu. Ztuhla jsem, neschopna myšlenky ani činu.

Muž vychrchlal chuchvalec hleny a odplivl si na chodník. Hřbetem ruky si přejel ústa, vrátil se dovnitř a zavřel dveře, lhostejný k mé přítomnosti.

Zůstala jsem stát, jak jsem byla, nohy gumové, neschopna se pohnout.

Ohromný tah, Brennanová. Zpanikařit a spláshit se! Co takhle rovnou rozsvítit reflektory a spustit sirénu.

Budova, ve které zmizel, stála v řadě domů, které jakoby se opíraly jeden o druhý. Vytáhneš jeden a celý blok se sesune. Nápis na budově zněl LE ST. VITUS a nabízel CHAMBRES TOURISTIQUES. Turistické pokoje. Správně.

Je to domov, nebo jen útočiště? Smířila jsem se s dalším čekáním.

Znovu jsem hledala místo, kde se skrýt. Znovu jsem zahlédla cosi, co jsem považovala za mezeru na protější straně ulice. Znovu jsem přešla a shledala, že je to tak. Možná se u mě projevovala učenlivost. Možná jsem měla štěstí.

Nadechla jsem se a vklouzla do tmy své nové uličky. Bylo to jako lézt do popelářského auta. Vzduch byl teplý a těžký a páchl močí a zkaženými věcmi.

Stoupla jsem si do úzkého prostoru a přešlápla z nohy na nohu. Pavouci a švábi, které jsem prve viděla na vývěsním štítu holičství, mě připravili o chuť opřít se o zeď. Sednout si nepřipadalo v úvahu.

Čas se vlekl. Vůbec jsem nespouštěla oči ze St. Vitus, ale v myšlenkách jsem byla vzdálena o celé galaxie. Myslela jsem na Katy. Myslela jsem na Gabby. Myslela jsem na svatého Víta. Kdo to vůbec byl? Jak by mu bylo, kdyby viděl tu myšárnu na druhé straně ulice, pojmenovanou na jeho počest? Neměl svatý Vít nějakou nemoc? Nebo to byl svatý Elmo?

Vzpomněla jsem si na St. Jacquese. Fotka byla tak mizerná, že mu vlastně nebylo vidět do obličeje. Ten děda měl pravdu. Na tom snímku by ho nepoznala ani vlastní matka. Kromě toho mohl změnit účes, nechat si narůst vousy, koupit brýle.

Inkové vybudovali systém silnic. Hannibal přešel Alpy. Seti obsadil trůn. Do St. Vitus nikdo nevstoupil ani odtud nevyšel. Snažila jsem se nemyslet na to, co se odehrává v jednom z tamních pokojů. Doufala jsem, že ten chlap je rychlík.

V mé štěrbině se vzduch ani nehnul a cihlové zdi po obou stranách dosud vydechovaly žár, který nahromadily za celý den. Tričko se mi začínalo lepit na kůži. Pokožku na hlavě jsem měla mokrou

---

potem, sem tam se nějaká krůpěj uvolnila a stekla mi po tváři nebo po krku.

Přešlapovala jsem, dívala se a přemýšlela. Vzduch byl k nedýchání. Na obloze se zablýsklo a tiše zahřmělo. Nebeské brblání, nic víc. Tu a tam ulici osvětlilo nějaké auto, pak projelo a uvrhlo ji zpátky do temnot.

Vedro a zápach a uzavřený prostor se na mě začínaly valit. Pociťovala jsem tupou bolest mezi očima a vzadu v hrdle se mi začínaly dít věci, které předcházejí nevolnost. Uvažovala jsem, jestli se na to nemám vykašlat. Pokusila jsem se dřeptnout.

Náhle se nade mnou vztyčila nějaká postava! Mozek mi vybuchl do milionu směrů. Je ulička za mnou otevřená? Blbec! Neověřila jsem si únikovou cestu!

Muž vstoupil do uličky, zápolil s čímsi u pasu. Ohlédl jsem se průchodem dozadu, ale byla tam neproniknutelná tma. Jsem v pasti!

Pak to bylo jako fyzický experiment, kde působí stejně velké síly opačným směrem. Vyrasila jsem a zapotácela se na zdřevěnělých nohou. Muž se také zapotácel dozadu, na tváři šokovaný výraz. Poznala jsem, že je to Asiat, ačkoliv v šerém stínu bylo jasně vidět jen zuby a užaslé oči.

Přitiskla jsem se ke zdi, abych neupadla a abych byla krytá. Zděšeně se na mě zašklebil, zavrtěl hlavou, jako by žasl, a pak uháněl ulicí pryč, přičemž si zastrkoval košili a zapínal zip na poklopci.

Okamžik jsem tam jen stála a přemlouvala svůj tep, aby se uklidnil.

Ten ožungr se chtěl jen vyčurat. Už je pryč. Co jestli to byl St. Jacques?

Nebyl.

Nenechala sis žádnou únikovou cestu. Jsi pitomá. Takhle se necháš zabít.

Byl to jen nějaký ožungr.

Jdi domů. J. S. má pravdu. Tohle nech poldům.

Oni to neudělají.

To není tvůj problém.

Ale Gabbyin ano.

Ta je nejspíš v Ste. Adele.

Tam jsem byla.

Už klidněji jsem se pustila do dalšího pátrání. Ještě trochu jsem uvažovala o sv. Vítovi. Tanec svatého Víta. To je ono. V 16. století byl

---

hodně rozšířený. Lidé znervózněli, začali být podráždění, pak se jim začaly škubat údy. Mysleli si, že je to nějaká forma hysterie a uchýlovali se ke světcům. A co potom svatý Antonín? Oheň. Oheň svatého Antonína. To má něco společného s námelem na obilí. Nejednají potom lidi taky jako šílení?

Přemýšlela jsem o městech, která bych ráda navštívila. Abilene. Bangkok. Chittagong. To jméno se mi odjakživa líbilo, Chittagong. Možná pojedu do Bangladéše. Už jsem byla u D, když Julie vyšla ze St. Vitus a klidně kráčela podél bloku. Zůstala jsem na místě. Ona už mě nezajímala.

Nemusela jsem čekat dlouho. Má kořist rovněž odcházela.

Dala jsem mu půl bloku náskok, pak jsem se vydala za ním. Jeho pohyby mi připomínaly tu krysu ve smetí. Uháněl, ramena nahrbená, hlavu přikrčenou, tašku přitisknutou k hrudi. Jak jsem ho sledovala, srovnávala jsem postavu před sebou s tou, kterou jsem viděla vyrazit z pokoje v Bergerově ulici. Pokud moje paměť sahala, velká podoba tu nebyla, ale St. Jacques byl příliš rychlý a objevil se příliš nečekaně. Tohle *by mohl* být tentýž člověk, ale prostě jsem ho posledně dost dobře neviděla. Tenhle chlap se rozhodně nepohyboval tak rychle.

Potřetí za tři hodiny jsem se proplétala labyrintem neosvětlených postranních uliček a sledovala ho v takové blízkosti, jak jsem se jen odvážila. Modlila jsem se, aby se nezastavil v další pivnici. Neměla jsem náladu na další pátrání.

Nemusela jsem se bát. Když prokličoval bludištěm spojovacích a postranních uliček, zahrnul muž naposled a vstoupil přímo do šedého kamenného domu s obloukovitým průčelím. Byl stejný jako stovka jiných, které jsem dnes večer míjela, ačkoliv o trochu méně omšelý, kámen o trochu méně špinavý, zrezivělé schodiště vinoucí se ke dveřím o trochu méně potřebovalo natřít.

Hbitě vyběhl po schodech, kovový klapot jeho kroku ostře prorážel vzduch, pak zmizel v ozdobně vyřezávaných dveřích. Takřka hned se v arkýři v druhém poschodí rozsvítilo světlo, ukázala se pootevřená okna, ochable visící a neživotné záclony. Po místnosti se pohybovala stínová postava, zacloněná šednoucí krajkou.

Přešla jsem ulici a čekala. Tentokrát žádná ulička.

Chvilí se postava přesouvala sem a tam, pak zmizela.

Čekala jsem.

Je to on, Brennanová. Je tam.

Může být u někoho na návštěvě. Něco někam nesl.

Máš ho. Jdeme.

Podívala jsem se na hodinky – jedenáct dvacet. Ještě je brzo. Ještě deset minut.

Ani to tak dlouho netrvalo. Postava se znovu objevila, otevřela okno dokořán a zase zmizela. Místnost potměla. Čas jít spát!

Počkala jsem pět minut, abych měla jistotu, že z budovy nikdo nevyšel, pak už jsem nepotřebovala víc přesvědčovat. Od teďka to může převzít Ryan se svými hochy.

Poznamenala jsem si adresu a začala se proplétat uličkami zpátky k autu s nadějí, že je dokážu najít. Vzduch byl dosud olovený, žár stejně intenzivní jako uprostřed odpoledne. Listy a závěsy visely nehybně, jako prádlo na šňůře. Neony St. Laurent zářily přes vrcholky potměných budov, zezadu osvětlovaly bludiště ulic, jimiž jsem spěchala.

Hodiny na palubní desce ukazovaly půlnoc, když jsem zajela do garáže. *Zlepšuji! se.* Doma před svítáním.

Zprvu jsem ten zvuk nezaznamenala. Byla jsem naproti garáži a probírala se klíči, když konečně vstoupil do mého vědomí. Nehybně jsem se zastavila a naslouchala. Za mnou se ozývalo vysoké pípání, poblíž hlavního vjezdu pro auto.

Když jsem vykročila tím směrem ve snaze určit jeho zdroj, tón se zjasnil do ostrého, pulzujícího hvizdu. Když jsem se přiblížila, všimla jsem si, že zvuk vychází od dveří napravo od nájezdu pro auta. Ačkoliv se dveře zdály zavřené, zámek zapadl jen zčásti a tak spustil poplašné zařízení.

Zatlačila jsem a pak zatáhla za bezpečnostní západku, až jsem dveře docela zabouchla. Pípání okamžitě ustalo, v garáži nastalo mrtvé ticho. Připomněla jsem si, že se musím o té evidentní poruše zmínit Winstonovi.

V bytě bylo chladno a svěže, zvláště po hodinách strávených v horkých, špinavých dírách. Okamžik jsem jen tak stála v hale a nechávala si chladit rozpálenou kůži vychlazeným vzduchem. Birdie se mi otíral sem tam o nohu, vyklenul záda a předl na pozdrav. Podívala jsem se na něj. Měkké bílé chlupy přilnuly k mým zpoceným lýtkům. Pohladila jsem ho po hlavě, nakrmila ho a překontrolovala si vzkazy na záznamníku. Jeden hned zavěsil. Zamířila jsem do sprchy.

Zatímco jsem se zas a znova mydlila, probírala jsem v duchu události dnešního večera. Čeho jsem dosáhla? Už vím, kde bydlí Juliin

---

pradélkový cvok. Aspoň soudím, že je to on, protože je dneska čtvrtek. No a? Možná s těmi vraždami nemá nic společného.

Ale nedokázala jsem sama sebe docela přesvědčit. Proč? Proč si myslím, že v tom ten chlap nějak jede? Proč si myslím, že je na mně, abych ho dostala? Proč se bojím o Gabby? Julii se nic neděje.

Po osprchování jsem byla pořád ještě čilá a věděla jsem, že neusnu, vyhrabala jsem tedy z ledničky kus sýra brie a klín *tomme de chèvre de savoie* a nalila si zázvorovou limonádu. Zabalila jsem se do prošívané deky, natáhla se na gauč, oloupala si pomeranč a snědla ho se sýrem. Letterman mě nedokázal upoutat natrvalo. Zpět k tématu.

Proč jsem strávila čtyři hodiny mezi pavouky a krysami, abych špehovala nějakého chlapa, co se rád kouká na kurvy v nočním prádle? Proč to nepřenechat policajtům?

Pořád se to k tomu vracelo. Proč prostě neříct Ryanovi, co vím, a nepožádat ho, ať si toho chlapa proklepne?

Protože je to osobní. Ale ne tak, jak jsem si namlouvala. Nešlo jen o hrozbu v mé zahrádce, o útok na mě nebo Gabbyino bezpečí. Ještě něco ve mně budilo posedlost těmito případy, cosi hlubšího a náročnějšího. Příští hodinu jsem si to kousek po kousku přiznávala.

Pravda byla taková, že poslední dobou děsím sama sebe. Den co den vídám násilnou smrt. Nějakou ženu zabije nějaký muž a hodí ji do řeky, do lesa, na skládku. Polámané kosti nějakého dítěte objevené v krabici, ve stoce, v plastickém pytli. Den za dnem je čistím, prohlížím, třídím. Píšu zprávy. Svědčím. A někdy necítím nic. Profesionální odstup. Klinický nezáměr. Příliš často jsem vídala smrt, příliš zblízka, a bála jsem se, že ztrácím smysl pro její význam. Víím, že nemohu truchlit pro lidskou bytost, již bývala každá z mých mrtvol. Tím by se dozajista vyprázdnil můj citový rezervoár. Určité množství profesionálního odstupů je při práci nezbytné, ale ne do té míry, aby člověka opustily všechny city.

Smrt těch žen ve mně cosi rozvířila. Trpěla jsem jejich strachem, jejich bolestí, jejich bezmocností tváří v tvář šílenci. Cítila jsem hněv a rozhořčení a potřebovala jsem vyhnat z nory to zvíře, které tahle jatka způsobilo. Cítila jsem s těmi oběťmi a má reakce na jejich smrt byla pro mé city jako záchranný pás. I pro mou lidskost a úctu k životu. Cítila jsem, a byla jsem za ten cit vděčná.

Takhle osobní to je. Proto nepřestanu. Proto budu prolézat klášterní pozemky a les a bary a zapadlé uličky v Mainu. Přesvědčím Ryana, aby za tím šel. Zjistím, kdo je Juliin klient. Najdu Gabby. Možná

---

to nějak souvisí. Možná ne. To je jedno. Ať tak nebo tak. Vyčmůchám toho špinavýho hajzla, co způsobil tohle prolévání ženské krve, a pomůžu ho zavřít. Nadobro.

33

Ukázalo se, že rozpoutat pátrání je těžší, než jsem si myslela. Částečně mojí vinou.

V půl šesté v pátek odpoledne mě hlava i žaludek bolely z nekonečných šálků kávy z kávovaru. Celé hodiny jsme diskutovali o záznamech. Nikdo neměl celkem nic nového, takže jsme pořád přemílali ty samé věci zas a znova, prosévali hory informací a zoufale pátrali po něčem novém. Bylo toho málo.

Bertrand pracoval na realitkách. Morisette-Champouxová a Adkinsová inzerovaly své byty přes ReMax. Stejně tak soused Gagnonové. Obrovská firma, tři různé kanceláře, tři různí agenti. Žádný z nich se nepamatoval ani na oběti, ani na nemovitosti. Otec Trottierové využil služeb Royal Lepage.

Pitreová dřív chodila s feťákem, který zabil ve Winnipegu prostitutku. Mohlo to mít klíčový význam. Nemuselo to být k ničemu. Tím se zabýval Claudel.

Vyslýchání známých sexuálních delikventů pokračovalo, ale zatím nepřinášelo žádné výsledky. Náramné překvapení.

Týmy uniformovaných policistů pročesávaly okolí bytů Adkinsově a Morisette-Champouxové. Nula.

Neměli jsme se kam obrátit, a tak jsme se obraceli jeden proti druhému. Nálada byla chmurná a trpělivosti se nedostávalo, a tak jsem si dávala načas a čekala na vhodnou chvíli. Zdvořile naslouchali, když jsem jim vyprávěla o situaci s Gabby, o té noci v autě. Popsala jsem kresbu, svůj rozhovor s J. S. a sledování Julie.

Když jsem skončila, nikdo nepromluvil. Sedm žen němě přihlíželo z přenosných nástěnek. Claudelovo pero spřádalo složité pavučiny a křivky. Celé odpoledne byl zamlklý a stažený do sebe, jako by nebyl ve spojení s námi ostatními. Po mém líčení se nasupil ještě víc. Místnost začal ovládat zvuk velkých elektrických hodin.

Bzzzz.

„A nemáte zdání, jestli je to ten samej sráč, co jsme ho honili v Bergerovy?“ Bertrand.

Zavrtěla jsem hlavou.

Bzzzz.

„Jářku, tak toho čuráka sbalíme.“ Ketterling.

„Za co?“ Ryan.

Bzzzz.

„Mohli bychom ho jen tak sebrat a uvidíme, jak se bude chovat pod tlakem.“ Charbonneau.

„Jestli je to náš hoch, mohlo by ho to vystrašit. To poslední, co chceme, je, aby zpanikařil a upláchl z města.“ Rousseau.

„Ne. To poslední, co chceme, je, aby zase někomu strčil do čičinky plastickýho Ježíška.“ Bertrand.

„Ten chlap je patrně jen neškodný úchyláček.“

„Anebo možná magor, co mu škupe v podvlíkačkách.“

Bzzzz.

Probírali jsme to takhle kolem dokola, kličkovali a přeskakovali z francouzštiny do angličtiny. Nakonec už si všichni kreslili jako Claudel.

Bzzzz.

Pak.

„Jak moc nespolehlivá je tahle Gabby?“ Charbonneau.

Zaváhala jsem. V denním světle jaksi dostaly věci jinou barvu. Už jsem tyhle muže vyslala na hon a pořád ještě jsme nevěděli, jestli se nehnali za přeludem.

Claudel ke mně vzhledl, oči chladné jako had, a já ucítila, jak se mi stáhlo břicho. Tenhle člověk mnou pohrdá, chce mě zničit. Co dělá za mými zády? Jak daleko zašla jeho stížnost? Co když se mýlím?

A pak jsem udělala něco, co už nikdy nebudu moci změnit. V hloubi duše jsem si nemyslela, že by se Gabby mohlo stát něco skutečně zlého. Zatím vždycky přistála na všech čtyřech. Možná jsem jen zvolila bezpečnou cestu. Kdoví? Nepovýšila jsem obavu o bezpečí své přítelkyně na naléhavou nutnost. Ucouvla jsem.

„Už se párkrát ztratila.“

Bzzzz.

Bzzzz.

Bzzzz.

Ryan zareagoval jako první. „Takhle? Beze slova?“

Přikývla jsem.

Bzzzz.

Bzzzz.

Bzzzz.

Ryanův výraz byl zasmušilý. „Tak dobře. Zapišu si jméno, spustíme pátrání. Ale prozatím při zemi. Když nemáme nic jiného, stejně nedostaneme zatykač.“ Obrátil se k Charbonneauovi. „Micheli?“

Charbonneau přikyvl. Prodebatovali jsme ještě pár bodů, posbírali si věci a rozešli se.

Mnohokrát jsem pak zpětně v duchu probírala tu schůzi a vždycky jsem uvažovala, zda bych byla mohla změnit pozdější události. Proč jsem nespustila kvůli Gabby povyk? Zbavil mě snad rozhodnosti pohled na Claudela? Obětovala jsem nadšení předchozího večera na oltář profesionální obezřelosti? Riskovala jsem raději Gabbyin život než své profesionální postavení? Bylo by se něco změnilo, kdyby se téhož dne spustilo všeobecné pátrání?

Toho večera jsem přišla domů a ohřála si mraženou večeři na tácku. Švýcarský řízek, myslím. Když mikrovlnka zapípala, vyndala jsem tácek a sloupła fólii.

Okamžik jsem tam stála a dívala se, jak se syntetická omáčka sráží na syntetické bramborové kaši. Cítila jsem osamělost a zoufalství, jak ladí k předešlé. Můžu to sníst a strávit další noc bojem proti démonům, ve společnosti kocoura a televizních seriálů, anebo bych se mohla stát dirigentem večerního představení.

„Do prdele s tím. Maestro...?“

Hodila jsem večeři do smetí a došla si do Chez Katsura na Rue de la Montagne, kde jsem si dopřála suši a popovídala s jedním prodávacem karet ze Sudbury. Pak jsem odmítla jeho pozvání, vyrazila ven a stihla večerní představení *Lvího krále* v Le Faubourg.

Bylo deset čtyřicet, když jsem vycházela z kina a vyjela po pojízdném schodišti do hlavního podlaží. Malá nákupní pasáž byla víceméně opuštěná, stánkaři už odešli, jejich zboží bylo poskládáno a uzamčeno ve vozících. Minula jsem pekařství, stánek s mraženým jogurtem, japonskou jídelnu – police a pulty byly holé a zabarikádované za skládacími mřížemi. Nože a pily visely v úhledných řadách za prázdnými výkladními skříněmi řeznictví.

Film byl přesně to, co jsem potřebovala. Zpívající hyeny, dunivé africké rytmy a románek Ivíčete mi na několik hodin zabránily myslet na vraždy.

Dobré aranžmá, Brennanová. Hakuna Matata.

Přešla jsem Ste. Catherine a zamířila pěšky k domovu. Dosud bylo horko a velmi vlhko. Kolem pouličních lamp byly svatozáře mlžného oparu, který se vznášel nad chodníkem jako pára z vany s horkou vodou za studené zimní noci.

Obálku jsem uviděla, jen co jsem vyšla z haly a zamířila do své chodby. Byla zaklíněna mezi mosaznou klikou a veřejí dveří. Nejdřív mě napadl Winston. Třeba potřebuje něco opravit a vypne elektřinu nebo vodu. Ne. Ten by poslal dopis poštou. Stížnost na Birdieho? Vzkaz od Gabby?

Ne. Vlastně to vůbec nebyl dopis. V obálce byly dva předměty, které teď ležely na stole, němé a děsivé. Upřeně jsem na ně hleděla, srdce mi bušilo, ruce se třásly, znala jsem a přece si odmítala přiznat jejich význam.

Obálka obsahovala plastickou identifikační kartu. Gabbyino jméno, datum narození a *numéro d'assurance maladie* jako by vycházely bílými písmeny pod rudým západem slunce na levé straně karty. Její obrázek byl nahoře vpravo, rozevláté dredy, něco stříbrného se jí bimbalo v obou uších.

Druhým předmětem byl čtvereček pětkrát pět centimetrů, vyříznutý z hodně zvětšeného plánu města. Mapa byla francouzská a byly na ní ulice a zelené plochy v trýznivě známém barevném kódu. Hledala jsem místa nebo názvy, které by mi pomohly určit, o jakou čtvrť se jedná. Rue St. Helène. Rue Beauchamp. Rue Champlain. Tyhle ulice jsem neznala. Mohl to být Montreal, ale taky dvacet jiných měst. Nežila jsem v Quebecu dost dlouho, abych to poznala. Na mapě nebyly žádné dálnice ani místa, která bych dokázala identifikovat. Až na jedno. Velké černé X pokrývalo střed mapky.

Tupě jsem na to X zírala. V duchu se mi utvářely strašlivé představy, ale bránila jsem se jim, vzdorovala jedinému přijatelnému závěru. Je to bluf. Je to jako ta lebka v zahradě. Ten maniak si se mnou pohrává. Zjišť uje, jak moc mě dokáže vyděsit.

Nevím, jak dlouho jsem se dívala na Gabbyinu tvář, kterou jsem si pamatovala z jiných míst a z jiných dob. Radostná tvář v klaunském kloboučku při oslavě Katyinych třetích narozenin. Tvář zalitá slzami, když mi vyprávěla o sebevraždě svého bratra.

Dům kolem mě mlčel, vesmír se zastavil. Pak se mě zmocnila hrůzná jistota.

Není to bluf. Milý Bože, milý Bože, milá Gabby. Mě to tak moc, strašně mrzí.

Ryan zvedl telefon po třetím zazvonění.

„Dostal Gabby,“ zašeptala jsem, kotníky mi zbělely, jak jsem svírala sluchátko, hlas pevný jen čirou silou vůle.

Nedal se oblafnout.

„Kdo?“ zeptal se, vycítil spodní hrůzu a šel rovnou k jádru věci.

„To nevím.“

„Kde jsou?“

„To – to nevím.“

Uslyšela jsem zvuk dlaně, která přejela přes tvář. „Co máte?“

Vyslechl mě bez přerušování.

„Do prdele.“

Pauza.

„Tak jo. Vezmu si tu mapu, aby na technice mohli určit, jaká je to lokalita, pak tam pošleme tým.“

„Můžu tu mapu přivést,“ navrhla jsem.

„Myslím, že byste měla zůstat, kde jste. A chci, aby váš dům hlídala sledovačka.“

„Já v nebezpečí nejsem,“ odsekla jsem. „Ten prevít dostal Gabby! Nejspíš už ji zabil!“

Moje maska se drolila. Vší silou jsem se snažila ovládnout roztřesené ruce.

„Brennanová, jsem z vaší přítelkyně dost špatný. Pomůžu jí, jak jen to půjde. Věřte mi. Ale musíte myslet hlavou. Jestli ten psychopat dostal jen její kabelku, ale ne ji, tak jí nejspíš nic nechybí, ať je kde je. Jestli dostal ji a ukázal nám, kde ji hledat, pak ji tam nechal v takovém stavu, v jakém chce, abychom ji našli. To nemůžeme změnit. Prozatím vám někdo dal na dveře dopis, Brennanová. Ten parchant byl u vás v domě. Zná vaše auto. Jestli je ten chlap vrah, pak si vás s klidem přidá na seznam. Úcta k životu nepatří k jeho charakteristickým vlastnostem a zřejmě se momentálně soustředil na vás.“

Na tom něco bylo.

„A nasadím někoho na toho chlapa, co jste ho sledovala.“ Promluvila jsem zvolna a tiše. „Chci, aby mi technici zavolali hned, jak najdou tu lokalitu.“

„Bren –“

„Je to problém?“ Ne tak tiše.

Bylo to nerozumné a já to věděla, ale Ryan byl vnímavý vůči mé narůstající hysterii, anebo to byla zuřivost? Možná jen se mnou nechtěl vyjednávat.

„Ne.“

Ryan dostal obálku kolem půlnoci a technici pak zavolali o hodinu později. Dostali z karty jeden otisk prstu. Můj. To X označovalo opuštěný pozemek v St. Lambert. Za hodinu mi podruhé zavolal

Ryan. Hlídka prověřila pozemek a všechny okolní budovy. Nic. Ryan na ráno domluvil výjezdovku. Včetně psů. Byli jsme zase na jižním břehu.

„Zítřka v kolik?“ zeptala jsem se, hlas se mi třásl, žal nad Gabby už byl příliš děsivý, než aby se dal snést.

„Domluvíme to na sedmou.“

„Na šestou.“

„Na šestou. Chcete svézt?“

„Díky.“

Zaváhal. „Možná jí nic není.“

„Jo.“

Normálně jsem se uložila do postele, ačkoliv jsem věděla, že neusnu. Zuby. Obličej. Krém na ruce. Noční košile. Pak jsem putovala z pokoje do pokoje a snažila se nemyslet na ty ženy na nástěnkách. Fotky z místa činu. Popisy pitev. Gabby.

Narovnala jsem obraz, posunula vázu, sebrala smítko z koberce. Byla mi zima, udělala jsem si šálek čaje a vypnula klimatizaci. Za pár minut jsem ji zase zapnula. Birdie se uchýlil do ložnice, už měl toho bezcílného pobíhání plné zuby, ale já se nedokázala zarazit. Pocit bezmoci tváří v tvář hrozícímu děsu byl k nesnesení.

Kolem druhé jsem se natáhla na gauč, zavřela oči a snažila se přimět relaxovat. Soustřed' se na noční zvuky. Kompresor klimatizace. Sanitka. Kapající kohoutek o patro výš. Voda protékající trubkami. Vrzání dřeva. Sesedání stěn.

Přepnula jsem myšlení ze zvuku na obraz. Obrazy se vznášely kolem mě, vířily a valily se jako části hollywoodských snových záběrů. Viděla jsem kostkovaný svetr Chantale Trottierové. Vykuchané břicho Morisette-Champouxové. Shnilou hlavu, jež patřivala Isabelle Gagnonové. Uťatou ruku. Znetvořený prs, vtisknutý do bílých rtů. Mrtvou opici. Sošku. Zvon k čištění odpadů. Nůž.

Nedokázala jsem se tomu ubránit. Vyrobita jsem si kino smrti, trýzněna myšlenkou, že v něm hraje i Gabby. Tma bledla svítáním, když jsem vstala a oblékla se.

34

Slunce sotva vyšplhalo nad obzor, když jsme objevili Gabbyino tělo. Margot šla přímo k němu, ani nezaváhala, když ji pustili za překližkový plot kolem pozemku. Okamžik větřila, pak se hnala přes zalesněný pozemek a šafránový úsvit zbarvoval její srst a osvětloval prach pod jejíma nohama.

Hrob byl skrytý v drolících se základech domu. Byl mělký, narychlo vykopaný, nakvap zaházený. Standardní. Ale pak přidal vrah něco osobního, neboť hrob olemoval pečlivě nakladeným oválem z cihel.

Její mrtvola teď ležela na zemi, uzavřená zipem v pytli na mrtvolu. Místo nálezu jsme uzavřeli pomocí koz na řezání dřeva a žluté stužky, ale nebylo to nutné. Časná hodina a překližkový zátaras na ochranu stačily. Nikdo sem nepřišel civět, když jsme vyhrabávali tělo a konali makabrozní rutinní práce.

Seděla jsem v hlídkovém voze a usrkávala kávu z polystyrénového kelímku. Rádio praskalo a kolem mě vířil obvyklý pohyb. Přišla jsem konat svou práci, být profesionálka, ale shledala jsem, že to nedokážu. Budou to muset zvládnout ostatní. Snad se později můj mozek smíří se zprávami, které momentálně odmítá. Prozatím jsem byla otupělá a můj mozek zrovna tak. Nechtěla jsem ji vidět v té jámě, přehrávat si scénu toho, jak se mramorované a napučené tělo vynořuje současně s odstraňováním vrstev hlíny. Ty stříbrné náušnice jsem poznala okamžitě. Ganéša. Viděla jsem před sebou Gabby, jak mi vysvětluje význam toho malého slona. Přátelský bůh. Bůh štěstí. Ne bůh bolesti a smrti. Kde jsi byl, Ganéšo? Proč jsi svou přítelkyni neochránil? Proč ji neochránil *žádný* z jejích přátel? Utrpení. Pryč s ním.

Identifikovala jsem tělo, pak se velení na scéně ujal Ryan. Dívala jsem se, jak se radí s Pierrem Gilbertem. Okamžik spolu mluvili, pak se Ryan otočil a vykročil směrem ke mně.

Povytl si nohavice kalhot a dřepł si vedle otevřených dveří auta, jednu ruku na opěrci. Ačkoliv bylo teprv dopoledne, na teploměru už bylo sedmadvacet stupňů Celsia a on měl propocené vlasy i podpaží.

„Je mi to moc líto,“ řekl.

Přikývla jsem.

„Vím, jak je to těžké.“

Ne. Nevíš. „Tělo není špatné. To mě překvapuje, s ohledem na to vedro.“

„Nevíme, jak dlouho tady je.“

„Ano.“

Uchopil mě za ruku. Jeho dlaň zanechala na koženkové opěrci malou skvrnu od potu ve tvaru sedla. „Nedalo se nic –“

„Našli jste něco?“

„Nic moc.“

„Ani otisky bot, ani stopy po pneumatikách, na celém tomhle zatraceném poli nic?“

Zavrtěl hlavou.

„Latenty na cihlách?“ Věděla jsem, že je to blbost, už když jsem to říkala.

Jeho oči se setkaly s mýma.

„V jámě taky nic?“

„Jedna věc tam byla, Tempe. Ležela jí na hrudi.“ Okamžik zaváhal. „Chirurgická rukavice.“

„Na toho chlapa je to kapku nešikovné. Ještě nikde nic nenechal. Uvnitř by mohly být otisky.“ Snažila jsem se ovládnout. „Ještě něco?“

„Myslím, že nebyla zavražděna tady, Tempe. Patrně ji přivezl odjinud.“

„Co je tohle za místo?“

„Hospoda, kterou zavřeli už před léty. Pozemek se prodal, budovu strhli, pak se kupec položil. Pozemek je už šest let zabeđený.“

„Komu patří?“

„Chcete znát jméno?“

„Ano, jméno,“ zavrčela jsem.

Podíval se do notesu. „Nějakému Baileymu.“

Za ním jsem viděla, jak dva zřízenci zvedají Gabbyiny ostatky na vozík a pak je odvážejí ke koronerově dodávce.

Ach Gabby! Mně to tolik mrzí!

„Nechcete něco?“ Ledově modré oči zkoumaly mou tvář.

„Co?“

„Nechcete se napít? Něco k jídlu? Nechtěla byste jet domu?“

Ano. A už se nikdy nevrátit.

„Ne. Je mi fajn.“

Poprvé jsem si všimla ruky, kterou položil na mou. Prsty byly štíhlé, ale ruka sama široká a hranatá. Přes kloub na palci se mu klenula půlkruhová jizva.

„Nebyla znetvořená?“

„Ne.“

„Proč ty cihly?“

„Nikdy jsem nedokázal pochopit, jak tihle mutanti myslí.“

„Je to fór, ne? Chtěl, abychom ji našli, a chtěl vypovídat. Uvnitř té rukavice žádné otisky nebudou.“

Neřekl nic.

„Tohle je jiné, vid'te, Ryane?“

„Ano.“

Žár v autě mi tekla po kůži jako melasa. Vystoupila jsem a zvedla si vlasy, aby se mi vánek dostal k šíji. Žádný vánek nebyl. Pozorovala jsem, jak zabezpečují pytel s tělem černými plátěnými pásy a zasouvají ho do dodávky. Cítila jsem, jak mi v hrudi roste vzlyk, a potlačila jsem ho.

„Nemohla jsem ji zachránit, Ryane?“

„Nemohl ji zachránit kdokoli z nás? Nevím.“ Zhluboka vydechl a zamžoural do slunce. „Před několika týdnů možná. Včera ani předevčírem už patrně ne.“ Obrátil se zpátky a zaryl do mě pohled. „Já vím, že toho parchanta dostaneme. Je to mrtvej muž.“

Zahlédla jsem, jak k nám kráčí Claudel, nesl plastický sáček na důkazy. Řekne mi slovo a já mu tu zatracenou hubu roztrhnu od ucha k uchu, slibovala jsem si. Myslela jsem to vážně.

„Je mi moc líto,“ zamumlal Claudel, vyhýbaje se mým očím. K Ryanovi. „Jsme tady skoro hotovi.“

Ryan zvedl obočí. Claudel mu dal hlavou signál „tamhle“.

Tep se mi zrychlil. „Co? Co jste našli?“ Ryan mi položil dlaně na obě ramena.

Podívala jsem se na pytlík v Claudeově ruce. Poznala jsem světle žlutou chirurgickou rukavici, na jejím povrchu tmavohnědé skvrny. Z okraje rukavice vyčuhoval nějaký plochý předmět. Obdélník. Bílý okraj. Tmavé pozadí. Momentka. Ryanovy ruce mi pevně stiskly ramena. Tázavě jsem na něj zírala, už teď jsem se bála odpovědi.

„Nechme to na později.“

„Ukažte mi to.“ Vztáhla jsem roztřesenou ruku.

Claudél zaváhal, nastavil mi sáček. Vzala jsem ho, chytila skrz plastík rukavici za jeden prst a jemně ťukala, až fotka vyklouzla. Otočila jsem sáček a zadívala se skrz plastík.

Dvě postavy, paže propletené, vlasy rozevláté, vzadu se valí oceánský příboj. Zmocnil se mě strach. Dech se mi zrychlil. Klid. Zůstaň klidná.

Myrtle Beach – 1992. Já. Katy. Ten parchant pohřbil obrázek mé dcery k mé zavražděné přítelkyni.

Nikdo nepromluvil. Pozorovala jsem, jak se od hrobu blíží Charbonneau. Došel až k nám, podíval se na Ryana, ten kývl. Všichni tři muži zůstali stát mlčky. Nikdo nevěděl, co si počít, co říct. Neměla jsem náladu pomáhat jim z toho ven. Charbonneau mlčení přerušil.

„Pojďme si pro toho parchanta.“

„Máš zatykač?“ Ryan.

„Bertrand nám přijede naproti. Vydali ho hned, jak jsme našli... tělo.“ Podíval se na mě, rychle uhnul očima.

„Je tam teď náš hoch?“

„Nikdo nešel dovnitř ani ven od té chvíle, co jsme to tady ohradili. Myslím, že bychom neměli čekat.“

„Jo.“

Ryan se obrátil ke mně. „Soudce Tessier patrně přijal naše důvody a vydal dneska ráno zatykač, takže si půjdeme pro toho chlapa, co jste ho sledovala ve čtvrtek v noci. Vyložím vás...“

„Ani nápad, Ryane. Jedu taky.“

„Br...“

„Pro případ, že byste snad zapomněl: právě jsem identifikovala svou nejlepší přítelkyni. Držela v ruce obrázek můj a mé dcery. Možná to byl tenhle srágora, anebo ji třeba zabil nějaký jiný psychopat, ale já na to přijdu a udělám všechno, co se dá, abych mu natrhla prdel. Uštvu ho a dostanu ho s vámi jako bez vás a bez těch vašich šibalů.“ Můj prst bodal do vzduchu jako hydraulický píst. „Budu tam! Od teď!“

Oči mi žhnuly a hrud' se mi začínala dmout. Nebreč. Neopovažuj se brečet. Násilím jsem překrývala hysterii klidem. Dlouhou dobu nikdo nepromluvil.

„Allons-y,“ řekl pak Claudél. Jdeme.

V poledne už byla teplota i vlhkost vzduchu tak vysoká, že bylo město jako bez života. Nic se ani nepohnulo. Stromy, ptáci, hmyz a lidé se snažili zůstat co možná v klidu, znehybnění dusným žářem. Většina se jich držela mimo dohled.

Cesta zase byla jako tehdy na sv. Jana Křtitele. Napjaté mlčení. Pach klimatizovaného potu. Strach v mých útrokách. Jen Claudelova nasupenost scházela. On a Charbonneau tam na nás budou čekat.

A taky provoz byl jiný. Cestou na Rue Berger jsme bojovali se svátečními davy. Dnes jsme uháněli prázdnými ulicemi a dorazili k bydlišti podezřelého ani ne za dvacet minut. Když jsme zahýbali za roh, uviděla jsem Bertranda, Charbonneaua a Claudela v neoznačeném autě, Bertrandovo policejní parkovalo za ním. Dodávka techniků stála na konci bloku, Gilbert za volantem, nějaký technik se sesul k postrannímu okénku na vedlejším sedadle.

Tři detektivové vystoupili, když jsme k nim přišli. Ulice byla taková, jak jsem si ji zapamatovala, ačkoli v denním světle byla ještě ošklivější a omšelejší, než se zdála za tmy. Košile mi přilnula k lepkavé kůži.

„Kde je sledovačka?“ zeptal se Ryan místo pozdravu.

„Objeli to zezadu.“ Charbonneau.

„Je tam?“

„Nic se neděje od té doby, co sem kolem půlnoci dorazili. Možná spí vevnitř.“

„Je tam zadní vchod?“

Charbonneau přikývl. „Mají to pokrytý celou noc. Máme auta na obou koncích ulice a jedno je na Martineauových.“ Cukl palcem k opačnému konci ulice. „Jestli je ten milovník tam, tak nikam neuteče.“

Ryan se obrátil k Bertrandovi. „Máš ten papír?“

Bertrand přikývl. „Je to 1436 Séguin. Číslo 201. Račte dál.“ Hrál si na hostitele.

Okamžik jsme zůstali stát, odhadovali budovu jako protivníka, připravovali se zaútočit na ni a zmocnit se jí. Dva černí kluci vyšli za rohem a vydali se podél bloku, rapová hudba řvala z obrovského kazeťáku. Měli kecky jako Jordan a kalhoty tak velké, že by se do nich vešla celá rodina. Na tričkách měli symboly násilí, jeden lebku s

---

vytékajícíma očima, druhý zubatou s kosou a plážovým slunečníkem. Smrt na dovolené. Vyšší chlapec měl oholenou hlavu, jen na temeni si nechal oválnou čepičku vlasů. Druhý měl dredy.

V duchu záblesk Gabbyiných dredů. Bodnutí bolesti.

Později. Ne teď. Prudce jsem upnula svou pozornost zpět k současné chvíli.

Dívali jsme se, jak chlapci vstupují do nedalekého domu, slyšeli jsme, jak se rap přitlumil, když se za nimi zavřely dveře. Ryan se rozhlédl oběma směry, pak zpátky na nás.

„Můžem?“

„Jdem si pro toho hajzla.“ Claudel.

„Lucu, ty a Michel kryjte zezadu. Jestli vyrazí, skočte po něm.“

Claudel zamžoural, naklonil hlavu, jako by chtěl něco říct, pak jí zavrtěl, ostře vydechl nosem. On a Charbonneau se vzdálili, otočili se, až když zaslechli Ryanův hlas.

„Musí to být jako z partesu.“ Oči měl tvrdé. „Žádné chyby.“

Detektivové z CUM přešli ulici a zmizeli za rohem šedého kamenného domu.

Ryan se obrátil ke mně.

„Hotovo?“

Přikývla jsem.

„Možná je to on.“

„Ano, Ryane, to já vím.“

„Jste v pořádku?“

„Ježíšmarjá, Ryane...“

„Jdeme.“

Ucítila jsem, jak se mi v hrudi rozrůstá bublina strachu, když jsme stoupali po železných schodech. Domovní dveře byly odemčené. Vstoupili jsme do malé haly se špinavou dlaždicovou podlahou. Pravou stěnu lemovaly dopisní schránky, pod nimi na zemi ležely reklamní letáky. Bertrand zkusil vnitřní dveře. Byly také otevřené.

„Ohromné zabezpečení,“ podotkl Bertrand.

Vstoupili jsme do špatně osvětlené chodby pohroužené v žáru a pachy přepáleného omastku. Do zadní části budovy vedl prošlapaný koberec, stejně tak nahoru po schodech vpravo. Asi v metrových intervalech byl zajištěn tenkými kovovými proužky. Přes něj někdo položil vinylový běhoun, kdysi průhledný, nyní zakalený věkem a špínou.

Vystoupili jsme do druhého patra, naše nohy vydávaly na vinyly slabé ťapavé zvuky – 201 bylo hned napravo. Ryan a Bertrand se rozestavěli z obou stran tmavých dřevěných dveří, zády ke zdi, saka rozepnutá, dlaně volně položené na zbraních.

Ryan mi ukázal, abych si stoupla vedle něj. Připlácla jsem se ke zdi, cítila jsem, jak mě hrubá omítka tahá za vlasy. Zhluboka jsem se nadechla, vtáhla plíseň a prach. Cítila jsem Ryanův pot.

Ryan kývl na Bertranda. Úzkost mi bublala v hrdle.

Bertrand zaklepal.

Nic.

Zaklepal znovu.

Žádná odpověď.

Ryan a Bertrand se napjali. Zrychlil se mi dech.

„Policie. Otevřte.“

Na konci chodby se tiše otevřely nějaké dveře. Štěrbinou o šíři bezpečnostního řetězu vykoukly čísi oči.

Bertrand zaklepal důrazněji, pět ostrých ťuknutí v parném tichu. Mlčení.

Pak. „*Monsieur Tanguay n'est pas ici.*“

Otočili jsme jako na povel hlavy za zvukem hlasu. Byl tichý a pisklavý a přicházel z druhého konce chodby.

Ryan udělal na Bertranda gesto „zůstaň tady“ a my dva jsme šli za hlasem. Oči byly pozorné, duhovky zvětšené za tlustými skly brýlí. Byly sotva metr dvacet od podlahy a když jsme přistoupili blíž, zvedaly se výš a výš.

Oči se přesunuly z Ryana na mě a zase zpátky, pátraly po kousku půdy, který vypadal nejméně výhruzně. Ryan si dřepl, aby byl na stejné úrovni.

„*Bonjour,*“ řekl.

„Ahoj.“

„*Comment ca va?*“

„*Ca va.*“

Dítě čekalo. Nepoznala jsem, jestli je to kluk nebo holka.

„Je maminka doma?“

Zavrtění hlavou.

„Otec?“

„Ne.“

„Nikdo?“

„Kdo jste?“

Dobře, dítě. Cizímu člověku nic neříkej.

„Policie.“ Ryan mu ukázal placku. Oči se ještě zvětšily.

„Můžu si na ni sáhnout?“

Ryan prostrčil placku štěrbinou. Dítě si ji vážně prohlédlo, pak mu ji podalo zpátky.

„Vy hledáte monsieur Tanguaye?“

„Ano, hledáme.“

„Proč?“

„Chceme mu položit několik otázek. Znáš monsieur Tanguaye?“

Dítě přikývlo, ale nic nedodalo.

„Jak se jmenuješ?“

„Mathieu.“ Kluk.

„Kdy bude maminka doma, Mathieu?“

„Já bydlím u bábinky.“

Ryan přenesl váhu a nějaký kloub mu hlasitě zapraštil. Spustil jedno koleno na podlahu, o druhé se opřel loktem, bradu o kotníky na prstech a podíval se na Mathieua.

„Kolik je ti let, Mathieu?“

„Šest.“

„Jak dlouho tady bydlíš?“

Dítě se zatvářilo nechápavě, jako by ho jiná možnost vůbec nikdy nenapadla.

„Odkakživa.“

„Znáš monsieur Tanguaye?“

Mathieu přikývl.

„Jak dlouho tady bydlíš?“

Pokrčení rameny.

„Kdy přijde bábinka domů?“

„Ona chodí k lidem uklízet.“ Pauza. „Sobota.“ Mathieu obrátil oči v sloup a žížlal si dolní ret. „Momentíček.“ Zmizel v bytě, znovu se objevil ani ne za minutu. „V půl čtvrté.“

„Do pr...kýnka,“ řekl Ryan a vztyčil se ze své nahrbené polohy. Promluvil ke mně hlasem napjatým, stěží silnějším než šepot. „Ten sráč tam možná je a my tady máme dítě bez dozoru.“

Mathieu se tvářil jako vesnická kočka, když zažene krysu do kouta, nespouštěl vůbec oči z Ryanovy tváře.

„Monsieur Tanguay tady není.“

„Víš to jistě?“ Ryan si zase dřepł.

„On je pryč.“

„Kde?“

Další pokrčení rameny. Buclatý prstík postrčil brýle ke kořeni nosu.

„Jak víš, že je pryč?“

„Starám se mu o rybičky.“ Tvář mu rozjasnil úsměv velikosti Mississippi. „Má tetry a neonky a závojnky.“ Použil anglické názvy. „Jsou fantastický!“ *Fantastique!* Tak dokonalé slovo. V žádném jazyce nezní jako ve francouzštině.

„Kdy se monsieur Tanguay vrátí?“

Pokrčení rameny.

„Nenapsala to bábinka na kalendář?“ zeptala jsem se.

Dítě mě pozorovalo překvapeně, pak zmizelo jako prve.

„Na jaký kalendář?“ vzhledl Ryan.

„Určitě si ho vedou. Šel se někam podívat, když si nebyl jistý, kdy bude dneska bábinka doma.“

Mathieu se vrátil. „Kdepak.“

Ryan vstal. „Co teď?“

„Jestli má pravdu, půjdem dovnitř a prohlédneme si to tam. Máme jméno, monsieur Tanguaye doženeme. Možná bábinka ví, kam šel. Jestli ne, skočíme po něm, jen co se přiblíží.“

Ryan pohlédl na Bertranda, ukázal na dveře.

Dalších pět klepnutí.

Nic.

„Vyrázíme to?“ zeptal se Bertrand.

„To by se monsieur Tanguayovi nelíbilo.“

Všichni jsme se podívali na chlapce.

Ryan se snížil potřetí.

„Opravdu se naštve, když uděláte něco špatného,“ pravil Mathieu.

„Je důležité, abychom se v bytě monsieur Tanguaye po něčem podívali,“ vysvětloval Ryan.

„Nebude se mu líbit, když mu vyrazíte dveře.“

Dřepla jsem si vedle Ryana.

„Mathieu, ty máš rybičky monsieur Tanguaye u sebe v bytě?“

Zavrtění hlavou.

„Máš klíč k bytu monsieur Tanguaye?“ Mathieu kývl.

„Mohl bys nás pustit dovnitř?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nesmím chodit ven, když je bábinka pryč.“

„To je dobře, Mathieu. Bábinka chce, abys zůstal uvnitř, protože si myslí, že je to pro tebe bezpečnější. Má pravdu, a ty jsi hodný kluk, že ji posloucháš.“

Úsměv šíře Mississippi se znovu rozlil k severu.

„Myslíš, že bys nám mohl ten klíč půjčit, Mathieu, jen na pár minut? Je to moc důležitá policejní záležitost a máš pravdu, že bychom neměli rozbíjet ty dveře.“

„To by nejspíš šlo,“ řekl. „Když jste od policie.“

Mathieu zmizel z dohledu a vrátil se s klíčem. Stiskl rty a díval se přímo na mě, když ho podával skrz štěrbinu.

„Nerozbijte monsieur Tanguayovi dveře.“

„Budeme moc opatrní.“

„A nechod'te do kuchyně. To se nesmí. Do kuchyně vůbec nesmíte.“

„Zavři dveře a zůstaň uvnitř, Mathieu. Zaklepu, až skončíme. Neotvírej dveře, dokud mě neuslyšíš klepat.“

Tváříčka vážně přikývla, pak zmizela za dveřmi.

Vrátili jsme se k Bertrandovi, který znovu zaklepal a zopakoval výzvu. Nastala rozpačitá pauza, pak Ryan kývl a já vsunula klíč do zámku.

Dveře vedly přímo do malého obývacího pokoje, jehož barevné schéma tvořily různé odstíny červenohnědé barvy. Na dvou stranách sahaly od země až ke stropu police, ostatní zdi byly obložené dřevem, všechny plochy potemnělé letitým ošetřováním leštěnkou. Kolem oken visel sešlý červený samet na pozadí zašedlé krajky, která bránila ve vstupu většině slunečního světla. Stáli jsme zcela nehybně, naslouchali a koukali do neosvětlené místnosti.

Jediný zvuk, který jsem slyšela, bylo slabé bzučení, nepravidelné, jako když elektrické jiskry přeskakují na porušeném obvodu. Bzzt. Bzzzzzt. Bzt. Bzt. Vycházelo z dvojitých dveří nalevo před námi. Jinak byl v bytě mrtvý klid.

Špatná volba přívlastku, Brennanová.

Rozhlédla jsem se a z hlubokého stínu se vynořily obrysy nábytku, vypadal staře a omšele. Střed místnosti zabíral vyřezávaný dřevěný stůl se stejnými židlemi. V průčelním arkýři se choulil opotřebovaný gauč, přes něj rozprostřená mexická přikrývka. Naproti dřevěná truhla, sloužící jako stojánek pod Sony Trinitron.

Po místnosti byly roztroušeny malé dřevěné stolky a skříňky. Některé byly docela hezké, ne nepodobné kusům, které jsem

---

vyhrabala na bleším trhu. Pochybovala jsem, že by některé z nich náležely k odpoledním nálezům, výhodně zakoupeným, obroušeným a znovu natřeným. Vypadaly spíš, jako by už stály na svých místech léta, ignorovány a nedoceny nájemníky, kteří se tu střídali a odcházeli.

Podlaha byla pokryta stárnoucí indickou vlněnou rohoží. A rostliny. Všude. Byly jich plné kouty a pnuly se podél podlahových lišt a visely na skobách. Rostliny se houpaly z držáků na stěnách a stály na podokenicích, na stolcích, příbornících a policích.

„Vypadá to jak botanická zahrada, kurva,“ podotkl Bert-rand.

A páchne, pomyslela jsem si. Vzduch byl prodchnut oděrem zatuchliny, směsí hub, listí a vlhké země.

Naproti hlavnímu vchodu vedla krátká chodbička k jediným zavřeným dveřím. Ryan mě zadržel stejným gestem, jaké použil v chodbě, pak klouzal podél stěny, ramena nahrbená, kolena pokrčená, záda přitisknutá k omítce. Doplížil se ke dveřím, zarazil se, pak tvrdě kopl do dřeva.

Dveře se rozlétly dovnitř, narazily do zdi a znovu se odrazily k veřejím, pak se zastavily napůl otevřené. Napínala jsem uši, zda neuslyším nějaký pohyb, srdce mi bušilo v rytmu s nepravidelným bzučením. Bzzzzzt. Bzt. Bzt. Bzzzzt. Da dam dam dam. Da dam. Da dam dam.

Zpoza pootevřených dveří vycházela záhadná záře, doprovázená tichým bubláním.

„Našel jsem rybičky,“ oznámil Ryan, vcházeje do dveří.

Perem stiskl vypínač a místnost se zalila jasem. Standardní ložnice. Úzká postel, pokrývka s indickým tiskem. Noční stolek, lampa, budík, kapky do nosu. Prádelník bez zrcadla. Vzadu mrňavá koupelna. Jedno okno. Těžké drapérie bránily ve výhledu na cihlovou zed'.

Jedinou neobvyklou součástí zařízení byla akvária, lemující zadní zed'. Mathieu měl pravdu, rybičky byly *fantastique*. Elektricky modré, kanárkově žluté a černobíle proužkované se proháněly mezi růžovými a bílými korály a listím všech odstínů zelené, co si člověk může představit. Každý z maličkých ekosystémů byl akvamarinově osvětlen a ukolébáván sonátou kolujícího kyslíku.

Pozorovala jsem je jako očarovaná a cítila, jak se ve mně začíná rodit myšlenka. Lákadlo. Cože? Rybičky? Cože? Nic.

Ryan mě obešel, pomocí pera odhrnul sprchový závěs, otevřel lékárníčku, pošťoural se v krmení a sít'kách kolem akvárií. S pomocí

---

kapesníku pozotvíral zásuvky prádelníku, pak se perem prohrábl ve spodním prádle, ponožkách, košilích a svetrech.

Zapomeň na rybičky, Brennanová. Ať mi prolétla myslí jakákoli myšlenka, byla stejně iluzorní jako ty bublinky v akváriích, stoupající k hladině jen proto, aby zmizely.

„Máte něco?“

Zavrtěl hlavou. „Nic zřejmého. Nechci nasrat techniky, tak dělám jen rychlou prohlídku. Projdem ostatní místnosti, pak to předám Gilbertovi. Tanguay je celkem jasně jinde. My ho dostanem, ale prozatím bychom mohli zjistit, co tu má.“

V obývacím pokoji si Bertrand prohlížel televizor.

„Umělecké dílo,“ řekl. „Ten hoch má svou bednu rád.“

„Patrně potřebuje pravidelnou dávku Cousteaua,“ řekl Ryan nepřítomně, tělo napjaté, očima přejížděl šero kolem nás. Dneska nás nikdo nepřekvapí.

Vydala jsem se k policím s knihami. Rejstřík témat byl působivý a stejně jako televizor i knihy vypadaly nově. Přelétla jsem pohledem tituly. Ekologie. Ichtyologie. Ornitologie. Psychologie. Sex. Spousta vědy, ale ten chlap měl eklektický vkus. Buddhismus. Scientologie. Archeologie. Maorské umění. Dřevořezby kwakiutl. Samurajští válečníci. Artefakty z II. světové války. Kanibalismus.

Na policích se řadily stovky brožovaných knih včetně moderní beletrie, jak francouzské, tak anglické. Byli tu mnozí z mých oblíbenců. Vonnegut. Irving. McMurtry. Ale většinou to byly detektivky. Brutální vrazi. Úchylní pronásledovatelé. Násilní psychopati. Bezcitná města. Poznala bych, o čem jsou, aniž bych je četla. Taky tu byla plná police literatury faktu, věnované životu sériových a šílených vrahů. Manson. Bundy. Ramirez. Boden.

„Myslím, že Tanguay a St. Jacques jsou členové stejného knižního klubu,“ řekla jsem.

„Tenhle hajzl patrně je St. Jacques,“ řekl Bertrand.

„Ne, tenhle chlap si čistí zuby,“ opravil ho Ryan.

„Jo. Když je Tanguay.“

„Jestli čte tyhle věci, pak má neuvěřitelně široké zájmy,“ řekla jsem. „A mluví dvěma jazyky.“ Znovu jsem přelétla pohledem sbírku. „A je pekelný puntičkář.“

„Co jste teď, doktorka Halifaxová?“ zeptal se Bertrand.

„Podívejte se na tohle.“

Přistoupili ke mně.

„Všechno je seřazeno podle témat a podle abecedy.“ Ukázala jsem na několik polic. „A pak v rámci každé kategorie podle autorů, zase abecedně. A jednotliví autoři pak podle roku vydání.“

„Nedělá to tak každý?“

Ryan a já jsme se na něj podívali. Bertrand nebyl žádný čtenář.

„Vypadá to, že jsou všechny knihy zarovnané s okrajem polic.“

„To samé dělá s trenkami a ponožkami. Musí je rovnat podle příložníku,“ řekl Ryan.

Ryan vyjádřil nahlas mé myšlenky.

„To zapadá do profilu.“

„Možná má ty knihy jen pro parádu. Chce, aby si o něm přátelé mysleli, že je intelektuál,“ nadhodil Bertrand.

„Neřekla bych,“ namítla jsem. „Nejsou uprášžené. Tak se podívejte na ty žluté papírky. Nejenže to čte, on si určité věci označuje, aby se k nim mohl vracet. Řekneme Gilbertovi a jeho komandu, aby ty záložky nepoztráceli. Mohly by se hodit.“

„Nařídím jim, aby ty knihy zapečetili, než začnou brát otisky.“

„Ještě něco o Monsieur Tanguayovi.“

Zírali na police.

„Čte dost divný srágorý,“ řekl Bertrand.

„Co ho nejvíc zajímá kromě detektivek?“ zeptala jsem se. „Podívejte se na nejhorší polici.“

Podívali se znovu.

„Do prdele,“ řekl Ryan. „*Grayova anatomie. Cunninghamova rukověť praktické anatomie. Barevný atlas lidské anatomie. Příručka anatomického rozboru. Lékařské ilustrace lidského těla*. Kristapána, koukejte na tohle. *Sabistonovy principy chirurgie*. Má těch sraček víc než knihovna na lékařské fakultě. Vypadá to, že ho děsně zajímá, co je uvnitř těla.“

„Jo, a nejen software. Tenhle šmejdil se zajímá i o hardware.“

Ryan sáhl po své vysílačce. „Ať sem nahoru jde Gilbert a jeho loupežníci. Řeknu týmům venku, ať zalehnou a čekají na doktora Prevíta. Nechceme ho polekat, až se ukáže. Kristepane, Claudel už bude napůl nepřítel.“

Ryan něco říkal do vysílačky. Bertrand dál prohlížel tituly za mými zády.

Bzt. Bzzzzzt. Bzzt. Bzt.

„Hele, tohle je něco pro vás.“ Pomocí kapesníku něco vytáhl. „To vypadá, že je tady jen ta jedna.“

Položil na stůl jediný svazek *Amerického antropologa*. Červenec 1993. Ani jsem ho nemusela otevírat. Zнала jsem jednu část jeho obsahu. „Velká trefa,“ říkala tomu. „Důvod k jmenování řádnou profesorkou.“

Gabbyin článek. Pohled na ten A4 mě zasáhl jako prasklý kabel. Chtělo se mi pryč. Chtělo se mi odejít do nějaké slunné soboty, kde bych byla v bezpečí, a nikdo by nebyl mrtev a má nejlepší přítelkyně by mi zavolala, abych s ní šla na večeři.

Voda. Studenou vodu na obličej, Brennanová.

Vrhla jsem se k dvojitém dveřím a odstrčila je nohou, hledajíc kuchyni.

BZZZZZT. BZZZZZT. BZT. BZZZZZZT. BZT.

Místnost neměla okno. Digitální hodiny napravo ode mě vydávaly oranžovou záři. Rozeznala jsem dva bílé obrysy a další bílou plochu ve výši pasu. Lednička, sporák, dřez, uhadovala jsem. Hmatala jsem po vypínači. Čert vem proceduru. Moje otisky můžou vyřadit.

Hřbet ruky mi vylétl k ústům, doklopýtala jsem ke dřezu a nacákala si na obličej studenou vodu. Když jsem se napřímila a otočila, stál ve dveřích Ryan.

„Nic mi není.“

Mouchy se rozlétly po místnosti, polekané náhlými vetřelci.

BZZT. BZT. BZZZZT.

„Mentolku?“ Nabídl mi roličku Life Savers.

„Diky.“ Jednu jsem si vzala. „To horko.“

„To je vaříč.“

Moucha se mu odrazila od tváře. „Co ku...“ Rozmáchl se do vzduchu. „Co tady ten chlap dělá?“

Ryan a já jsme je uviděli současně. Dva hnědé předměty ležely na pracovní desce, svatozář mastnoty potřísnila papírové utěrky, na kterých osychaly. Kolem nich tančily mouchy, přistávaly a vzlétaly s nervózním neklidem. Nalevo od nich ležela chirurgická rukavice, dvojče té, kterou jsme vyhrabali ze země. Přistoupili jsme blíž, mouchy se rozčileně rozlétly.

Podívala jsem se na obě ty scvrklé hmoty a vzpomněla si na šváby a pavouky u vývěsního štítu holičství, jejichž nožky byly usušené a scvrklé ve smrtelné ztuhlosti. Tyto předměty však neměly s arachnoidy nic společného. Hned jsem poznala, co to je, ačkoliv jsem jim podobné znala jen z fotografií.

„To jsou tlapy.“

„Cože?“

„Tlapy nějakého zvířete.“

„Víte to jistě?“

„Otočte jednu.“

Udělal to. Perem.

„Vidíte konce dolních kostí údu.“

„Co s nimi dělá?“

„Jak to mám hergot vědět, Ryane?“ Vzpomněla jsem si na Alsu.

„Kristepane.“

„Koukněte se do ledničky.“

„Ach kristepane.“

Byla tam maličká mrtvolka, stažená z kůže a zabalená do průhledného plastiku. Spolu s několika dalšími. „Co to je?“

„Nějaký druh savců. Bez kůže to nepoznám. Koně to nejsou.“

„Díky, Brennanová.“

Přišel za námi Bertrand. „Copak to tu máte?“

„Mrtvá zvířata.“ Ryanův hlas svědčil o mrzutém hněvu. „A další rukavici.“

„Možná ten chlap žere toulavé psy,“ podotkl Bertrand.

„Možná. A možná si dělá z lidí stínítka k lampám. A je to. Chci to tady zapečetit. Chci zabavit všechno do mrtě. Sbalte jeho nože, sbalte ten mixér, sbalte všechno, co je v té zatracené ledničce. Ať se vyberou odpadky a ať tenhle byt do posledního centimetru vystříkají luminolem. Kde je sakra Gilbert?“

Ryan přistoupil k nástěnnému telefonu nalevo od dveří.

„Moment. Má ten telefon automatické vytáčení posledního čísla, na které se volalo?“

Ryan přikývl.

„Zmáčknete ho.“

„Patrně se mi ozve jeho zpovědník. Nebo bábinka.“

Ryan stiskl knoflík. Naslouchali jsme několikátónové melodii, následující po čtyřech zazvoněních. Pak se ozval hlas a bublina strachu, kterou jsem v sobě nosila po celý den, mi stoupla do hlavy a mně bylo na omdlení.

Veuillez laissez votre nom et numéro de téléphone. Je vais vous rappeler le plus tôt possible. Merci. Prosím, uveďte své jméno a číslo a já vám zavolám co nejdřív. Díky. Tady je Tempe.“

Zvuk vlastního hlasu mě zasáhl jako rána do hlavy. Nohy se mi podlomily a dech ze mě vycházel rychle a zajíkávě.

Ryan mi pomohl ke křeslu, přinesl vodu, na nic se nevyptával. Nemám představu, jak dlouho jsem tam seděla a necítila nic než prázdnotu. Nakonec se mi pomalu vrátilo sebeovládání a začala jsem se smiřovat s realitou.

Telefonoval mi. Proč? Kdy?

Dívala jsem se, jak si Gilbert navléká gumové rukavice a klouže dlaní po vnitřku drtiče odpadků. Něco vytáhl a hodil to do dřezu.

Snažil se mě sehnat? Nebo Gabby? Co chtěl říci? Měl vůbec v úmyslu mluvit, nebo si jen kontroloval, jestli tam jsem?

Fotograf přecházel z jedné místnosti do druhé, jeho blesk jako svatojánská muška v zšeřelém bytě.

Ty telefonáty, když někdo volal a zavěsil. Byl to on?

Technik v gumových rukavicích a kombinéze označoval knihy a zalepoval je do plastických sáčků na důkazy, každý označil a pak se podepsal napříč přes lepicí pásku. Jiný rozprašoval bílý prášek na červenohnědém nátěru polic. Třetí vyprazdňoval ledničku, vyndával balíčky v obyčejných hnědých obalech a ukládal je do přenosného chladicího boxu.

Zemřela tady, vidím teď to, co naposled vnímala zrakem i ona?

Ryan něco říkal Charbonneauovi. Útržky rozhovoru ke mně připlouvali dusivým vedrem. Kde je Claudel? Odešel. Zburcovat superintendenta. Prošmejdit sklep, skladovací prostory. Pro klíče. Charbonneau odešel, vrátil se s ženou středního věku v županu a trepkách. Zase zmizeli, spolu s nimi balíč knih.

Ryan se zas a znova nabízel, že mě odveze domů. Nemůžu nic dělat, říkal mi laskavě. To jsem věděla, ale nedokázala jsem odejít.

Bábinka dorazila kolem čtvrté. Nebyla ani nepřátelská, ani ochotná. Zdráhavě poskytla Tanguayův popis. Muž. Tichý. Hnědé vlasy, řídnoucí. Všechno střední. Popis odpovídal polovině mužských v Severní Americe. Nemá zdání, kde je, ani jak dlouho bude pryč. Už párkrát odjel, ale nikdy ne na dlouho. Zaznamenala to jen proto, že Tanguay požádal Mathieua, aby mu krmil rybičky. K Mathieuovi byl hodný a dával mu peníze, když se staral o rybičky. Jinak toho o něm

---

věděla málo, vídala ho zřídka. Myslela si, že pracuje, domnívala se, že má auto. Nebyla si jistá. Bylo jí to jedno. Nechtěla se do ničeho zaplést.

Technici strávili v bytě celé odpoledne až dlouho do noci. Já ne. V pět už jsem musela pryč. Přijala jsem Ryanovu nabídku, že mě svezou, a odešla jsem.

V autě jsme mluvili málo. Ryan opakoval to, co řekl do telefonu. Mám zůstat doma. Policejní tým bude hlídat můj dům čtyřicet hodin denně. Žádné pozdní noční výlety. Žádné sólo výpravy.

„Nešťvete mě, Ryane,“ řekla jsem hlasem, který prozrazoval mou citovou naježenost.

Zbytek jízdy jsme strávili v napjatém tichu. Když jsme dorazili k mému domu, Ryan zaparkoval a obrátil se ke mně. Cítila jsem ze strany na obličej jeho pohled.

„Poslouchejte, Brennanová. Nesnažím se vám komplikovat život. Ten šmejda to má spočítaný. To si pište. Jen bych rád, abyste se toho dožila.“

Jeho starost mě dojala víc, než jsem vůbec byla ochotna připustit.

Vytáhli všechna stavidla. Zatykače s popisem dostali všichni policajti v Quebecu, Ontarijská provinciální policie, Královská kanadská jízdní policie a státní jednotky v New Yorku a ve Vermontu. Jenže Quebec je velký, jeho hranice lze snadno překročit. Spousta míst, kde se skrýt nebo kudy vyklouznout.

Ve dnech, které následovaly, jsem se chytala všech možností. Tanguay možná zalehl někde v úkrytu a vyčkává. Možná je mrtvý. Možná utekl. To sérioví vrazi dělají. Vycítí nebezpečí, sbalí se a přestěhují. Některé nikdy nechytí. Ne. S tím se odmítám smířit.

V neděli jsem vůbec nevyšla z domu. Birdie a já jsme udělali to, čemu Francouzi říkají *coconner*. Zakuklili jsme se. Neoblékla jsem se, vyhýbala se rádiu a televizi. Nesnesla bych pohled na Gabbyinu fotografii anebo poslech přehnaného popisování oběti a podezřelého. Uskutečnila jsem jen tři telefonáty, nejdřív Katy, pak tetě do Chicaga. Všechno nejlepší k narozeninám, teti! Čtyřiaosmdesát. Dobrá práce.

Věděla jsem, že Katy je v Charlotte, jen jsem se chtěla přesvědčit. Nebrala to. Samozřejmě. Ztracená vzdálenost. Ne. Požehnaná vzdálenost. Nechci svou dceru nikde poblíž místa, kde měla ta příšera schovaný její obrázek. Nikdy se nedozvím, co jsem našla.

Poslední telefonát patřil Gabbyině matce. Byla pod sedativy, nemohla přijít k telefonu. Mluvila jsem s panem Macaulayem. Pokud jim předají tělo, bude pohřeb ve čtvrtek.

Nějakou chvíli jsem seděla a vzlykala, tělo se mi otřásalo jako podle metronomu. Démoni, kteří žili v mém krevním oběhu, řvali touhou po alkoholu. Rozkoš–bolest, tak jednoduchý princip. Nakrm nás. Otup nás. Ať to odejde.

Ale já to neudělala. To by bylo snadné. Prohráváš love–forty, tak jeden míč pustíš, potřeseš si rukama u sítě a set skončil. Jenže tohle není tenis. Kdybych vzdala tuhle hru, ztratila bych svou kariéru, přátele, sebeúctu. Sakra, to bych klidně mohla nechat St. Jacquese Tanguaye, ať si mě dostane on.

Nevzdám se. Ani lahvi, ani tomu maniakovi. Je to má povinnost vůči Gabby. Dlužím to sama sobě a své dceři. A tak jsem zůstala střízlivá a čekala a zoufale toužila, abych měla Gabby, která by mi to rozmluvila. Často jsem se chodila přesvědčit, jestli je sledovací tým na svém místě.

V pondělí kolem půl dvanácté zavolał Ryan. LaManche dokončil pitvu. Příčina smrti: uškrcení. Ačkoliv bylo tělo rozložené, našli rýhu, hluboko zaříznutou do masa na Gabbyině krku. Nad ní a pod ní byla kůže potrhána řadou vrypů a škrábanců. Na cévách v tkáni hrdla byly stovky drobných krvácení.

Ryanův hlas se vzdaloval. Představovala jsem si Gabby, jak zoufale zápolí o dech, o život. Dost. Díky Bohu, že jsme ji našli tak rychle. Nedokázala bych čelit té hrůze, že by se mi Gabby dostala na pitevní stůl. Bolest z její ztráty byla už tak dost nesnesitelná.

„...jazyk byla zlomená. Taky to, čím ji uškrtil, muselo být nějak článkované nebo z nějakých smyček, zanechalo jí to na pokožce spirálovitý vzor.“

„Byla znásilněná?“

„To nepoznal kvůli rozkladu. Sperma negativní.“

„Čas smrti?“

„LaManche uvádí minimálně pět dní. Víme, že horní limit je deset.“

„Hodně široké okýnko.“

„Vzhledem k tomu vedru a mělkému hrobu si myslí, že by tělo mohlo být v horším stavu.“

Ach, Bože. Možná nezemřela toho dne, kdy zmizela. „Prohledali jste její byt?“

„Nikdo ji neviděl, ale byla tam.“

„A co Tanguay?“

„Chcete si to poslechnout? Ten chlap je učitel. Malá škola na západním ostrově.“ Slyšela jsem šustit papíry. „St. Isidor. Dělá tam od jedenadvadesátého. Je mu osmadvacet. Svobodný. Do rubriky nejbližší příbuzní v dotazníku uvedl ‚žádní‘. Kontrolovali jsme to. Bydlí na Séguin od roku 91. Domácí si myslí, že byl předtím někde ve Státech.“

„Otisky?“

„Spousty. Nemáme je zaregistrované. Dneska ráno jsme je poslali na jih.“

„Uvnitř té rukavice?“

„Aspoň dva čitelné a jedna rozmazaná dlaň.“ Podoba Gabby. Plastikový sáček. Další rukavice. Načmárala jsem si jediné slovo. Rukavice. „Má doktorát?“

„Od Bishopa. Bertrand ted' odjel do Lennoxville. Claudel se snaží sehnat někoho od St. Isidora, ale nemá moc štěstí. Správci je tam asi sto let a jinak tam nikdo není. Mají prázdniny.“

„Nenašlo se v bytě nějaké jméno?“

„Žádné. Žádné obrázky. Žádný adresář. Žádné dopisy. Ten chlap musel žít ve společenském vakuu.“

Dlouhé mlčení, jak jsme to v duchu přemílali, pak řekl Ryan: „To by mohlo vysvětlovat jeho neobvyklý koníček.“

„Zvířata?“

„To. A tu sbírku nožů.“

„Nožů?“

„Ten cvok jich měl víc než chirurg ortopéd. Většinou chirurgické nástroje. Nože. Břítvy. Skalpely. Schovával si je pod postelí. Spolu s krabicí chirurgických rukavic. Originálních.“

„Samotář s noži místo fetišů. Ohromné.“

„A standardní galerií porna. Hodně ohmatanou.“

„Co ještě?“

„Ten chlap má auto.“ Další šustění papírů. „Ford Probe, ročník 1987. V okolí není. Hledají ho. Ráno jsme dostali fotku z řidičáku a tu jsme taky rozeslali.“

„A?“

„Posoudíte si to sama, ale myslím, že bábinka měla pravdu. Není zapamatovatelný. Anebo mu možná nesvědčí reprodukce přes xerox a fax.“

„Mohl by to být St. Jacques?“

„Mohl. Anebo Jean Chrétien. Anebo ten chlap, co prodává párky na Rue St. Paul. Richard Petty je z toho venku. Ten má knír.“

„Vy jste ale smíšek, Ryane.“

„Ten chlap nedostal nikdy ani pokutu za parkování. Je to fakt hodnej kluk.“

„Přesně tak. Fakt hodnej kluk, co sbírá nože a porno a rozřezává drobné savce.“

Pauza.

„Co to bylo za zvířata?“

„Ještě si nejsme jistí. Zjišť ují to u nějakého chlápka z univerzity.“

Podívala jsem se na slovo, které jsem si zapsala, a těžce polkla.

„Nějaké otisky uvnitř té rukavice, co jsme našli u Gabby?“ Bylo těžké vyslovit její jméno.

„Ne.“

„Věděli jsme, že tam nebudou.“

„Jo.“

V pozadí jsem slyšela zvuky policejní služebny.

„Chtěl bych vám hodit kopii té fotky z řidičáku, abyste měla představu, jak vypadá, pro případ, že byste se s ním setkala zblízka a osobně. Pořád ještě se mi zdá lepší, abyste se držela co nejbliž k domovu, dokud toho sráče nečapneme.“

„Přijedu. Jestli jsou daktyloskopové hotovi s rukavicemi, chci je předat biologům. Pak Lacroixovi.“

„Myslím, že byste...“

„Nehrajte si na chlapáka, Ryane.“

Hluboké nadechnutí, pak vydechnutí.

„Tajíte přede mnou něco?“

„Brennanová, co víme my, víte i vy.“

„Budu tam za půl hodiny.“

Ani ne za třicet minut jsem dorazila do laboratoře. Daktyloskopové už skončili a odeslali rukavice do biologické sekce.

Podívala jsem se na hodinky – dvanáct čtyřicet. Zavolala jsem na technické oddělení v sídle CUM, abych se zeptala, jestli bych mohla

---

vidět snímky pořízené v St. Jacquesově bytě na Rue Berger. Čas na oběd. Recepční nechá vzkaz.

V jednu hodinu jsem odkráčela na biologické oddělení. Žena s rozevlátými vlasy a buclatou tváří vánočního andělíčka potřásala skleněnou zkumavkou. Na pracovní desce před ní ležely dvě latexové rukavice.

„*Bonjour*, Françoise.“

„Á. Napadlo mě, že vás asi dneska uvidím.“ V cherubínských očích se objevil ustaraný výraz. „Je mi to líto. Nevím dost dobře, co vám mám říct.“

„*Merci*. To je dobrý.“ Ukázala jsem na rukavice. „Co máte?“

„Tahle je čistá. Žádná krev.“ Ukázala na Gabbyinu rukavici. „Zrovna začínám na té z kuchyně. Chtěla byste se dívat?“

„Děkuju.“

„Vzala jsem vzorky látky seškrábané z těch hnědých skvrn a rehydrovala vzorek ve fyziologickém roztoku.“

Prohlédla si tekutinu a vložila fiolu do stojanu se zkumavkami. Pak vyndala skleněnou pipetu s dlouhým dutým výčnělkem, přidržela ji nad plamenem, aby se uzavřela, a špičku ukroutila.

„Udělám nejdřív test na lidskou krev.“

Vyjmula z chladničky malinkou lahvičku, odlomila uzávěr a vsunula dovnitř tenkou tubicovitou špičku nové pipety. Jako když moskyt nasává krev, stoupalo antisérum tenkou trubičkou. Druhý konec uzavřela palcem.

Pak vsunula dlouhý zobec pipety do první pipety, uzavřené nad plamenem, pustila palec a nechala antisérum vykapat. Při práci mluvila.

„Krev zná své vlastní proteiny čili antigeny. Když rozpozná cizince, antigeny, které do ní nepatří, snaží se je zničit protilátkami. Některé protilátky ničí cizí antigeny, jiné je srážejí k sobě. Tomu srážení se říká aglutinace. – Antisérum se vytváří ve zvířeti, zpravidla jde o králíka nebo kuře, tím, že se mu vstříkne krev jiného živočišného druhu. Zvířecí krev pozná vetřelce a produkuje protilátky, aby se bránila. Když vstříkneme zvířeti lidskou krev, vznikne lidské antisérum. Vstříknutím kozí krve se vytvoří kozí antisérum. Koňská krev vytváří koňské antisérum. – Lidské antisérum vytváří aglutinační reakci, když se smísí s lidskou krví. Koukejte. Jestli je tohle lidská krev, vytvoří se ve zkumavce viditelná sraženina právě tam, kde se

---

roztok vzorku setká s antisérem. Pro kontrolu to porovnáme s fyziologickým roztokem.“

Hodila pipetu do nádoby s biologickým odpadem a zvedla fiolu s roztokem vzorku od Tanguaye. Pomocí další pipety vsála vzorek do zkumavky, pustila ho k antiséru a pipetu zasadila do držáku.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptala jsem se.

„To závisí na síle antiséra. Tři až patnáct minut. Tohle je docela dobré. Nemělo by to trvat víc než pět nebo šest minut.“

Překontrolovaly jsme to po pěti minutách. Francoise přidržela pipetu pod silnou žárovkou, před černou kartou, sloužící jako pozadí. Po deseti minutách jsme provedly další kontrolu. Po patnácti. Nic. Mezi antisérem a roztokem vzorku se žádný bílý proužek neobjevil. Směs zůstala stejně čirá jako kontrolní fyziologický roztok.

„Takže. Lidská není. Podíváme se, jestli je zvířecí.“

Vrátila se k chladničce a vytáhla táč malých lahviček.

„Dokážete poznat přesný druh?“ zeptala jsem se.

„Ne. Obvykle jen rod. Turovité. Jelenovité. Psovité.“

Podívala jsem se na táč. U každé lahvičky byl napsán název nějakého zvířete. Koza. Krysa. Kůň. Představila jsem si tlapy v Tanguayově kuchyni.

„Zkusme psy.“

Nic.

„A co třeba veverka nebo sysel?“

Okamžik uvažovala, pak sáhla po lahvičce. „Možná krysa.“

Ani ne za čtyři minuty se ve zkumavce vytvořily vrstvičky, žlutá nahoře, čirá dole, mezitím vrstva mlhavě bílé.

„*Voilà*,“ řekla Francoise. „Je to zvířecí krev. Něco malého, savec, nějaký hlodavec nebo ježek nebo tak něco. Víc asi stanovit nedokážu. Nevím, jestli vám to pomůže.“

„Ano,“ řekla jsem. „Pomůže to. Můžu si od vás zatelefonovat?“

„*Bien sur*.“

Vytočila jsem linku na druhém konci chodby.

„Lacroix.“

Představila jsem se a vysvětlila, co bych potřebovala.

„Jistě. Dejte mi dvacet minut, zrovna něco dokončuju.“

Podepsala jsem převzetí rukavic, vrátila se do své pracovny a strávila další půlhodinu ověřováním a podpisováním zpráv. Pak jsem se vrátila do chodby, kde byla laboratoř biologie, a vstoupila do dveří označených *Incendie et Explosifs*. Hořlaviny a výbušniny.

Muž v laboratorním plášti stal před obrovskou aparaturou, cedulkou označenou jako rentgenový difraktometr. Nepromluvil a já neřekla nic, dokud nevyndal sklíčko s malou bílou šmouhou a neodložil je na táč. Pak na mě upřel oči něžné jako disneyovský chloušek, těžká víčka, řasy zatočené jako okvětní lístky sedmikrásky.

„*Bonjour*, monsieur Lacroix. *Comment ca va?*“

„*Bien. Bien.* Máte je?“

Zvedla jsem dva plastické sáčky.

„Začneme.“

Zavedl mě do malé místnosti s přístrojem o velikosti fotokopírky, dvěma monitory a tiskárnou. Na stěně nad ním visela periodická tabulka prvků.

Lacroix položil sáčky s důkazy na pracovní desku a natáhl si chirurgické rukavice. Opatrně vytáhl obě podezřelé rukavice, každou si prohlédl a pak ji položil na příslušný plastický pytlík. Rukavice, které měl natažené na ruku, vypadaly stejně jako ty na pultě.

„Nejdřív se podíváme na celkovou charakteristiku, detaily výroby. Hmotnost. Hustotu. Barvu. Jak jsou ukončeny okraje.“ Obracel obě rukavice ze všech stran a při řeči si je prohlížel. „Tyhle dvě vypadají stejně. Stejná lemovací technika. Vidíte?“

Podívala jsem se. Zápěstí obou rukavic končilo obrubou, která se otáčela ven.

„Nejsou všechny takové?“

„Ne. Některé se rolují dovnitř, některé ven. Tyhle jsou obě venkovní. Tak. Ted' se podíváme, co je uvnitř.“

Zanesl Gabbyinu rukavici k přístroji, zvedl víko a vložil ji na táč uvnitř.

„U velmi malých vzorku používám tyhle držáky.“ Ukázal na táč malých plastických trubiček. „Natáhnu přes držák čtvercové kusy polypropylenového filmu, pak udělám samolepkou lepkavé místočko, na které přilípnu vzorek. Tady to není nutné. Stačí tam vložit celou rukavici.“

Lacroix stiskl vypínač a aparatura s vrčením ožila. Krabička stojící na tyči v jednom rohu se rozsvítila, bílé slovo RENTGEN na červeném pozadí. Panel knoflíku se rozzářil, sděloval stav přístroje. Červená: Rentgenové paprsky. Bílá: Prochází proud. Oranžová: Clona otevřena.

Několik vteřin Lacroix nastavoval ciferníky, pak zavřel víko a přistoupil k židli před monitory. „*S'il vous plait.*“ Ukázal na druhou židli.

Na prvním monitoru se objevila pustá krajina, zrnitý obraz synklinál a antiklinál, s tu a tam rozházenými balvany a stíny. Na tu scénérii se promítala série soustředných kruhu, dva nejmenší a nejbližší středu měly tvar ragbyových míčů. Dvě halabala načmárané čáry se protínaly v pravých úhlech a tvořily kříž přímo nad kruhy, tvořícími býčí oko.

Lacroix upravil obraz pomocí joysticku. Balvany se posouvaly do kruhů a zase ven.

„To je ta rukavice, na kterou se díváme, osmdesátkrát zvětšená. Zrovna vybírám cílovou lokalitu. Každý test obnáší vzorek asi tří set mikronů, což je přibližně oblast uvnitř vytečkovaného kruhu. Takže člověk chce nasměrovat rentgenové paprsky na nejlepší část vzorku.“

Ještě pár vteřin posouval zaměřovač, pak se usadil na kousku země bez balvanů.

„Tak. To by mělo být dobré.“

Stiskl vypínač a přístroj se rozbzučel.

„Ted' vytváříme vakuum. To potrvá pár minut. Pak scan. To jde hodně rychle.“

„A tím se stanoví, co je v té rukavici.“

„*Oui*. Je to forma rentgenové analýzy. Rentgenová mikrofluorescence dokáže stanovit, které prvky jsou ve vzorku přítomny.“

Bzučení ustalo a na pravém monitoru se začal utvářet vzorek. Série maličkých červených pahorků se rozprostřela podél dolní hrany obrazovky, pak se rozrostla proti jasně modrému pozadí, uprostřed každého tenký žlutý proužek. V dolním levém rohu byla zobrazena klávesnice, každá klávesa označena zkratkou jednoho prvku.

Lacroix vyťukal příkazy a na obrazovce se objevila písmena. Některé pahorky zůstaly malé, jiné narostly do vysokých vrcholků jako obrovité termití hrady, které jsem viděla v Austrálii.

„*C'est ça*.“ A je to. Lacroix ukázal na sloupec docela vpravo. Stoupal od dolního okraje obrazovky až k hornímu, kde byl jeho vrcholek zploštělý. Menší vrcholek napravo od něj šplhal do čtvrtiny jeho výše. Oba byly označeny Zn.

„Zinek. To je standardní. Ten se najde ve všech těchhle rukavicích.“

Ukázal na párek vrcholků docela nalevo, jeden byl nízký, druhý dosahoval do tří čtvrtin výšky obrazovky. „Ten nízký je magnézium.“

Mg. Ten vysoký označený Si je křemík.“ Ještě dál napravo byl dvojitý vrcholek s písmenem S.

„Síra.“

Vrcholek Ca se tyčil do poloviny obrazovky.

„Slušný obsah vápníku.“

Za vápníkem mezera, pak řada nízkých pahorků, kopečky v porovnání s velehorou zinku. Fe.

„Trochu železa.“

Zaklonil se a shrnul. „Docela běžný koktejl. Spousta zinku s křemíkem a vápníkem, ostatní hlavní komponenty. Vytisknu to a pak zkusíme jiné místočko.“

Udělalí jsme deset testů. Na všech se ukázala stejná kombinace prvků.

„Tak dobře. Druhou rukavici.“

Opakovali jsme proceduru s rukavicí z Tanguayovy kuchyně.

Vrcholky u zinku a síry byly stejné, ale tahle rukavice obsahovala víc vápníku a nebylo v ní železo, křemík ani magnézium. Malý kopeček svědčil o přítomnosti potaše. Na všech testech to bylo stejné.

„Co tohle znamená?“ zeptala jsem se, ale odpovědi už jsem si byla jistá.

„Každý výrobce používá na latex trochu odlišný recept. Najdou se dokonce i odchylky mezi rukavicemi od stejné společnosti, ale ty budou nepatrné.“

„Takže tyhle rukavice nejdou do páru?“

„Nevyrobila je ani stejná továrna.“

Vstal, aby vyndal rukavici. V duchu jsem se lopotila nad naším zjištěním.

„Dostali bychom víc informací rentgenovou difrakcí?“

„To, co jsme udělali, rentgenová mikrofluorescence, nám sděluje, jaké prvky jsou v předmětu přítomny. Rentgenová difrakce dokáže popsat skutečnou směs prvků. Chemickou strukturu. Například – mikrofluorescencí dokážeme poznat, že něco obsahuje sodík a chlór. Pomocí difrakce poznáme, že je to vyrobeno z krystalů chloridu sodného. Abych to ještě zjednodušil: v rentgenovém difraktometru vzorek rotuje a narážejí na něj rentgenové paprsky. Rentgenové paprsky se odrážejí od krystalů a vzorec jejich difrakce označuje strukturu těch krystalů. Takže jediné omezení u difrakce je to, že se dá dělat jen u materiálů s krystalickou strukturou. To je asi osmdesát procent všeho, co sem dostaneme. Naneštěstí latex krystalickou

---

strukturu nemá. Difrakce by nám patrně stejně moc nepomohla. Tyhle rukavice rozhodně nepocházejí od stejného výrobce.“

„Co když jsou jen každá z jiné krabice? Jednotlivé porce latexu se určitě musí od sebe odlišovat.“

Okamžik mlčel. Pak:

„Počkejte. Něco vám ukážu.“

Zmizel v hlavní laboratoři a já ho slyšela mluvit s laborantem. Znovu se objevil se stohem sjetin, každou tvořilo sedm nebo osm listů se známým vzorkem vížek a špicí. Všechny série rozložil a podívali jsme se na odchylky ve vzorci.

„Každá z nich představuje sekvenci testů, prováděných na rukavicích od jediného výrobce, přičemž vzorky byly odebrány z různých krabic. Existují odchylky, ale rozdíly nikdy nejsou tak velké jako u těch rukavic, které jsme právě analyzovali.“

Prohlédla jsem si několik sérií. Velikost vrcholků se lišila, ale komponenty se zdály pokaždé stejné.

„Ted' se podívejte na tohle.“

Rozbalil další sérii sjetin. Zase tu byly určité rozdíly, ale celkově byla směs stejná.

Pak jsem zatajila dech. Konfigurace se zdála povědomá. Podívala jsem se na symboly. Zn. Fe. Ca. S. Si. Mg. Vysoký obsah zinku, křemíku a vápníku. Stopy ostatních prvků. Položila jsem nad sérii sjetinu z Gabbyiny rukavice. Vzorec byl takřka totožný.

„Monsieur Lacroix, jsou tyhle rukavice od stejného výrobce?“

„Ano, ano. To je můj názor. Patrně ze stejné krabice. Právě jsem si na to vzpomněl.“

„Co je to za případ?“ Tep se mi zrychlil.

„Přišlo to sem teprve před několika týdny.“ Nalistoval první list v sérii. *Numéro d'événement*: 327468. „Můžu to vytáhnout z počítače.“

„Prosím vás.“

Za pár vteřin se obrazovka zaplnila údaji. Přelétla jsem je očima.

Numéro d'événement: 327468. *Numéro de LML*: 29427. Žadatel: CUM. Vyšetřovatelé: L. Claudel a M. Charbonneau. Místo nálezu: 1422 Rue Berger. Datum nálezu: 24.6.94.

Stará gumová rukavice. Možná měl ten chlap strach o své nehty. Claude! Já myslela, že měl tu rukavici na úklid domácnosti! St. Jacques měl chirurgickou rukavici! Stejnou jako ta v Gabbyině hrobě!

Poděkovala jsem monsieur Lacroixovi, posbírala sjetiny a odešla. Vrátila jsem rukavice do skladiště, v duchu celá ohromená tím, co

---

jsem se právě dozvěděla. Rukavice z Tanguayovy kuchyně neodpovídala té, která byla pohřbena s Gabbyiným tělem. Byly na ní Tanguayovy otisky. Skvrny zvenčí byly od zvířecí krve. Rukavice nalezená u Gabby byla čistá. Bez krve. Bez otisků. St. Jacques měl chirurgickou rukavici. Stejnou jako ta z Gabbyina hrobu. Měl Bertrand pravdu? Jsou Tanguay a St. Jacques jedna a táž osoba?

Na stole mě čekal růžový papírek. Volali technici z CUM. Fotky z bytu na Rue Berger byly archivovány na disku CD-ROM. Můžu se na ně podívat tam anebo si je vyžádat. Zavolala jsem a požádala o druhou možnost s tím, že tam budu za chvíli.

Probojovala jsem se na velitelství CUM, proklínajíc provoz v dopravní špičce a turisty, kteří ucpali oblast Starého přístavu. Zaparkovala jsem auto v druhé řadě, vyběhla po schodech a šla rovnou k seržantovi ve služebně ve třetím poschodí. Kupodivu ten disk měl. Podepsala jsem převzetí, uháněla zpátky k autu a nacpala si ho do aktovky.

Celou cestu domů jsem se pořád ohlížela přes rameno a hledala Tanguaye. Hledala jsem St. Jacquese. Nedokázala jsem toho nechat.

37

Domů jsem se dostala kolem půl šesté. Seděla jsem v tichu bytu a odhadovala, co ještě bych mohla udělat. Nic. Ryan měl pravdu. Tanguay možná někde je a čeká na příležitost, jak se ke mně dostat. Neusnadním mu to.

Ale musím jít. A nějak se zaměstnávat.

Když jsem vyšla z domovních dveří, přelétla jsem pohledem ulici. Tamhle. V uličce nalevo od pizzerie. Kývla jsem na dvě uniformy a ukázala směrem k Ste. Catherine. Viděla jsem, jak se radí, pak jeden vykročil.

Moje ulice se křížuje se Ste. Catherine nedaleko od Le Faubourg. Když jsem šla pěšky k tržišti, cítila jsem, jak je našťvaný ten polda, který mě sleduje. Bylo mi to jedno. Den byl nádherný. V laboratoři jsem si toho nevšimla. Horko povolilo a obrovské bílé mraky se vznášely na oslnivě modré obloze, vrhající ostrovy stínu na den a jeho hráče. Bylo příjemné být venku.

Vegetariáni. V La Plantation jsem mačkala avokáda, hodnotila barvu banánů, vybírala brokolici, růžičkovou kapustu a brambory na pečení se soustředěním neurochirurga. Bagetu v *boulangerie*. Čokoládový krém v *pâtisserie*. V *boucherii* jsem si vybrala vepřová žebírka, mleté hovězí a *tourtière*.

„*C'est tout?*“

„Ne, hernajs. Dejte mi kotletu. Pořádně tlustou.“ Podržela jsem palec a ukazováček dva a půl centimetru od sebe.

Když jsem se dívala, jak sundává z háku pilku, začalo zase to nutkavé svrbění. Snažila jsem se vyškrábat z něj pořádnou myšlenku, ale nedařilo se to o nic líp než prve. Ta pila? Moc nasnadě. Kuchařskou pilku si může koupit každý. SQ provedli vyšetřování, které vedlo do slepé uličky, kontaktovali všechny prodejny v provincii. Pilek se prodaly tisíce.

Co tedy? Naučila jsem se, že snažit se vylákat myšlenku z podvědomí ji zažene jen hlouběji. Když ji nechám plynout, nakonec vyplave na povrch. Zaplatila jsem za maso a šla domů s krátkou zacházkou k Hamburgerovému králi na Rue Ste. Catherine.

Tam mě uvítalo to poslední, co jsem chtěla vidět. Někdo mi volal. Několik minut jsem seděla na kraji gauče, třímala své balíčky a civela na světýlko indikátoru. Jeden vzkaz. Byl to Tanguay? Promluví na mě, nebo uslyším zvuk jeho naslouchání a potom oznamovací tón?

„Jsi hysterická, Brennanová. Nejspíš je to Ryan.“

Osušila jsem si dlaň, natáhla ruku a stiskla knoflík. Nebyl to Tanguay. Bylo to horší.

„Ahoj, mami. Jak se tam máte? Haló? Jsi tam? Zvednííí.“ Slyšela jsem cosi jako dopravní provoz, jako by volala z telefonní budky. „Tak asi ne. No, stejně si nemůžu moc povídat. Jsem na ulici. Zase na dlažbě...“ Napodobila Willieho Nelsona. „Docela dobrý, hm? A vůbec, přijedu na návštěvu, mami. Máš pravdu. Max je hlava vydlabaná. To nemám zapotřebí.“ Uslyšela jsem v pozadí nějaký hlas. „No jo, moment,“ řekla někomu. „Poslouchej, naskytla se mi možnost podívat se do New Yorku. Big Apple. Svezu se zadarmo, tak jsem tady. A vůbec, můžu se svézt až do Montrealu, takže jedu. Brzo se uvidíme!“

Cvak.

„Ne! Nejezdi sem, Katy! Ne!“ Mluvila jsem do prázdna.

Poslouchala jsem, jak se kazeta přetáčí. Ježíšmarjá, to je zlý sen! Gabby je mrtvá. Někaký psychopat jí dal do hrobu obrázek Katy a mě.

Ted' je Katy na cestě sem. Krev mi bušila ve spáncích. Horečně jsem uvažovala. Musím ji zastavit. Jak? Nevím, kde je.

Pete.

Zatímco u něj telefon vyzváněl, zalétla jsem v myšlenkách zpátky. Tříletá Katy. V parku. Povídala jsem si s jinou maminkou, oči upřené na Katy, která nabírala písek do plastických báboviček. Náhle upustila lopatičku a rozběhla se k houpačkám. Okamžik zaváhala, dívala se, jak se železný poník zhoupł dozadu, pak se k němu rozběhla, tvářičku rozjasněnou pocitem jara a pohledem na pestrou hřívu a uzdu, pohybující se vzduchem. Věděla jsem, že ji udeří, a nedokázala jsem tomu zabránit. Už je to tady zas.

Na přímé lince Pete telefon nebral.

Zkusila jsem číslo přes centrálu. Sekretářka mi sdělila, že je pryč, u soudu. Samozřejmě. Nechala jsem vzkaz.

Zadívala jsem se na záznamník. Zavřela jsem oči a několikrát se dlouze, zhluboka nadechla a vydechla ve snaze přimět své srdce zpomalit. V týle jsem měla pocit, jako by mě tam držel svěrák, a bylo mi horko po celém těle.

„To se nestane.“

Otevřela jsem oči a uviděla Birdieho, jak na mě přes pokoj civí.

„To se nestane,“ opakovala jsem mu.

Zíral na mě žlutýma očima, nemrkal.

„Něco přece dokážu.“

Vyklenul záda, postavil všechny čtyři tlapky do malinkého čtverečku, stočil ocas a sedl si, aniž by spustil oči z mého obličeje.

„Něco udělám. Nebudu tady jen tak sedět a čekat, až ten lotr udeří. Na mou dceru ne.“

Odnesla jsem potraviny do kuchyně a uložila je do ledničky. Pak jsem vyndala laptop, zalogovala a vytáhla si tabulku. Jak je to dlouho, co jsem s ní začala? Podívala jsem se na data, která jsem zaznamenala. Tělo Isabelle Gagnonové se našlo 2. června. Sedm týdnů. Připadalo mi to jako sedm let.

Šla jsem do pracovny a přinesla si složky. Možná že ta námaha, kterou jsem věnovala fotokopírování, přece jen nebyla nadarmo.

Následující dvě hodiny jsem důkladně zkoumala všechny fotografie, všechna jména, všechna data, doslova každé slovo v každém rozhovoru a policejní zprávě, kterou jsem měla. Pak jsem to zopakovala. Procházela jsem slova zas a znova v naději, že najdu nějakou maličkost, která mi unikla. Ještě potřetí.

Všimla jsem si toho, když jsem četla Ryanův rozhovor s otcem Grace Damasové. Jako kýchnutí, ke kterému se schyluje, napíná, ale ne a ne propuknout, mi ten význam konečně vtrhl do vědomého myšlení.

Boucherie. Grace Damasová pracovala v boucherii. Vrah použil řeznickou pilku, věděl něco o anatomii. Tanguay pitval zvířata. Možná je tady pojítka. Hledala jsem název toho řeznictví, ale nemohla jsem ho najít.

Vytočila jsem číslo ze složky. Vzal to nějaký muž.

„Pan Damas?“

„Ano.“ Angličtina s cizím přízvukem.

„Já jsem doktorka Brennanová. Pracuji na vyšetřování smrti vaší ženy. Ráda bych věděla, jestli bych vám nemohla položit pár otázek.“

„Ano.“

„V době, kdy zmizela, pracovala vaše manželka mimo domov?“

Pauza. Pak: „Ano.“

Slyšela jsem v pozadí televizi.

„Můžu se zeptat kde, prosím?“

„V pekařství na Fairmontu. Le Bon Croissant. Bylo to jen na částečný úvazek. Nikdy nepracovala na celý den, byly tu děti a vůbec.“

Promýšlela jsem to. Tak to je to moje pojítka.

„Jak dlouho tam pracovala, pane Damasi?“ Skrývala jsem zklamání.

„Jen pár měsíců, myslím. Grace nikdy nikde moc dlouho nevydržela.“

„Kde pracovala předtím?“ dotírala jsem.

„V boucherii.“

„Ve které?“ Zatajila jsem dech.

„La Boucherie St. Dominique. Patří jednomu muži z naší farnosti. Je to na St. Dominique, hned u St. Laurent, víte?“

Ano. Viděla jsem v duchu déšť na výloze řeznictví.

„Kdy tam pracovala?“ Snažila jsem se mluvit klidně.

„Skoro rok, hádám. Většinu jednadevadesátého, řekl bych. Můžu to ověřit. Myslíte, že je to důležité? Ještě nikdy se na žádná data neptali.“

„Nevím jistě. Pane Damasi, mluvila vaše žena někdy o nějakém Tanguayovi?“

„O kom?“ Chraplavě.

„Tanguay.“

Hlasatel sliboval, že po přestávce na reklamu se zase ozve. V hlavě mi tepalo a v krku mě začínalo suše škrábat.

„Ne.“

Ten důraz mě polekal.

„Děkuju. Moc jste mi pomohl. Dám vám vědět, kdyby vyšlo najevo něco nového.“

Zavěsila jsem a zavolala Ryanovi. Pro dnešek už odešel. Zkusila jsem to domů. Nebral to. Věděla jsem, co musím udělat. Uskutečnila jsem jeden telefonát, sebrala klíč a vyrazila ven.

V La Boucherie St. Dominique bylo toho dne rušněji než tenkrát, když jsem si jí všimla. V oknech byly tytéž nápisy, ale dnes večer byl obchod osvětlený a otevřený. Moc lidí tu nebylo. Nějaká stařena zvolna postupovala podél skleněného pultu, tvář v ostrém světle zářivek splasklou. Dívala jsem se, jak se shýbá a ukazuje na jednoho králíka. Ztuhlá zdechlinka mi připomněla Tanguayovu truchlivou sbírku. A Alsů.

Počkala jsem, až žena odejde, pak jsem přistoupila k muži za pultem. Tvář měl obdélníkovou, kostru mohutnou, rysy obličeje hrubé. Paže, které vyčnívaly z trička, se zdály v kontrastu s nimi překvapivě hubené a šlachovité. Bílou zástěru hyzdily tmavé cákance, jako zaschlé okvětní lístky na plátěném ubruse.

„*Bonjour.*“

„*Bonjour.*“

„Dneska je tu klid?“

„Tady je klid každý večer.“ Angličtina s přízvukem podobným Damasovu.

Slyšela jsem, jak někdo vzadu rachotí náčiním.

„Pracuju na vyšetřování vraždy Grace Damasové.“ Vytáhla jsem legitimaci a zamávala jí. „Potřebuju se zeptat na pár věcí.“

Muž na mě upřeně hleděl. Vzadu začala téct voda z kohoutku, pak přestala.

„Vy jste majitel?“

Kývnutí.

„Pan?“

„Plevritis.“

„Pane Plevritis, Grace Damasová tady pracovala krátkou dobu, vidíte?“

„Kdo?“

„Grace Damasová. Spolufarnice od sv. Demetria?“

Hubené paže se založily na hrudi. Kývnutí.

„Kdy to bylo?“

„Asi před třemi, čtyřmi lety. Nevím přesně. Přicházejí a odcházejí.“

„Dala výpověď?“

„Nic neřekla.“

„Pročpak to?“

„Čert mě vem, jestli to vím. Tenkrát to dělal kdekdo.“

„Vypadala nešťastně, rozčileně, nervózně?“

„Vypadám jako Sigmund Freud?“

„Měla tady nějaké přátele, někoho, s kým by si byla zvlášť blízka?“

Upřel oči do mých a koutky úst se mu zvlily úsměvem. „Blízka?“ zeptal se hlasem kluzkým jako vazelína. Opětovala jsem jeho upřený pohled bez úsměvu.

Úsměv zmizel, jeho oči mě opustily a vydaly se na toulku po místnosti.

„Tady jsem jen já a můj bratr. Tady není nikdo, s kým by si mohla být *blízka*.“ Protáhl to slovo jako puberták sprostý vtip.

„Měla nějaké divné návštěvy, někoho, kdo by ji mohl obtěžovat?“

„Heleďte, já jí dal práci. Řekl jsem jí, co má dělat, a ona to dělala. Nesledoval jsem její společenský život.“

„Myslela jsem, jestli jste si třeba nevšiml...“

„Grace byla dobrý pracant. Byl jsem pekelně naštvaný, když odešla. Když se najednou všichni ztratili, nechali mě fakt na holičkách, takže to mě nasralo. To přiznávám. Ale nezlobím se na ni. Později, když jsem uslyšel, že se pohřešuje, v kostele, víte, tak jsem myslel, že vzala roha. Ne že by se jí to podobalo, ale její starej umí být někdy pěkně protiva. Mrzí mě, že ji zabili. Ale vážně se na ni sotva pamatuju.“

„Jak to myslíte, ‚protiva‘?“

Tváří mu prolétl prázdný výraz, jako když spadne padací brána. Sklopil oči a odškraboval nehtem na palci cosi z pultu. „O tom si budete muset promluvit s Nikosem. To je příbuzný.“

Pochopila jsem, jak to Ryan myslel. Co teď? Vizualní pomůcky. Sáhla jsem do kabelky a vytáhla obrázek St. Jacquese.

„Viděl jste někdy toho chlapa?“

Plevritis se předklonil a vzal ho ode mě. „Kdo to je?“

„Váš soused.“

Prohlížel si tvář. „Není to zrovna extra fotka.“

„Pořídila ji videokamera.“

„To Zapruderův film taky, ale tam je aspoň něco vidět.“

Jeho zmínka mě udivila, ale neřekla jsem nic. Pak jsem uviděla, jak mu tváří cosi přelétlo, slabé zamžourání, které mu svraštilo a pak zas vyrovnilo dolní víčka.

„Copak?“

„No...“ Upřeně hleděl na snímek.

„Ano?“

„Ten chlap je trošku podobnej tomu druhýmu sráči, co mě vyšplouch. Ale možná je to tím, že jste mi ho připomněla všema těma otázkama. Hernajs, já nevím.“ Přistrčil mi obrázek přes pult. „Musím zavírat.“

„Kdo? Kdo to byl?“

„Heleďte, je to mizernej obrázek. Podobá se spoustě chlapů s málo vlasama. To nic neznamená.“

„Jak jste to myslel, že vás ještě někdo vyšplouch? Kdy?“

„Právě proto jsem se tak nakrk kvůli Grace. Ten chlap, co jsem ho tu měl před ní, odejde, ani se nerozloučí, pak si odkráčí Grace a pak nedlouho po ní tenhle druhej chlap. Dělali s Grace oba na částečný úvazek, ale byla to jediná pomoc, kterou jsem tu měl. Bratr byl dole ve Státech a já to tady ten rok vedl úplně sám.“

„Kdo to byl?“

„Fortier. Počkejte. Leo. Leo Fortier. Pamatuju si to, páč mám bratrance a ten je taky Leo.“

„Pracoval tady ve stejnou dobu jako Grace Damasová?“

„Jo. Najal jsem ho místo toho chlapa, co odešel těsně předtím, než Grace začala. Představoval jsem si, že když budou dělat dva na půl úvazku, tak se budou střídat – kdyby jeden nepřišel, budu na to sám jenom půl dne. Pak odešli oba. *Tabernac*, to byl binec. Fortier tady pracoval asi rok, rok a půl, pak prostě přestal chodit. Vůbec ani nevrátil klíče. Musel jsem začít od nuly. Už to nechci prožít znovu.“

„Co mi o něm můžete povědět?“

„To je snadný. Nic. Uviděl nápis, že hledám lidi, a přišel sem z ulice – chtěl dělat na částečnej úvazek. Chodil, když jsem ho potřeboval, brzo ráno otevřít, pozdě večer zavřít a uklidit, a měl zkušenost s bouráním masa. Dokonce se ukázalo, že je opravdu dobrej. Rozhodně jsem ho najal. Přes den měl nějakou jinou práci.“

Zdál se fajn. Docela tichej. Udělal si svou práci, ani neotevřel pusy. Sakra, vůbec jsem ani nevěděl, kde bydlí.“

„Jak spolu s Grace vycházeli.“

„Čert mě vem, jestli to vím. Odešel, když ona přišla, pak se vrátil, když už byla pryč. Nejsem si ani jistý, jestli se vůbec znali.“

„A myslíte, že ten člověk na tomhle obrázku vypadá jako Fortier?“

„Jako on a každý druhý chlap, co má málo vlasů a moc si to bere.“

„Nevíte, kde je teď Fortier?“ Zavrtěl hlavou.

„Znáte nějakého St. Jacquese?“

„Kdepak.“

„Tanguaye?“

„To zní jako opalovací krém pro teplouše.“ V hlavě mi dunělo a v hrdle začínalo škrábat. Nechala jsem mu svou navštívenku.

38

Když jsem dorazila domů, našla jsem Ryana funět vzteky na prahu. Nemarnil čas.

„Já vám to prostě nevysvětlím, co? To nedokáže nikdo. Jste jako ti Indiáni, co tančí Tanec duchů. Nastroj se do obřadního roucha, zatančí tanec a jsi neprůstřelný.“

Tvář měl zardělou a já si všimla, že mu na spánku tepe maličká žilka. Připadlo mi nemoudré v dané chvíli se o tom zmiňovat.

„Čí auto to bylo?“

„Sousedovo.“

„Vám to připadá legrační, Brennanová?“

Neřekla jsem nic. Bolest hlavy se rozšířila ze zad do celé lebky a suchý kašel mi sděloval, že můj imunitní systém bude mít už brzo návštěvu.

„Existuje na téhle planetě někdo, kdo je schopný se s vámi domluvit?“

„Půjdete dál a dáte si kafe?“

„Co vás to napadá, takhle si odplout a nechat nás všechny splašeně lítat a hledat? Pro ty chlapy to není tak docela smysl života, bejt vám věčně za prdelí, Brennanová. Proč jste mi sakra nezavolala?“

„Já vám volala.“

„To jste nemohla počkat deset minut?“

„Nevěděla jsem, kde jste, ani jak dlouho vám to potrvá. Myslela jsem, že mi to nepotrvá dlouho. Sakra, a taky netrvalo.“

„Mohla jste nechat vzkaz.“

„Nechala bych vám třeba i *Vojnu* a *mír*, kdybych věděla, že budete reagovat takhle přehnaně.“ To nebyla tak docela pravda. Věděla jsem to.

„Přehnaně?“ V hlase mu zněl ledový klid. „Tak já vám to zopakuju. Pět, možná sedm žen bylo v tomhle městě brutálně zavražděno a znetvořeno. Ta poslední před čtyřmi týdny.“ Odpočítával jednotlivé body na prstech. „Jedna z těch žen se částečně objevila u vás v zahradě. Jeden šílenec měl váš obrázek ve své pikantní sbírce. Momentálně se pohřešuje. Samotář, který sbírá nože a pornografie, chodí za štetkami a rád krájí a porcuje malá zvířata, vám volá do bytu. Sledoval vaši nejlepší přítelkyni. Ta je teď mrtvá. Našla se pohřbená s obrázkem vás a vaší dcery v ruce. Ten samotář se taky pohřešuje.“

Po chodníku prošla nějaká dvojice, sklopila oči a zrychlila krok v rozpacích z milenecké hádky.

„Ryane, pojďte dál. Udělám kafe.“ Můj hlas zněl chraplavě a mluvení začínalo bolet.

Zoufale zvedl ruku, prsty roztažené, pak ji spustil k boku. Vrátila jsem klíčky sousedce, poděkovala jí za půjčení auta a vstoupila s Ryanem do svého bytu.

„Bezkofeinové, nebo silné?“

Než stihl odpovědět, ozvalo se mu pípátko, až jsme oba nadskočili.

„Radši si dejte bezkofeinové. Kde je telefon, víte.“

Poslouchala jsem, rachotila šálky a dělala, že neposlouchám.

„Ryan.“ Pauza. „Jo.“ Pauza. „Nekecej.“ Dlouhá pauza. „Kdy?“ Pauza. „Fajn. Díky. Hned jsem tam.“

Přistoupil ke kuchyňským dveřím a zůstal tam stát, tvář napjatou. Moje teplota, krevní tlak a tep začaly stoupat – všechny najednou. Zůstaň klidná. Nalila jsem dva šálky kávy a snažila se, aby se mi netřásl ruce. Čekala jsem, až promluví.

„Dostali ho.“

Ruka mi ztuhla s konvicí ve vzduchu.

„Tanguaye?“

Kývl. Vrátila jsem konvici na ohřívací plotýnku. Opatrně. Vyndala jsem mléko, nalila si dávku do šálku, nabídka Ryanovi. Opatrně. Zavrtěl hlavou. Vrátila jsem karton do ledničky. Opatrně. Ustrkla jsem. Fajn. Mluv.

„Povídejte.“

„Sedneme si.“

Přesunuli jsme se do obývacího pokoje.

„Zatkli ho asi před dvěma hodinami, když jel po čtyřístasedmnáctce na východ. Policejní hlídka zahlédla espézetku a zastavila ho.“

„Je to Tanguay?“

„Je to Tanguay. Otisky souhlasí.“

„Měl namířeno do Montrealu?“

„Zřejmě.“

„Z čeho ho obviní?“

„Prozatím držení otevřené lahve alkoholu v jedoucím vozidle. Ten vůl byl tak laskav, že si načal láhev Jima Beama a nechal si ji na zadním sedadle. Taky mu zkonfiskovali pár hambatejch časopisů. On si myslí, že je to všechno. Nechají ho nějakou dobu dusit ve vlastní štávě.“

„Kde byl?“

„Tvrdí, že má chatu v Gatineau. Zdědil ji po tatínkovi. Má ji. Byl tam na rybách. Z techniky tam poslali tým, aby to obrátil vzhůru nohama.“

„Kde je teď?“

„V Parthenais.“

„Máte tam namířeno?“

„Jo.“ Zhluboka se nadechl, očekával boj. Nijak jsem netoužila Tanguaye uvidět.

„Fajn.“ V ústech jsem měla sucho a tělem se mi šířila malátnost. Klid? Ten už jsem dlouho nepocítila.

„Jede sem Katy,“ nervózně jsem se zasmála. „Právě proto jsem... proto jsem šla dneska večer ven.“

„Vaše dcera?“

Přikývla jsem.

„Špatně si to načasovala.“

„Myslela jsem, že třeba něco najdu. Já... no nic.“ Několik vteřin žádný z nás nepromluvil.

„Jsem rád, že je po všem.“ Ryanův hněv zmizel. Vstal. „Chtěla byste, abych se u vás stavil, až s ním promluvíme? Možná už bude pozdě.“

Jakkoli mi bylo zle, nepřipadalo v úvahu, že bych usnula, dokud nebudu znát výsledek. Kdo je Tanguay? Co se najde v jeho chatě? Zemřela Gabby tam? A Isabelle Gagnonová? Grace Damasová? Anebo je tam odvezl posmrtně, jen k rozřezání a zabalení?

„Prosím.“

Když odešel, uvědomila jsem si, že jsem mu zapomněla říct o těch rukavicích. Znovu jsem zkusila Petea. Ačkoliv byl Tanguay ve vazbě, pořád jsem byla nesvá. Prozatím jsem nechtěla, aby se Katy k Montrealu třeba i jen přiblížila. Třeba vyrazím na Jih.

Tentokrát jsem ho zastihla. Katy odjela před několika dny. Tatínkovi řekla, že jsem ten výlet navrhla já. Pravda. A schválila její plány. Ne tak docela. Trasou si nebyl jist. Typické. Cestuje s kamarády z univerzity, jedou autem do Washingtonu, tam budou bydlet u jedněch rodičů, pak do New Yorku na návštěvu k další přítelkyni. Pak měla v plánu pokračovat do Montrealu. Jemu to připadá fajn. Je si jistý, že zavolá.

Už jsem mu začala vyprávět o Gabby a co se děje v mém životě, ale nedokázala jsem to. Ještě ne. To je jedno. Už je po všem. Jako obvykle se musel honem honem připravovat na ranní stání u soudu, litoval, že si nemůžeme popovídat déle. Co je nového?

Bylo mi moc špatně a byla jsem příliš unavená, než abych se vykoukala. Příštích několik hodin jsem seděla zabalená do prošívané přikrývky, třásla se a civěla do prázdného krbu. Litovala jsem, že nemám někoho, kdo by mě nakrmil polévkou, pohladil po čele a řekl, že mi brzo bude líp. Dřímala jsem a procítala, navštěvovaly mě úločky snů a zase mizely, zatímco v krevním oběhu se mi množily mikroskopické bytůstky.

Ryan zazvonil ve čtvrt na dvě.

„Ježíšmarjá, Brennanová, vy vypadáte děsně.“

„Díky.“ Znovu jsem se zabalila do přikrývky. „Myslím, že na mě leze nachlazení.“

„Co kdybychom to nechali na zítra?“

„Ani nápad.“

Divně se na mě podíval, pak mě následoval dovnitř, hodil sako na gauč a sedl si.

„Jmenuje se Jean Pierre Tanguay. Osmadvacet. Dítě ze sirotčince. Vyrostl v Shawiniganu. Nikdy se neoženil. Děti nemá. Má jednu sestru, ta žije v Arkansasu. Matka mu zemřela, když mu bylo devět. Byla tam spousta nevraživosti. Otec byl omítkář, převážně ta dvě děcka vychovával on. Starý pán zemřel při autohavárii, když byl Tanguay na vysoké. Zřejmě ho to docela silně zasáhlo. Nechal školy, nějakou dobu bydlél u sestry, pak se vydal do Států. A podržte se! Když byl v Dixie, oslovil ho Bůh. Chtěl být jezuitou nebo čím, ale zvorál přijímací pohovor. Zřejmě jim jeho osobnost nepřípadala dost kněžská. Rozhodně se v osmaosmdesátém znovu objevil v Quebecu a podařilo se mu dostat zpátky na univerzitu. O půl druhého roku později získal diplom.“

„Takže se pohybuje v okolí od osmaosmdesátého roku?“

„Jo.“

„Tím bychom se dostali zhruba zpátky do doby, kdy byly zavražděny Pitreová a Gautierová.“

Ryan kývl. „A od té doby je pořád tady.“

Musela jsem polknout, než jsem promluvila.

„Co říká o těch zvířatech?“

„Tvrdí, že učí biologii. To jsme si ověřili. Prý buduje názornou sbírku do svých hodin. Vytváří zdechlíny a sestavuje kostry.“

„Tím by se vysvětlovaly ty učebnice anatomie.“

„Možná.“

„Kde je bere?“

„Přejeté u silnice.“

„Kristepane, Bertrand měl pravdu.“ Dokázala jsem si ho představit, jak se potuluje nocí, seškrabuje mrtvolky z asfaltu a vláčí je domů v plastických pytlích.

„Pracoval někdy v řeznictví?“

„To neříkal. Proč?“

„Co zjistil Claudel od lidí, se kterými pracuje?“

„Nic, co bychom nevěděli. Je takový sám pro sebe, učí svoje třídy. Nikdo ho vlastně nějak moc dobře nezná. A nebyli nijak odvázaní, když se jim volalo pozdě večer.“

„To se hodně podobá bábinčinu posudku.“

„Sestra říká, že byl odjakživa asociální. Nemůže si vzpomenout, že by někdy měl nějaké kamarády. Jenže je o devět let starší, jako dítě si ho moc nepamatuje. Předhodila nám jedno zajímavé sousto.“

„Ano.“

Ryan se usmál. „Tanguay je impotentní.“

„S tím přišla sestra sama od sebe?“

„Myslí si, že by to mohlo vysvětlovat jeho asociální tendence. Podle ségry je neškodný, jen trpí nízkým sebehodnocením. Ona je celá pať do sebevzdělávací literatury. Dokonale zná ten jejich žargon.“

Neodpověděla jsem. V duchu jsem viděla řádky ze dvou pitevních zpráv.

„To dává smysl. Testy u Adkinsové a Morisette–Champouxové byly negativní na sperma.“

„Trefa.“

„Jak se stal impotentním?“

„Kombinace vrozeného a traumatu. Narodil se jako jednokulčák, pak měl nehodu při fotbale. Nějaká lapálie, protihráč měl u sebe pero. Tanguay to schytlal do té jedné zdravé koule. Pápá, spermatogeneze.“

„A proto žije jako poustevník?“

„Hele, třeba má ségra pravdu.“

„To by mohlo vysvětlit, proč ho holky moc neberou.“ Vzpomněla jsem si na Jeweliny poznámky. A Juliiny.

„Ani nikdo jiný.“

„Není to divné, že si vybral učitelství?“ dumal Ryan. „Proč pracovat v prostředí, kde člověk musí jednat s tolika lidmi? Kdybyste si doopravdy připadala nedostatečná, proč si nevybrat něco míň nebezpečného, soukromějšího? Počítače? Nebo práci v laboratoři?“

„Nejsem psycholožka, ale učitelství by mohlo být perfektní. Nejednáte se sobě rovnými – víte, s dospělými; přicházíte do styku s dětmi. Vy jste šéf. Vy máte moc. Vaše třída je vaše malé království a děti vás musí poslouchat. Nepřipadá v úvahu, že by vás zesměšňovaly nebo o vás pochybovaly.“

„Aspoň ne do obličeje.“

„To by pro něj mohla být dokonalá rovnováha. Uspokojilo by to jeho potřebu moci a nadvlády za dne, v noci by to živilo jeho sexuální fantazie.“

„A to je optimistický scénář,“ řekla jsem. „Představte si těch příležitostí k voyeurismu nebo dokonce i k fyzickému kontaktu, které mezi těmi děcký má.“

„Jo.“

Chvilí jsme seděli mlčky. Ryan přejížděl očima po pokoji podobně jako v Tanguayově bytě. Vypadal vyčerpaně.

„Nejspíš už ty strážné anděly nebudu potřebovat,“ řekla jsem.

„Jo.“ Vstal.

Doprovodila jsem ho ke dveřím.

„Co si o něm myslíte vy, Ryane?“

Neodpověděl hned. Pak promluvil velmi opatrně.

„Tvrdí, že je nevinný jako siroteček Anička, ale je pekelně nervózní. Něco skrývá. Zítra už budeme vědět, co je v tom jeho malém venkovském útočišti. Použijeme to a spustíme na něj se vším všudy. A budeme ho mít na lopatě.“

Když odešel, vzala jsem silnou dávku léku proti nachlazení a poprvé po několika týdnech jsem tvrdě usnula. Pokud se mi něco zdálo, nezapamatovala jsem si to.

Příští den mi bylo lépe, ale ne dost dobře na to, abych šla do laboratoře. Možná to bylo uleviváctví, ale zůstala jsem doma. Nechtěla jsem vidět nikoho kromě Birdieho.

Zaměstnávala jsem se četbou studentských diplomek a odpovídáním na dopisy, které jsem po několik týdnů ignorovala. Kolem jedné volal Ryan, právě když jsem vyndávala prádlo ze sušičky. Z hlasu jsem mu poznala, že se věcem nedaří.

„Technici obrátili chatu vzhůru nohama a vyšli z toho s prázdnou. Není tam nic, co by nasvědčovalo tomu, že ten chlap třeba i jen podvádí v pasíánsu. Žádné nože. Ani pistole. Žádné sprosté filmy. Nic z Dobzhanskyho suvenýrů po obětech. Žádné šperky, oblečení, lebky, části těla. Jedna mrtvá veverka v ledničce. To je všechno. Jinak houbeles.“

„Známky kopání?“

„Nic.“

„Není tam nějaká kůlna nebo sklep, kde by mohl mít pily nebo staré nože?“

„Rýče, motyky, dřevěné bedny, stará řetězová pila, rozbité kolečko. Standardní zahradnické náčiní. A pavouků, že by osídlili menší planetu. Gilbert zřejmě bude potřebovat psychiatra.“

„Je tam někde půda?“

„Brennanová, vy mě neposloucháte.“

„Luminol?“ zeptala jsem se stísněně.

„Čistý.“

„Novinové výstřižky?“

„Ne.“

„Existuje něco, co by spojovalo ten dům s pokojem, který jsme vyčistili na Bergerově?“

„Ne.“

„Se St. Jacquesem?“

„Ne.“

„S Gabby?“

„Ne.“

„S některou z obětí?“

Neodpověděl.

„Co myslíte, že tam dělá?“

„Rybaří a myslí na svou chybějící kouli.“

„Co teď?“

„Bertrand a já si s monsieur Tanguayem dlouze porozprávíme. Je na čase prohodit pár jmen a začít přikládat pod ohníček. Ještě pořád si myslím, že to vzdá.“

„Vám to dává smysl?“

„Možná. Možná Bertrandova představa není tak špatná. Možná je Tanguay jedna z těch rozdvojených osobností. Jedna půlka je učitel biologie s čistým bytem, co rybaří a sbírá vzorky pro své studenty. Ta druhá půlka trpí nevladatelným hněvem vůči ženským a připadá si sexuálně nedostatečná, tak se vyžívá v tom, že je stopuje a pak umlátí. Možná ty dvě osobnosti odděluje až do té míry, že má oddělené bydliště pro toho šmíráka, aby si tam mohl užívat svých fantazií a obdivovat suvenýry. Sakra, Tanguay možná ani neví, že je cvok.“

„To není špatné. Pan Šmírák a pan Šmidlák.“

„Kdo?“

„To nic. To mě jen tak napadlo.“ Řekla jsem mu, co jsem zjistila u Lacroixe.

„Proč jste mi o tom neřekla dřív?“

„Vás je těžko zastihnout, Ryane.“

„Takže Rue Berger s tím určitě nějak souvisí.“

„Proč myslíte, že tam nebyly žádné otisky?“

„Do prdele, Brennanová, já nevím. Možná je Tanguay prostě mazanej. Jestli vás to utěší, Claudel už toho chlapa odsoudil.“

„Proč?“

„Řeknu mu, aby vám dal vědět. Heled'te, musím zpátky.“

„Ozvěte se mi.“

Dopsala jsem dopisy a rozhodla se odnést je na poštu. Podívala jsem se do ledničky. Vepřová žebírka a mleté hovězí nebudou Katy vyhovovat. Usmála jsem se při vzpomínce na ten den, kdy oznámila, že už nejí maso. Můj čtrnáctiletý nadšený vegetarián. Myslela jsem, že vydrží tři měsíce. Už to bylo přes šest let.

V duchu jsem si udělala seznam. Zeleninu. Tabouli. Sýr. Ovocné džusy. Žádné limonády pro mou Katy. Kde jsem k tomu dítěti přišla?

Škrábání v krku se vrátilo a zase mi bylo horko, tak jsem se rozhodla zastavit v tělocvičně. Já ty bacily zaženu cvičením a párou, říkala jsem si. Jeden z nás z toho vyjde jako vítěz.

Ukázalo se, že tělocvik byl špatný nápad. Po deseti minutách na StairMasteru se mi nohy třásly a po tváři mi stékal pot. Musela jsem přestat.

Pára měla smíšené účinky. Ukonejšila mé hrdlo a uvolnila ta pouta, co mi mačkala čelo a lícní kosti. Ale když jsem tam seděla a kolem mě vířily chumáče vodních par, pátrala jsem v duchu po něčem na hraní. Tanguay. Probírala jsem si, co říkal Ryan, Bertrandovu teorii, Claudelovo tušení a to, co jsem věděla. Něco mi na Tanguayovi vadilo. Jak moje myšlenky nabíraly na tempu, cítila jsem, jak se napínám. Ty rukavice. Proč jsem si prve neuvědomila jejich význam?

Vedl Tanguaye jeho fyzický handicap skutečně k sexuálním fantasiím, které končily násilím? Je to skutečně člověk se zoufalou potřebou ovládat? Je pro něj zabíjení vrcholným aktem nadvlády? *Můžu tě jen pozorovat, nebo ti můžu ublížit anebo tě dokonce i zabít?* Přehrával si fantazie také u zvířat? U Julie? Proč tedy vražda? Držel násilí na uzdě a pak náhle podlehl potřebě jednat? Byl Tanguay produktem opuštění ze strany matky? Své deformace? Špatného chromozomu? Něčeho jiného?

A proč Gabby? Ta do obrazu nezapadala. Znal ji. Byla jednou z těch mála, které s ním mluvily. Pocítila jsem vlnu úzkosti.

Ano. Samozřejmě zapadala do obrazu. Do obrazu, jehož součástí jsem byla i já. Našla jsem Grace Damasovou. Identifikovala jsem Isabelle Gagnonovou. Pletla jsem se do toho, ohrožovala jeho autoritu. Jeho mužství. Tím, že zabil Gabby, ventiloval svou zuřivost vůči mně a znovu nastolil svůj pocit nadvlády. Co dál? Znamená ten obrázek, že si půjde pro mou dceru?

Učitel. Vrah. Muž, který rád rybaří. Muž, který rád mrzačí. Moje myšlenky se pohybovaly stále dál. Zavřela jsem oči a nechala teplo

---

uvězněné pod víčky. Zářivé barvy přeplouvaly sem a tam jako zlaté rybičky v jezírku.

Učitel. Biologie. Rybaření.

Zase to nutkání. Je to tam. No tak. No tak. Co? Učitel. Učitel. To je ono. Učitel. Od roku 1991. St. Isidor. Ano. Ano. To víme. Tak co tedy? Hlavu jsem měla na přemýšlení moc těžkou. Pak:

Ten CD-ROM. Úplně jsem na něj zapomněla. Hrábla jsem po ručniku. Třeba tam něco bude.

39

Silně jsem se potila a cítila celkovou slabost, ale řídit jsem zvládla. Hovězí nápad, Brennanová. Tohle kolo vyhráli mikrobi. Sniž rychlost. Přece nechceš, aby tě zastavili. Jed' domů. Najdi to. Něco tam musí být.

Přehnala jsem se po Sherbrooke, objela blok a vřítla se na příjezdovou cestu. Vrata do garáže už zase pípala. Krucinál. Proč to Winston nemůže spravit? Zaparkovala jsem auto a utíkala do svého bytu. Zkontrolovat data.

Před mými dveřmi ležel nějaký ranec.

„Do prdele. Co zas?“

Podívala jsem se na batůžek zblízka. Černá kůže. Značka Coach. Drahý. Dárek od Maxe Ferrantiho. Dárek Katy. Ležel za mými dveřmi.

Srdce mi zmrzlo v hrudi. Katy!

Otevřela jsem dveře a zavolala její jméno. Žádná odpověď. Vyťukala jsem bezpečnostní kód a zkusila to znovu. Mlčení.

Běhala jsem z pokoje do pokoje, hledala stopy po své dceři a věděla, že žádné nenajdu. Napadlo ji vzít si s sebou svůj klíč? Kdyby ji to napadlo, nenechala by batůžek na chodbě. Byla tady, nenašla mě doma, nechala si tu batoh a někam odešla.

Stála jsem v ložnici a třásla se, oběť viru a strachu. Mysli, Brennanová. Mysli! Snažila jsem se. Nebylo to snadné.

Přijela a nedostala se dovnitř. Šla někam na kávu, nebo koukat po obchodech, nebo hledat telefon. Za pár minut zavolá.

Jenže jestli neměla klíč, jak se dostala vnějšími dveřmi do chodby ke dveřím mého bytu? Garáž. Určitě prošla dveřmi pro chodce v garáži, těmi, co nezaklapávají, když se zavřou.

Telefon!

Utíkala jsem do obývacího pokoje. Žádný vzkaz. Nemohl to být Tanguay? Nedostal ji?

To je nemožné. Je ve vězení.

Učitel je ve vězení. Jenže on to není. Ten učitel to není. Anebo je? Držel si pokoj na Rue Berger? Pohřbil rukavici s Katyíným obrázkem ke Gabby do hrobu?

Strach mi vyslal hrtanem vzhůru vlnu nevolnosti. Polkla jsem a můj oteklý krk zařval na znamení protestu.

Ověř si fakta, Brennanová. Možná jsou to svátky.

Roztřesenýma rukama jsem zapnula počítač, prsty jsem stěží dokázala obsluhovat klávesy. Obrazovka se zaplnila tabulkou. Data. Časy.

Francine Morisette-Champouxová zahynula v lednu. Zemřela mezi 10.00 a polednem. Byl čtvrtek.

Isabelle Gagnonová zmizela v dubnu, mezi první a čtvrtou hodinou odpoledne. To byl pátek.

Chantale Trottierová zmizela jednoho říjnového odpoledne. Naposled byla spatřena ve škole v Centre-ville, několik kilometrů od západního ostrova.

Zemřely nebo zmizely během týdne. Za dne. Během vyučovací doby. Trottierová možná byla unesena až po vyučování. Ty druhé dvě ne.

Popadla jsem telefon.

Ryan tam nebyl.

Práskla jsem sluchátkem. Hlavu jsem měla olověnou a myšlenky mi plynuly zpomaleně. Zkusila jsem jiné číslo.

„Caudel.“

„Monsieur Caudel, tady je doktorka Brennanová.“

Neodpověděl.

„Kde je St. Isidor?“

Zaváhal a já už myslela, že neodpoví.

„V Beaconsfieldu.“

„To je kolik, asi půl hodiny z centra?“

„Když není provoz.“

„Víte, od kolika do kolika je tam vyučování?“

„O co tady jde?“

„Mohla bych prostě znát odpověď?“ Byla jsem na pokraji výbuchu. Můj hlas mu to určitě sdělil.

„Můžu se zeptat.“

„Taky zjistěte, jestli Tanguay někdy chyběl, jestli se nehlásil nemocný nebo si nevezal dovolenou, zvláště ty dny, kdy byly zabity Morisette–Champouxová a Gagnonová. Budou to mít v záznamech. Potřebovali určitě suplenta, pokud nebyla škola z nějakých důvodů zavřená.“

„Pojedu tam zít –“

„Hned. Já to potřebuju hned!“ Balancovala jsem na pokraji hysterie, špičkami prstů jsem se držela okraje prkna. Nenuťte mě skočit.

Slyšela jsem, jak mu ztuhly lícní svaly. Jen do toho, Claudele. Zavěs. Natrhnu ti prdel.

„Ozvu se vám.“

Seděla jsem na okraji postele a tupě zírala na prach, pohrávající si v kuželu slunečního světla. Pohyb.

Šla jsem do koupelny a našplíchala si na obličej studenou vodu. Pak jsem vylovila z aktovky plastický čtvereček a vrátila se k počítači. Na pouzdře byla nálepka s adresou do Rue Berger a datem 94/06/24. Zvedla jsem víčko, vyndala CD-ROM disk a vsunula ho do počítače.

Otevřela jsem program na promítání obrázků a naskočila mi řádka ikon. Zvolila jsem *Album*, pak *Otevřít* a v okénku se objevil název jediného alba. *Berger.abm*. Dvakrát jsem klikla a obrazovku zaplnily tři řádky obrázků – na každém šest fotografií ze St.Jacquesova bytu. Dolní řádka mi sdělovala, že album obsahuje sto dvacet záběrů.

Klikla jsem na maximalizaci prvního obrázku. Rue Berger. Na druhém a třetím byla ulice z různých úhlů. Pak čínžák, zepředu i zezadu. Pak chodba vedoucí k St. Jacquesovu bytu. Výjevy z interiéru bytu začínaly obrázkem číslo dvanáct.

Probírala jsem obrázky, zkoumala dopodrobna každý detail. V hlavě mi dunělo. Ramenní a zádové svaly byly jak dráty vysokého napětí. Zase jsem tam byla zpátky. Dusivé vedro. Strach. Pach špíny a zkaženosti.

Pátrala jsem obrázek za obrázkem. Po čem? Nebyla jsem si jistá. Bylo tu všechno. Prostřední stránky z *Hustlera*. Noviny. Mapa města. Odpočívadlo schodiště. Špinavý záchod. Umaštěná kuchyňská linka. Kelímeček od Burger King. Mísa špaget.

Zarazila jsem se a zírala na nehybný záběr. Soubor 102. Špinavá plastická miska. Mastné bílé kroužky, srážející se v červené kejďě.

Moucha, přední nožky sepjaté jako v modlitbě. Oranžový balvan vystupující z omáčky a těstovin.

Zamžourala jsem, naklonila se blíž. Je možné, že vidím to, co vidím? Tady. Napříč přes to oranžové sousto. Srdce se mi rozbušilo. To není možné. Takové štěstí mít nemůžeme.

Dvakrát jsem klikla a objevila se tečkovaná čára. Popojela jsem kurzorem a z čáry se stal obdélník, jeho strany řádka rotujících teček. Nastavila jsem obdélník přímo nad oranžovou hroudu a zajela na ni, zvětšovala jsem zas a znova. Dvakrát. Třikrát. Až na osminásobek skutečné velikosti. Pozorovala jsem, jak se ze slabé paraboly, kterou jsem zahlédla, stává klenutá dráha teček a čárek.

Snížila jsem zvětšení a celý oblouk prozkoumala.

„Ach, Ježíši.“

Pomocí editoru jsem manipulovala s jasem a kontrastem, modifikovala odstín a sytost. Snažila jsem se změnit barvu. Použila jsem příkaz ke zdůraznění kontur, zaostřila tenoučkou cestičku proti oranžovému pozadí.

Zaklonila jsem se a zírala. Je to tak. Zhluboka jsem vdechla. Sladký Ježíši, opravdu je.

Roztřesenou rukou jsem sáhla po telefonu.

Zaznamenaný vzkaz mi sdělil, že Bergeron je dosud na dovolené. Byla jsem odkázaná sama na sebe.

Probírala jsem možnosti. Několikrát jsem ho viděla, jak to dělá. Mohla bych to zkusit. Musím to vědět.

Vyhledala jsem si další číslo.

„*Centre de Détention Parthenais.*“

„Tady je Tempe Brennanová. Je tam Andrew Ryan? Bude u vězně jménem Tanguay.“

„*Un instant. Cardez la ligne.*“

Hlasy v pozadí. No tak. No tak.

„*Il n'est pas ici.*“

Hergot. Podívala jsem se na hodinky. „Není tam Jean Bertrand?“

„*Oui. Un instant.*“

Další hlasy. Zarachocení. „Bertrand.“

Představila jsem se a vysvětlila mu, co jsem našla.

„Nekecejte. Co říkal Bergeron?“

„Ten má dovolenou až do příštího pondělka.“

„Jéžiš, to je nádhera. Trošku jako ty vaše falešný začátky, co? Co chcete ode mě?“

„Najděte kus hladkého polystyrénu a přimějte Tanguaye, ať do něj kousne. Nestrkejte mu to moc daleko do úst. Potřebuju jen předních šest zubů. Ať to prokousne naskrz, abyste tam měl pěkné čisté otisky zubů, z každé strany talířku jeden oblouk. Pak chci, abyste ten polystyrén donesl dolů Marcu Dallairovi na fotografické. Je to tam vzadu za balistikou. Je vám to jasné?“

„Jo. Jo. Jak přiměju Tanguaye, aby s tím souhlasil?“

„To je váš problém. Něco si vymyslete. Pokud tvrdí, že je nevinný, měl by mít radost.“

„Kde mám sehnat polystyrén ve tři čtvrtě na pět odpoledne?“

„Jděte si koupit Big Maca, Bertrande. Já nevím. Prostě ho sežeňte. Já musím chytit Dallaira, než odejde. Honem!“

Dallair čekal na výtah, když ho zastihl můj telefonát. Vzal si ho u pultu ve vrátnici.

„Potřebuju laskavost.“

„Oui.“

„Za hodinu ti přinese Jean Bertrand do kanceláře otisky chrupu. Potřebuju ten obrázek přeskenovat a elektronicky poslat co nejdřív. Můžeš to pro mě udělat?“

Nastala dlouhá pauza. V duchu jsem ho před sebou viděla, jak pohlíží na hodiny u výtahu.

„Má to něco společného s Tanguayem?“

„Ano.“

„Jistě. Počkám.“

„Nasměřuj světlo přes polystyrén co nejdříve, aby ty stopy opravdu vynikly. A nezapomeň přiložit měřítko, pravítko nebo tak. A prosím tě, dej pozor, aby to zobrazení bylo skutečně jedna ku jedné.“

„Beze všeho. Myslím, že tady někde budu mít papírové měřítko.“

„Senzace.“ Dala jsem mu svou e-mailovou adresu a požádala ho, aby zavolal, až odešle soubor.

Pak jsem čekala. Vteřiny se vlekly s pomalostí hodnou doby ledové. Žádný telefon. Katy nikde. Číslice na hodinách zeleně zářily. Slyšela jsem, jak se střídají. Cvak, cvak, cvak, jak se rotory otáčely.

Sotva telefon zazvonil, už jsem ho popadla.

„Dallair.“

„Ano.“ Polkla jsem a bolest to byla trýznivá.

„Asi před pěti minutami jsem odeslal soubor. Jmenuje se *Tang.tif*. Je zhuštěný, takže ho musíš odkódovat. Počkám tady, dokud si ho

---

nepřehraješ, abych měl jistotu, že se nic neděje. Jen pošli odpověď. A hodně štěstí.“

Poděkovala jsem mu a zavěsila. Přesunula jsem se k počítači a zalogovala se na svou poštovní schránku u McGilla. Jasně na mě zazářila zpráva *Pošta čeká!* Ignorovala jsem ostatní nepřečtenou poštu, přehrála si soubor, který mi poslal Dallair, a vrátila ho do původního grafického formátu. Otisk chrupu se klenul napříč obrazovkou, každíčký zub jasně viditelný na bílém pozadí. Nalevo a pod otiskem bylo měřítko nastavené v pravém úhlu. Poslala jsem Dallairovi odpověď a odlogovala.

Zpět do obrázkového programu. Vyvolala jsem *Tang.tif* a dvojím kliknutím ho otevřela. Obrazovku zaplnil Tanguayův otisk. Vytáhla jsem zpátky stopu po kousnutí na sýru z Rue Berger a nastavila oba obrázky vedle sebe.

Nastavila jsem odstín, jas, kontrast a sytost. Nakonec jsem pomocí obrazového editoru zaostřila okraje polystyrénového otisku stejně jako chrup otištěný do sýra.

Pro ten typ porovnání, který jsem se připravovala vyzkoušet, musely být oba obrázky ve stejném měřítku. Vyndala jsem odpichovátko a překontrolovala měřítko na Tanguayově fotografii. Vzdálenost na vyfotografovaném měřítku odpovídala na milimetr. Dobře. Vyobrazení je tedy jedna ku jedné.

Na snímku z Bergerovy žádné měřítko nebylo. Co teď?

Použij něco jiného. Vrať se k celkovému záběru. Něco tam musí být.

A bylo. Kelímek od Burger King se dotýkal misky vedle sýra, jeho červené a žluté logo bylo jasné a znatelné. Dokonalé.

Běžela jsem do kuchyně. Ať tam ještě je! Rozrazila jsem dveře skříňky a začala se přehrabovat v odpadcích pod dřezem.

Ano! Vymyla jsem kávovou sedlinu a odnesla kelímek k počítači. Ruce se mi třásly, když jsem nastavovala odpichovátko. Svislá čára B na logu měřila napříč přesně čtyři milimetry.

Vybrala jsem na editoru funkci změny rozměrů, klikla jsem na jeden okraj B na kelímku z Rue Berger, přetáhla kurzor na druhý okraj a znovu klikla. Když jsem si zvolila kalibrační body, sdělila jsem programu, aby změnil velikost celého obrázku tak, aby B měřilo v daném místě napříč přesně 4 milimetry. Obrázek okamžitě změnil rozměry.

Oba snímky teď byly jedna ku jedné. Dívala jsem se na ně na obrazovce počítače, kde byly bok po boku. Tanguayův otisk předváděl kompletní otisk chrupu s osmi zuby na obou stranách středové čáry.

Sýr zaznamenal jen pět zubů. Bertrand měl pravdu. Bylo to jako falešný začátek. Zuby se zakously, sklouzly nebo byly vytaženy, pak ukously sousto za stopou, kterou jsem teď viděla.

Zírala jsem na obrys chrupu. Byla jsem si jista, že jde o horní oblouk. Poznala jsem dvě dlouhé prohlubně na obou stranách středové čáry, patrně prostřední řezáky. Laterálně k nim dvě stejně orientované, ale mírně kratší prohlubně. Ještě dál, na levé straně oblouku, byl malý kruhový otisk, patrně způsobený špičákem. Žádný další zub se tu nezaznamenal.

Přejela jsem si zpocenými dlaněmi ze stran po košili, nahrbila záda a zhluboka se nadechla.

Fajn. Postavení.

Vybrala jsem funkci *Efekt*, klikla na *Rotaci* a zvolna manévrovala otiskem Tanguayova chrupu v naději, že dosáhnu téže orientace jako stopa v sýru. Kliknutí za kliknutím jsem otáčela středními řezáky po směru hodinových ručiček. Dopředu, pak dozadu, zase dopředu, po pár stupních, má úzkost a neobratnost celý proces prodlužovala. Trvalo to celou věčnost, ale nakonec jsem byla spokojena. Tanguayovy přední zuby ležely ve stejném úhlu a postavení jako jejich protějšky v sýru.

Zpátky do menu *Edit*. Funkce *Průnik*. Vybrala jsem sýr jakožto aktivní vyobrazení a Tanguayův otisk jako pohyblivé vyobrazení. Úroveň průhlednosti jsem nastavila na 30 procent a Tanguayův otisk chrupu se stal obláčkem.

Klikla jsem na místo přímo mezi Tanguayovými předními zuby a pak znovu na odpovídající mezeru v sýrovém oblouku, definujíc tak místo, které se má překrývat na obou obrázcích. Spokojeně jsem aktivovala funkci *Místo* a editor provedl superprojekci Tanguayova otisku chrupu přímo přes otisk v sýru. Příliš nezřetelné. Stopa v sýru byla úplně zakryta.

Zvýšila jsem stupeň průhlednosti na 75 procent a pak se dívala, jak tečky a čárky v polystyrénu blednou do přízračné průhlednosti. Měla jsem teď jasný výhled na zuby a prohlubně v sýru skrz otisk vyrobený Tanguayem.

Dobrý Bože.

Hned mi bylo jasné, že obě kousnutí nemá na svědomí táž osoba. Sebevětší manuální manipulace ani jemné ladění obrázků by ten otisk nedokázaly změnit. Ústa, která kousla do polystyrénu, nezanechala stopy v síru.

Tanguayův dentální oblouk byl příliš úzký, křivka vpředu daleko uzavřenější než ta, která se uchovala v síru. Komponovaný obrázek ukazoval podkovu ležící nad částečným půlkruhem.

A co bylo ještě nápadnější – osoba, která jedla sýr v bytě na Rue Berger, měla nepravidelné postavení zubu napravo od normální středové mezery a vedlejší zub byl uchýlen ve třicetistupňovém úhlu, takže řada zubů vypadala jako ostnatý drát. Jedlík sýra měl ošklivě ulomený prostřední řezák a ostře stočenou dvojku.

Tanguayovy zuby byly pravidelné a ničím nenarušené. Jeho skus nejevil žádný z těchto znaků. On do sýra nekousl. Bud' Tanguay na Rue Berger někoho hostil, anebo neměl byt na Rue Berger s Tanguayem vůbec nic společného.

40

Ten, kdo používal byt v Rue Berger, zabil Gabby. Rukavice souhlasily. Byla tu silná pravděpodobnost, že tím člověkem nebyl Tanguay. Jeho zuby do toho sýra nekously. St. Jacques není Tanguay.

„Kdo sakra jsí?“ zeptala jsem se, můj hlas zněl rezavě v tichu mého prázdného domova. Obavy o Katy vytryskly plnou silou. Proč nezavolala?

Zkusila jsem to k Ryanovi domů. Nebral to. Zkusila jsem Bertranda. Byl pryč. Vyzkoušela jsem služebnu. Nikdo.

Šla jsem na dvůr a koukla skrz plot k pizzerii na protější straně ulice. Boční ulička byla prázdná. Moje strážné anděly stáhli. Jsem odkázaná sama na sebe.

Probírala jsem možnosti. Co se dá dělat? Nic moc. Odejít nemůžu. Musím tady být, kdyby se Katy vrátila. Až se Katy vrátí.

Podívala jsem se na hodiny – 19.10. Soubory. Zpátky k souborům. Co jiného můžu dělat v těchto čtyřech zdech? Mé útočiště se mi stalo vězením.

Převlékla jsem se a šla do kuchyně. Ačkoliv se mi hlava točila, nevzala jsem si žádný lék. Myšlenky jsem měla už tak dost otupělé, i

---

bez sedativ. Zaženu bacily vitamínem C. Vyndala jsem z mrazáku plechovku zmrazené pomerančové šťávy a hledala otvůrák. Krucinál. Kde je? Příliš netrpělivá, než abych čekala dlouho, popadla jsem nůž na bifteky a odřízla vršek kartonu, abych mohla odstranit kovové víčko. Džbán. Vodu. Zamíchat. Dokážeš to. Ten binec uklidíš později.

Za pár minut už jsem byla uvelebená na gauči, pevně zabalená do prošíváné příkrývky, papírové kapesníky a šťávu na dosah. Pohrávala jsem si s obočím, abych udržela nervy pohromadě.

Damasová. Vstoupila jsem do souboru, znovu navštěvovala jména, místa a data, která jsem navštívila už dříve. Monastère St. Bernard. Nikos Damas. Otec Poirier.

Bertrand si Poiriera proklepl. Znovu jsem si to přečetla, můj mozek se odmítal soustředit. Dobrý otec byl z toho venku. Znovu jsem přelétla pohledem původní rozhovor, hledala další jména, po kterých by se dalo jít, jako stopy v dětské bojové hře. Pak jsem znovu projela data.

Kdo je ten údržbář? Roy. Emile Roy. Hledala jsem jeho výpověď.

Nebyla tam. Prošla jsem celou složku. Nic. Určitě s ním někdo mluvil. Nedokázala jsem se rozpomenout, že bych viděla zprávu. Proč tu není?

Chvilku jsem seděla, jediným zvukem v mém vesmíru byl můj sípavý dech. Ten „předmyšlenkový“ pocit už byl zase tu, jako aura věštící příchod migrény. Ten pocit, že mi něco chybí, byl silnější než kdy jindy, ale iluzorní skutečnost ne a ne se vynořit.

Vrátila jsem se k Poirierově výpovědi. Roy se stará o budovu a pozemky. Opravuje topení, odhazuje sníh.

Odhazuje sníh? V osmdesáti letech? Proč ne? George Burns by to dokázal. Hlavou mi prolétly výjevy z minulosti. Vzpomněla jsem si na to zjevení, co jsem zažila v autě, sama, za mnou v promočeném lese kosti Grace Damasové.

Vzpomněla jsem si na svůj druhý sen z té noci. Křisy. Pete. Hlava Isabelle Gagnonové. Její hrob. Kněz. Co to říkal? Jen ti, kdo pracují pro církev, smějí projít zdejší branou.

Je to možné? Dostal se právě takhle na pozemky kláštera a Le Grand Séminaire? Je naším vrahem někdo, kdo pracuje pro církev?

Roy!

Jasně, Brennanová, osmdesátiletý sériový vrah.

Neměla bych počkat, až se mi ozve Ryan? Kde sakra je? Vytáhla jsem rozřesenýma rukama telefonní seznam. Jestli dokážu najít číslo toho správce, zavolám mu.

V St. Lambert bydlel jeden Roy.

„*Oui.*“ Stařecký hlas.

Bud' opatrná. Nespěchej.

„Monsieur Emile Roy?“

„*Oui.*“

Vysvětlila jsem, kdo jsem a proč volám. Ano, je to ten správný Emile Roy. Zeptala jsem se na jeho povinnosti v klášteře. Dlouhou dobu neříkal nic. Slyšela jsem jeho sípání, dech vtahovaný a vypouštěný jako vzduch do píšťaly. Nakonec:

„Nechci přijít o práci. Starám se tam o to dobře.“

„Ano. Děláte to sám?“

Uslyšela jsem, jak se mu dech zadrhl, jako by píšťalu ucpal oblázek.

„Jenom čas od času potřebuju trochu pomoci. Nestojí je to o nic víc. Platím za to sám, ze své mzdy.“ Skoro úpěl.

„Kdo vám pomáhá, monsieur Roy?“

„Můj synovec. Je to hodný kluk. Většinou uklízí sněh. Chtěl jsem to říct Otci, ale...“

„Jak se váš synovec jmenuje?“

„Leo. Nebude z toho mít nesnáze, že ne? Je to hodný kluk.“

Sluchátko mi začalo klouzat v dlani.

„Leo, a jak dál?“

„Fortier. Leo Fortier. Je to vnuk mé sestry.“

Jeho hlas se vzdaloval. Pot ze mě lil. Řekla jsem pár nezbytností a zavěsila, v hlavě jako v úle, srdce mi uhánělo jako zběsilé.

Uklidni se. Mohla by to být náhoda. Že je někdo domovník a současně řezník na částečný úvazek, to z něj nedělá vraha. Mysli.

Podívala jsem se na hodiny a sáhla po telefonu. No tak. Bud' tam.

Zvedla po čtvrtém zazvonění.

„Lucie Dumontová.“

Ano!

„Lucie, nemůžu uvěřit, že jste ještě tam.“

„Měla jsem nějaké problémy s jedním souborem. Zrovna jsem odcházela.“

„Něco potřebuju, Lucie. Je to mimořádně důležité. Asi jste jediná, kdo mi to může sehnat.“

„Ano?“

„Chci, abyste mi někoho prověřila. Vytáhněte mi na toho chlapa všechno, co se vytáhnout dá. Šlo by to?“

„Už je pozdě a já...“

„Tohle je kritická situace, Lucie. Moje dcera je možná v nebezpečí. Já to opravdu potřebuju!“

Nesnažila jsem se skrývat zoufalství v hlase.

„Mohla bych se napojit na záznamy SQ a zjistit, jestli tam něco je. Mám propustku. Co chcete vědět?“

„Všechno.“

„Co mi můžete dát?“

„Jen jméno.“

„Nic jiného?“

„Ne.“

„Kdo je to?“

„Fortier. Leo Fortier.“

„Zavolám vám zpátky. Kde jste?“ Řekla jsem jí číslo a zavěsila.

Přecházela jsem po bytě a šílela strachem o Katy. Byl to Fortier? Zafixoval se ve své psychotické zuřivosti na mě, protože jsem se mu postavila do cesty? Zabil mou přítelkyni, aby tu zuřivost ventiloval? Připravuje mi stejný osud? Mé dceři? Odkud věděl o mé dceři? Ukradl Katyinu a mou fotografii u Gabby?

Studený, otupující strach mi vstoupil hluboko do duše. Měla jsem ty nejhorší myšlenky, co jsem kdy poznala. Viděla jsem v duchu Gabbyiny poslední okamžiky, představovala jsem si, co asi cítila. Do mého spřežení myšlenek explodoval telefon.

„Ano!“

„Tady Lucie Dumontová.“

„Ano.“ Srdce mi bušilo tak silně, až jsem si říkala, že to musí slyšet.

„Víte, jak starý je ten Leo Fortier?“

„Hm... třicet, čtyřicet.“

„Narazila jsem na dva: jeden má datum narození 2. 9. 62, takže mu bude asi dvaatřicet. Ten druhý se narodil 21. 4. 16, takže mu je, kolik... osmasedmdesát.“

„Dvaatřicet,“ řekla jsem.

„To jsem si myslela, tak jsem ho vyjela. Má tlustý spis. Sahá až k soudu pro mladistvé. Žádné zločiny, ale souvislá šňůra problémů s chováním a psychiatrických zpráv.“

„Jaké problémy?“

„Přistižen při vovurství ve třinácti letech.“ Slyšela jsem, jak jí prsty cvakají po klávesnici. „Vandalismus. Záškoláctví. Když mu bylo patnáct, došlo k incidentu. Unesl nějakou dívku a držel ji v zajetí osmnáct hodin. Obvinění nebylo vzneseno. Chcete to všechno?“

„A co v poslední době?“

Cvak. Cvakity. Cvak. Viděla jsem ji v duchu před sebou, jak se naklání k monitoru, růžová skla brýlí odrážejí zelenou záři.

„Nejposlednější záznam je z roku 1988. Zatčen pro napadení. To vypadá na příbuzného, oběť má stejné jméno. Ve vězení ale nebyl. Odkroutil si šest měsíců v Pinelu.“

„Kdy ho pustili?“

„Přesné datum?“

„Máte ho tam?“

„Zřejmě 12. listopadu 1988.“

Constance Pitreová zemřela v prosinci 1988. V pokoji bylo vedro. Tělo jsem měla kluzké potem.

„Je na tom seznamu jméno jeho ošetřujícího psychiatra z Pinelu?“

„Je tu nějaká Dr. M. C. LaPerrièreová. Nestojí tu, kdo to je.“

„Je tam číslo telefonu?“

Dala mi ho.

„Kde je Fortier teď?“

„Spis končí rokem 1988. Chcete tu adresu?“

„Ano.“

Měla jsem slzy na krajíčku, když jsem vytukala číslo a poslouchala, jak na nejsevernějším konci ostrova Montreal vyzvání telefon.

Composer, říká se francouzsky. *Composer le numéro*. Seber se, Brennanová. Snažila jsem se vymyslet něco, co řeknu.

„*L'hôpital Pinel. Puis-je vous aider?*“

„Doktorku LaPerrièreovou, *s'il vous plaît*.“ Prosím, ať tam ještě pracuje.

„*Un instant, s'il vous plaît*.“

Ano! Ještě je ve stavu. Nechali mě čekat, pak jsem prošla tímtež rituálem s druhým ženským hlasem.

„*Qui est sur la ligne, s'il vous plaît?*“

„Doktorka Brennanová.“

Zase zvuk prázdného vzduchu. Pak.

„Doktorka LaPerrièreová.“ Zase ženský hlas, tentokrát zněl unaveně a netrpělivě.

„Já jsem doktorka Temperance Brennanová,“ řekla jsem a snažila, aby se mi netřásl hlas, „forenzní antropoložka z Laboratoire de Médecine Légale, a účastním se vyšetřování série vražd, ke kterým došlo během posledních několika let v oblasti Montrealu. Máme důvod domnívat se, že by do nich mohl být zapleten jeden z vašich pacientů.“

„Ano.“ Obezřele.

Vysvětlila jsem jí, o čem jde, a zeptala se, co by mi mohla říci o Leo Fortierovi.

„Doktorko... Brennanová, ano? Doktorko Brennanová, víte dobře, že nemohu debatovat o záznamech pacienta na základě telefonického rozhovoru. Bez soudního příkazu by to bylo porušení práv pacienta.“

Zůstaň klidná. Vědělas přece, že se dočkáš téhle reakce.

„Samozřejmě. A ten příkaz přijde, ale my jsme v naléhavé situaci, doktorko, a musíme s vámi mluvit bezodkladně. A v tomhle bodě ten příkaz skutečně není nezbytný. Umírají ženy, doktorko LaPerrièreová. Jsou brutálně vražděny a znetvořeny. Ten jedinec, který tohle dělá, je schopen výjimečných násilných činů. Čtvrtí své oběti. My si myslíme, že je to někdo s nesmírnou zuřivostí vůči ženám, kdo má zároveň dostatečnou inteligenci, aby tyto vraždy naplánoval a uskutečnil. A myslíme si, že brzy udeří znovu.“ Polkla jsem, v ústech vyschlo hrůzou. „Leo Fortier je podezřelý a my potřebujeme vědět, zda podle vašeho názoru něco ve Fortierově anamnéze nasvědčuje tomu, že by do tohoto profilu mohl zapadat? Papírově si vydání jeho záznamů vyřídíme, ale pokud si na toho pacienta vzpomínáte, informace, kterou byste poskytla teď, by nám mohla pomoci vraha zastavit dřív, než udeří znovu.“

Zabalila jsem se do další pokrývky, tentokrát to byla příkrývka ledového klidu. Nemohla jsem jí dovolit zaslechnout z mého hlasu strach.

„Já prostě nemohu...“

Pokrývka ze mě klouzala.

„Mám dítě, doktorko LaPerrièreová. A vy?“

„Co?“ Směs dotčenosti s únavou.

„Chantale Trottierové bylo šestnáct let. Ubil ji, pak ji rozřezal a nechal na skládce.“

„Ježíši Kriste.“

Ačkoliv jsem se s Marií Claude LaPerrièreovou nikdy nesetkala, její hlas mi namaloval živou scénu, triptych vyvedený v kovově šedé, ústavní zeleni a špinavě cihlové barvě.

Uměla jsem si ji představit: středního věku, ve tváři hluboko vrytou ztrátu iluzí. Pracuje pro systém, ve který už dávno ztratila víru, systém neschopný pochopit, natož pak omezit krutost společnosti vymknuté z kloubů. Oběti pouličních rvaček. Puberťáci s prázdnými očima a krvácejícími zápěstími. Nemluvnata bitá a zjizvená spáleninami od cigaret. Embrya plující ve zkrvavených klozetových mísách. Staří, hladovějící a přivázaní ve vlastních výkalech. Ženy s potlučenými obličejí a prosícíma očima. Kdysi věřila, že to dokáže změnit. Zkušenost ji přesvědčila o opaku.

Jenže složila přísahu. Čemu? Komu? To dilema jí už bylo stejně známé, jako kdysi její idealismus. Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechla.

„Leo Fortier byl odsouzen na šest měsíců v roce 1988. Po tu dobu jsem byla jeho ošetřujícím psychiatrem.“

„Pamatujete se na něj?“

„Ano.“

Čekala jsem, srdce mi bušilo. Slyšela jsem ji, jak cvakla zapalovačem, pak hluboce vdechla.

„Leo Fortier přišel do Pinelu, protože ztloukl svou babičku lampou.“ Mluvila v krátkých větách, pečlivě vyslovovala. „Stará paní potřebovala přes sto stehů. Odmítla podat na vnuka trestní oznámení. Když Fortierovo období nucené léčby končilo, doporučovala jsem v léčení pokračovat. Odmítl.“

Odmlčela se, aby zvolila správná slova.

„Leo Fortier se díval, jak jeho matka umírá, přičemž byla přítomna i jeho babička. Babička ho pak vychovala a vštípila mu mimořádně negativní postoj k sobě, který měl za následek neschopnost vytvářet si patřičné společenské vztahy.“

Leova babička ho přehnaně trestala, ale chránila ho před následky jeho činů mimo domov. Když se Leo dostal do puberty, jeho činnost svědčí o tom, že trpěl těžkou poruchou vnímání spolu s prvořadou potřebou ovládat. Vyvinul se u něj přehnaný pocit vlastní důležitosti, a když byl ohrožen, projevoval intenzivní narcisistní hněv.

Leo potřeboval ovládat, jeho potlačená láska i nenávist k babičce jakož i narůstající společenská izolace vedly k tomu, že trávil čím dál tím víc času ve světě vlastní fantazie. Také se u něj vyvinuly všechny

---

klasické defenzivní mechanismy. Vzдор, represe, projekce. Citově i společensky byl mimořádně nedospělý.“

„Myslíte, že je schopen chování, které jsem vám popsala?“
Překvapilo mě, jak pevně zněl můj hlas. Uvnitř jsem jen vřela hrůzou o dceru.

„Tehdy, když jsem s Leem pracovala, byly jeho fantazie zafixované a rozhodně negativní. Součástí mnoha z nich bylo násilné sexuální chování.“

Odmlčela se a já uslyšela další hluboké nadechnutí.

„Podle mého názoru je Leo Fortier velice nebezpečný člověk.“

„Víte, kde teď bydlí?“ Tentokrát se mi hlas zachvěl.

„Od jeho propuštění jsem s ním nepřišla do styku.“

Užuž jsem se chtěla rozloučit, když mě napadla další otázka. „Jak zemřela Leova matka?“

„V rukou andělíčkářky,“ odpověděla.

Když jsem zavěsila, v hlavě mi hučelo. Mám jméno. Leo Fortier pracoval s Grace Damasovou, měl přístup na církevní pozemky a je mimořádně nebezpečný. Co teď?

Uslyšela jsem slabé zahřmění a všimla si, že místnost zřítlavěla. Otevřela jsem francouzské okno a vyhlédla ven. Nad městem se shlukovala těžká mračna, zatahovala podvečer předčasnou temnotou. Zvedl se vítr a vzduch zhoustl pachem deště. Cypřiše už se zmítaly sem a tam a na zemi vířilo spadané listí.

Na mysl mi přišel jeden z mých prvních případů. Nellie Adamsová, pětiletá, pohřešovaná. Slyšela jsem to ve zprávách. Toho dne, kdy bylo nahlášeno její zmizení, byla prudká bouře. Myslela jsem na ni tehdy v noci v bezpečí své postele. Je tam někde venku, sama a vystrašená v bouři? O šest týdnů později jsem ji identifikovala podle lebky a úlomků žeber.

Prosím, Katy! Prosím, vrať se už!

Nech toho! Zavolej Ryanovi.

Na stěně se odrazilo světlo blesku. Zavřela jsem dveře na západku a přistoupila k lampě. Nic. Časový spínač, Brennanová. Je nastavený na osmou. Ještě je moc brzo.

Vsunula jsem ruku za gauč a cvakla knoflíkem časového spínače. Nic. Zkusila jsem nástěnný vypínač. Nic. Po hmatu jsem se podél stěny dostala za roh do kuchyně. Světla nereagovala. S rostoucím zděšením

---

jsem klopýtala chodbou do ložnice. Hodiny nesvítily. Nešel proud. Zůstala jsem okamžik stát, v duchu jsem horečně pátrala po vysvětlení. Udeřil blesk do transformátoru? Strhly větrem sražené větve stromů vedení?

UVědomila jsem si, že v bytě je nepřírozené ticho, zavřela jsem oči a naslouchala. Směsice zvuků zaplnila vakuum, které zbylo po umlčených elektrospotřebičích. Bouře venku. Tep mého srdce. A pak ještě něco. Tiché cvaknutí. Zavírání dveří? Birdie? Kde je? V druhé ložnici?

Přistoupila jsem k oknu ložnice. V ulici v bytech na de Maisonneuve zářila světla. Rozběhla jsem se chodbou zpátky ke dveřím do zahrádky. Viděla jsem světla v sousedových oknech zářit do deště. Je to jen u mě! Jen u mě nejde elektřina! Pak jsem si vzpomněla: bezpečnostní systém nezapípal, když jsem otevřela francouzské okno. Nemám bezpečnostní systém!

Skočila jsem po telefonu.

Linka byla hluchá.

41

Zavěsila jsem a očima přelétla šero kolem sebe. Nenarazily na žádný zlověstný obrys, ale vycítila jsem čísi přítomnost. Zachvěla jsem se a pak napjala, myšlenkami jsem prolisovala své možnosti jako balíček karet.

Zůstaň klidná, říkala jsem si. Zdrhni francouzským oknem do zahrady.

Jenže zahradní branka byla zamčená a klíč byl v kuchyni. Představila jsem si plot. Dokázala bych ho přelézt? Pokud ne, aspoň bych byla v zahradě venku a někdo by mě mohl uslyšet křičet. *Uslyšel* by někdo? Venku zuří bouře.

Napínala jsem uši, jestli nezaslechnu sebeslabší zvuk, srdce mi tlouklo o žebra jako můra o síť v okně. Myšlenky se mi rozbíhaly tisícem směrů. Myslela jsem na Margaret Adkinsovou, na Pitreovou a ty ostatní, na jejich protáta hrdla, jejich nevidoucí, upřeně zírající oči.

Jednej, Brennanová. Udělej něco! Nečekej, až se staneš jeho obětí! Mé obavy o Katy mi ztěžovaly racionální uvažování. Co když se

---

dostanu pryč a on si počká na ni? Ne, říkala jsem si, on nebude čekat na nic. On potřebuje vládnout. Zmizí a připraví se na příště.

Polkla jsem a málem zařvala bolestí, hrdlo jsem měla vyprahlé nemocí a strachem. Rozhodla jsem se utéct, rozrazit francouzské okno a vrhnout se do deště a svobody. Tělo ztuhlé, každíčký sval a šlachy napjaté, skočila jsem ke dveřím. Pět kroků jsem se ocitla za rohem a byla jsem tam, jednu ruku na klíce, druhá otáčela západkou. Mosaz mě studila do horečnatých prstů.

Odnikud mě ruka jak vepřová kýta udeřila přes obličej a šklubla mnou nazpátek, lebku mi přitiskla k trupu pevnému jako beton, drtila mi rty a vylamovala čelist. Tvrdá dlaň mi zakryla ústa a známý pach mi zaplnil nozdry. Ta ruka byla nepřírozně hladká a kluzká. Koutkem oka jsem zahlédla záblesk kovu a ucítila cosi studeného na pravém spánku. Můj strach byl jako bílý zvuk, překonával mé myšlení a zastíral všechno kromě mého a jeho těla.

„No, doktorko Brennanová. Mám za to, že máme dneska večer rande.“ Mluvil anglicky, ale s francouzskou výslovností. Měkce a tiše, jako milostná píseň s recitovanými verši.

Zápolila jsem, kroutila tělem, máchala rukama. Držel mě jako ve svěráku. Zoufale jsem se zmítala a šátrala do vzduchu.

„Ne, ne. Neperte se. Dneska večer jste tu se mnou. Na světě není nikdo kromě nás.“ Cítila jsem jeho teplo na krku, jak mě tiskl zády k sobě. Stejně jako jeho ruka bylo i jeho tělo podivně hladké a kompaktní. Překonala mě panika. Připadala jsem si bezmocná.

Nedokázala jsem myslet. Nemohla jsem mluvit. Nevěděla jsem, zda prosit, bojovat nebo přesvědčovat. Držel mi hlavu, takže byla nehybná, jeho ruka mi drtila rty o zuby. Cítila jsem v ústech pachutí krve.

„Nemáte co říct? No, promluvíme si později.“ Při řeči dělal rty něco divného, olizoval si je a pak je zase vsával zuby nazpátek.

„Něco jsem vám přinesl.“ Cítila jsem, jak se jeho tělo zkroutilo, a ruka mi sjela z úst. „Dárek.“

Klouzavý zvuk kovu, pak mi odtáhl hlavu dopředu a něco studeného mi sjelo přes tvář na krk. Než jsem stihla zareagovat, jeho paže sebou šklubla a mě to strhlo na místo vzdálené všemu uvažování, na místo vybuchujícího světla, dušení a dávení. V tomto okamžiku jsem nedokázala nic než kategorizovat svou bolest podle jeho pohybu.

Povolil, pak ještě jednou silně zatáhl za řetěz, rozdrtil mi hrtan a zkroutil bradu a obratle. Bolest to byla nesnesitelná.

Zmítala jsem se a lapala po vzduchu a on mě otočil, popadl mě za ruce a omotal mi zápěstí jiným řetězem. Pevně ho utáhl jediným ostrým zatáhnutím, přicvakl ho k řetězu na krku, pak škulbl a oba zvedl vysoko nad hlavu. V plicích mi zaburácel oheň a můj mozek prosil o vzduch. Bojovala jsem, abych se udržela při vědomí, slzy mi kanuly po tváři.

„Ach, ono to bolelo? To mě mrzí.“

Spustil řetěz a mé trýzněné hrdlo lapalo po vzduchu.

„Vypadáte jako velká ryba na udici, co nasává vzduch.“

Ted' jsem byla tváří k němu, jeho oči jen pár centimetrů od mých. Skrz bolest jsem toho zaregistrovala jen málo. Jeho tvář mohla patřit komukoli, tvář zvířete. Koutky úst se mu zachvívaly, jakoby je dráždil jakýsi vnitřní vtip. Obkroužil mé rty špičkou nože.

V ústech jsem měla tak sucho, že se mi jazyk lepil, když jsem se pokusila mluvit. Polkla jsem.

„Já –“

„Drž hubu! Drž hubu, kurva! Já vím, co bys ráda. Já vím, co si o mně myslíš. Víím, co si o mně všichni myslíte. Vy si myslíte, že jsem nějaká genetická zrůda, kterou by měli vyhubit. Jenže já jsem stejně dobrej jako každej druhej. A tady velím já.“

Svíral nůž takovou silou, až se mu třásla ruka. Vypadal v šeru předsíně přízračně bílý, kotníky na rukou se mu bouřily bílé a kulaté. Chirurgické rukavice! To jsem prve cítila. Čepel mě kousla do tváře a já ucítila na bradě teplý pramínek. Pociťovala jsem naprostou beznaděj.

„Než s tebou skončím, budeš ze sebe rvát spodáry, tak moc mě budeš chtít. Ale to až později, *doktorko* Brennanová. Prozatím budeš mluvit, jen když ti řeknu.“

Dýchal ztěžka, nozdry měl bílé. Levou rukou si pohrával se stahovacím řetězem, ovíjel si jeho články kolem dlaně a zase je pouštěl.

„Tak. Pověz mi.“ Zase klid. „Co si myslíš?“ Jeho oči se zdály chladné a šílené jako u nějakého třetihorního savce.

„Myslíš si, že jsem blázen?“

Držela jsem jazyk za zuby. Déšť bil do okna za ním. Zatáhl za řetěz, přitáhl si můj obličej těsně k svému. Jeho dech se dotkl potu na mé kůži.

„Bojíš se o dceru?“

„Co víte o mé dceři?“ kuckala jsem.

„Já o vás vím všechno, doktorko Brennanová.“ Jeho hlas byl opět tlumený a sladký jako sirup. Bylo to, jako by mi cosi odporného lezlo do ucha. Polkla jsem navzdory bolesti, potřebovala jsem mluvit, nechtěla jsem ho provokovat. Jeho nálady se zmítaly jako houpací síť v hurikánu. „Víte, kde je?“

„Možná.“ Zase zvedl řetěz, tentokrát pomalu, napnul mi bradu, kam až to šlo, pak mi přešel nožem po hrdle, pomalým backhandovým pohybem.

Zaplál blesk a jemu poskočila ruka. „Škrtí dost?“ zeptal se.

„Prosím...“ dávala jsem se.

Uvolnil řetěz, dovolil mi spustit bradu. Polkla jsem a zhluboka se nadechla. Hrdlo jsem měla v jednom ohni, krk pohmožděný a oteklý. Zvedla jsem ruce, abych si ho promnula, a on je šknutím za řetěz na zápěstích strhl dolů. Ústa se mu znovu zaškubala jako hlodavci.

„Nemáš co říct?“ Zíral na mě, oči černé, samé zorničky. Dolní víčka se zachvívala stejně jako rty.

Zděšeně jsem uvažovala, co asi dělaly ty ostatní. Co dělala Gabby.

Zvedl mi řetěz nad hlavu a začal zvyšovat napětí, dítě, které mučí štěně. Vražedné dítě. Vzpomněla jsem si na Alsu. Vzpomněla jsem si na stopy na Gabbyině těle. Co to říkal J. S.? Jak by se to dalo využít?

„Prosím. Ráda bych s vámi mluvila. Co kdybychom se zašli někam napít a...?“

„Mrcho!“

Škubl paží a řetěz se surově utáhl. Hlavou a krkem mi šlehaly plameny. Reflexivně jsem zvedla ruce, ale byly studené a k nepotřebě.

„Velká *doktorka* Brennanová přece nepije, ne? To ví každý.“

Skrz slzy jsem viděla, jak mu divoce skáčou víčka. Dostával se na pokraj. Ach Bože! Pomoz mi!

„Jsi stejná jako ostatní. Myslíš si, že jsem blbec, co?“

Můj mozek vysílal dva vzkazy: Uteč! Najdi Katy!

Držel mě a mezitím vítr kvílel a déšť bičoval okna. V dálce jsem uslyšela zahoukat klakson auta. Pach jeho potu se mísil s mým. Jeho oči, skelné šílenstvím, se mi zářily do obličeje. Srdce mi tlouklo jako šílené.

Pak v tichu ložnice něco zaťapalo a jeho víčka se na okamžik přivřela, zarazil se. Ve dveřích se objevil Birdie a vydal zvuk mezi

---

zakviknutím a zavrčením. Fortierovy oči se přesunuly k bílému stínu a já využila příležitost.

Vykopla jsem a zasáhla ho mezi nohy, a vložila jsem do té rány veškerou sílu svého strachu a nenávisti. Moje holeň mu tvrdě narazila do rozkroku. Zařval a zlomil se v pase. Vyškubla jsem mu z ruky konce řetězu, otočila jsem se a řítila chodbou, hnala mě hrůza a zoufalství. Měla jsem pocit, jako bych se pohybovala ve zpomaleném filmu.

Rychle se vzpamatoval, jeho řev bolesti se proměnil v hulákání vzteku.

„Mrcho!“

Letěla jsem úzkou chodbou, divže jsem nezakopla o řetěz, který jsem táhla za sebou.

„Jsi mrtvá, čubko!“

Slyšela jsem ho za sebou, hnal se tmou, dýchal jako zoufalé zvíře.

„Jsi má! Mně neutečeš!“

Vpotácela jsem se za roh, kroutila rukama, snažila se uvolnit řetěz na zápěstí. Krev mi duněla v uších. Byla jsem robot, můj sympatický nervový systém obsluhoval kontrolky.

„Píčo!“

Byl mezi mnou a domovními dveřmi, přinutil mě vrazit do kuchyně! Hnala mě jediná myšlenka: dostat se k francouzskému oknu! Pravá ruka mi vyklouzla z řetězu.

„Kurvo! Jsi moje!“

Dva kroky do kuchyně, bolest mě zase udeřila, už jsem myslela, že mám zlomený krk. Levá paže mi vylétla vzhůru a hlava sebou škubla dozadu. Zachytil rukou konec řetězu na mém krku. Cítila jsem, jak se ve mně zvedají útroby, jak mi zase docházela zásoba vzduchu.

Volnou rukou jsem se snažila osvobodit hrdlo, ale čím víc jsem táhla, tím víc utahoval. Svíjela jsem se a tahala, ale řetěz se jen zařezával hlouběji.

Zvolna navinoval řetěz, přitahoval mě zpátky k sobě. Cítila jsem jeho paniku, cítila jsem, jak se jeho tělo třese, podle chvění řetězu. Očko za očkem mi přitahoval vodítko. Začínala jsem cítit závrať a měla jsem dojem, že omdlévám.

„Za tohle zaplatíš, mrcho.“ Syčel.

Tvář a špičky prstů mě brněly nedostatkem kyslíku a uši mi naplnilo duté zvonění. Místnost se kolem mě začínala vznášet. Uprostřed mého zorného pole se vytvořilo hejno teček, slily se, pak se

---

rozprostřely jako černý oblak. Skrz narůstající mrak jsem viděla, jak se mi keramická dlažba zvedá vstříc, jakoby zpomaleně. Dívala jsem se, jak vztahuji ruce, jak se vznáším vstříc, necitelný hostitel se spojuje se svým parazitem.

Jak jsme klopýtali kupředu, narazila jsem břichem na kuchyňskou linku a hlavou praštila do horní skříňky. Upustil řetěz, ale byl mi v patách.

Roztáhl nohy a přitiskl se ke mně tělem, mačkal mě k lince. Roh dřezu se mi bolestně zařízl do levé pánevní kosti, ale mohla jsem dýchat.

Hrud' se mu zvedala, každé vlákno jeho tkání bylo napjaté jako gumička praku. Smyčkovitým pohybem zápěstí znovu uchopil řetěz a stáhl mi hlavu dozadu. Pak se mi natáhl k hrdlu a přiložil špičku nože pod bradu. Moje krkavice tepala o studenou ocel. Cítila jsem na levé tváři jeho dech.

Držel mě celou věčnost, hlavu zakloněnou, ruce natažené a k nepotřebě, jako zdechlinu houpající se na háku. Jako bych pozorovala sama sebe přes široký záliv, divák, zděšený, ale neschopný pomoci.

Dostala jsem se pravou rukou na pracovní desku, pokusila jsem se odstrčit, abych se zvedla a uvolnila řetěz. Pak jsem se dotkla čehosi na desce. Plechovka od pomerančové šťávy. Nůž.

Mrčky jsem uchopila do prstu rukojeť. Sténala jsem a snažila se vzlykat. Odpoutej jeho pozornost.

„Ticho, čubko! Ted' si budeme hrát. Ty si ráda hraješ, vid'?"

Opatrně jsem otočila nůž, hlasitě dávíc, abych zamaskovala i nejslabší zaškrábání.

Ruka se mi třásla, zaváhala.

Pak jsem zas uviděla ty ženy, uviděla jsem, co jim udělal. Cítila jsem jejich hrůzu a znala jejich konečné zoufalství.

Udělej to!

Adrenalin se mi šířil hrudí a údy jako láva, když se valí po horském svahu. Jestli mám zemřít, tak ne jako krysa v díře. Zemřu při útoku na nepřítele, za rachotu děl. Znovu jsem soustředila myšlenky a stala jsem se aktivní účastnicí vlastního osudu. Sevřela jsem nůž čepelí nahoru a odhadla úhel. Pak jsem máchla přes své tělo a přes levé rameno vší silou, kterou dokázal nahromadit strach, zoufalství a touha po pomstě.

Špička zasáhla kost, trochu sklouzla, pak se zabořila do houbovité měkkosti. Jeho předchozí zařvání nebylo ničím v porovnání

---

s tím, co se mu vydralo z hrdla teď. Jak klopýtl dozadu, levá ruka mu klesla a pravá mi přejela po hrdle. Konec řetězu se sesul na podlahu, uvolnil svůj smrtící stisk.

Cítila jsem napříč přes hrdlo tupou bolest, pak cosi mokrého. Nezáleželo na tom. Jediné, co jsem chtěla, byl vzduch. Hladově jsem lokala, rychle uvolňovala články řetězu a cítila pod prsty to, o čem jsem věděla, že musí být má vlastní krev.

Za mnou se ozval další řev, pisklavý, neartikulovaný, jako smrtelný výkřik kočkovité šelmy. Ztěžka oddechujíc a opírajíc se o kuchyňskou linku jsem se obrátila.

Klopýtal pozadu přes kuchyň, jednu ruku u obličeje, druhou upaženou ve snaze chytit rovnováhu. Děsivé zvuky mu vybublávaly z otevřených úst, narazil na protější zeď a zvolna sklouzl na podlahu. Upažená ruka nechala na omítce černou šmouhu. Chvilku se mu hlava převalovala sem a tam, pak mu z hrdla vyšel tenký sten. Ruce mu sklesly a tvář se uklidnila, brada dole, oči upřené na podlahu.

Stála jsem ztuhlá v náhlém tichu, jediné, co bylo slyšet, byl můj chraplavý dech a jeho slábnoucí kňourání. Skrze bolest jsem začala vnímat své okolí. Dřez. Sporák. Lednička, tichá jako hrob. Něco kluzkého pod nohama.

Zírala jsem na postavu, nehybně zhroutenou na podlaze mé kuchyně, nohy roztažené před tělem, bradu na hrudi, záda opřená o zeď. V šeru jsem viděla tmavou šmouhu, která vedla dolů po jeho hrudi k levé ruce.

Blesk zaplátl jako pochodeň a osvětlil mé dílo.

Jeho tělo působilo štíhle, hladké v bláně barvy paví modři, která je pokrývala. Lebku mu zakrývala modro-červená čapka, připlácla mu vlasy a změnila jeho hlavu v nevýrazný ovál.

Rukojeť nože na bifteky mu trčela z levého oka jako praporek na golfovém hřišti. Krev mu stékala po tváři a po hrdle, na latexu na jeho hrudi vytvářela tmavou skvrnu. Už přestal sténat.

Zajíkla jsem se a do zorného pole mi zase vplula flotila flíčků. Kolena se mi podlomila a já se pokusila opřít o kuchyňskou linku.

Snažila jsem se dýchat hlouběji a zvedla jsem ruce k hrdlu, abych odstranila řetěz. Ucítla jsem kluzké teplo. Spustila jsem jednu ruku a zadívala se na ni. No ano. Krvácím.

Mířila jsem ke dveřím, myslela na Katy, jak získat pomoc, když mě nějaký zvuk přimrazil na místě. Klouzání ocelových článků! Místnost zablikala bíle, pak černě.

Příliš zbitá, než abych utíkala, jsem se otočila. Němě se ke mně blížila temná silueta.

Uslyšela jsem svůj hlas, pak uviděla tisíc teček a přes všechno se převalil černý mrak.

V dálce kvílely sirény. Hlasy. Tlak na hrdle.

Otevřela jsem oči, světlo a pohyb. Nade mnou se tyčila jakási postava. Nějaká ruka mi něco tiskla na krk.

Kdo? Kde? Můj obývací pokoj. Vzpomínka. Panika. Pokoušela jsem se sednout.

„Attention. Attention. Elle se leve.“

Ruce mě jemně přitiskly zpátky.

Pak známý hlas. Nečekaný. Mimo kontext.

„Nehýbejte se. Ztratila jste spoustu krve. Už jede sanitka.“

Claudel.

„Kde to...?“

„Jste v bezpečí. Máme ho.“

„To, co z něj zbylo.“ Charbonneau.

„Katy?“

„Lehněte si. Máte řeznou ránu na hrdle a na pravé tváři, a když hnete hlavou, krvácí to. Ztratila jste hodně krve a my nechceme, aby jí bylo ještě víc.“

„Má dcera?“

Jejich tváře se vznášely nade mnou. Zaplál blesk, zbělely.

„Katy?“ Srdce mi bušilo. Nemohla jsem dýchat.

„Je v pořádku. Nemůže se dočkat, až vás uvidí. Jsou s ní přátelé.“

„Tabernac.“ Claudel odstoupil od gauče. *„Ou est cette ambulance?“*

Odkráčel do předsíně, koukl po čemsi na kuchyňské podlaze, pak zpátky na mě, ve tváři prapodivný výraz.

Kvílení sirény zesílilo, zaplnilo naši uličku. Pak druhé. Uviděla jsem za francouzským oknem pulzovat červenou a modrou.

„Uklidněte se,“ řekl Charbonneau. *„Už jsou tady. Dohlédneme na to, aby o vaši dceru bylo postaráno. Už je po všem.“*

V oficiálních záznamech mé paměti dosud zeje mezera. Příští dva dny tam jsou, ale jsou rozmazané a obraz se nekryje se zvukem, vykloubená koláž obrazů a pocitů, které přicházejí a odcházejí, ale nemají žádnou racionální strukturu.

Hodiny s čísly, která nikdy nebyla stejná. Bolest. Tahání za ruce, doteky, zvedají mi víčka. Hlasy. Světlé okno. Tmavé okno.

Tváře. Claudel v ostrém světle zářivek. Silueta Jewel Tambeauxové proti do běla rozpálenému slunci. Ryan ve žlutém světle lampy zvolna obrací stránky. Charbonneau klímá, televize mu modrým blikáním osvětluje obličej.

Měla jsem v sobě dost farmaceutik, aby to otupělo iráckou armádu, takže je těžko odlišit zdrogovaný spánek od bdělé skutečnosti.

Sny a vzpomínky se točí a víří jako cyklon kolem svého oka. Bez ohledu na to, kolikrát jsem se v duchu tou cestou vracela, nedokážu rozlišit obrazy.

Souvislost se vrátila až v pátek.

Otevřela jsem oči do jasného slunečního světla, uviděla ošetřovatelku upravující kapačku a pochopila, kde jsem. Někdo napravo ode mě vydával tiché cvakavé zvuky. Otočila jsem hlavu a vystřelila mi do ní bolest. Tupé tepání v krku mi sdělilo, že další pohyb se příliš nedoporučuje.

Ryan seděl v koženkovém křesle a zaznamenával něco do kapesního diáře.

„Budu žít?“ Má slova zněla nezřetelně.

„*Mon Dieu.*“ Úsměv.

Polkla jsem a opakovala otázku. Rty jsem měla ztuhlé a napuchlé.

Ošetřovatelka sáhla po mém zápěstí, položila na ně špičky prstů, soustředila pohled na hodinky.

„Říkají to.“ Ryan vsunul diář do kapsy košile, vstal a přistoupil k posteli. „Otřes mozku, řezná rána na pravé straně šíje a hrdla se značnou ztrátou krve. Sedmatřicet stehů, všechny pečlivě založené dobrým plastickým chirurgem. Prognóza: Bude žít.“

Ošetřovatelka na něj vrhla nesouhlasný pohled. „Deset minut,“ řekla a odešla.

Záblesk paměti prostřelil strachem vrstvu drog.

„Katy?“

„Jen klid. Za chvíli je tady. Byla tu už dřív, ale vy jste byla v limbu.“

Tázavě jsem na něj pohlédla.

„Dorazila s nějakou kamarádkou těsně předtím, než vás odvezla sanitka. S nějakou holkou z McGillovy, kterou zná. Vyložili ji u vašeho bytu bez klíče ten den odpoledne, ale někoho ukecala, aby ji pustil do domu. Někteří z vašich sousedů nejsou zřejmě zrovna svědomití, pokud jde o bezpečnost.“ Zahákl si palec za pásek. „Ale do vašeho bytu se nemohla dostat. Volala vám do práce, jenže neuspěla. Tak tam nechala batůžek, abyste věděla, že je ve městě, a znovu zavolala své kamarádce. Sayonara, mamčo. Chtěla se vrátit k večeři, ale spustila se bouřka, takže obě uvízly u Hurleyho a trošku nasávaly. Zkoušela zavolat, ale pořád bylo obsazeno. Div to s ní nesešlo, když přijela, ale povedlo se mi ji uklidnit. Jedna policistka z oddělení pomoci obětem je s ní pořád ve styku, stará se, aby věděla, co se děje. Několik zdejších lidí jí nabídlo, že u nich může zůstat, ale ona je radši u své kamarádky. Chodí sem každý den a už se nemůže dočkat, až vás uvidí.“

Navzdory veškeré mé snaze slzy úlevy. Papírový kapesník a laskavý pohled od Ryana. Má ruka vypadala na pozadí zelené nemocniční pokrývky divně, jako by náležela někomu jinému. Kolem zápěstí jsem měla plastický náramek. Pod nehty jsem zahlédla maličké skvrnky krve.

Další bity paměti. Blesk. Rukojeť nože.

„Fortier?“

„Později.“

„Hned.“ Bolest na krku sílila. Věděla jsem, že dlouho už mi do řeči nebude. Taky se brzo vrátí Florence Nightingalová.

„Ztratil spoustu krve, ale moderní medicína toho hajzla zachránila. Jak jsem to pochopil, čepel prořála bulvu, ale pak sklouzla po čichové kosti, aniž by pronikla craniem. Přijde o oko, ale dutiny bude mít skvělé.“

„Vy jste syčák, Ryane.“

„Dostal se k vám do domu porouchanými garážovými vraty, pak si otevřel váš zámek. Nikdo nebyl doma, takže vyřadil bezpečnostní systém a přerušil přívod energie. Nevšimla jste si toho, protože váš počítač běhá na baterie, když selže elektřina, a obyčejný telefon není napojený na přívod elektřiny, jenom přenosný. Určitě přerázl telefonní

---

vedení hned potom, co jste uskutečnila poslední telefonát. Patrně byl uvnitř, když Katy zkoušela dveře a nechala si tam ten batůžek.“

Další rampouch strachu. Drtící ruka. Škrťící obojek.

„Kde je teď?“

„Je tady.“

Pracně jsem se snažila zvednout a totéž činil i můj žaludek. Ryan mě jemně stlačil zpátky na polštář.

„Přísně ho střeží, Tempe. Nikam neuteče.“

„St. Jacques?“ Uslyšela jsem ve svém hlase třas.

„Později.“

Měla jsem tisíc otázek, ale už bylo pozdě. Klouzala jsem zpět do dutého prostoru, ve kterém jsem ležela stočená do klubíčka už dva dny.

Ošetřovatelka se vrátila a střelila po Ryanovi zdrcujícím pohledem. Neviděla jsem ho odcházet.

Když jsem se vzbudila příště, Ryan a Claudel si tiše povídali u okna. Venku byla tma. Zdálo se mi o Jewel a Julii.

„Byla tu prve Jewel Tambeauxová?“

Obrátili se mým směrem.

„Přišla ve čtvrtek.“ Ryan.

„Fortier?“

„Už je mimo nebezpečí.“

„Mluví?“

„Ano.“

„Je St. Jacques?“

„Ano.“

„A?“

„Tohle by asi mělo počkat, až budete silnější.“

„Povězte mi to.“

Ti dva si vyměnili pohledy, pak ke mně přistoupili. Claudel si odkašlal.

„Jmenuje se Leo Fortier. Dvaatřicet let. Bydlí mimo ostrovy s manželkou a dvěma děcky. Střídá zaměstnání. Nic trvalého. Měl s Grace Damasovou poměr ještě v roce 1991. Seznámili se v řeznictví, kde oba pracovali.“

„La Boucherie St. Dominique.“

„*Oui.*“ Claudel na mě vrhl prapodivný pohled. „Všechno se začne hatit. Ona mu vyhrožuje, že to práskne ženušce, začne ždímat z amanta peníze. Má toho plné zuby, tak ji požádá, aby se s ním sešla po pracovní době v krámě, zabije ji a její tělo rozřeže.“

„Riskantní.“

„Majitel je mimo město, v krámě je na dva týdny zavřeno. Všechno vybavení tam je. Takže ji rozřeže, odveze do St. Lambert a pohřbí na klášterních pozemcích. Jeho strýček je tam zřejmě domovník. Bud' mu dal klíč starý pán, nebo si Fortier posloužil sám.“

„Emile Roy.“

„*Oui.*“

Znovu ten pohled.

„To není všechno,“ pokračoval Ryan. „V klášteře odpravil i Trottierovou a Gagnonovou. Odvezl je tam, zabil je, ve sklepech rozčtvrtl jejich mrtvoly. Uklidil po sobě, takže Roy neměl žádné podezření, ale když Gilbert a jeho hoši vystříkali sklep dneska ráno luminolem, rozsvítil se jako Orange Bowl o poločase.“

„Tak získal přístup i do Le Grand Séminaire,“ řekla jsem.

„Jo. Prý dostal ten nápad, když sledoval Chantale Trottierovou. Byt jejího otce je hned za rohem. Roy má v klášteře tabuli se všemi možnými klíči od kostelů na háčcích, všechny pěkně označené. Fortier si jen vybral ten, o který stál.“

„Aha. A Filbert má pro vás řeznickou pilku. Prý svítí.“ Ryan.

Určitě si všiml něčeho v mém obličejí.

„Až vám bude líp.“

„Už se nemůžu dočkat.“ Snažila jsem se, ale můj pohmožděný mozek se zase ztrácel.

Vstoupila ošetřovatelka.

„Tohle je policejní záležitost,“ řekl Claudel.

Založila si paže a zavrtěla hlavou.

„*Merde.*“

Rychle ji vystrčil ze dveří, ale za okamžik se vrátila. S Katy. Má dcera beze slova přešla místnost a sevřela obě mé ruce do svých. Oči se jí naplnily slzami.

Tiše: „Miluju tě, mami.“

Chvilíčku jsem se na ni jen dívala, vřelo ve mně tisíc emocí. Láska. Vděčnost. Bezmoc. Milovala jsem tohle dítě jako žádnou jinou bytost na zemi. Zoufale jsem toužila, aby byla šťastná. A v bezpečí. Měla

---

jsem pocit, že jsem naprosto neschopná o něčem z toho ji ujistit. Ucítila jsem vlastní slzy.

„A já miluju tebe, drahoušku.“

Přitáhla si židli těsně ke mně a sedla si vedle mé postele, aniž by pustila moje ruce. Světlo zářivky jí rozzářilo kolem hlavy plavou svatozář.

Odkášlala si. „Bydlím u Moniky. Zapsala si nějaký letní kurs na McGillovce a bydlí u rodičů. Její rodina se o mě dobře stará.“ Odmlčela se, nebyla si jistá, co říct, co si nechat pro sebe. „Birdie je s námi.“

Podívala se směrem k oknu, zpátky na mě.

„Jedna policistka se mnou mluví dvakrát denně a přiveze mě sem pokaždé, když chci.“ Předklonila se, opřela si předloktí o postel. „Nebyla jsi moc často vzhůru.“

„Hodlám se polepšit.“

Nervózní úsměv. „Táta volá každý den, aby se přesvědčil, že nic nepotřebuju, a ptá se na tebe.“

Pocit viny a ztráty se přidaly k emocím, které ve mně vřely. „Pověz mu, že je mi fajn.“

Sestra se tiše vrátila a stoupla si vedle Katy, která pochopila její narážku. „Zítra zase přijdu.“

Bylo ráno, když jsem se dozvěděla další podrobnosti o Fortierovi.

„Už léta se dopouštěl sexuálních přestupků. Má záznamy až do roku 1979. Půldruhého dne držel nějakou holku pod zámek, když mu bylo patnáct, ale nic z toho nebylo. Babičce se podařilo dosáhnout, že to nešlo před soud, žádný záznam o zatčení. Většinou si pokaždé vybral nějakou ženskou, sledoval ji, vedl si záznamy o jejích činnostech. Nakonec ho sebrali pro ublížení na zdraví roku 1988...“

„Babička.“

Další Claudelův pohled. Všimla jsem si, že jeho hedvábná kravata má přesně stejný červenohnědý odstín jako košile.

„*Oui*. Hodnocení soudem stanoveného psychiatra ho tehdy popisovalo jako impulzivního paranoika.“ Obrátil se k Ryanovi. „Co ještě ten cvokař napsal? Nesmírný hněv, potenciální schopnost násilí, zvláště vůči ženám.“

„Takže dostal šest měsíců a pustili ho. Typické.“

Tentokrát na mě Claudel už jen zíral. Krátce si stiskl kořen nosu mezi očima a pokračoval.

„Až na tu holku a babču toho Fortier až do téhle chvíle neudělal moc kromě drobných přestupků. Ale doopravdy ho vzalo, když zabil Grace Damasovou – rozhodne se, že přejde k větším věcem. Hned potom si najme svůj první úkryt. Ten na Bergerově byl až poslední.“

„Nechtěl se dělit o svého koníčka se ženuškou.“ Ryan.

„Kde bral peníze, když dělal jen na částečný úvazek?“

„Žena pracuje. Patrně je ždímal z ní, namluvil jí nějakou lež. Anebo měl možná ještě dalšího koníčka, o kterém nevíme. Určitě na to přijdeme.“

Claudel pokračoval svým neosobním, věcným hlasem.

„Příští rok začne se stopováním doopravdy, bere to systematicky. S tím metrem jste měla pravdu. Nějak si potrpí na číslici šest. Začne tak, že ujede šest zastávek, pak sleduje ženskou, která zapadá do jeho profilu. Jeho první zásah nazdařbůh je Francine Morisette-Champouxová. Náš hoch nastoupí na Berri-UQAM, vystoupí na Georges-Vanier a sleduje ji domů. Stopuje ji tak několik týdnů, pak přistoupí k činu.“

Vzpomněla jsem si na její slova a pocítila nával hněvu. Chtěla se cítit bezpečná. Nedotknutelná ve svém domově. Typicky ženská fantazie. Claudelův hlas ke mně znovu pronikl.

„Ale volné sledování je příliš riskantní, není pro něj dost organizované. Dostane nápad využít nápisů realitních kanceláří – inspiruje ho ten na domě Morisette-Champouxových. Je to dokonalá propustka.“

„Trottierová?“ Udělalo se mi nanic.

„Trottierová. Tentokrát jede po zelené trase, ujede svých šest zastávek a vystoupí v Atwater. Chodí kolem, dokud nezahledne nápis. Tatínkův byt. Kouká, dává si na čas, vidí Chantale přicházet a odcházet. Prý zahlédl na její uniformě logo Sacré Coeur, někdy chodil dokonce i do školy. Pak zaútočí ze zálohy.“

„Tou dobou už si našel i bezpečnější místo k vraždění,“ dodal Ryan.

„Klášter. Dokonalé. Jak přiměl Chantale, aby s ním šla?“

„Jednoho krásného dne čeká, dokud nebude mít jistotu, že je sama, zazvoní, chce vidět byt. Je přece potenciální kupec, ne? Ale ona ho nepustí dovnitř. O několik dní později zastaví vedle ní, když odchází ze školy. To je ale náhoda. Tvrdí, že měl schůzku s jejím

---

otcem, jenže se nikdo neukázal. Chantale ví, jak moc chce starý pán ten kvartýr prodat, a tak slíbí, že ho provede. Zbytek známe.“

Zářivka nad mou postelí tiše bzučela. Claudel pokračoval.

„Fortier nechce riskovat další mrtvolu na klášterních pozemcích, tak ji odveze až nahoru do St. Jerome. Ale to se mu taky nelíbí. Je moc dlouho v autě. Co kdyby ho zastavili? Uviděl seminář, vzpomene si na klíč. Příště to provede ještě líp.“

„Gagnonová.“

„Vývoj po spirále.“

„*Voilà.*“

V tom okamžiku se objevila ošetřovatelka, mladší, laskavější verze mé hlídačky ze všedních dnů. Přečetla si mou kartu, sáhla mi na hlavu, odečetla puls. Poprvé jsem si všimla, že intravenózní hadička mi z paže zmizela.

„Jste unavená?“

„Je mi fajn.“

„Můžete dostat další lék proti bolesti, kdybyste ho potřebovala.“

„Uvidíme, jak to půjde,“ řekla jsem.

Usmála se a odešla.

„A co Adkinsová?“

„Když mluví o Adkinsové, rozruší se,“ řekl Ryan. „Uzavře se. Skoro jako by byl na ty ostatní hrdý, ale tuhle bere jinak.“

Chodbou projel vozík, gumová kolečka tiše klouzala po dlaždičkách.

Proč Adkinsová nezapadala do struktury?

Robotický hlas kohosi vybízel, aby volal linku 237.

Proč tak nečistě?

Dveře výtahu se otevřely, šustivě zavřely.

„Přemýšlejte o tomhle,“ řekla jsem. „Má ten byt na Bergerově. Jeho systém funguje. Nalézá si oběti pomocí metra a nápisů ‚na prodej‘, pak je stopuje až do té pravé chvíle. Má bezpečné místo k zabíjení a bezpečné místo k zakopávání těl. Možná to funguje až moc dobře. Možná už tu není ten spěch, takže musí zvýšit sázky. Rozhodne se vrátit do domova oběti, jako to udělal s Morisette-Champouxovou.“

Vzpomněla jsem si na fotografie. Neuspořádaná tepláková souprava. Tmavě rudá kaluž kolem těla.

„Jenže zleniví. Zjistili jsme, že volal předem, aby si dal s Margaret Adkinsovou schůzku. Nepočítal ale s tím, že během jeho návštěvy zavolá manžel. Musí ji zabít rychle. Musí ji rychle rozřezat, znetvořit ji

---

něčím, co je po ruce. Stihne to, vypadne, ale je to uspěchané. Nemá nad tím kontrolu.“

Soška. Uříznutý prs.

Ryan kývl.

„To dává smysl. Vražda je jen závěrečným jednáním jeho fantazie nadvlády. Můžu tě zabít nebo tě nechám naživu. Můžu tvé tělo skrýt nebo je vystavit. Mohu tě zbavit pohlaví tím, že ti znetvořím prsa nebo vaginu. Mohu tě zanechat bezmocnou, když ti uřežu ruce. Jenže pak zavolá manžel a ohrozí uspokojení celé jeho fantazie.“

„Zkazí útok.“ Ryan.

„Před Adkinsovou nikdy nepoužil žádný ukradený předmět. Možná potom použil její bankovní kartu, aby znovu získal nadvládu.“

„Anebo měl možná finanční problém, potřeboval si něčeho šňupnout a neměl kupní sílu.“ Claudel.

„Je to záhada. Pokud jde o ty ostatní, ne a ne ho umlčet, ale jak jde o Adkinsovou, mlčí jako ryba.“ Ryan.

Nějakou chvíli neříkal nikdo nic.

„Pitreová a Cautierová?“ zeptala jsem se, vyhýbajíc se tomu, co jsem opravdu musela vědět.

„Tvrdí, že s nimi nemá nic společného.“

Ryan a Claudel si vyměňovali nějaká slova. Neslyšela jsem je. Mráz se rozšířil a zaplnil mi hrudník, otázka nabývala tvaru. Srážela se, visela ve vzduchu, pak sklouzla vzhůru a silou se změnila v jazyk.

„Gabby?“

Claudel sklopil oči.

Ryan si odkašlal.

„Měla jste...“

„Gabby?“ opakovala jsem. Slzy mě pálily pod víčky.

Ryan kývl.

„Proč?“

Nikdo nepromluvil.

„Je to kvůli mně, vidíte?“ Ze všech sil jsem se snažila udržet hlas v klidu.

„Ten sviňák je cvok,“ řekl Ryan. „Sílí touhou ovládat. O svém dětství toho moc neřekne, ale na babičku měl takový vztek, že byste ho mohla kydát lopatou. Hází všechny svoje problémy na ni. Pořád říká, že ho zničila. Podle toho, co víme, to byla velice dominantní ženská, a fanaticky zbožná. Jeho pocit bezmoci patrně pramení z toho, co se dělo mezi nimi.“

„To znamená, že ten chlap to vůbec neumí se ženskýma a viní z toho starou paní,“ dodal Claudel.

„Co to má společného s Gabby?“

Ryan jako by se zdráhal pokračovat.

„Nejdřív získá Fortier pocit nadvlády šmírováním. Může pozorovat své oběti, sledovat je, všechno se o nich dozví a ony o něm nevědí nic. Vede si poznámky a výstřižky a v hlavě si přehrává všelijaké fantazie. Navíc je tu ta výhoda, že mu nehrozí odmítnutí. Ale nakonec ani to nestačí. Zabije Damasovou, zjistí, že se mu to líbí, a rozhodne se změnit povolání. Začne unášet a zabíjet své oběti. Naprostá nadvláda. Život a smrt. Velí a je nezastavitelný.“

Zírala jsem do ohnivě modrých duhovek.

„A vy si pak přijdete a vykopete Isabelle Gagnonovou.“

„Jsem hrozba,“ řekla jsem, očekávajíc předem to, co mělo přijít.

„Jeho dokonalý modus operandi je v ohrožení, cítí nebezpečí. A příčinou je doktorka Brennanová. Můžete převrátit vzhůru nohama celou fantazii, ve které je nejvyšším hráčem.“

Probírala jsem v duchu události posledních šesti týdnů.

„Vykopala jsem a identifikovala Isabelle Gagnonovou začátkem června. O tři týdny později zabil Fortier Margaret Adkinsovou a příštího dne jsme se ukázali na Rue Berger. Tři dny potom jsem našla kostru Grace Damasové.“

„Přesně tak.“

„Zuří.“

„Bezpochyby. Lov je jeho způsob, jak vyjádřit činem své opovržení vůči ženám –“

„Anebo hněv vůči bábince.“ Claudel.

„Možná. Rozhodně ve vás vidí překážku.“

„A jsem žena.“

Ryan sáhl po cigaretě, rozpomněl se, kde je.

„Taky udělal chybu. Adkinsovou zkaňhal. Použití bankovní karty ho málem stálo prozrazení.“

„Takže to potřebuje na někoho shodit.“

„Ten chlap si nemůže přiznat, že to podělal. A rozhodně se nedokáže smířit s tím, že ho nachytala ženská.“

„Ale proč Gabby? Proč ne já?“

„Kdoví? Náhoda? Načasování? Možná vyšla ven dřív než vy.“

„To asi ne,“ řekla jsem. „Je zřejmé, že mě už nějakou dobu stopoval. Dal mi tu lebku na dvorek?“

Kývání.

„Mohl si počkat a pak mě popadnout jako ty ostatní.“

„Ten sráč není normální.“ Claudel.

„Gabby nebyla jako ty ostatní, to nebyla cizí ženská zavražděná nazdařbůh. Fortier věděl, kde bydlím. Věděl, že bydlí u mě.“

Mluvila jsem spíš k sobě než k Ryanovi a Claudelovi. Citové aneuryzma, vytvořené během posledních šesti týdnů a držené na uzdě silou vůle, hrozilo prasknout.

„Udělal to naschvál. Ten psychopat chtěl, abych to věděla. Byl to vzkaz, jako ta lebka.“

Hlas mi stoupal, ale nedokázala jsem ho ovládnout. Představovala jsem si obálku na svých dveřích. Ovál z cihel. Gabbyinu napuchlou tvář s maličkými stříbrnými bůžky. Obrázek mé dcery.

Tenká stěna citového balónku praskla a týdny ovládaného žalu a napětí tou prasklinou vytryskly ven.

Hrdlem mi pronikly žiletky bolesti, ale zařvala jsem: „Ne! Ne! Ne! Ty zatracenej hajzle!“

Slyšela jsem, jak Ryan ostře něco říká Claudelovi, cítila jsem jeho ruce na svých pažích, uviděla ošetřovatelku, ucítila jehlu. Pak nic.

43

Ryan za mnou ve středu přišel domů. Země se od mé pekelné noci několikrát otočila a já měla dost času zkonstruovat si sama pro sebe oficiální verzi. Byly v ní však díry, které jsem chtěla zaplnit.

„Byl Fortier obžalován?“

„V pondělí. Pětkrát první stupeň.“

„Pětkrát?“

„S Pitreovou a Gautierovou patrně nemá nic společného.“

„Povězte mi jednu věc. Jak Claudel věděl, že se tu Fortier ukáže?“

„On to vlastně nevěděl. Z vašich otázek na tu školu si uvědomil, že Tanguay to být nemohl. Ověřil si to, zjistil, že děcka přicházejí v osm a odcházejí ve tři patnáct. Tanguay si vysloužil vyznamenání za dokonalou docházku. Nescházel ani den od té doby, co začal, a v ty dny, na které jste se ptala, nebyly školní prázdniny. Taky se dozvěděl o té rukavici.“

Věděl, že jste bez ochrany, a tak uháněl k vám, aby hlídal, dokud se nevrátí sledovačka. Cestou tam zkusil telefon a zjistil, že je hluchý. Přešel zahradní branku a našel francouzské okno odemčené. Vy dva jste byli tak zabraní do sebe, že jste ho neslyšeli. Byl by jinak musel rozbít sklo, ale vy jste určitě otevřela západku, když jste se pokoušela upláchnout.“

Claudel. Zase můj zachránce.

„Přišlo se ještě na něco nového?“

„Ve Fortierově autě našli sportovní pytel se třemi stahovacími obojkami, dvěma loveckými noži, krabicí chirurgických rukavic a civilním oblečením.“

Zatímco mluvil, balila jsem. On seděl na kraji mé postele.

„Jeho nářadíčko.“

„Ano. Určitě najdeme pojítko mezi rukavicí na Rue Berger, tou u Gabby a tou krabicí v jeho autě.“

Představovala jsem si ho té noci, hladkého jako Spiderman, ruce v rukavicích potmě bílé jako kosti.

„Nosil cyklistický úbor a rukavice pokaždé, když si šel hrát. Dokonce i v Bergerově. Proto jsme pokaždé vyšli s prázdnou. Bez vlasů, bez vláken, bez otisků.“

„Bez spermatu.“

„No jo. Taky měl krabici kondomů.“

„Dokonalé.“

Šla jsem si do skříně pro staré tenisky a nacpala je do loděku.

„Proč to dělal?“

„Pochybuju, že se to někdy dozvíme. Babička byla zřejmě tvrdá. A fanatická.“

„Stran čeho?“

„Sexu a Boha. Tím pořadím si nejsem jist.“

„Například?“

„Dávala malému Leovi klystýr a vláčela ho každé ráno do kostela. Aby očistila tělo i duši.“

„Rituál každodenní mše a trýznění těla.“

„Mluvili jsme s jednou sousedkou, která si pamatuje, jak se jednou kluk kočkoval na podlaze s rodinným psem. Tu starou ježibabu div netrefil šlak, protože pinčlovi se postavil. Za dva dny čoklík skončil s břichem plným jedu na krysy.“

„Věděl to Fortier?“

„Nemluvil o tom. Mluví o době, kdy mu bylo sedm a ona ho nachytala, jak si ho honí. Bábinka přivázala malého Lea za zápěstí ke svému zápěstí a vláčela ho tak po tři dny. Jak přijde řeč na ruce, je bez sebe.“

Zarazila jsem se uprostřed skládání svetru.

„Ruce.“

„Jo.“

„To není všechno. Taky tam byl jeden strýček, kněz, který musel odejít předčasně na odpočinek. Potloukal se po domě v županu, patrně kluka zneužíval. To je další téma, na které neslyší. Prověřujeme to.“

„Kde je babička teď?“

„Mrtvá. Těsně předtím, než zabil Damasovou.“

„Spoušťový moment?“

„Kdoví.“

Začala jsem probírat plavky, vzdala jsem to, nacpala jsem je všechny do báglu.

„A co Tanguay?“

Ryan zavrtěl hlavou a dlouze vydechl. „Vypadá to, že je to jen jeden z mnoha občanů s vážně narušeným přístupem k sexu.“

Přestala jsem třídit ponožky a pohlédla na něj.

„Hrabe mu, ale patrně je neškodný.“

„Což znamená?“

„Byl učitelem biologie. Sbíral přejatá zvířata, zdechliny vyvařoval a sestavoval kostry. Budoval si výstavku do své třídy.“

„Ty tlapy?“

„Ty sušil do sbírky tlap obratlovců.“

„Zabil Alsu?“

„Tvrdí, že ji našel mrtvou na ulici u UQAM a odnesl si ji domů do sbírky. Zrovna ji řezal, když si přečetl článek v Gazette. To ho vyděsilo, tak ji nacpal do pytle a nechal na autobusovém nádraží. Patrně se nikdy nedozvíme, jak se dostala ven z laboratoře.“

„Tanguay je Juliin klient, vidíte?“

„Žádný jiný. Přijde si na své, když si najme šlapku a nastrojí ji do košile po mámě. A...“

Zaváhal.

„A?“

„Podržte se: Tanguay byl panákář.“

„Ne. Ten, co se vloupával do ložnic?“

„Přesně tak. Právě proto měl tak staženou prdelku, když jsme ho vyslýchali. Myslel si, že jsme mu na to přišli. Ten blbeček s tím vylezl sám od sebe. Když nemůže zaskórovat na ulici, zřejmě používá plán B.“

„Vloupá se a užije si s cizím pyžámkem.“

„Přesně tak. Kam se hrabou kuželky.“

Ještě něco mě trápilo.

„Ty telefonáty?“

„Plán C. Zavolá ženské, zavěsí, cítí, jak se mu vrtí genitálie. Typické šmíráctví. Měl seznam čísel.“

„Existují teorie, jak se dostal k tomu mému?“

„Patrně si ho vyzvedl od Gabby. Šmíroval ji.“

„Ten obrázek, co jsem našla u mě v koši na odpadky?“

„Tanguay. Potrpí si na domorodé umění. Byla to kopie něčeho, co viděl v nějaké knížce. Dal to Gabby. Chtěl ji požádat, aby ho nevypouštěla z projektu.“

Pohlédla jsem na Ryana. „Hodně velká ironie. Ona si myslela, že ji stopuje jeden, ale ve skutečnosti byli dva.“

Ucítila jsem, jak se mi oči zalévají slzami. Citová jizva už se zacelovala, ale dosud velmi tence. Potrvá dlouho, než na ni dokážu myslet v klidu.

Ryan vstal a protáhl se. „Kde je Katy?“ změnil téma.

„Šla pro opalovací mléko.“ Utáhla jsem šňůrku na lod'áku a postavila ho na podlahu.

„Jak se má?“

„Zřejmě fajn. Stará se o mě jako soukromá ošetřovatelka.“

Podvědomě jsem se poškrábala na stezích na krku.

„Ale možná jí to vadí víc, než dává najevo. Násilí zná, ale to je násilí z večerních zpráv, v jižním Los Angeles a v Tel Avivu a Sarajevu. Vždycky to bylo něco, co potkává jiné lidi. Pete a já jsme ji úmyslně chránili před tím, co dělám, drželi jsme Katy co nejdál od mé práce. Ted' je to opravdové a blízké a osobní. Její svět se převrátil, ale ona se z toho vzpamatuje.“

„A vy?“

„Mně je fajn. Opravdu.“

Mlčky jsme stáli a prohlíželi si jeden druhého. Pak sáhl po saku a složil si je přes ruku.

„Jedete na pláž?“ Jeho afektovaná lhostejnost nebyla zrovna přesvědčivá.

„Na všechny, které najdeme. Říkáme tomu ‚Velká výprava za pískem a příbojem‘. Nejdřív do Ogonqitu, pak to švihnem dolů po pobřeží. Cape Cod. Rehobeth. Cape May. Virginia Beach. Jediné, co máme v plánu, je být patnáctého v Nags Head.“

To zařídil Pete. Plánoval si, že tam bude.

Ryan mi položil ruku na rameno. Jeho oči mluvily o víc než profesionálním zájmu.

„Vrátíte se?“

Tu otázku jsem si sama kladla celý týden. Mám se vrátit? K čemu? K práci? Dokázala bych tím vším znovu projít s dalším pokřiveným psychopatem? Do Quebecu? Dokázala bych snášet, jak mě Claudel rozseká na kousky a naservíruje nějaké vyšetřovací komisi? A co mé manželství? To v Quebecu není. Co udělám s Petem? Co budu cítit, až ho uvidím?

Dospěla jsem jen k jedinému rozhodnutí: prozatím o tom nebudu uvažovat. Odpřísáhla jsem si odložit zítřejší nejistoty stranou a ponechat čas strávený s Katy nedotčený.

„Samozřejmě,“ řekla jsem. „Musím dokončit zprávy a pak svědčit.“

„Jo.“

Napjaté mlčení. Oba jsme věděli, že to nebyla odpověď.

Odkašlal si a sáhl do kapsy saka.

„Claudel mě požádal, abych vám předal tohle.“

Podal mi hnědou obálku s logem CUM v horním levém rohu.

„Ohromné.“

Strčila jsem to do kapsy a doprovodila ho ke dveřím. Ted' ne.

„Ryane.“

Otočil se.

„Dokážete tohle dělat den za dnem, rok za rokem, a neztratit víru v lidskou rasu?“

Neodpověděl hned, jako by soustředil pohled na jakýsi bod v prostoru mezi námi. Pak se jeho oči setkaly s mýma.

„Čas od času lidská rasa zplodí šelmy, které se živí těmi, kdo jsou kolem nich. Ti k rase nepatří. To jsou mutace rasy. Podle mého názoru tyhle zrůdy nemají právo sát kyslík z atmosféry. Ale jsou tady, takže je pomáhám chytit do klece a strčit tam, kde nemůžou ubližovat ostatním. Dělán život bezpečnější pro lidičky, co každý den ráno vstanou, jdou do práce, vychovávají děti nebo pěstují rajčata anebo rybičky v akváriu a večer koukají na fotbal. *Ti* k lidské rase patří.“

Dívala jsem se, jak odchází, a znovu obdivovala, jak mu sluší džíny. A taky jeho mozek, pomyslela jsem si, když jsem zavírala dveře. Může být, řekla jsem si v duchu s úsměvem. Může, přísámbůh, být.

Později večer jsme šly s Katy na zmrzlinu, pak vyjely na vrchol hory. Seděly jsme na mé oblíbené vyhlídce, odkud jsme měly před očima celé údolí, řeku sv. Vavřince jako černý výřez v dálce, Montreal se rozprostíral na jejích březích jako blikající panorama.

Dívala jsem se ze své lavičky jako pasažér z ruského kola. Ale jízda už chválabohu skončila. Snad se přijedu rozloučit.

Dojedla jsem zmrzlinu z kornoutu a strčila ubrousek do kapsy. Rukou jsem se přitom dotkla Claudelovy obálky.

Sakra, a proč ne.

Otevřela jsem ji a vytáhla rukou psaný dopis. Zvláštní. Nebyla to ta formální stížnost, kterou jsem očekávala. Vzkaz byl napsán anglicky.

*Doktorko Brennanová,
máte pravdu. Nikdo by neměl umírat v anonymitě. Díky Vám to
tyto ženy nepotkalo. Díky Vám zabijácké časy Leo Fortiera
skončily.*

*Jsme poslední Unie obrany proti nim: pasákům, násilníkům,
chladnokrevným vrahům. Bylo by mi ctí opět s Vámi pracovat.*

Luc Claudel

Ještě výš na hoře měkce zářil kříž, vysílal své poselství napříč údolím. Cože to říkal Kojak? Někdo tě má rád, malá.

Ryan a Claudel na to kápli. A byli jsme poslední linie.

Podívala jsem se na město dole. Vydrž to. Někdo tě má rád.

„*À la prochaine*,“ řekla jsem do letní noci.

„Co to je?“

„Tak zatím.“

Má dcera se zatvářila nechápavě.

„Jedeme na pláž.“